OMERTÀ
SUSKUNLUK YASASI
MARIO PUZO

"BABA" KİTABININ
YAZARINDAN
SON BAŞYAPIT

MARIO PUZO

OMERTÀ

SUSKUNLUK YASASI

İNKILÂP

OMERTÀ, mükemmel bir kitap... Puzo'nun uluslararası ününü pekiştiren Mafya üçlemesinin bu son kitabı, Mafya'nın 'suskunluk yasası'nın ihlal edilmesinin yarattığı sonuçları gözler önüne seriyor... Entrikanın, ihanetin ve cinayetin çapraz ateşinde kalmış muhteşem bir kurgu...

Kirkus Reviews

MARIO PUZO

OMERTÀ

Suskunluk Yasası

Omertà - Suskunluk Yasası / Mario Puzo

Dizgi
M. Pamukçuoğlu

Kapak Tasarım
Ömer Küçük

Baskı
ANKA BASIM
Matbaacılar Sitesi, No: 38
Bağcılar - İstanbul
Tel: (0212) 629 01 83

ISBN
975-10-1680-0
03-34-Y-0248

03 04 05 06 07 9 8 7 6 5 4 3 2

İNKILÂP
Ankara Caddesi, No: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL
Tel: (0212) 514 06 10 - 11 (Pbx)
Fax: (0212) 514 06 12
Web sayfası: http://www.inkilap.com
e-posta: posta@inkilap.com

MARIO PUZO

OMERTÀ

Suskunluk Yasası

Türkçesi:
Nejat Ebcioğlu

Roman

İNKILÂP

Evelyn Murphy için

Omertà:

Suça karışan kişiler hakkında bilgi vererek açıklamalar yapılmasını yasaklayan bir Sicilya onur yasasıdır.

Dünya Kitabı Sözlüğü'nden

BAŞLANGIÇ
1967

SİCİLYA'DA, Akdeniz'in derin sularına bakan taşlık Golfo del Castellammare köyünde yaşamış bir Mafya Babası, ölüm döşeğine serilmiş yatıyordu. Tüm yaşamı boyunca dürüstlüğü ve kararlarındaki tarafsızlığıyla, muhtaçlara yaptığı yardımlarla ve isteklerine karşı çıkmaya cesaret edenlere uyguladığı acımasız cezalarla ün salan Vincenzo Zeno adlı bu Baba, onuruna düşkün bir adam olarak yaşamıştı.

Şu anda çevresinde bir zamanlar onun adamı olup da daha sonra kendi ün ve servetlerini yapmış üç hayranı; Amerika'nın New York kentinden Raymonde Aprile, Sicilya'nın Palermo'sundan Octavius Bianco ile gene Amerikalı, Şikago'dan gelen Benito Craxxi bulunuyordu. Bu üç adamın her birinin Baba'ya karşı bir gönül borcu vardı.

Baba Zeno tüm yaşamı boyunca eski törelere sadık kalmış, son ve gerçek Mafya liderlerinden biriydi. Her iş kolu üzerine bir haraç tarifesi uygulamış, kesinlikle uyuşturucu, fuhuş ya da adam öldürme eylemlerine bulaşmamıştı. Evine yardım istemek için gelen fakirleri geriye eli boş göndermemişti. Yasalardaki adaletsizlikleri düzeltmiş, Sicilya'da kendi kurallarını koyan en büyük yargıç olmuştu. Ama hak başkalarından yanaysa, Baba Zeno buna kendi gücü ve silahlarıyla hep karşı çıkmıştı.

Fakir bir köylünün kızını ayartan hiçbir genç, Baba Zeno onu kutsal evlilik bağına inandırmadan kızı bırakıp

kaçamamıştı. Baba Zeno işe karışınca hiçbir banka çaresiz bir köylünün ödeyemediği borcu için adamın mallarına el koyamamıştı. Parasız oluşu yüzünden hiçbir yetenekli genç üniversite öğreniminden yoksun kalmamıştı. Eğer bu kişiler Baba'nın örgütüyle ilişki kurmuşsa tüm dilekleri gerçekleşmişti.

Başkent Roma'nın yasaları, Sicilya'nın törelerini kesinlikle haklı bulmaz, geçerli saymaz, yaptırım gücünü tanımazdı. Baba Zeno'ya gelince, işine gelmezse neye mal olursa olsun bu töreleri geçersiz sayardı.

Ama son yıllarda yaşı seksene gelip dayandığında yaşlı adamın gücü azalmaya başlamış, kendisine güzel bir erkek evlat veren genç ve hoş bir kızla evlenmek gibi bir zayıflıkta da bulunmuştu. Karısı çocuğunu doğururken ölmüş ve oğlu şimdi iki yaşına gelmişti.

Yaşlı Mafya Babası sonunun yaklaştığını ve kendisi olmayınca örgütünün, daha güçlü Corleone ve Clericuzio'nun örgütleri karşısında toz olup uçabileceğini bilerek küçük oğlunun geleceğini düşünmeye başlamıştı.

Önemli bir dileği olduğu için üç eski arkadaşını yatağının başucuna çağırmış, önce binlerce kilometre uzaklıktan gelme inceliği ve saygısını gösterdikleri için onlara teşekkür etmişti. Küçük oğlu Astorre'u güvenlikli bir yere götürmelerini ve onu farklı koşullarda, gene de kendilerininki gibi, onurlu bir adamın yetiştiği töreler içinde büyütmelerini istemişti.

Arkadaşları, onun yaşamı boyunca yüzlerce kişinin ölümüne karar verdiğini bilmelerine karşın, Baba Zeno, "Eğer oğlumun güvenlik içinde olduğunu bilirsem vicdanım rahat olarak ölebilirim. Çünkü, iki yıl gibi kısa ömrü içinde oğlumun gerçek bir Mafya örgütü üyesinin seçkin ve az görülür nitelikteki kalbi ile ruhuna sahip olduğunu gördüm," demişti.

Adamlara durumu ve onları neden yanına çağırdığını anlatmıştı. Bu arkadaşlardan birinin böyle az rastlanır özellikleri taşıyan çocuğa korumalık etmek üzere seçileceğini söylemişti. Bu türden bir sorumluluk karşılığında seçilen adam dolgun bir ödüle hak kazanacaktı.

Baba Zeno, gözyaşı dökmüş gibi görünen gözleriyle ve sabit bakışlarla bakarak konuşuyordu: "Çok tuhaf... Törelere göre bir adamın ilk oğlu gerçek bir Mafya örgütü üyesi olur. Oysa benim durumumda düşlerimin gerçekleştiğini görmem seksen yılımı aldı. Boş inançlara saplanmış biri değilim. Ama eğer öyle bir kişi olsaydım, bu çocuğun Sicilya'nın toprağından fışkırıp doğduğuna inanabilirdim. Bu oğlanda benim en güzel ağaçlarım olan zeytinlerin yeşili gözler var. Oğlum Sicilya'nın romantizm, müzik ve mutlulukla dolu duyarlılığına sahip. Gene de çok küçük olmasına karşın biri kendisini incitirse bunu hiç unutmuyor. Bu çocuğa birisinin kılavuzluk etmesi gerekli."

"Ve sen, bizden tam olarak neyi istiyorsun, Baba Zeno?" diye soran Craxxi ekledi: "Bunu bütünüyle öğrenmeyi isterim. Çünkü ben, severek bu çocuğu alır ve onu kendi evladım gibi yetiştiririm."

Bianco sanki gücenmiş gibi Craxxi'ye baktı.

"Çocuğu doğduğu günden beri tanıyorum. Üstelik şu anda oğlanın aşina olduğu birisiyim. Onu ben almak isterim."

Baba Zeno'ya bakan Raymonde Aprile bir şey söylemedi.

Bunun üzerine, "Peki, sen ne diyorsun Raymonde?" diye sordu Zeno.

Raymonde Aprile, "Eğer beni seçersen, oğlun benim oğlum olacaktır," dedi yalnızca.

Baba, bu üç adamın her birinin değerli kişiler olduğunu biliyordu. Craxxi en zekileri, Bianco en tutkulu ve güçlüleri

idi Baba'ya göre. Raymonde Aprile erdemlerini gizleyen ve Baba'ya en yakın olanlarıydı. Ama, acımasız biriydi.

Ölmek üzereyken bile Baba Zeno üç adam arasında çocuğa en çok gerek duyanın Raymonde Aprile olduğunu anlayabiliyordu. Bu adam çocuğun kendisine besleyeceği sevgiden yararlanacak, ancak küçük evladı da şu ihanet ve vefasızlıklarla dolu dünyada ayakta kalmayı Raymonde Aprile sayesinde öğrenebilecekti.

Baba Zeno bir süre suskun kaldı. Sonunda, "Raymonde, çocuğun babası sen olacaksın. Ben de huzur içinde mezarımda yatacağım," dedi.

Baba'nın cenaze töreni bir imparatorunki kadar görkemliydi. Sicilya'daki tüm örgüt liderleri, Roma'daki hükümetin bakanları, büyük toprak sahipleri ve Zeno'nun örgütüne bağlı çevreye yayılmış yüzlerce üye, saygısını göstermek üzere cenazeye katılmıştı.

Atların çektiği kara renkli cenaze arabasının üzerinde siyah renkli frak ve minik ilaç kutusuna benzeyen şapka giydirilmiş iki yaşındaki Astorre Zeno bir Roma imparatoru gibi kurumlanarak oturuyordu.

Cenaze törenini yöneten Palermo Kardinali şu unutulmaz sözlerle konuştu: "Hastalıkta ve sağlıkta, mutsuzluk ve umutsuzluklar içindeyken Baba Zeno herkese gerçek bir dost oldu..." Sonunda Kardinal tekdüze bir sesle Baba Zeno' nun son sözlerini yineledi: "Kendimi Tanrı'ya emanet ediyorum. Tanrı günahlarımı bağışlayacaktır. Çünkü, ben yaşadığım her gün dürüst olmaya çalıştım."

Ve böylece Astorre Zeno, Amerika'ya Raymonde Aprile tarafından götürüldü; orada, onun ev halkından biri oldu.

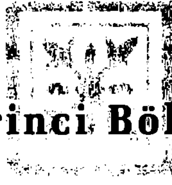

BİRİNCİ KİTAP

Brightwaters - Long Island

1995

28 YIL SONRA

Birinci Bölüm

ARABALARINI Heskowlar'ın evinin giriş yoluna doğru sürdüklerinde, Franky ve Stace Sturzo adlı ikizler evin önündeki küçük sahada çok uzun boylu dört delikanlının basketbol oynadığını gördüler. Buick markalı kocaman arabalarını yola park eden Franky ve Stace arabadan çıkınca evin sahibi John Heskow da onlarla buluşmak için evden çıkarak yanlarına geldi. Bedeni armut biçimli, pek uzun boylu, küçük mavi gözleri parıldayan ve seyrek saçlarını kafasının üzerine ustaca toparlayıp yapıştırmış biri olan John Heskow, "Tam zamanında geldiniz. Görüşmenizi istediğim biri var," dedi.

Bu arada sahada oynanan oyun durmuştu. Heskow gururunu duyuran bir sesle, "Şu, benim oğlum Jocko," dedi. Sahadaki oğlanlardan en uzun boylusu adamlara elini uzattı.

"Merhaba!" diyen Franky Sturzo ekledi: "Bizimle küçük bir oyun oynamaya ne dersin?"

Jocko iki adama baktı. Çok formda görünüyorlardı ve boyları 1.80 kadardı. Biri kırmızı, öteki yeşil renkli olmak üzere her ikisi de Ralph Lauren markalı spor gömlek, haki pantolon ve lastik tabanlı ayakkabı giymişlerdi. Derin çizgili yüzlerinde kendine güvenin ifadesi görülen, hoş adamlardı. Belli ki kardeştiler ama Jocko onların ikiz olduklarını kestiremezdi. Yine de onların kırklı yaşların başlarında olduklarını düşündü.

Çocukça bir hoşgörüyle, "Elbette, neden olmasın? Haydi oyuna başlayalım," diyerek yanıtladı.

Stace sırıtarak karşılık verdi: "İşte bu muazzam! 4.500 kilometre araba kullanıp buralara geldik. Biraz rahatlamamız gerekli..."

Jocko hepsi de iri yarı çocuklar olan oyun arkadaşlarına dönüp onları ikiye ayırır gibi bir hareket yaparak, "Siz üç kişiye karşı ben bu beyleri alıp bir takım kuruyorum," dedi. Tümünden daha iyi bir oyuncu olduğu için aldığı bu karar babasının arkadaşlarına bir şans vermek anlamına geliyordu.

John Heskow oğlanlara dönüp, "Aldırmayın bunlara siz. Aylak aylak dolaşan yaşlı adamlar onlar," dedi.

Aralık ayının bir öğleden sonrasıydı. Hava insanı üşütecek kadar serindi. Soluk sarı renkli Long Island güneşinin ışınları Heskowlar'ın evinin bol camlı çatısında parıldıyor ve John Heskow'un en sevdiği uğraş olan bakımlı çiçek tarhlarının üzerine yansıyordu.

Jocko'nun genç arkadaşları yumuşak başlı çocuklardı. Kendilerinden yaşlı kişileri de aralarına alıp oynamaya hazırlandılar. Ama, birdenbire topu kapan Franky ve Stace yıldırım gibi hareketlenip onları geçerek potaya yaklaştılar. Jocko adamların hızına şaşıp olduğu yerde durdu. Oysa, adamlar şut atmayıp ona pas verdiler. Dışarıdan şut atmıyorlardı. Onlara göre paslaşıp sonunda boşta kalan kişinin topu potaya rahatça bırakması en değerli sayıyı yapmak demek olmalıydı.

Boyları 1.90'a yakın delikanlılardan oluşan karşı takım, topu yüksekten atıp paslaşmaya çalıştı, ama potadan dönen toplarda şaşırtıcı derece az top kaptılar. Sonunda oğlanlardan biri duruma sinirlenip Franky'nin suratına dirsek attı. Ardından oğlan bir anda kendini yerde buldu. Olayı gören Jocko ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı. Ancak, Stace

elindeki topu kardeşinin kafasına vurup, "Haydi, adamla uğraşmayı bırak da oyna, pislik!" dedi. Franky düşen oğlana yardım ederek yerden kaldırdı. Kıçına bir şaplak attı: "Hey, üzgünüm..." Beş dakika kadar daha oynadılar. Ancak, belli ki yaşlı adamlar yorulmuştu. Oğlanlar oyun oynamayı bırakıp adamların çevresini sardılar.

Heskow onlara soda getirdi. Oğlanlar sahada belli bir yetenek sahibi olan ve profesyonelce numaralar sergileyen Franky'nin yakınına geldiler. Franky biraz önce yere serdiği oğlana sarıldı. Sonra yakışıklı yüzünde hoş bir gülümseme belirdi.

"Size yaşlı bir adamdan arkadaşça öğütler vermeme izin verin," dedi: "Pas verebileceğiniz yerde kesinlikle dripling yaparak topu sürmeyin. Oyunun son çeyreğinde yirmi sayı geride bile olsanız oyunu asla bırakmayın. Birden fazla kedisi olan bir kadınla kesinlikle çıkmayın."

Oğlanlar güldüler.

Franky ve Stace oğlanların elini sıkarak oynadıkları oyun için onlara teşekkür ettiler. Sonra, güzel düzenlenmiş bahçeyi John Heskow ile birlikte geçip eve doğru yürüdüler.

Jocko arkalarından, "Hey! Bu oyunda çok iyisiniz!..." diye bağırdı.

Eve girince John Heskow, adamları üst kattaki yatacakları odaya götürdü. İkizler, odanın sağlam kilitli ağır bir kapısı olduğunu fark ettiler.

Kapıyı açıp içeri girdiler, Heskow kapıyı kilitledi.

Burası büyük bir oda ya da daha doğrusu özel banyosu olan bir suitti. İki tane tekli yatak vardı. Heskow onların aynı odada yatmaktan hoşlanacağını biliyor olmalıydı. Odanın bir köşesinde iri bir sandık bulunuyordu. Üzerine madeni bir kuşak sarılmış ve ağır bir asma kilitle kilitlenmişti.

Heskow cebinden çıkardığı bir başka anahtarı kullanarak asma kilidi açtı. Sandığın kapağını kaldırınca içinde birkaç tabanca, otomatik silahlar ve kara renkli mermi kutuları göründü.

Heskow, "Bunlar yeterli olacak mı?" diye sordu.

Franky, soruya soruyla karşılık verdi: "Susturucu yok mu?"

"Bu işte susturucuya gerek duymayacaksınız," diye yanıtladı Heskow.

"İyi," diyen Stace ekledi: "Susturuculardan nefret ederim. Onlarla hiçbir şeyi vuramam."

"Tamam," dedi Heskow. "Siz duş yapın ve yerleşin. Ben o çocukları savayım ve akşam yemeğini pişireyim. Oğlumu nasıl buldunuz?"

Franky, "Çok hoş bir çocuk," dedi Heskow'a.

Heskow kendisini daha da dolgun armut gibi gösteren bir gururun coşkusuyla sordu bu kez: "Peki, oynadığı basketi de beğendiniz mi?"

Gene Franky yanıtladı: "Olağanüstü oynuyor."

Heskow diğer kardeşe döndü: "Ya sen Stace, bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Pek olağanüstü bir basketçi senin oğlun."

Heskow'un gözleri ışıl ışıldı. "Villanova'dan bir burs aldı. NBA yolu açıldı ona."

İkizler oturma odasına indiklerinde Heskow bekliyordu. Yemek olarak bol yeşillikli salata tabağı ile dana sote hazırlamıştı. Masada kırmızı şarap da vardı.

Üç adam masaya yerleştiler. Onlar eski arkadaştı. Birbirlerinin geçmişini biliyorlardı. Heskow boşanalı on üç yıl olmuştu. Boşandığı karısı Long Island'ın batısında birkaç kilometre ötedeki Babylon adlı kasabada oturuyordu. Jocko sık sık annesini ziyarete giderdi. John Heskow ise oğlunu sürekli olarak destekleyen ve ona aşırı düşkün bir babaydı.

"Buraya yarın sabah gelmenizi bekliyordum," diyen Heskow sözlerini, "Bugün geleceğinizi bilseydim, çocukların burada oyun oynamalarını ertelerdim. Telefon ettiğinizde de onları ve oğlumu gönderemedim artık," diye sürdürdü.

Franky, "Her şey yolunda. Çocukların burada olmasının ne zararı var ki?" dedi.

"Çocuklarla basket oynarken pek formdaydınız. Kendi kendinize profesyonel ligde oynayabilir miydik diye sorduğunuz hiç oldu mu?"

Stace, "Hayır," dedi. "1.80 boyundayız. Kara patlıcanlar bize göre aşırı derecede iri yarıydılar."

Bu yanıttan ürkmüş gibi görünen Heskow, "Oğlumun önünde kesinlikle böyle konuşmayın. Jocko da kara derililerle oynamak zorunda," dedi.

"Oh, evet. Asla öyle konuşmayacağım," diye yanıtladı Stace.

Heskow rahatladı ve şarabından bir yudum aldı. O, her zaman Sturzo Kardeşler'le iş yapmaktan keyif alırdı. Bu adamlar ikizdi ama birbirinin kopyası değillerdi. İkisi de öyle güleryüzlüydü ki, kimi zaman birlikte iş yapmak zorunda kaldığınız ayaktakımı pisliklerine hiçbir zaman bulaşmazlardı. İkizlerin arasındaki uyum, kimi zamanlarda dünyanın insanlara sunduğu uyum ve rahatlığı yansıtıyordu sanki. Onlar güvenilir adamlardı. Ve bu özellikleri, sanki çevreye hoş bir şekilde yayılıyordu.

Üç adam ağır ağır, keyfini çıkararak yemeklerini yediler. Heskow ateşin üzerindeki tavadan ikizlerin tabaklarını bir kez daha yemekle doldurdu.

Franky, "Her zaman senden şunu öğrenmeyi isterdim. Neden adını değiştirdin ki?" diye sordu.

Heskow, "O olay çok zaman önce yaşandı," dedi. "Bir İtalyan olmaktan kesinlikle utanç duymuyordum. Ama

bilirsiniz işte, düzüşken(!) Almanlara çok benziyordum. Hele şu sarı saçlarım, çipil mavi gözlerim ve lanet olası burnumla... Üstüne üstlük bir de İtalyan adı taşımak pek kuşku yaratıcı, inanılmaz bir şey olacaktı."

İkizler, olayı iyi anladıklarını belirten bir rahatlıkla güldüler. Heskow'un gırtlağına kadar pisliğe batmış olduğunu biliyor ama bu duruma aldırış etmiyorlardı.

Salata ve yemekleri bitince Heskow, ikizlere yeni kaynatılmış duble ekspresso kahve ve bir tabak dolusu İtalyan pastası getirdi. Onlara puro da sundu ama ikizler istemediler. Derin çizgili yüz hatlarına pek uygun düşen Marlboro sigaralarını içmeyi sürdürdüler.

"İşe başlamanın zamanı geldi," diyen Stace ekledi: "4.500 kilometre uzaklıktan araba sürerek geldiğimize göre yapacağımız büyük bir iş olmalı, öyle değil mi? Aksi takdirde uçakla da gelebilirdik buraya."

Franky, "O kadar da kötü değildi, canım. Ben oldukça eğlendim. Amerika'yı ilk elden görmüş olduk. İyi zaman geçirdik. Küçük kentlerdeki insanlar muhteşemdi," dedi.

Stace, "Evet, olağanüstü bir yolculuktu," diye onayladı kardeşini. "Ama gene de uzun bir yolda araba sürmek zorunda kaldık."

"Havaalanlarında iz bırakmanızı istemedim. Adamların ilk bakacakları yer orasıdır. Bir de polis baskısı olacaktı. Siz gençler, polisin baskısını göz önüne almaz mısınız?"

"Bana o iş ana sütü gibi gelir," dedi Stace. "Şimdi hedefteki düzüşken(!) kişi kim olacak?"

Heskow, "Baba Raymonde Aprile..." diye yanıtlarken neredeyse içtiği ekspresso kahveyle tıkanır gibi oldu.

Odada uzun bir suskunluk yaşandı. Ve sonra Heskow, ikizlerin çevrelerine yaydığı ölüm soğukluğunu havada yakalar gibi oldu.

Franky sakin bir tavırla sordu:

"Bize bu işi önermek için mi 4.500 kilometre araba sürdürttün?"

Stace, Heskow'a gülümsedi: "John, seninle tanışmak çok hoştu. Şimdi bizim öldürme ücretimizi öde de, dönüş için yola çıkalım..." İkizler küçük espriye aralarında güldüler ama Heskow bu sözlerin anlamını çıkaramadı.

Los Angeles kentinde Franky'nin arkadaşlarından biri hiçbir kuruluşa bağlı olmadan serbest yazarlık yapıyordu. O anlatmıştı: Bir dergi ona basılma koşulu olmadan makaleler yazdırmak üzere bazı ödemeler yapıyordu. Adamlar önceden anlaştıkları tutarın yalnızca küçük bir yüzdesini yazılan yazıyı basmamak üzere ödüyorlardı. İkizler de bu uygulamayı benimsemişti. Kendilerine yapılan bir öneriyi dinlemek üzere karşı tarafı borçlandırıyorlardı. Bu olayda da, yolculukta geçen uzun zaman ve işe iki kişinin karışmış olması nedeniyle öldürme ücreti yirmi bin dolar tutacaktı.

Oysa Heskow'un işi, ikizlerin verilen görevi almalarını sağlamaktı. "Baba, üç yıl önce emekliye ayrıldı," diyerek onları ikna etmeye çalıştı: "Onun bağlantılı olduğu bütün kişiler hapisteler. Baba'nın artık gücü kalmadı. Ortaya sorun çıkarabilecek tek kişi Timmona Portella. O da bunu yapmayacak. İş için size ödenecek ücret bir milyon dolar. Yarısı iş bitince, öteki yarısı da bir yıl içinde ödenecek. Ancak, bu bir yıl sizin gizlenmeniz gerekecek. Şu anda her şey yoluna girmiş durumda. Siz yalnızca bu işin tetikçisi olacaksınız."

Stace, "Bir milyon dolar çok para," dedi.

Heskow, "Müşterim, Baba Aprile'in vurulmasının büyük iş olduğunu biliyor. Bu yüzden en iyi adamların tutulmasını istiyor. Serinkanlı tetikçiler ve olgunlaşmış beyinli sessiz ortaklar. Ve siz, bu iş için açıkçası en iyilersiniz," diye yanıtladı.

Franky söze karışıp, "Ve de bu riski üzerine alabilecek pek çok kişi bulunmaz," dedi.

"Evet," diyen Stace biraz durakladı: "Yaşamının geri kalanı boyunca hep bununla birlikte olmak zorunda kalacaksın. Birisi arkandan izleyecek hep. Üstelik polisler ve federal ajanlar da peşinde olacaklar."

Heskow, "Size yemin ederim ki, New York polisi bu iş için parmağını kıpırdatmayacak. FBI da işe karışmayacak," diyerek ikizlere güvence vermeye çalıştı.

Stace, "Peki, bu arada Baba'nın eski arkadaşları ne yapacak?" diye sordu.

Heskow bir an duraksadı: "Ölülerin arkadaşı olmaz. Baba üç yıl önce tüm bağlantılarını keserek emekliye ayrıldı. Bu konuda endişelenecek hiçbir şey bulunmuyor."

Franky ikiz kardeşine döndü: "Ne komik ama, bizim bütün işlerimizde endişelenecek hiçbir şey yok derler, öyle değil mi?"

Stace, kardeşine gülerek karşılık verdi: "Çünkü kendileri tetikçi değildir..." Sonra da Heskow'a çevirdi bakışlarını. "John, sen bizim eski bir arkadaşımızsın. Sana güveniyoruz. Ama, eğer yanılıyorsan ne olacak? Herkes yanılabilir. Baba'nın eski sadık arkadaşları varsa onlar ne yaparlar? Baba'nın nasıl iş gördüğünü bilirsin. Acıması yoktur. Ölmeden önce cehennemde birkaç saat geçiririz. Ayrıca ailelerimiz de Baba'nın elinde hep tehlikede olur. Bu risk, senin oğlun için de geçerli. Oğlun mezardayken NBA'de basket oynayamaz. Belki de bizim bu iş için kimin para ödediğini bilmemiz gerekir."

Heskow onlara doğru eğildi. Yüzü kızardığında adamın teni kızıllaşıyordu. "Size bunu söyleyemem. Bilirsiniz işte. Bu işte ben yalnızca bir aracıyım. Ancak, işin bütün yönlerini düşündüm. Aptal mıyım sanıyorsunuz? Baba'nın nasıl bir adam olduğunu bilmeyen biri miyim? Ama, o şimdi savunmasız durumda. Yüksek düzeyde kişilerden garanti aldım. Polis göstermelik davranışlarda bulunacak. Ve Mafya'

nın üst kademe liderleri işe karışmayacak. Böylece kusursuz bir eylem olacak yapacağımız iş."

Böylesine korkulan ve saygı duyulan bir adamın öldürülmesinin kendilerine önerilmesi karşısında olayın büyüklüğü ile egosu iyice palazlanan Franky kendi kendine mırıldanır gibi konuştu: "Bir gün gelip de Baba Aprile'in benim hedeflerimden biri olacağını hiç hayal etmemiştim."

Stace kardeşini uyardı: "Franky, bu bir basket maçı değil. Yitirirsek el sıkışarak sahanın dışına doğru yürüyüp işin içinden sıyrılamayız."

Franky kararlıydı: "Stace, ortada bir milyon dolar var. Ve bugüne değin John bizi yanıltmadı. Haydi, bu işi kabul edelim."

Stace de içinde bir heyecan dalgasının kabardığını algılıyordu. Lanet olsun! O ve kardeşi kendilerini koruyabilirlerdi. Üstelik ortada bir milyon dolar para olacaktı. Doğrusunu söylemek gerekirse Stace, Franky'den daha paragöz ve iş yaşamına daha yatkın biriydi. Bir milyon dolar onun da kanına girmişti şimdi.

Sonunda, "Tamam," dedi Stace. "Bu işte varız. Ama, sen yanılıyorsan, Tanrı sevecenliğini ruhlarımızdan esirgemesin..." Bir zamanlar kilisede yapılan ayinlerde rahibin arkasında dikilerek görev yapan bir yeniyetme olarak Stace arada bir böyle laflar paralardı.

"Baba Aprile, FBI tarafından gözaltında tutuluyorsa o zaman ne olacak? Bunu düşünüp endişelenmemiz gerekmez mi?" diye sordu Franky.

Heskow bir kez daha güvence verdi:

"Hayır, böyle bir şey kesinlikle olamaz. Eski arkadaşları cezaevine girince Baba incelikli bir adam olarak emekliye ayrıldı. FBI onun bu yaptığını takdir etti. Adama dokunmadılar. Bütün bunları garanti edebilirim. Şimdi size planı anlatayım."

Planın ayrıntılı olarak açıklanması yarım saat sürdü. İkizler, Heskow'u dinlediler.

Sonunda Stace, "Bu iş ne zaman olacak?" diye sordu.

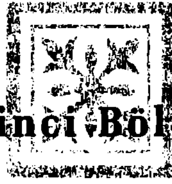
"Bu pazar sabahı," dedi John Heskow. "İlk iki gün burada kalacaksınız. Sonra, özel bir jet sizi alıp Newark'a götürecek."

Stace, "Biz iyi bir araba sürücüsüne gerek duyacağız. Ama, şöyle olağanüstü bir şoför olmalı," dedi.

"Arabayı ben kullanacağım," diye karşılık veren Heskow, neredeyse özür diler gibiydi: "Çünkü, o gün, büyük bir ödeme günü olacak."

Haftanın geri kalan günlerinde Heskow, ikizlere yemek pişirip ufak tefek işlerini görerek bebek bakıcılıklarını yaptı. Kolay kolay etki altında kalan bir adam değildi ama Sturzo Kardeşler kimi zaman yüreğini buz gibi yapıyordu. İkizler zehirli yılan gibiydiler. Akıllarıyla sürekli tetikteydiler. Gene de dostça davranabiliyor, bahçedeki çiçek tarhlarının bakımını yaptığı zaman kendisine yardım bile ediyorlardı.

Akşam yemeklerinden önce ikizler birebir basket oynuyorlardı. Heskow onların bedeninin yılan gibi kayarak birbirinden sıyrıldığını gördükçe şaşkınlıklara düşüyordu. Franky daha hızlı bir oyuncuydu; daha etkili şutlar atıyordu. Stace, kardeşi kadar iyi oyuncu değildi, ama daha kurnazdı. John Heskow, 'Franky Amerika Ulusal Ligi NBA'de rahatça oynayabilirmiş' diye düşünüyordu. Oysa, yapacakları iş bir basketbol oyunu değildi. Gerçek bunalımlarda Stace bulunmalıydı. Bu işte birincil tetikçi Stace olacaktı.

İkinci Bölüm

1990 YILINDA FBI'ın New York kentindeki Mafya ailelerine uyguladığı yıldırım saldırıdan iki kişi kurtulabildi. En yaşlı ve korkulan Baba Raymonde Aprile, olayda el değmemiş olarak ayakta kalmıştı. Diğer Baba ise, neredeyse aynı gücü taşıyan ama daha aşağı kademede sayılan ve biraz da şansının yaver gidişiyle kurtulan Timmona Portella idi.

Ancak bu Baba'ların önlerindeki gelecek de pek belirgindi. 1970'te çıkarılmış RICO yasasının daha etkin biçimde uygulanışı ve özel FBI timlerinin ortaya koyduğu aşırı çabalarla Amerikan Mafya örgütü üyeleri arasında Omertà'ya inanç zayıflamış ve Baba Raymonde Aprile kendisi için incelikle sahneden çekilme zamanının geldiğini anlamıştı.

Baba Aprile bir Mafya ailesini otuz yıl süreyle yönetmiş ve şimdi efsane olmuştu. Sicilya'da yetişmiş biri olarak, hiçbir zaman Amerika'da doğmuş Mafya liderlerinin sahte düşüncelerine kafasında yer vermemiş ve onların küstahça çalımlı davranışlarını hiç benimsemememişti. Aslında Raymonde, on dokuzuncu yüzyılda Sicilya'daki kasaba ile köylerini kendi kişisel karizması ve onur duygusu ile yöneten, kuşkulandığı düşmanlarını ölümcül bir yargılamayla cezalandıran atalarının törelerine bağlıydı. Eski Mafya kahramanlarının stratejik dehasına sahip olduğunu kanıtlamış bir liderdi.

Bugünlerde altmış iki yaşına basmış olan Raymonde Aprile'in yaşamı bir düzene oturmuştu artık. Tüm düşmanlarını ortadan tek tek kaldırmış; bir baba ve arkadaş olarak

görevlerini başarmıştı. Yaşlılık çağının keyiflerini pırıl pırıl işlek bir zekâyla sürdürüyor, dünyanın uyumsuzluklarından kendini geriye çekiyor ve kendisine daha çok yakışan ve toplumun direği olan bir bankerin rolüne soyunuyordu.

Raymonde Aprile'in toplumun onurlu kesimindeki işlerde çalışan iyi yetişmiş üç çocuğu vardı.

Kırk yaşındaki büyük oğlu, evli ve çocukluydu. ABD Kara Ordusu'nda albay ve West Point Askeri Akademisi'nde öğretmen subaydı. Çocukluğundaki aşırı utangaçlığı yüzünden bu mesleğe girmesi istenmişti. Baba, oğlunun karakter yapısındaki bu kusuru nedeniyle onu askeri öğrenci yetiştirme etkinliğine getirterek güvence altına aldırtmıştı.

İkinci oğlu Marcantonio, otuz sekiz yaş gibi erken bir çağda, genlerindeki gizemli bir değişmenin sonucu olarak ulusal bir TV ağının bir numaralı yöneticiliğine getirilmişti. Çok kaprisli bir çocuk olduğu ve sürekli hayal âleminde yaşadığı için Baba, bu oğlunun herhangi ciddi bir girişimde başarısız kalacağını düşünmüştü. Oysa şimdi, oğlunun adını sık sık gazetelerde derin düşünen bir entel tanımlamasıyla birlikte gören Baba, buna hem memnun oluyor hem de duruma pek inanamıyordu. Ne de olsa oğlanın babası kendisiydi. Onu kendisinden iyi kim tanıyabilirdi ki?

Baba'nın küçük bir çocukken sevecenlikle Nikki diye adlandırdığı kızı Nicole daha altı yaşındayken sert tavırlarla tam adıyla çağrılmasını istemişti. Baba'nın en sevdiği çocuğu bu kızıydı. Şu anda otuz iki yaşındaydı ve bir şirketin avukatıydı. Sıkı feministti ve savunma haklarını kullanamayacak kadar yoksul suçluların gönüllü avukatlığını yapıyordu. Suçluları elektrikli sandalyeden, kocalarını öldüren kadınları cezaevinden ve ömür boyu hapis cezası alan tecavüzcüleri uzun cezalardan kurtarmakta pek başarılıydı. İdam cezasına kesinkes karşıydı. Kişilerin eski saygınlığına kavuşturulabileceğine inanıyor ve ABD'nin ekonomik yapı-

sını acımasızca eleştiriyordu. Amerika gibi zengin bir ülkenin, hataları ne olursa olsun yoksullara karşı kayıtsız kalmamasını istiyordu. Şirket yasalarının uygulanışında çok başarılı ve sıkı bir pazarlıkçı olmasına karşın, Baba hiçbir konuda kızıyla fikir birliğine varamıyordu.

Astorre'a gelince, ailenin bir üyesi ve Baba'nın en yakını bildiği bir yeğeniydi o. Yoğun etkinlikleri ve çekiciliğiyle diğer oğullarının küçük erkek kardeşi gibiydi. İki yaşından beri onların çok içten ve sevgili kardeşi olmuş, on yıl önce Sicilya'ya sürgün gönderilmiş, ancak Baba emekliye ayrılınca Astorre'u geriye getirmişti.

Baba, emekliliğini dikkatle planlamıştı. Olası düşmanlarını memnun etmek üzere imparatorluğunu dağıtmış, sadık arkadaşlarına parasal katkıda bulunmuştu, ancak gönül borcunun en kısa süren erdem gösterisi olduğunu ve hediyelerin her zaman yenilenmesi gerektiğini biliyordu.

Baba, özellikle Timmona Portella ile uzlaşma içinde bulunmaya özen göstermişti. Portella, eksantrik bir adam olduğu ve gereksiz durumlarda bile tutkulu bir cani tavrı sergilediği için tehlikeliydi.

1990 yılındaki FBI'ın yıldırım saldırısından onun nasıl kurtulabildiği herkes için pek gizemli bir konuydu. Portella, Amerika'da doğmuş bir Baba olarak incelik ve zekâdan yoksun, dikkatsiz ve sabırsız, her an patlamaya hazır bir ruhsal yapıya sahipti. İri yarı gövdesi, kocaman bir karnı vardı. Sicilya'nın Palermo kentinin sonradan görmüş bazı kişileri gibi çok renkli ve ipekli giysilere pek meraklıydı.

Ellili yaşlarındaydı. Kadınlarla sık sık düşüp kalkmasına karşın hiç evlenmemişti. Yalnızca kendisinden yaşça küçük ve biraz da geri zekâlı olan ama ağabeyinin acımasızlıklarını huy edinen erkek kardeşi Bruno'ya sevecenlik gös-

terirdi. Baba Aprile hiçbir zaman Portella'ya güvenmemiş ve onunla pek seyrek olarak iş yapmıştı. Bu adam zayıflıklarının yanı sıra tehlikeli biriydi. Kesinkes etkisiz bırakılmalıydı.

Ve şimdi Baba, Timmona Portella'yı bir görüşme yapmaları için evine davet etmişti. Portella kardeşi Bruno ile birlikte geldi.

Aprile her zamanki sakin tavırlı incelikleriyle onları karşıladı. Hal hatır sormalardan sonra hemen konuya girdi: "Azizim Timmona, bankalar dışında tüm işlerimden emekliye ayrılıyorum. Bundan sonra sen kamuoyunun daha çok gözü önünde olacaksın. Bu nedenle pek dikkatli davranmalısın. Eğer herhangi bir konuda tavsiyeme gerek duyarsan beni arayabilirsin. Çünkü, emekliliğimle birlikte tüm kaynaklarımdan yoksun kalmayacağım."

Ağabeyinin tıpatıp benzeri olan Bruno, Baba Aprile'in taşıdığı ün karşısında biraz şaşkınlaşmıştı. Ağabeyine karşı gösterilen saygının kendisine verdiği keyifle gülümsüyordu. Oysa, Timmona Portella, Baba'nın ne demek istediğini daha iyi anlayabiliyor ve bir noktada uyarılmakta olduğunu biliyordu.

Portella saygılı bir tavırla Baba'ya başını eğdi.

"Sen, her zaman en doğru değerlendirmeleri yaptın. Şu anda da sözlerine saygı duyuyorum. Bir dostun say beni..." dedi.

"Bu çok iyi, çok iyi," diyen Baba Aprile ekledi: "Şu anda sana bir hediye olarak vereceğim uyarıma kulak vermeni istiyorum. Hani şu FBI şefi Cilke var ya, o pek kötü bir adam. Ne olursa olsun o adama güvenme. Çünkü, kazandığı başarılarla başı dönmüş durumda. Bundan sonra onun ilk hedefi sen olacaksın artık."

"Ama sen ve ben ondan kaçıp kurtulabildik," dedi Timmona. "Bütün dostlarımızı yere sermesine karşın, ben

ondan korkmuyorum. Gene de bu uyarından ötürü sana teşekkür ederim."

Birlikte son bir kutlama içkisi daha içen Portella Kardeşler, Baba'nın evinden ayrıldılar. Arabaya bindiklerinde Bruno, "Ne büyük bir adammış be!" dedi.

"Evet," diye yanıtladı ağabeyi. "Rayınonde Aprile büyük bir adamdı."

Baba'ya gelince, bu kısa görüşmeden pek memnun kalmıştı. Timınona Portella'nın gözlerindeki ürküyü görmüş ve kendisi için artık bir tehlike oluşturmayacağına inanmıştı.

Baba Aprile, FBI'ın New York kentindeki büro şefi olan Kurt Cilke ile de özel bir görüşme yapmak istedi. Kendi kendine buna şaşsa bile, Cilke onun her zaman hayranlık duyduğu bir adamdı. Ülkenin doğu yakasındaki çoğu Mafya liderini cezaevine göndermiş ve neredeyse onların tüm gücünü kırmıştı.

Raymonde Aprile, Cilke'nin elinden paçayı sıyırmıştı. Çünkü, Cilke'ye el altından bilgi veren ve onu başarıya ulaştıran muhbirin kim olduğunu biliyordu. Ancak Baba, Cilke'ye zamanla daha da çok hayranlık duymaya başlamıştı. Çünkü bu adam oyunu dürüstlükle oynuyor, hiçbir zaman hileli düzenler kurmuyor, gücünü kullanarak kimseyi rahatsız etmiyor ve Baba'nın çocuklarını kamuoyuna kesinlikle hedef göstermiyordu. Bu nedenlerle Baba Aprile, şef Cilke'nin uyarılmasının da doğru olacağını düşünmüştü.

Görüşme, Baba Aprile'in ricası üzerine onun evinde yapılacaktı. Cilke, FBI'ın kurallarına uymayıp eve yalnız gelecekti. FBI'ın Genel Başkanı bu durumu onaylamış ama Cilke'nin yanında bir ses kayıt aygıtı taşımasında ısrarlı olmuştu.

Her zaman kullanılan türden bir aygıt değildi bu. Bedenin içine ve göğüs kafesinin altına takılıyor ve bedenin dış duvarından görünmüyordu. Bir dinleme aygıtıydı ama pek bilinmiyordu. Çünkü, yapımı sıkı bir denetim altında tutuluyordu. Cilke, aygıtı taşımasının asıl amacının kendisinin Baba'ya söylediklerinin kayıt edilmesi olduğunu sezinleyebiliyordu.

Ekim ayının çok güzel bir öğleden sonrasında Baba'nın Montauk'ta kırsal kesimdeki malikânesinin verandasında, iki adam buluştular. Cilke bu eve bir ses kayıt aygıtı taşıyarak hiç girmemişti. Ve bir yargıç, bu evin sürekli olarak gözaltında tutulmasını engellemişti.

Baba'nın evine girerken korumalar üzerini aramayınca, durum Cilke'yi pek şaşırttı. Belli ki Baba Raymonde Aprile burada kendisine yasaya aykırı bir öneride bulunmayacaktı.

Her zamanki gibi Kurt Cilke biraz öfkelense bile, bu Baba'nın kendisi üzerinde yaptığı etkiye şaşıyordu. Aprile' in yüzlerce cinayetin gerçekleşmesi için emir verdiğini, toplumun sayısız yasasını çiğnediğini biliyor ama ondan nefret edemiyordu. Gene de bu adamın çok kötü biri olduğunun farkındaydı. Uygarlığın dokusunu yıkıma uğratmasından ötürü ondan tiksiniyordu.

Baba Aprile beyaz gömlek ve koyu renkli takım elbise giyinmiş ve gene koyu renkli kravat takmıştı. Ciddi ve anlayışlı bir adamın tavırları içindeydi. Yüzündeki derin çizgiler, seven bir adamın erdem ve inceliklerini taşır gibiydiler. Cilke şuna şaşıyordu: Bu denli acımasız bir adamda nasıl olur da böyle insanca bir yüz olabilirdi?

Baba bir anlayışlılık gösterisiyle konuğunu mahçup etmemek için tokalaşmak üzere elini uzatmadı. Selamlar gibi başını öne eğerek, ayrıca yaptığı bir jestle oturacak yer gösterdi.

"Kendimi ve ailemi sizin korumanız altına koymaya

karar verdim. Bu, aynı zamanda toplumun koruması da demek olacaktır," dedi.

Cilke şaşırmıştı. Lanetler olsun, bu yaşlı adam ne demek istiyordu?

"Çünkü, son yirmi yıldır sen benim düşmanım oldun. Beni izleyip durdun. Ancak, oynadığın dürüst oyun nedeniyle ben her zaman sana gönül borcu duydum," diyen Baba ekledi: "Hiçbir zaman var olmayan ipuçlarını yaratmaya ve karşıtım olacak yalancı tanıkları bulmaya çalışmadın. Arkadaşlarımdan çoğunu cezaevine tıktın ve bunu bana da yapmak üzere dürüstlük içinde kalarak her türlü çabayı harcadın."

Kurt Cilke gülümsedi: "Şimdi de bunun için çalışıyorum."

Baba, takdir eder gibi başını öne eğdi. "Kuşkusuz, saygın olan birkaç banka dışında tüm şüpheli işlerden kendimi çekip sıyırdım. Sizin toplumunuzun koruması altına kendimi yerleştirdim. Karşılık olarak ben de topluma karşı hizmetlerimi yapacağım. Eğer sen beni izlemezsen bu daha kolay olacak. Çünkü, buna gerek kalmıyor artık."

Cilke omuzlarını silkip yanıtladı: "Buna Büro karar verir. Ben, senin ardından öyle çok koştum ki, şimdi neden durayım. Belki bu kez şanslı olabilirim."

Baba'nın yüzü ciddileşirken daha da yorgun göründü. "Seninle bir şeyi değiş tokuş etmek istiyorum. Son birkaç yıl içinde kazandığın büyük başarılar bu konudaki kararımı etkiledi. Ancak sorun şu, ben senin muhbirinin kim olduğunu biliyorum. Ve onun adını şu ana değin hiç kimseye söylemedim."

Cilke umursamaz bir ifadeyle konuşmadan önce birkaç saniye duraksadı. "Benim öyle bir muhbirim yok. Ve bir kez daha söyleyeyim: Kararları ben değil, Büromuz verir. Bu yüzden şu anda sen benim zamanımı boşa harcatıyorsun."

"Hayır, hayır," dedi Baba. "Bir avantaj elde etmeyi istemiyor, uzlaşma arıyorum. Yaşım nedeniyle öğrenmiş olduklarımı sana söylememe izin ver. Kullanması kolay geliyor diye elindeki gücü uygulama. Sağduyun ortada bir trajedinin varlığını algılıyorsa bile zaferin verdiği güvenle düşünmeden davranma. Şimdi sana düşmanca ama bir arkadaş gibi saygı gösterdiğimi ve önerdiklerimi reddederken neyi kazanıp neyi yitirdiğini düşünmen gerektiğini söylememe izin ver."

Cilke, "Ve sen, gerçekten emekliye ayrılıyorsan bu arkadaşlığın ne yararı olur ki?" diye sorarken gülümsüyordu.

"Benim iyiniyetimi kazanacaksın," diye yanıtladı Baba: "Bu, en küçük bir insandan gelse bile, en değerli şeydir."

Daha sonra Cilke ses kayıt aygıtını yardımcısı Bill Boxton'a dinletirken yardımcısı sonunda şunu sordu: "Bütün bunlar, lanet olsun ne anlama geliyor ki?"

"Şunu bilmek zorundasın," dedi Cilke. "Adam bana tümüyle savunmasız kalmadığını ve beni gözetim altında tuttuğunu söylüyor."

"Ne biçim bir pislik bu!" diye söylendi Boxton. "Bu adamlar federal bir ajanla bağlantı kuramazlar."

"Doğru," dedi Cilke. "Bu yüzden emekli olsun olmasın, ben onu izlemeyi sürdüreceğim. Şimdi de tetikteyim. Çünkü, şu anda durumdan kesinlikle emin olamayız."

Amerika'nın en tanınmış ailelerinin tarihçesi incelendiğinde, toplumun yasa ve ahlâk kavramlarını yıkarak servetlerini acımasız yöntemlerle oluşturan hırsız baronlar içinde Baba Aprile'in en fazla iyiliksever kişi olduğu ortaya çıkar. Tüm baronlar gibi Aprile'in de dünyanın en büyük

kentlerinde on özel bankası vardı. Bu sayede yoksullar için hastane kurulması amacıyla cömertçe katkılarda bulunmuştu. Sanat yaşamına da katkıları vardı: Columbia Üniversitesi'nde Rönesans araştırmaları için bir kürsü kurdurtmuştu.

Aydın çevrelerde adı kötüye çıktığı için Baba Aprile'in Yale ve Harvard Üniversitelerinde Chirstopher Colombus adına öğrenci yurtları kurmasına üniversite yönetimleri karşı çıkmıştı. Yale Üniversitesi parayı alıp öğrenci yurdunun adını Sacco ve Venzetti koymak istemiş, ancak Baba da bu öneriyle ilgilenmemişti. Çünkü o, Sacco ve Venzetti gibi bir amaç uğruna ölen ya da işkenceye katlanan kişilerden hiç hoşlanmazdı.

Daha aşağı kademedeki insanlar bile bu durumda kendisini hakarete uğramış sayar ve olaydan yakınırdı. Oysa Raymonde Aprile öyle yapmamış, parayı yirmi yıl önce ölüp de şimdi cennette olan karısı için günlük cemaatlerde ilahiler okunmasını sağlamak üzere Katolik Kilisesi'ne vermişti.

New York Polisi Yardımlaşma Sandığı'na bir milyon dolar bağışlamış ve yasa dışı göçmenlerin korunması için kurulan derneğe de bir milyon dolar para vermişti. Emekliye ayrılışından sonraki üç yıl süreyle Aprile, dünyaya kutsamalarını yağdırmıştı. Baba Aprile'in kasası bir istek dışında her türlü yardım kampanyasına açıktı. Kızı Nicole'ün idam cezasına karşı açtığı en ağır cezalandırma yöntemini durdurma kampanyasına katılmaya Baba Raymonde Aprile kararlı tavırlarla karşı çıkmıştı.

Üç yıllık iyi tutum ve cömertçe para harcamaların, neredeyse otuz yıl süren birtakım acımasız davranışın izlerini siler gibi olması pek şaşırtıcıdır. Ancak, büyük insanlar iyi niyeti, unutulmayı, ihanet eden arkadaşlarını bağışlamayı ve ölümcül yargılama uygulamalarını bile satın alabilirler. Ve Baba Aprile'in bu türden evrensel nitelikli zayıflıkları da olmuştu.

Çünkü, Raymonde Aprile kendi özel ahlâk değerlerinin katı kuralları içinde yaşamış bir adamdı. Otuz yılı aşkın süreyle ona saygı duyulmuş ve sahibi olduğu gücün temelinden çevresine olağanüstü bir korku seli yayılmıştı. Oluşturduğu bir protokolün temeli tümüyle acımasızlık üzerine kurulmuştu.

Protokol, adamın doğal yaradılışındaki acımasızlığından ve acı çektirmek üzere delice isteklerinden değil, kişisel inancından kaynaklanmıştı: İnsanlar her zaman itaat etmeye karşı çıkarlar. Bir melek olan Lucifer bile Tanrı'ya meydan okumuş ve Cennet'ten kovulmuştu.

Bu nedenle güç kazanmak için savaşımda bulunan Aprile gibi tutkulu bir adam için izlenecek başka bir yol olamazdı. Elbette ki bazı inanış biçimleri, diğer kişinin yararına bazı ayrıcalıkları içerebilirdi. Bu yalnızca akılcı bir şeydi. Ancak böyle bir durumda başarısızlığa düşülürse, ortada tek ölüm cezası kalırdı. Diğer cezalandırma tehdidi şekilleri kesinlikle aynı karşılığı bulamazdı. Şu yerkürede yaşamaktan engellenmek; işte bu, kişinin karşısındakinin gücüne saygı duymasını sağlamak üzere tek nedeni oluştururdu.

İhanet en büyük haksızlıktı. İhanet eden kişinin aile ve arkadaş çevresi acı çeker; tüm dünyaları yıkıma uğrardı. Kazanacaklarına karşı yaşamlarını ortaya koymaya hazır pek çok yürekli ve gururlu kişi vardı ama onlar sevdiği kişinin yaşamını riske sokmadan önce iki kez düşüneceklerdi. Ve bu yoldan Baba Aprile, adamları arasında büyük korku salmıştı. Onların, kendisine daha az gerekli olan sevgilerini kazanmak üzere dünya mallarından yaptığı cömertçe yardımlara pek bel bağlamamıştı.

Ancak burada şu da söylenmelidir: Baba Aprile kendisine karşı da aynı derecede acımasızdı. Çok büyük güce sahip olmasına karşın, kendisine üç çocuk veren genç karısının sonunu engelleyememişti. Altı ayı aşkın süreyle koca-

sı yalnızca durup gözlerken genç kadın kanserden korkunç şekilde ve ağır ağır can vermişti. Bu altı ay içinde Aprile, kendi işlediği tüm ölümcül günahları nedeniyle karısının cezalandırıldığına inanma noktasına gelmiş ve bu yüzden kefaret olarak cezasını çekmeye kendisini mahkûm etmişti.

Bir kez daha evlenmeyecekti. Çocuklarını yasaya uygun toplum yöntemleri içinde eğitilmek üzere kendinden uzağa gönderecekti. Bu şekilde onlar nefret ve tehlike dolu bir âlemde büyümeyecekti. Çocuklarına yollarını çizmeleri için yardım edecek ama onların etkinliklerine kesinlikle karışmayacaktı. Büyük üzüntü çekerek babalığın gerçek cevherini kesinlikle öğrenmemeye karar vermişti.

Böylece Baba, üç çocuğunu (kızı Nicole ile oğulları Valerius ve Marcantonio'yu) özel yatılı okullara göndermişti. Onların hiçbir zaman kendi kişisel yaşamının parçası olmalarına izin vermemişti. Çocuklar tatilde eve geliyor, kendisi özenli ama uzak duran bir baba rolünü oynuyor, ancak çocuklar kesinlikle onun dünyasının parçaları olamıyorlardı.

Babalarının kötü ününü bilmelerine karşın, gene de onu seviyorlardı. Kendi aralarında Baba'nın ününü hiç konuşmuyorlardı. Durum ailenin ağza alınmayacak özel gizlerinden biriydi.

Kimse Baba'yı duygusal biri olarak nitelendiremezdi. Yakın arkadaşı pek azdı. Evinde hayvan beslemezdi. Tatil yapmaktan ve toplantılara katılmaktan olabildiğince kaçınırdı. Yıllarca önce yaşamında bir kez Amerikalı iş arkadaşlarını şaşırtan bir duygu gösterisinde bulunmuştu.

Baba Aprile işlerini bırakıp gittiği Sicilya'dan öksüz ve yetim Astorre ile birlikte döndüğünde karısını kanserden ölmek üzere iken ve kendi üç çocuğunu dünyadan yalıtılmış durumda yalnızken bulmuştu. Böyle bir durumdan etkilenmemesi olanaksız olan küçük çocuğu yanında tutmakla ona

zarar vereceğini bildiğinden, Astorre'u en yakın danışmanlarından biri olan Frank Viola ile karısının özeni altında bulundurmaya karar vermişti. Sonunda bu yaptığının kötü bir seçim olduğu ortaya çıktı. Çünkü zamanla Frank Viola'nın Baba Raymonde Aprile'in yerinde gözü olduğu, onun yerine geçmeyi hedeflediği anlaşıldı.

Ancak, Baba'nın karısı kanserden öldükten kısa süre sonra, Astorre Viola henüz üç yaşındayken "babası" kendi arabasının garajında intihar ettiği ve "annesi" de beyin kanamasından tuhaf biçimde öldüğü zaman, çocuk Baba'nın ailesinin bir üyesi olmuştu. İşte o sıralarda Baba Raymonde Aprile evine Astorre'u getirmiş ve kendisi de amca rolüne soyunmuştu.

Astorre, asıl ana babasının kimler olduğunu soracak kadar büyüyünce, Baba ona öksüz ve yetim olduğunu söylemişti. Oysa Astorre meraklı ve isteklerinde pek direngen bir oğlandı. Bu nedenle Baba Aprile oğlanın sorularına son vermek için ana babasının köylü olduklarını, yoksulluktan onu besleyemediklerini, Sicilya'nın uzak ve adı bilinmeyen bir köyünde öldüklerini söyledi. Baba, bu açıklamalarının çocuğu tümüyle tatmin etmediğini biliyor, Astorre'u aldattığı için suçluluk duygusu içinde kalıyor, ama küçük çocuğun Sicilya Mafyası kökeninin gizli tutulmasının önemli olduğuna inanıyordu. Bu hem Astorre'un kendisinin, hem de Aprile'in öteki çocuklarının güvenliği açısından dirimsel önem taşımaktaydı.

Baba Raymonde Aprile uzağı gören bir adamdı. Başarılarının şu güvenilmez dünyada sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu. Başlangıçtan beri sırası geldiğinde taraf değiştirmeyi ve örgütlenmiş yasal topluma katılmayı planlamıştı. Bu amacının tam olarak gerçekleşeceğinden emin değildi,

ama büyük adamlar geleceğin kendilerine ne getireceğine ilişkin içgüdüsel duygulara sahiptir. Bu durumda Baba, gerçekten duygusallığın dışında kalarak davranmıştı. Astorre'a gelince, çocuk üç yaşındayken herhangi bir izlenim verememiş, büyüdüğünde nasıl bir adam olacağını ya da aile içinde önemli bir rol oynayıp oynayamayacağını çevresine gösterememişti.

Baba Aprile, Amerika'nın başarısının büyük ailelerin ortaya çıkmasından kaynaklandığını ve en iyi sosyal sınıfın topluma karşı başlangıçta büyük suçlar işlemiş adamlardan oluştuğunu anlıyordu. Servet arayan böyle insanlar Amerika'yı kurmuş ve kendi kötü davranışlarını kırıntılara ayırıp unutulmaları için geçmişin tozları arasına katmıştı. Başka ne yapılabilirdi? Amerika'nın uçsuz bucaksız ovaları üç katlı bir yerleşimi akıllarına sığdıramayan o kızılderililere mi bırakılmalıydı? Hiçbir teknik yeteneğe sahip olmayan ve milyonlarca insanın bolluk içinde yaşamasına olanak sağlayan topraklara gerideki su yedeklerini akıtamayan Meksikalılar'a da Kaliforniya mı bırakılmalıydı?

Amerika, dünyanın her tarafındaki yoksul işgücünü topraklarına çekme; demiryolları, barajlar ve gökdelen binalarını yapmak üzere onları görevlendirme dehasını göstermişti. Evet, New York'taki ünlü Özgürlük Anıtı, yükselişi sağlayan bu dehanın simgesiydi. Ve en iyileri elde ederken bazı kayıplar olmamış mıydı? Elbette ki, bazı trajediler yaşanmıştı. Ancak bunlar yaşamın parçasıydı. Amerika, dünyanın şu ana dek tanıdığı en yüce *cornucopia** değil miydi? Buradaki adaletsizliğin ödenecek küçük bir bedeli bulunmamalı mıydı? Yaşadıkları toplumda uygarlık düzeyinin yükselmesi için bireyler her zaman bazı özverilerde bulunmalıydı.

---

*Eski Yunan uygarlığından beri kullanılan ve bereketi simgeleyen; içinden meyveler taşmış boynuz biçimidir. - Çev.

Ancak, büyük adamın bir başka tanımı daha vardır. İlk olarak böyle biri, bu durumu kendine yük saymaz. Suç işlese, ahlâksızca ya da hilekârca davransa bile, bir yoldan o kişi insanlığın gelişme dalgasıyla birlikte sürüklenerek ilerleme sağlayacaktır.

Baba Aprile de işte böyle bir adamdı. Zekâsı ve acımasızlığıyla kendi bireysel gücünü çevresine aşılıyordu. Çevresindekileri korkutuyor ve bir efsane oluşturuyordu. Ancak çocukları büyürken babalarına ilişkin en iğrenç öykülere bile kesinlikle inanmadılar.

Mafya ailesinin lideri olarak Aprile'in yönetiminin başlangıcına ilişkin bir efsane vardı.

Baba Aprile bir zamanlar kendisine bağlı Tommy Liotti adlı bir adam tarafından yönetilen bir inşaat şirketini denetimi altında tutuyordu. Kent yönetimiyle ilgili bazı inşaat sözleşmelerini aldırarak, bu adamı genç yaşta zengin etmişti.

Tommy Liotti yakışıklı, hazırcevap ve tümüyle çekici bir adam olduğundan Baba Aprile onun arkadaşlığından keyif alıyordu. Bu adamın tek kusuru vardı... Çok içki içiyordu.

Ayrıca, Baba'nın karısının en iyi arkadaşı olan Liza adlı bir kadınla evliydi. Biraz eski kafalı biri olan Liza sivri dilliydi ve ilk görevinin, belli ki kendinden aşırı emin bir adam olan kocası Tommy'yi durdurmak olduğuna inanmaktaydı. Bu görevi bazı şanssız durumların yaşanmasına neden oldu. Tommy ayıkken karısının bu türden gagalamalarını anlayışla karşılıyordu. Oysa, sarhoşken öyle tokatlar savuruyordu ki, kadına kendi sivri dilini bile ısırtabiliyordu.

Gençliğinde inşaat alanlarında yaptığı uzun ve sıkı çalışmaların sonucu adamın çok güçlenmiş olması da şanssızlıktı. Aslında Tommy, görkemli pazılarını göstermek için her zaman kısa kollu gömlekler giyerdi.

Ne yazık ki, karı koca arasında bu türden çekişmeler iki yılı aşkın bir süre sürdü. Bir gece Tommy, Liza'nın burun kemiği ile iki dişini kırdı. Sonunda pahalı ameliyatlar yapılması gerekli oldu. Kadın, Baba'nın karısından korunma isteyemedi. Çünkü böyle bir rica onu dul bırakabilirdi. Ve o, kocasını hâlâ seviyordu.

Baba Aprile, adamlarının özel işine karışma taraflısı değildi. Böyle durumlar kesinlikle bir çözüme kavuşturulamazdı. Eğer Tommy karısını öldürmüş olsa, Aprile bu işe karışmayacaktı. Ama adamın sürekli karısını dövmesi Baba'nın iş ilişkilerini tehlikeye sokuyordu. Öfkeli bir kadın, zararlı olabilecek bazı ifadeleri verebilirdi. Çünkü, kent yönetiminden aldığı inşaat sözleşmeleriyle ilgili durumlarda hemen ortaya çıkabilecek bazı rüşvetleri verebilmek üzere Tommy büyük tutarda paraları evinde tutuyordu.

Bu nedenle Baba Aprile, Tommy'yi yanına çağırdı. Elinden gelen en etkili incelikle onun kişisel yaşamına karışmak zorunda kaldığını, çünkü karısını dövmesinin işleri etkileyebileceğini anlattı. Adama ya karısını öldürmesini ya onu boşamasını ya da bir daha dayak atmamasını kesin bir dille söyledi. Tommy olayın bir daha yinelenmeyeceği yolunda güvenceler verdi. Oysa, Baba ona güvenemiyordu. Çünkü o anda adamın gözlerindeki bazı parıltıları fark etmişti. Bunlar istediği gibi davranmaya özlem duyan adamın gözlerindeki parıltılardı. Baba, bu durumu yaşamın tuhaf gizemlerinden biri olarak algıladı: Tommy neye mal olursa olsun içinden geldiği gibi davranacaktı. Büyük adamlar kendilerine çok pahalıya mal olsa bile, meleklerle bağlantı kurarlar. Kötü adamlar ise cehennemde yanma yazgısını benimserken, doygunluk verecek en basit kaprislere tutkunluk gösterirler.

Bu durum Tommy ve Liza olayında da aynen gerçekleşiyordu. Liza'nın dilinin eskisinden daha sivrileşmesi bir yıl

sürmüştü. Sonunda Baba'dan gelen uyarıya, çocukları ve karısını çok sevmesine karşın, Tommy karısını daha da acımasızca dövdü. Kadın kırılmış kaburga kemikleri, parçalanmış bir akciğerle hastaneye yatırıldı.

Tommy çok paralıydı. Politikacılarla ilişkiler kurmuştu. Baba'nın yozlaşmış yargıçlarından birisini büyük rüşvetler ödeyerek satın alabildi. Sonra, karısına yanına geleceği yolunda haber gönderdi.

Baba Aprile, öfkeyle izlediği bu duruma istemeyerek el koydu. Önce sorunun kolay yönlerini inceledi. Tommy'nin vasiyetnamesinin bir kopyasını ele geçirdi ve iyi aile babası olan bu adamın tüm dünyalığını karısı ve çocuklarına bırakacağını öğrendi. Kadın zengin bir dul olacaktı. Daha sonra, Baba özel bir timi çok özel talimatla yola çıkardı. Bir hafta içinde aynı yozlaşmış yargıç, kendisine kuryeyle gönderilen, ipek kurdelelerle sarılmış büyük bir hediye paketinin içinde kesik, iki kalın insan kolu buldu. Bu kollardan birinin bileğinde yıllarca önce sadakatinden ötürü Baba'nın Tommy'ye hediye ettiği pahalı Rolex saat bulunuyordu. Ertesi gün Tommy'nin bedeninin geri kalan bölümleri Verrazano köprüsünün altındaki sularda yüzerken bulundu.

Bu konuda bir başka efsane de çocukça hayalet öykülerinin belirsizliği içinde insanın kanını dondurucu cinstendir. Baba'nın üç çocuğu hazırlık sınıflarına giderlerken, ünlü kişilerin kırılgan yönlerini açığa vurmakla dikkati çeken girişken bir gazeteci, çocukları kandırıp onlarla zararsız gibi görünen bir röportaj yaptı. Yazar, çocukların masumiyeti ile hazırlık sınıfı giysileri içinde dünyayı daha yaşanası bir yer yapma yolundaki genç insanlara özgü idealistçe düşüncelerini aktarırken yazdıklarından keyif duyar gibiydi. Gazeteci, çocukların bu düşüncelerini Baba Aprile'in kanıtlanmış hiçbir suç işlemeden kazandığı kötü ünle kıyaslıyordu.

Röportaj, çocukların masumiyeti ile babalarının kötülüğünü kıyaslarken pek zekice kaleme alınmıştı. Çünkü, bu gazeteci pek yetenekli bir yazardı. Yazı daha yayınlanmadan ülkenin tüm haber çevrelerinde yankılandı ve üzerinde en çok tartışılan röportajlardan biri oldu. Bir gazetecinin yazmayı her zaman düşlediği türden bir parçaydı ve herkes bu yazıyı sevdi.

Röportajı yapan gazeteci evinde oturmayı pek sevmeyen ve doğaya tapan bir adamdı. Her yıl karısını ve iki çocuğunu yanına alıp avlanmak ve balık tutmak üzere dağdaki kulübesine giderdi.

O yılın Şükran Günü uzun bir hafta sonu tatiline rastlamıştı. Gazetecinin en yakın kasabaya on beş kilometre uzaklıktaki kulübesinde yangın çıktı. İki saat süreyle hiçbir kurtarma ekibi oraya varamadı. Daha sonra ekipler geldiğinde, kulübenin yanmış kütüklerinden dumanlar çıkıyordu, gazeteci ve ailesinin bedenleri ise kömür haline gelmişti. Olay ülkede büyük patırtılar çıkardı. Uzun uzun soruşturmalar yapıldı. Ama bir kundaklama yapıldığına ilişkin hiçbir iz bulunamadı. Sonuç, ailenin dumandan zehirlendiği ve kaçamadığı şeklinde saptandı.

Daha sonra tuhaf bir olay yaşandı. Trajedinin üstünden altı ay geçtikten sonra ortalıkta fısıltı ve söylentiler dolaşmaya başladı. FBI ile polise, adını vermeyen kişilerin ihbarları yağıyor ve sonra bunlar basına sızdırılıyordu. Üst üste toplandıklarında bunlar kötü ünlü Baba'nın gazeteciden öcünü aldığı şeklinde özetlenebilirdi. İlginç öykülere aç olan basın, olayın yeniden araştırılması yolunda yoğun baskı yapmaya başladı. İstenen oldu, ama gene olumlu sonuca varılamadı. Hiçbir kanıt elde edilememesine karşın, bu olay da Baba'nın vahşet öykülerine bir yenisinin katılması demek oldu. Baba Aprile böylece çocuklarının basında sergilenmesinin önüne geçmiş oluyordu.

Ama bu, kamuoyunun genel kanısıydı. Yetkililer durumdan doygunluğa ulaşmıştı. Baba Aprile kınanmanın ötesinde bir yerlerdeydi. Herkes gazetecilerin mimlenmekten muaf olduklarını bilirdi. Binlerce kişiyi öldürmek zorunda kalırsanız bunun size ne yararı dokunurdu? Baba Raymonde Aprile bu denli büyük bir riski üzerine almayacak kadar zeki biriydi. Oysa, bu öykü kesinlikle belleklerden silinmedi. Bazı FBI timleri, Baba Aprile'in kendisinin efsaneyi sürdürmek için söylentiler çıkardığını bile düşündüler. Olay öylece sürdü gitti.

Ancak işin bir de öteki yönü; Baba'nın cömertçe davranışları vardı. Ona sadakatle hizmet ederseniz zengin oluyor ve zor zamanlarınızda etkili bir koruma altına alınıyordunuz. Baba'nın ödülleri büyük ama cezalandırmaları bitiriciydi.

Timmona Portella ve Kurt Cilke ile görüştükten sonra Baba Aprile, ayrıntıları bir araya toparlamaya başladı. Sicilya'daki on yıllık sürgününden sonra Astorre'u geriye, eve getirmek üzere işleri ayarladı.

Şu anda Astorre'a gerek duyuyordu. Aslında onu bugünler için hazırlamıştı. Astorre, Baba'nın kendi öz çocuklarından bile üstün tuttuğu ve çok sevdiği yakınıydı. Bir çocuk olarak girdiği her toplulukta lider hep Astorre olmuş ve sanki bir yetişkin gibi zamanından önce gelişmiş insan olarak topluma uygun davranışlar sergilemişti. Baba'yı seviyor, kendi çocuklarının yaptığı gibi ondan korkmuyordu. Astorre on yaşına girdiğinde Valerius ve Marcantonio on yedi, on sekiz yaşında olmalarına karşın, oğlan onlara karşı bağımsızlığını kazanmış bulunuyordu. Aslında askerce sert tavırlar tasarlayan Valerius, Astorre'u cezalandırmak ister ama bunu başaramazdı. Marcantonio ise daha sevecen davranıyordu. Astorre'un şarkı söylemesini yüreklendirmek

için ona ilk banjosunu satın almıştı. Astorre bu hediyeyi bir yetişkinin başka bir yetişkinden aldığı bir hediye gibi benimsemişti.

Astorre'un ailede emir aldığı tek kişi Nicole idi. Kız yalnızca iki yaş büyük olmasına karşın; oğlan kendisine âşıkmış gibi davranıyor, Astorre'u ufak angaryalarına koşturuyor ve onun kendisine söylediği İtalyanca halk şarkılarını severek dinliyordu. Oğlan bir seferinde kendisini öpmeye kalkıştığında onu tokatlamıştı. Ve küçük bir çocukken bile Astorre kadınca güzelliklerin karşısında kendinden geçebiliyordu.

Nicole çok güzeldi. Koyu renkli iri gözleri, şuh bir gülümseyişi vardı. Algıladığı her duyguyla güzel yüzü titreşim yapar gibiydi. Bir kadın olarak dünyada herhangi bir erkek kadar önemli olmadığını üstü kapalı sözlerle de olsa ima etmeye çalışacak birine hemen meydan okumaya hazırdı. Fiziksel yönden erkek kardeşleri ve Astorre kadar güçlü olmamaktan nefret ediyor, isteklerini gücüyle olmasa da güzelliğiyle elde etmeye çalışıyordu. Bu durum onu kesinkes korkusuz biri yapıyordu. Tüm aile üyeleriyle ve korkunç ününe karşın babasıyla alay ediyor, onlara sataşabiliyordu.

Karısının ölümünden sonra Baba Aprile, çocukları henüz küçükken uzun zamandır düşündüğü bir şeyi uygulamaya koydu. Yaz mevsiminde bir ayını Sicilya'da geçirdi. Doğduğu köyü çok seviyordu. Orada bir ev edinmişti. Kendisi için köyde bir sığınma yeri olan bu eve Grazia* Villası adını takmıştı.

Evi aldıktan birkaç yıl sonra Baba Aprile, Sicilyalı Catarina adlı bir kadını bu eve bakıcı olarak tuttu. Bu kadın, güçlü bir köylü güzeliydi. Büyükçe bir evi iyi yönetecek ve

* Sevimli, çekici. Tanrı'nın lütfu anlamında. - Çev.

tüm köylülerin saygısını kazanacak güçlü bir kişiliği vardı. Sonunda Baba Aprile'in metresi de olmuştu. Kırk yaşında ve özel dünyasının kralı olmasına karşın Baba Aprile bu ilişkisini aile bireyleri ve arkadaşlarından gizledi.

İlk kez Baba Raymonde Aprile'e eşlik edip Sicilya'ya geldiğinde Astorre on yaşındaydı. Corleone'nin örgütü ile Clericuzio'nun örgütü arasında çıkan büyük Mafya anlaşmazlığına çözüm bulması için iki örgüt Baba'nın adaya gelmesini ısrarla dilemişlerdi. Montelepre kasabası yakınındaki doğum yeri olan sakin köyde bir ay geçirmesi, Baba Aprile'e büyük keyif verecekti.

Başka hiçbir sözcükle tanımlanmazsa on yaşındaki Astorre için sokulgan denilebilirdi. Zeytuni teninden sevgi fışkıran yuvarlakça, yakışıklı yüzü ve neşeli tavırları vardı. Tatlı tenor sesiyle sürekli şarkı söyler, şarkı söylemezse devamlı konuşurdu. Ancak bütün bu olumlu yanlarına karşın, akranı olan oğlanlara korku salacak asi tavırları da vardı.

Orta yaşlı bir adama en iyi arkadaşlığı yapabildiği için Baba Aprile onu Sicilya'ya getirmişti. Bu da Baba'nın kendi çocuklarını nasıl yetiştirdiğinin iyi bir açıklaması olabilirdi.

Kendi işlerini yoluna koyunca Baba Aprile, Mafya örgütleri arasında ortaya çıkan anlaşmazlık hakkında bilgi edinip uzun uzun düşünerek yaptığı girişimle iki örgüt arasında geçici bir ateşkes sağladı. Artık doğduğu köyde çocukluk günlerini yeniden yaşar gibi keyif sürebilirdi. Bol bol portakal yiyor, limon sıktırıp suyunu içiyor ve salamura zeytinleri atıştırıyordu. Her gün Astorre ile birlikte uzun yürüyüşlere çıkmaktaydı. Oğlana Sicilyalı Robin Hood'un öykülerini; Sicilyalı atalarının Hollandalı, Fransız ve İspanyollar'la ve hatta Papa'nın kendisiyle yaptıkları savaşları anlatıyordu. Daha sonra sıra bu kasabanın yerli kahramanı Baba Zeno'nun öykülerinin anlatılmasına geldi.

Baba, Astorre ile birlikte geceleri villanın terasında oturup binlerce yıldızın parıldadığı ya da uzaklarda dağların üzerinde şimşeklerin çaktığı lacivert renkli gökyüzünü doya doya seyrediyor, gündüzleri de adanın güçlü güneşi altında uzun yürüyüşler yapıyorlardı.

Astorre kısa süre içinde Sicilya aksanını kapmıştı. O da salamura kara zeytinleri fıçıdan sık sık alıp sanki şekerlemeymiş gibi yemekteydi. Birkaç gün içinde köydeki küçük oğlanların grubuna lider olmuştu. Sicilya'nın çocukları gururlu olduğu ve kimseden korkmadıkları için bu durum Baba Aprile'i şaşırtıyordu. On yaşındaki melek yüzlü bu oğlanlar daha şimdiden kısa namlulu tüfeklerle tanışmış bulunuyorlardı.

Baba Aprile bazı uzun yaz gecelerini de Astorre ve Catarina ile birlikte güzel düzenlenmiş bahçede portakal ve limon ağaçları havayı mis kokularıyla doldururken yemek yiyip soğuk içkileri içerek değerlendiriyordu. Kimi akşamlar Baba'nın çocukluk arkadaşları villaya, akşam yemeğine ve iskambil oynamaya çağrılıyordu. Bu sırada içki servisini yapan Catarina'ya Astorre yardım etmekteydi.

Catarina ve Baba Raymonde Aprile herkesin önünde kesinlikle birbirlerine sevgi gösterisinde bulunmuyorlardı. Gene de onların arasındaki ilişki köyde sezinlenmişti. Bu nedenle hiç kimse genç kadına cinsel yönden yaklaşmaya cesaret edemiyor, evin gerçek hanımı oymuş gibi saygı göstermekte kusur etmiyorlardı. Baba Aprile'e yaşamının hiçbir dönemi bu kadar hoş görünmemişti.

Sicilya'ya yapılan bu yolculuğun bitmesine üç gün kala hiç akla gelmeyen bir olay yaşandı. Köyün sokaklarında yürürken Baba'yı kaçırdılar.

Komşu kasaba Cinesi, Sicilya'nın gözlerden ırak ve en az gelişmiş yeriydi. Oradaki yerel Mafya örgütünün vahşi ve korkusuz yaradılışlı liderinin adı Fissolini idi. Kasabasındaki egemenliği tartışmasız olan bu adam, adadaki diğer Mafya örgütleriyle hiç iletişim kurmazdı. Bu yüzden Baba Aprile'in gücünü bilmiyor, bu gücün herkesten uzak ve güvenli saydığı kendi dünyasına sızabileceğini düşünemiyordu bile. Onun tek bildiği, kuralları çiğneyip komşu Mafya örgütünün egemenlik alanına saldırıda bulunduğuydu. Bu Amerikalı öylesine büyük riskin göze alınabileceği kadar zengin biri gibi görünüyordu kendisine. Bu nedenle Baba Aprile'i uygun bir zamanda kaçırıp fidye istemeye karar vermişti.

Örgüt, Mafya'nın temel ünitesidir ve genellikle aralarında kan bağı olan akrabalardan meydana gelir. Doktor, avukat ve benzeri yasaya saygılı yurttaşlar kendi çıkarlarını korumak üzere bir örgüte bağlanırlar. Bir örgüt kendi içinde çok iyi organize olur. Ancak, kendisinden daha güçlü örgütlerle de yakınlık kurmak zorundadır. Böylece halkalar halinde birbirine bağlanan bu türden organizasyonlar genelde Mafya adıyla adlandırılırlar. Ancak, böyle oluşmuş organizasyonların başında bir genel yönetici bulunmaz.

Bir Mafya örgütü belli bir bölgede özel bir haraç alma alanında uzmanlaşır. Sözgelişi, suyun fiyatını kontrol eden örgütler vardır. Bunlar, devletin su fiyatını ucuzlatmak için barajlar kurmasını engeller. Bu yönden devletin tekelini kırarlar. Başka bir örgüt, besinleri denetler ve gerekli piyasaları oluşturur. Bu örgütlerden en güçlü olanları, Sicilya'daki yeni inşaat işlerini kontrol eden Palermo'daki Clericuzio örgütü ile bir de Roma'daki politikacıları denetleyen ve tüm dünya üzerindeki uyuşturucuların taşınması işinde uzmanlaşan Corleone örgütü idiler. Bunlardan başka sevdiğine balkon önünde serenat yapmak isteyen sevgililerden haraç alan

küçük ve önemsiz örgütler de vardır. Bütün örgütler suç işleme etkinliğine bulaşmıştır. Örgüte haracını ödeyen masum yurttaşların eşya ya da parasının başkaları tarafından çalınmasına örgütçe göz yumulmaz. Bir kişinin cüzdanını kapmak için onu bıçaklayan ya da kadınlara tecavüz eden kişiler daha mahkemelerdeki resmi işlemleri bitmeden önce ölüm cezasıyla ortadan kaldırılırlar. Ayrıca, örgütler zinayı hoşgörmez. Böyle bir durumda hem kadın hem de erkeğin öldürülmesi çevrede anlayışla karşılanır.

Yoksul bölgedeki Fissolini'nin örgütü pek fazla para kazanamıyordu. Kutsal ikonaların satışını denetliyor, çiftçinin hayvanlarını koruduğu için haraç topluyor ve arada bir dikkatsiz zenginlerin küçük çocuklarını kaçırıp fidye alıyordu.

İşte bu nedenlerle köyün sokaklarında keyifle yürüyen Baba Raymonde Aprile, dünyadan habersiz Fissolini ile adamları tarafından Amerikan ordusundan hurdaya çıkarılmış iki kamyondan birine bindirilerek kaçırıldı.

Köylü giysileri içindeki on adam tüfeklerle silahlanmıştı. Baba Aprile'i kollarından yakalayıp ayaklarını yerden keserek onu ilk kamyonun içine attılar. O anda hiç duraksamayan küçük Astorre da, Baba Aprile ile birlikte olmak için kamyonun arkası açık kasasının içine zıpladı. Haydutlar çocuğu kamyondan dışarı atmak istediler. Ama Astorre, kasanın tahta direklerine sarılıp onlara direndi. İki kamyon Montelepre çevresinde uzanan dağlarda bir saat kadar yol aldı. Daha sonra kafiledeki herkes kamyonlardan at ya da eşek sırtına geçerek Sicilya'nın güzel mavi göğüne doğru kayalık terasları tırmandılar. Yolculuk boyunca küçük oğlan iri yeşil gözleriyle olanları izledi ama tek kelime etmedi.

Güneşin batımına doğru dağların arasındaki bir mağaraya vardılar. Onlara bir süre sonra akşam yemeği olarak ızgara koyun eti, evde pişirilmiş ekmek ve şarap verildi.

Kaldıkları konaklama yerinde elle yontulmuş tahta muhafaza içinde büyük bir Kutsal Meryem heykeli vardı. Fissolini vahşi bir adam olmasına karşın, dindardı. Ayrıca köylülere özgü bazı incelikleri de taşır gibiydi.

Yanlarına yaklaşıp kendisini Baba ve oğlana tanıttı. Söylemedi ama onun haydut grubunun lideri olduğu kuşku götürmezdi. Tıknazdı ve bir goril kadar güçlü olduğu anlaşılıyordu. Belinde kuşağının arasında iki tabancası ve elinde tüfeği vardı. Yüzü Sicilya'nın taşları gibi soğuk ve sert hatlar taşıyor ama arada bir gözlerinde neşeli parıltılar görünür gibi oluyordu. Yaşamaktan keyif alır gibiydi. Özellikle şu anda değeri altınla ölçülecek bir Amerikan servetini elinin altında bulundurduğu için sık sık espriler yapıyordu. Onda taşıdığı kötülüğün izleri yoktu pek.

"Sayın ekselansları..." diyerek Baba'ya hitap etti: "Bu küçük oğlan hakkında endişe duymanızı hiç istemem. Yarın sabah fidye isteme mektubumuzu kasabaya o götürecek."

Astorre yemeğini büyük bir iştahla yiyordu. Daha önce bu ızgara koyun eti gibi lezzetli bir yemeği hiç tatmamıştı. Sonunda neşeyle yüreklenmiş bir sesle, "Hayır. Ben, Raymonde Amcamla birlikte burada kalacağım," dedi.

Fissolini güldü. "İyi yemek insana yüreklilik kazandırır. Ekselanslarına derin saygımı göstermek üzere yemeği kendim pişirdim. Annemin özel baharatını da kullandım."

Ama "Amcamla birlikte burada kalacağım," derken küçük Astorre'un sesi açık seçik meydan okur gibiydi.

Baba Aprile sertçe ama gene de sevecenlikle, "Şu görkemli gece, lezzetli yemek, dağ havası ve senin arkadaşlığın... Hepsi pek güzeldi. Kırsal kesimdeki taze çiği özlemiştim. Ama, beni hemen köye götürmeni salık veririm," dedi.

Fissolini, Baba'ya doğru eğilip karşılık verdi: "Senin zengin biri olduğunu biliyorum. Ama, aynı biçimde güçlü müsün? Senin için kurtarmalık parası olarak yalnızca yüz

bin Amerikan doları isteyeceğim."

"Bu bana hakaret olur," dedi Baba. "Böylece benim ünümü yerle bir edersin. O parayı iki katına çıkar. Bu oğlan için de elli bin dolar ekle. Para sana ödenecektir. Ama, daha sonraki yaşamın acılar içinde geçecek..." Biraz duraklayıp bir kez daha konuştu: "Bu denli düşüncesiz olmana şaşıyorum senin."

Fissolini içini çekti. "Beni anlamalısınız, ekselansları. Yoksul bir adamım. Elbette ki, bölgemde neyi istersem alabilirim. Ancak Sicilya'nın bu bölgesi benim gibi adamları besleyemeyecek kadar yoksul ve lanetli bir yerdir. Servetimi oluşturmak için tek şansımın sen olduğunu anlamalısın."

"Önce bana hizmetlerini sunman için gelmen gerekirdi. Yetenekli insanları her zaman ve her yerde kullanabilirim," dedi Baba Aprile.

"Bunu şu anda söylüyorsun. Çünkü, zayıf ve çaresiz durumdasın. Zayıf durumdaki kişiler her zaman öyle cömerttir ki, ama senin öğüdüne uyacak ve iki katı kurtarmalık bedeli isteyeceğim. Gene de bunun için suçluluk duyacağım. Bana göre hiçbir insan bu kadar para etmez. Ve şu çocuk için para almadan, onun gitmesine izin vereceğim. Neden dersen, ben çocuklara karşı zayıfım. Çünkü evde beslenmesi gereken dört evladım var."

Baba Aprile, Astorre'a, "Gidecek misin?" diye sordu.

"Hayır. Seninle birlikte burada kalmak istiyorum," diyen çocuk, başını öne eğdi.

Sonra Astorre gözlerini kaldırıp amcasına bakarken, Baba Aprile, "Öyleyse Fissolini, çocuğun burada kalmasına izin ver," dedi.

Fissolini başını salladı: "Oğlan geriye gidecek. Benim özenle korunması gereken iyi bir ünüm var. Çocuk kaçıran biri olarak tanınmak istemem. Çünkü ekselansları, size karşı ne denli büyük saygım olursa olsun, onlar bana ödeme

yapmazlarsa seni parça parça edip yollayacağım. Eğer ödeme yapılırsa, Pietro Fissolini'nin onuru adına yemin ederim ki, bıyığının tek kılına bile dokunulmayacak."

"O para ödenecektir," diyen Baba dingin bir sesle konuşuyordu: "Şimdi bize izin ver de işleri en iyi hale sokalım. Yeğen, sen şu şarkılarından birini bu incelikli adamlara söyle..."

Astorre, on küsur hayduda şarkılar söyledi. Onlar şarkıları dinlerken kendilerinden geçer gibi olup oğlana övgüler yağdırdılar. Sevecenlikle başını okşadılar. Gerçekte herkes için büyülü anlar yaşanıyor ve dağlar Astorre'un tatlı sesinden yükselen aşk ezgileriyle doluyordu.

Yakındaki bir mağaradan uyku tulumları ve battaniyeler getirildi.

Fissolini, "Ekselansları, sabah kahvaltısı için ne emrederler? Belki de yakındaki akarsudan tutulmuş taze balık istersiniz? Sonra, öğle yemeği için makarna ve dana eti iyi gelir mi size? Emirlerinizdeyiz sizin," dedi.

"Teşekkür ederim," diye yanıt verdi Baba. "Bir parça peynir ile meyve yeterli olacaktır."

Çocuğa "İyi uyu," diyen Fissolini onun bakışlarındaki mutsuzlukla yumuşamış gibiydi. "Yarın kendi yatağında dinleneceksin."

Astorre, hemen uyumak üzere Baba'nın yanında toprağa uzandı. Baba Aprile kollarıyla onu sararken, "Yanımda kal," dedi.

Yükselen ateş koru kırmızısı renkli güneşin ışınları yüzüne düşene değin oğlan mışıl mışıl uyudu. Ama, aynı anda yükselen takırtılı sesler onu uyandırdı. Hemen kalktı ve mağaranın silahlı elli adamla dolu olduğunu gördü. Sakin, incelikli ve ağırbaşlı Baba Aprile kalabalığın ortasında büyük bir taşın ucuna ilişmiş, elindeki fincandan kahvesini yudumluyordu.

Astorre'un kalktığını görünce, bir el hareketiyle oğlanı yanına çağırdı. "Astorre, kahve içer misin?" Sonra, yanındaki adamı gösterdi. "En iyi arkadaşım Bianco. Bizi o kurtardı."

Oğlan, takım elbise giyinmiş, kravat takmış, silahsız olan ama Fissolini'den çok daha korkunç biri imiş gibi görünen dev yapılı adama baktı. Bu adamın ağarmış kıvırcık saçları ve kanlanmış iri gözleri vardı. Gücünü çevresine yayar gibiydi. Oysa, yumuşak ve ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başlayınca gücünü gizler gibi oldu.

Bianco, "Baba Aprile, bu denli geç kaldığım ve sizi köylüler gibi toprağın üzerinde yatmak zorunda bıraktığım için özür dilerim," dedi. "Ama, haberi alır almaz buraya geldim. Fissolini'nin kalın kafalı biri olduğunu bilirdim. Ancak böyle bir şeyi yapmaya yürekleneceğini hiç ummazdım..."

Sonra, dışarıdan çekiç sesleri duyuldu. Bazı adamlar mağaranın dışına doğru yürüyorlardı. Astorre kalkıp dışarı bakınca iki genç adamın tahtaları çakıp haç yaptıklarını gördü. Daha uzakta Fissolini ve adamlarının yere yatırılmış ya da ağaçlara bağlanmış bulunduklarını ayırt etti.

Bianco, "Baba Aprile, bu serserilerden ilk olarak hangisinin yargılanmasını istersiniz?" diye sordu.

"Fissolini," dedi Baba Aprile. "Çünkü liderleri o."

Octavius Bianco, bir mumya gibi sıkıca bağlanmış Fissolini'yi yerde çekip sürükleyerek Baba Aprile'in önüne getirdi. Adamları Fissolini'yi tutup Baba'nın önünde ayakta durmaya zorladılar. Bianco, "Fissolini, sen nasıl böyle kalın kafalı biri olabiliyorsun? Baba Aprile'in benim korumam altında olduğunu, öyle olmasa onu benim kaçıracağımı bilmiyor musun?" dedi. "Bir çanta benzin ya da bir şişe sirke ödünç aldığını mı sanıyorsun sen? Ben, senin kasabana hiç el uzattım mı? Oysa sen, her zaman kafanın dikine giden bir adam oldun ve sonunda yasa boğulacaksın. Eh, şu

anda İsa gibi haça gerildiğinde Baba Aprile ve onun küçük yeğeninden özürler dilersin artık. Ben, merhamet edecek ve haça gerilmenden önce seni tabancayla vuracağım."

Baba Aprile, Fissolini'ye baktı: "Haydi, saygısızlığının nedenlerini açıkla..."

Fissolini, olduğu yerde dikilmeye çaba harcayarak gururlu bir sesle, "Saygısızlığım sizin kişiliğinize karşı değildi, ekselansları," dedi. "Yalnızca sizin ne denli önemli ve arkadaşlarınız için ne kadar değerli olduğunuzu bilmiyordum. Şu geri zekâlı Bianco bu konuda beni iyice bilgilendirmeliydi. Ekselansları, ben bir hata işledim ve bedeli neyse ödemeliyim..." Adam biraz durdu ve sonra kaşlarını çatıp Bianco'ya doğru bağırmaya başladı: "Lanet olası adamlarına söyle de çivi çakmayı bıraksınlar. Gürültüden sağır olacağım neredeyse. Sen, beni öldürsen bile korkutamazsın."

Bir kez daha duraklayan Fissolini, gene Baba'ya döndü. "Beni istediğin gibi cezalandır ama adamlarıma dokunma. Çünkü onlar benim emirlerime uydular. Hepsinin bakılacak bir ailesi var. Eğer bu adamları öldürürsen tüm köyü yıkıma uğratmış olursun."

Baba Aprile bu sözleri küçümseyen bir tavırla konuştu: "Adamların hepsi sorumlu kişiler. Eğer senin yazgını paylaşmazlarsa, onlara teker teker hakaret etmiş olacağım."

Bu noktada Astorre, bir çocuğun aklıyla düşünse bile onların ölüm kalım sorunu hakkında konuştuklarını sezinleyebiliyordu. Fısıldayarak söze karıştı: "Amca, bu adamın canını yakma!" Baba Aprile bu fısıldamayı işittiğini gösteren bir işarette bulunmadı.

Fissolini'ye dönüp, "Devam et," dedi.

Sorgular gibi bakan ama hemen kendini toparlayıp gururlu görüntüsüne giren Fissolini, "Kendi yaşamım için size yalvarmayacağım." dedi. "Ancak, şurada yatan ya da ağaca bağlı olan on adam benim kan bağıyla akrabamdır.

Eğer onları öldürürsen karı ve çocuklarını yıkıma uğratacaksın. O adamlardan üçü benim damadımdır. Geçimleri kesinkes bana bağlıdır. Benim kararlarıma güvendiler. Eğer onların gitmesine izin verirsen, ölünceye kadar sana bağlı kalacaklarına yemin ederim. Onlar sadık kişilerdir. On sadık dost, önemli bir şeydir. Bana, senin büyük adam olduğun söylendi. Ancak, acıma göstermezsen gerçekten büyük adam olamazsın. Elbette ki bunu huy haline getirmek zorunda değilsin. Ama bir kez olsun böyle davran." Susan adam, Astorre'a gülümsedi.

Baba Raymonde Aprile için bu çok bildik bir andı. Kuşkusuz kararı adamın konuşmalarından etkilenmeyecekti. O, yaşamı boyunca gönül borcunun gücüne hiç güvenmemiş ve ölüm dışında hiçbir şeyin kişinin özgür iradesini değiştirmeyeceğine inanmıştı. Duygusuz tavırlarla Fissolini'ye bakarak başını salladı. Bunun üzerine Bianco işin gereğini yapmak üzere yerinden fırladı.

Astorre, amcasına doğru birkaç adım atarken doğrudan onun gözlerinin içine bakıyordu. Çocuk her şeyi anlamıştı. Fissolini'yi korumak ister gibi elini ileri doğru uzattı. "Bu adam bizim canımızı yakmadı. Yalnızca paramızı istedi."

Baba Aprile, yeğenine gülümsedi. "Bu da hiçbir şey yapmadı anlamına gelir mi?"

"Ama, onun geçerli bir nedeni vardı. Ailesini doyurmak için para istiyordu. Ben bu adamdan hoşlandım. Lütfen, amca."

Baba ona bir kez daha gülümseyip, "Bravo!" dedi. Elini tutan çocuğa bakmadan uzunca bir süre suskun kaldı. Uzun yıllardan beri ilk kez Baba Aprile, içinde acıması gerektiğini algıladığı bir anı yaşıyordu.

Bianco'nun adamları çok sert olan küçük purolarını yakmışlardı. Puro dumanı dağdan esen temiz dağ yelinin getirdiği havayla bayrak gibi geziniyordu havada. Adamlar-

dan biri ileri doğru yürüyüp av ceketinin cebinden yeni bir puro çıkararak Baba'ya sundu. Astorre bunun yalnızca incelik değil, saygı gösterisi olduğunu anladı. Baba puroyu aldı ve adamın avuçlarıyla oluşturduğu rüzgâr siperinin içinde yaktı.

Baba Raymonde Aprile, düşünceli tavırlarla purosunu ağır ağır tüttürdü. "Ben, sana acıyarak hakaret etmeyecek ama bir iş önerisinde bulunacağım, Fissolini. Sende kötülük tohumları olmadığını ve benimle yeğenime elinden geldiğince saygılı davrandığını gördüm. Bu nedenle sana yapacağım iş ayarlaması şöyle olacak: Sen yaşayacaksın, arkadaşların da ölmeyecek, ancak hepiniz yaşamınızın sonuna kadar benim emrimde olacaksınız."

Astorre, içinde büyük bir rahatlığı algılayarak Fissolini'ye gülümsedi. Bağları çözülen haydut liderin diz çöküp Baba Aprile'in ellerini öpüşüne baktı. Çevresindeki silahlı adamların keyifle purolarını tüttürdüğünü ve küçük bir dağ kadar heybetli olan Bianco'nun bile keyifle titrediğini ayırt etti.

Fissolini mırıldandı: "Tanrı kutsasın sizi, ekselansları..."

Baba Aprile, purosunu yakınındaki bir taşın üzerine koyup konuşmaya başladı: "Senin bu kutsama dileğini benimsiyorum, ancak şunu anlamanı isterim. Bianco beni kurtarmak için hemen buraya geldi. Sen de gerektiğinde böyle yapmalısın. Ben, Bianco'ya belli tutarda bir parayı öderim, sana da her yıl öyle bir ödeme yapacağım. Ancak, tek bir sadakatsizlik durumunda seni ve tüm dünyanı yerle bir ederim. Senin, karının, çocuklarının, yeğenlerinin ve damatlarının yaşamı sona erer."

Fissolini yerden doğruldu. Baba'ya sarıldı ve gözyaşlarına boğulur gibi oldu.

Ve işte böylece Baba Aprile ile yeğeni Astorre daha resmi bir şekilde birbirlerine iyice bağlanmış oldular. Kendisi-

ni böyle bir acıma durumuna inandırdığı için Baba Aprile yeğenini; Astorre da Fissolini ile on adamını bağışladığı için amcasını sevdi. Bu bağlılıkları, onların yaşamının sonuna değin sürdü.

Grazia Villası'ndaki son gecelerinde Baba Aprile, ekspresso kahvesini içiyor ve Astorre da gene salamura fıçısından aldığı zeytinleri yiyordu. Çocuk her zamanki neşeli havasında değildi. Pek dalgınlaşmıştı.

Baba Aprile, "Sicilya'dan ayrılacağın için üzülüyor musun?" diye sordu.

"Hep burada yaşamayı isterdim," dedi çocuk, zeytin çekirdeklerini cebine koyarken.

"Eh, öyleyse biz de her yaz buraya geliriz."

Astorre ona yaşlı ve çok akıllı bir arkadaşıymış gibi bakarken, kendi çocuksu yüzü de sorumluymuş gibi görünmekteydi. Sonunda oğlan baklayı ağzından çıkardı: "Şu Catarina senin kız arkadaşın mı?"

Baba Aprile gülerek, "O benim çok iyi bir arkadaşımdır," dedi.

Astorre bu yanıtı biraz düşündü. "Yeğenlerim Catarina'yı tanıyorlar mı?"

"Hayır, çocuklarım onu tanımıyorlar," dedi Baba Aprile. Bir kez daha oğlanla birlikte olmaktan keyiflenmişti. Şimdi sırada hangi sorunun bulunduğunu merak ediyordu.

Astorre pek ciddileşmişti. "Yeğenlerim senin Bianco gibi çok güçlü bir arkadaşın olduğunu ve sen bir şey istediğinde onun kesinkes yapacağını biliyorlar mı?"

Baba, "Hayır," diyerek yanıtladı.

"Ben de bir şey söylemeyeceğim," derken Astorre, söz verir gibi konuşuyordu: "Yeğenlerime, bizi kaçırma olayından da söz etmeyeceğim."

Baba Aprile, içinde bir gurur dalgasının kabardığını algıladı. Omertà Yasası bu çocuğun genlerine işlemişti sanki.

O gece geç saatte Astorre yalnız kalınca, bahçenin uzak köşesine kadar yürüdü. Orada diz çöküp elleriyle küçük bir çukur kazdı. Cebine sakladığı zeytin çekirdeklerini çıkarıp bu çukura gömdü. Sicilya'nın bu gece soluk lacivert olan göğüne bakıp kendisini amcası gibi yaşlı bir adam olarak, benzeri bir gecede bu bahçede oturup kendi diktiği gelişmiş zeytin ağaçlarını gözler durumda düşledi.

Baba Aprile'in inanışına göre bundan sonra yaşananlar tümüyle yazgıya uygundu. Astorre on altı yaşına girene dek her yaz birlikte Sicilya'ya yolculuk ettiler. Bu arada Baba' nın aklının gerisinde oğlanın geleceğine ilişkin belli belirsiz çizgiler oluşmaktaydı.

Astorre'u bu hedeften saptıran bunalımı yaratan, Baba' nın kızı Nicole oldu. On sekiz yaşında ve Astorre'dan iki yaş büyükken kız, oğlana sırılsıklam âşık oldu ve ateşli yapısı nedeniyle bu durumu gizlemek üzere pek az çaba harcadı. Duygusal biri olan, çabucak âşık olan Astorre'un davranışlarından tümüyle etkilenmişti. Gençliğin verdiği ateşli cinsellikle kızla oğlan birbirlerinin oldular.

Baba Aprile böyle bir duruma izin veremezdi. Ama o, taktiklerini savaş alanının gereklerine göre uygulayan bir generaldi. Gençlerin aşk macerasını bildiğini gösteren hiçbir imada bulunmadı.

Daha sonra bir gece Astorre'u evdeki küçük çalışma odasına çağırıp ona öğrenim için İngiltere'ye gönderileceğini ve orada Londralı Bay Pryor adlı bir adamın yanında bankacılığın kurallarını öğreneceğini söyledi. Daha fazla açıklama yapmamıştı. Ama, Astorre aşk ilişkisine son vermek üzere uzaklaştırıldığını sezinliyordu. Oysa, Baba Aprile

çalışma odasının kapısında kızı Nicole'ün kendilerini dinleyeceğini hesaba katmamıştı. Kız, Büyük Okyanus'ta kopan küçük bir bora gibi taşkın tavırlar sergileyerek içeri girdi. Tutkuyla kendisini daha da güzel gösteren patlamayı yaptı.

"Astorre'u buradan uzaklaştıramazsın!..." diye bağırdı. "Aksi takdirde ikimiz birlikte kaçarız..."

Baba Aprile hiç kızmayıp kızına gülümseyerek, "Ama ikiniz de okulunuzu bitirmek zorundasınız," derken yatıştırır gibi konuşuyordu.

Utançtan kıpkırmızı kesilen oğlana dönen Nicole, "Astorre, gitmeyeceksin değil mi? Yoksa gidecek misin?" diye sordu.

Oğlan yanıt vermedi ve kız hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Sıradan bir baba için böyle bir sahne karşısında etkilenmemek olanaksızdır. Oysa Baba Aprile durumdan büyük keyif alıyordu. Kızı olağanüstüydü. Töresel anlamda gerçek bir Mafya örgüt üyesi gibi davranıyordu. Bu, Baba Aprile için büyük bir ödüldü. Daha sonraki haftalar boyunca Nicole babasıyla konuşmaya direndi. Kendisini odasına kapayıp kimseyle konuşmadı. Ancak, Baba Aprile onun sonsuzluğa değin kırık kalpli kalacağından korkmuyordu.

Ayrıca Astorre'un yeniyetmeliğe geçen oğlanların düştüğü tuzakları yaşamamasından da keyif alıyordu. Elbette ki Astorre, Nicole'ü sevmişti. Ve kuşkusuz kızın kendisine karşı gösterdiği tutkulu adayış, oğlana kendisini dünyanın en önemli kişisi oymuş gibi algılatmıştı. Sıradan bir genç böyle bir özenden dolayı azgınlaşabilirdi. Aynı zamanda Baba Aprile, Astorre'un yaşamındaki zaferlerle dolu yürüyüşünde önüne çıkabilecek, kendisini durdurucu engellerden özgür kalmayı istediğini anlayabiliyordu. Baba Aprile, duruma gülümseyerek bakıyordu: Bu oğlanın güçlü içgüdüleri vardı ve onun gerçek eğitim görmesinin tam zamanıydı.

Ve şimdi, emekliye ayrılışından üç yıl sonra, Baba Raymonde Aprile yaşamda doğru seçimleri yaptığı için sevinçle kendisini güvencedeymiş gibi algılıyordu. Gerçekten öyle güvence içindeydi ki, artık çocuklarıyla daha sıkı ilişkiler kuruyor ve sonunda babalığın keyfini sürebiliyordu. Elbette bu, bir noktaya kadardı.

Valerius son yirmi yılının büyük bölümünü ABD Kara Ordusu'nun uzak askeri tesislerinde geçirdiği için kesinlikle babasına yakın olamamıştı. Şu anda West Point'teydi. Sık sık görüşmeye ve fikir alışverişinde bulunmaya başlamışlardı. Gene de aralarında sıkı bir ilişkinin kurulması oldukça güçtü.

Marcantonio ile durum daha farklıydı. Baba Aprile ile ikinci oğlu dostça ilişkiler içindeydi. Marcantonio TV'deki işini babasına anlatıyor, dünyayı daha yaşanılası bir yer durumuna getirmek için izleyicilere karşı görevlerini açıklarken çok heyecanlı bir ruhsal durumu yaşıyordu. Böyle insanların yaşamı Baba Aprile'e peri masalı gibi gelirdi. Ancak Baba, bunları dinlerken kimi zaman büyülenmiş gibi oluyordu.

Ailenin bir araya geldiği bazı akşam yemeklerinde Marcantonio ile Baba, öteki aile üyelerini eğlendirmek üzere sanki arkadaşmış gibi tartışıyorlardı. Bir seferinde Baba Aprile, Marcantonio'ya, "Sizin TV dizilerinizdeki melekler kadar iyi ya da şeytan ruhlu kötü insanları gerçek yaşamda hiç görmedim şimdiye dek," demişti.

Marcantonio ise babasına, "İzleyicilerimizin isteği ve inancı bu yönde. Biz onların istediklerini vermek zorundayız," demişti sadece.

Bir başka aile toplantısında da Valerius, Körfez Savaşı'nın gerisinde yatan mantığı açıklamaya çalışmış, ayrıca

insanların ekonomik çıkarları ve kişisel haklarının öneminden söz ederken sözü Marcantonio'nun TV ağındaki *reyting* karmaşasına getirmişti. Ancak Baba bütün bunlara umursamazlıkla bakıp omuz silkiyordu. Çünkü, bunlar kendisini hiç ilgilendirmeyen güç arındırmaları idi.

"Bana şunu anlat..." diyerek büyük oğlu Valerius'a sordu: "Uluslar savaşları gerçekte nasıl kazanırlar? Bu işte belirleyici etken nedir?"

Valerius bu soruların yanıtını daha önce kendi kendine aramıştı. "Başlarında zeki generalleri olan iyi eğitilmiş orduları vardır. Kiminin yitirdiği, kiminin de kazandığı büyük savaşlar yaşanır. Haberalmada çalıştığım sıralarda her şeyi bir bir çözümleyince şu sonuca varmıştık: En çok çelik üreten ülke savaşı kazanır. Bu, net olarak böyledir."

Aldığı yanıtla tatmin olan Baba Aprile başını öne eğip onayladı.

Baba'nın en sıcak ve yakın ilişkileri kızı Nicole ileydi. Kızının başarıları, fiziksel güzelliği, tutkulu doğası ve zekâsıyla gurur duymaktaydı. Ve gerçekten otuz iki yaşında genç bir avukat olarak, Nicole pek güçlü siyasal ilişkilere giren, mahkemelerde temsil ettiği kişiler adına hiç kimseden korkmayan bir hukuk savaşçısı durumuna gelmişti.

Bu konuda Baba Aprile gizlice kızına yardımcı olmuştu. Kızın avukatlık bürosu Baba'ya çok borçluydu. Ancak, erkek kardeşleri iki nedenle bunu bilmemezlikten geliyordu: Nicole, boşanmış bir kadındı. Ve çok sayıdaki davada kişiler yararına parasız olarak savunma yapıyordu. Kızına hayran olmasına karşın, Baba Aprile onu hiç ciddiye almazdı. Ne de olsa o bir kadındı ve de erkekleri değerlendirme zevki yönünden sorunluydu.

Aile yemeklerinde, baba kız yaşam dolu iki düşman kedi gibi sürekli hırlaşıp tartışırlardı. Ancak, ciddi çekişme konuları Baba'nın kızına karşı incelik ve tatlılığını etkileyecek

türden tek bir taneydi: Nicole insan yaşamının kutsallığına inanıyor ve idam cezasının kaldırılması gerekliliğini savunuyordu. Cezaların en büyüğü olan idamın kaldırılması yolunda bir kampanya organize etmişti. Ve bu kampanyayı kendisi yönetiyordu.

Babası ona bu konuda sık sık, "Neden?" diye soruyordu.

Ve Nicole her seferinde öfkeyle kudurmuş gibi oluyordu. Çünkü genç kadın, özde bu en büyük cezanın, sonunda insanlığı yıkıma uğratacağına inanmaktaydı. Eğer bir adamın öldürülmesine göz yumulursa, başka inanışlar nedeniyle ve diğer koşullar altında olay mazur görülebilirdi. Sonunda, uygulama evrime ya da insanlığın yararına olmayacaktı. Bu inanışı, Nicole'ü erkek kardeşi Valerius ile de sürekli anlaşmazlığa götürüyordu. Ne olursa olsun, ordunun yaptığı neydi? Savaşların nedeni, genç kadına önemli gelmiyordu. Adam öldürmek cinayetti ve bu hepimizi daha kötüye, yani yamyamlığa ya da daha beter durumlara götürüyordu.

Her fırsatta Nicole, ülkesinin her yerindeki mahkemelerde kişileri idam cezasından kurtarmak üzere savaşım veriyordu. Baba Aprile ise bunu saçmalıkların dikalası olarak görüyordu.

Gene bir başka aile yemeğinde Baba Aprile, kızının şerefine kadeh kaldırmayı önerdi. Nicole o sırada hiç para almadan yaptığı savunmasıyla son on yılın en korkunç canilerinden birinin idam cezasını durdurmayı başarmıştı. Bu davadaki suçlu, en iyi arkadaşını öldürmüş ve ölen adamın dul karısına işkence yapmıştı. Sonra olay yerinden kaçarken bir benzin istasyonunu soymuş, kendisine karşı koyan benzin istasyonunun iki görevlisini öldürmüştü. Daha sonra on yaşındaki bir kızın ırzına geçip onu da öldürmüştü. Kaçarken iki polis memuruyla çatışmış ve belki onları da öldürmek üzereyken yakalanmıştı. Nicole bu durumda, savun-

masını suçlunun cinnet geçirmiş olması ve yaşamının geri kalanını hiçbir zaman özgür kalma umudu bulunmaksızın bir akıl hastanesinde geçirmesi zeminine oturtarak davayı kazanmıştı.

Bir sonraki aile yemeği gene Nicole'ün başka önemli bir davayı kazanması şerefine düzenlenmişti. Genç kadın büyük bir mesleki riski göze alarak zor bir yasa ilkesini savunmuş ve yüz akıyla çıkmıştı. Ardından Baro Yönetimi'nin karşısına mesleğin ahlâk kurallarına uymaması nedeniyle sorgulanmak üzere çıkarılmış ve suçsuz bulunmuştu. Davayı kazanmış, daha sonra Baro'da da aklanmıştı. Şimdi coşkuluydu. Ruhu pek yücelerdeydi.

Baba Aprile neşeli bir tavırla konuşup her zamanki gibi davaya ilgisini ortaya koyuyordu. Baro'da aklandığı için kızını kutluyor ama kafasının karıştığını söylüyordu. Gerçekten öyleymiş gibi, Nicole'ün durumu kendisine açıklamasını ısrarla istiyordu.

Genç kadın bu davada otuz yaşındaki bir erkeği savunmuştu. Suçlu, on iki yaşındaki bir kıza işkence yapmış, ırzına geçmiş, onu öldürmüş ve ölü bedeni polisin bulamayacağı bir yere saklamıştı. Olayla ilgili tüm ipuçları adama karşı ve inandırıcıydı. Oysa *ceset* bulunmazsa, jüri bu adama idam cezası vermeye istekli olmayacaktı. Olaydaki kurban kızın aile üyeleri, cesedin bulunması için çaba harcarken büyük acı çekiyorlardı.

Katil, avukatı olarak Nicole'e gizini, yani cesedi nereye gömdüğünü açıklamış ve genç kadına bu konuda pazarlık etme yetkisi de vermişti. Yani, idam cezasının hafifletilmesi karşılığı, cesedin yeri açıklanacaktı. Ancak, Nicole bu pazarlık koşulunu savcıya bildirince hemen cesedin yerinin açıklanması için kişisel olarak savcının tehdidi ile yüz yüze geldi. Ama, genç kadın avukat ile müvekkili arasındaki gizliliğin korunmasının etik bir ilke meselesi olduğuna inanı-

yordu. Bu nedenle Nicole, cesedin yeri hakkında bilgi vermeye karşı çıktı. Ve davanın yargıcı ona bu konuda hak verdi.

Savcı, kurbanın ailesine danıştıktan sonra pazarlığı yapmaya razı oldu.

Katil, cesedi parçaladığını, organları buz dolu bir kutuya koyup New Jersey eyaletinde bataklık bir yere gömdüğünü söyledi. Sonunda ceset bulundu ve suçlu ömür boyu hapse mahkûm oldu. Ama daha sonra Baro Yönetimi genç kadına meslek ahlâkına aykırı pazarlık yapmak suçuyla sorguladı. Ve işte bugün sorgulama sona ermiş ve genç avukat aklanmıştı.

Baba Aprile, kızının şerefine kadehini kaldırdı, bir yudum içki içip "Nicole, sen bu davada tümüyle onurlu davranmış oldun mu?" diye sordu.

Babasının bu sorusu karşısında birdenbire tüm coşkusunu yitirmiş gibi olan genç kadın, "Bu, bir ilke sorunuydu, baba. Devlet herhangi bir durumda avukat-müvekkil arasındaki ayrıcalığı ihlal etme yetkisine sahip değildir. Olay ne denli ciddi ya da kutsal olursa olsun, bu böyledir," dedi.

Baba Aprile bir kez daha sordu: "Sen, kurbanın ana babası için hiç üzülmedin mi?"

"Elbette," diyen Nicole rahatsız olmuş gibiydi. "Ancak bu temel yasa ilkesinin çiğnenmesine nasıl izin verebilirdim? Acı çektim, gerçekten acı çektim ama başka ne yapabilirdim? Gelecekteki yasa önceliklerini oluşturmak için birtakım özverilerde bulunulması gerekir."

"Ve her şeye karşın Baro Yönetimi seni sorguladı, öyle değil mi?"

"Kendilerini kurtarmak için öyle yaptılar. Bu, siyasal bir davranıştı. Yasal sistemin karmaşıklıkları arasında yetişmemiş insanlar yasa ilkelerini benimseyemez ve gürültü koparırlar. Böyle bir durumda benim davam her şeyi ortaya

döktü. Şimdi ülkenin ileri gelen yargıçları, kamuoyunun önüne çıkıp anayasal yönden bu bilgiyi vermemekte haklı olduğumu açıklamak zorundalar."

"Bravo!" dedi Baba Aprile. "Yasa her zaman sürprizlerle doludur. Kuşkusuz bu, avukatlar için böyledir." Nicole, babasının kendisiyle eğlendiğini biliyordu. Sert bir sesle yanıt verdi: "Yasa denilen kurumlar olmazsa, hiçbir uygarlık ayakta kalamaz."

"Bu doğru," diyen Baba Aprile kızını yatıştırmak ister gibi dingin bir sesle konuştu: "Ancak, bir adamın çok korkunç bir suç işleyip sonra da idam cezasından kurtulması haksız bir şey gibi görünüyor bana."

"Bu da doğru," dedi Nicole. "Ancak bizim hukuk sistemimiz suçu kabul edip pazarlık yapma temeline oturtulmuştur. Her suçlunun layık olduğundan az ceza aldığı doğrudur. Ancak bir bakıma bu iyi bir uygulamadır. Bağışlama insanları iyileştirir. Uzun süreçte, toplumumuza karşı suç işleyenler daha kolayca saygınlıklarını yeniden kazanacaktır."

İşte bu alaycı ruhsal hava içindeki Baba Aprile bir kez daha kadehini şerefe kaldırıp içti ve sonra kızına döndü: "Ancak söyle bana, Nicole. Çıldırdığı için bir insanın suçsuz olabileceğine hiç inandın mı? Hiç değilse o adam, özgür iradesi dışında mı hareket eder sana göre?"

Valerius, söylediklerini tartar gibi soğuk bakışlarla Nicole'e bakıyordu. Kırk yaşında, sert kıllı, kısa bıyıklı ve saçları ağarmaya başlamış bir adamdı. Haberalma subayı olarak uzun yılların deneyimleriyle insanın ahlâki değerleri üzerinde kararlar verebiliyordu. Kızkardeşinin ortaya koyduğu düşüncelerle ilgilenmişti.

Marcantonio ise babasının yaşamından utanç duyarak normal bir yaşantıya geçmek üzere yüksek amaçlar edinen kızkardeşini anlayıp ona hak veriyordu. Ancak şu anda Nicole'ün düşüncesizce bir laf edip de babalarının onu bir

daha kesinlikle bağışlamamasından endişe duymaktaydı.

Astorre'a gelince, Nicole'ün şu anda parıldayan güzel gözleri ve babasının sözlü dürtüklemelerine karşılık veren inanılmaz enerjisi karşısında hayranlık duyuyordu. Onunla yetiyetmelik dönemindeki sevişmeleri ve şimdi de Nicole' ün kendisine gösterdiği sevecen tavırları unutamıyordu. Oysa şimdi, Astorre değişmişti. Onlar sevgili değillerdi artık. Bu, kolay anlaşılır bir durumdu. Astorre, aralarındaki uzun zaman önce yaşanan aşk ilişkisini Nicole'ün erkek kardeşlerinin bilip bilmediğini hep merak ederdi. Ancak ciddi bir kavga çıkarsa, kendisinin tek sığındığı şu aile ortamı ile bağları kopabilir, diye endişeliydi. Ve de genç kadının savunduğu düşüncelere yakınlık beslemiyordu. Sicilya'da geçirdiği on yıl Astorre'a çok başka şeyler öğretmişti. Ayrıca, dünyada en çok değer verdiği iki insanın bu denli farklı düşünmesi onu şaşkınlıklara düşürüyor ve Nicole şu anda haklı olsa bile, kendisinin Baba Aprile'i bırakıp genç kadının tarafını tutamayacağını düşünüyordu.

Nicole, yüreklilikle babasının gözlerinin içine baktı: "O adamın bir özgür iradesi bulunduğuna inanmıyorum. Yaşamın koşullarıyla çarpıtılmış algılamaları, kalıtımsal edinimleri, bedeninin kimyası ile ve tıbbın olanaklarını bilmemesi nedenleriyle cinnet geçirmişti. İşte bu yüzden ben bu adamın özgür iradesi dışındaki güdülerle hareket ettiğine inanıyorum."

Baba Aprile biraz düşündü. "Eğer o adam sana bütün mazeretlerinin yapay ve sahte olduğunu söylese gene de onu kurtarmak üzere çaba harcar mıydın?"

"Evet," dedi Nicole. "Her bireyin yaşam hakkı kutsaldır. Yaşamı onun elinden almaya devletin hakkı yoktur."

Alay eder gibi gülümsedi kızına Baba Aprile. "Bu inancın senin İtalyan kökenli kanından geliyor. Çağdaş İtalya'da idam cezasının uygulanmadığını biliyor musun? Bütün

insanların, bu arada suçluların hayatı kurtuluyor orada..." Oğulları ve Astorre, Baba'nın bu sözlerinden rahatsız oldular. Oysa Nicole hiç de öyle olmuş gibi görünmüyordu.

Genç kadının sesinin tonu sertleşmişti: "Devletin adalet şemsiyesi altında önceden tasarlanmış cinayetleri işlemesi barbarca bir davranıştır. Bunu hepinizin kabul edeceğini düşünüyorum." Genç kadının söyledikleri babasının kötü ününe karşı bir meydan okumaydı. Genç kadın güldü ve sakin bir sesle ekledi: "Biz bir seçeneği ileri sürüyoruz. Suçlu, bir kurumdaki hücreye ömür boyu hiçbir kurtulma ve bağışlanma umudu bulunmaksızın kapatılıyor. Böylece artık o topluma karşı tehlike oluşturmuyor."

Baba Aprile soğuk bakışlarla kızına bakarak yanıt verdi: "Her seferinde tek bir şeyi konuşalım. Ben, devletin insan yaşamını sona erdirme yetkisini onaylıyorum. Senin savunduğun bağışlanmasız ve özgür bırakılmasız ömür boyu hapis cezası bir şaka gibi. Aradan yirmi yıl geçer, yeni bir ipucu bulunduğu ya da suçlunun saygınlığını yeniden kazandığı düşünülebilir. Suçlu yeni bir kişilik kazandı denilebilir. Böylece insanlığın memelerinden sevecenlik sütleri akmaya başlar. Kimse daha önce ölen kişiyi aklına getirmez. Ve adam özgür kalır. Bu gerçekten önemli değil mi senin için?"

Nicole kaşlarını çatarak karşılık verdi: "Baba, kurbanın yaşamının önemli olmadığını ağzıma almadım. Ancak, bir can daha almak kurbanın yaşamını geriye döndürmeyecektir. Öldürmeye göz yumduğumuz sürece, hangi koşullar altında olursa olsun, öldürme olayı devam edecektir."

Bu noktada Baba Aprile sustu. Masada çevresine, oğulları ve Astorre'a bakarken içkisini yudumladı. "Size gerçeği söylememe izin verin," diyerek gene kızına döndü. Onda pek seyrek görülen sertlikle konuşmaya başladı: "İnsan yaşamı kutsaldır mı diyorsun? Hangi kanıtla böyle oluyor? Tarihin neresinde bu var? Devletler ve dinler tarafından

çıkarılan savaşlarda milyonlarca kişi öldü. Siyasal anlaşmazlıklar ve ekonomik çıkarların yarattığı düşmanlıklarla binlerce kişinin canına kıyıldı. İnsan yaşamının kutsallığı üzerine açılan kampanyalarla kaç kez, kimler, ne kadar para kazandılar? Ve sen, müvekkilini kurtarmak için kurbanın ölümüne göz yummadın mı?"

Bu sözlere yanıt verirken Nicole'ün gözleri parlıyordu. "Ben hiçbir şeye göz yummadım. İşlenen suçları mazur görmüyorum. Barbarca şeyler olduğu kanısındayım. Ancak, adam öldürme denilen barbarlığın yinelenmemesi için uğraşıyorum."

Baba Aprile, onların can kulağıyla dinlemelerini sağlamak ister gibi daha sakin ama içtenlikli bir sesle, "Her şeyin ötesinde, sevgi duyduğumuz kurban toprağın altında yatıyor," dedi. "Bu dünyada yaşaması önlendi. Bir kez daha onun yüzünü göremeyeceğiz, sesini duyamayacak ve tenine dokunamayacağız. O, karanlıkların içinde kalacak, bir yitik olacak."

Hepsi, Baba Aprile kadehinden bir yudum daha içerken suskunluk içinde beklediler. Sonra Baba, kızına baktı. "Şimdi Nicole, dinle beni. Müvekkilin, senin katilin, ömür boyu hapse mahkûm oldu. Yaşamının geri kalanını bir kurumda demir parmaklıkların arkasında geçirecek. Sen öyle diyorsun çünkü. Ancak, her sabah doğan güneşi görecek, sıcak yiyecekleri tadacak, müzik dinleyecek, damarlarındaki kanı akacak ve dünyaya ilgi duyacak. Onu seven kişiler yanına gelip adamı kucaklayacaklar. Onun kitap okuyabileceğini, marangozluk öğrenip masa ve iskemle yapabileceğini biliyorum. Özetle, o yaşayacak. Ve bu, adalet değildir."

Nicole, düşüncelerini açıklamakta kararlıydı. Yanıt vermekten kaçınmadı: "Baba, hayvanları evcilleştirirken onların çiğ et yemesine izin vermezsiniz. Çiğ eti tattırmazsınız bile. Çünkü, yeniden çiğ et isteyecektir. Biz adam öldür-

dükçe, öldürmek daha kolaylaşıyor. Bunu anlamıyor musun?..." Babası yanıt vermeyince sordu: "Ve sen, neyin adil olup olmadığına nasıl karar verebilirsin? Bu çizgiyi nerede çizebilirsin?" Bu sözleri babasına karşı bir meydan okuma gibi söylemişti. Ancak genç kadının sözleri daha çok babasına karşı bütün o yıllar boyunca taşıdığı kuşkuları duyurmak ister gibiydi.

Herkes Baba Aprile'in kızına öfkeyle bağırıp çağırmasını bekledi. Oysa Baba, birdenbire o eski iyi huylu tavrına dönmüştü.

"Benim de zayıf olduğum anlar vardır. Ama, bir çocuğun kendi ana babasını yargılamasına kesinlikle izin vermem. Çocuklar aslında yararsızdır ve bizim sabrımızla hayatta kalırlar. Ben kendimi bir baba olarak tüm kınama ve sitemlerin ötesinde sayıyorum. Toplumun temel direğini oluşturan yetenekli, başarılı ve yaşamda bir şey elde etmiş üç çocuk yetiştirdim. Siz yazgıya karşı tümüyle güçsüz değilsiniz. İçinizden biri, beni kınayabilir mi?"

Birden Nicole sakinleşti. Sakin bir sesle, "Hayır," dedi. "Bir baba olarak kimse seni kınayamaz. Ama sen, bir şeyi konu dışı bırakıyorsun. Hayatta canı yananlar asılanlardır. Ve zengin kişiler son yargılamadan kaçıp kurtulurlar."

Baba Aprile pek ciddi bir tavırla sordu: "Peki, o zaman sen neden yoksullarla birlikte zenginlerin asılmasını da sağlamak üzere yasa değişiklikleri çıkarmak için uğraşmıyorsun? Bu yapacağın daha aydınca bir şey olurdu."

Astorre neşeyle gülümseyerek mırıldandı. "Öyle bir durumda geriye pek azımız kalırdı." Genç adamın bu sözleri bir anda odadaki buzları kırar gibi oldu.

"İnsanlığın en büyük erdemi acıma göstermektir," dedi genç kadın. "Gerçekten aydın olan bir toplum, insanı idam etmez. Sağduyu ve adaletin verdiği cezalardan gayrısını uygulamaktan kaçınır."

Bu sözleri duyunca Baba Aprile kendisini iyice yitirir gibi oldu ve söylendi: "Böyle düşünceleri nereden ediniyorsun? Bunlar kendine düşkün korkak insanların fikirleridir. Dahası, dinsizce düşüncelerdir. Kim Tanrı'dan daha bağışlayıcı olabilir? Oysa, Tanrı bağışlamıyor ve cezalandırmaları durdurmuyor. Tanrı'nın buyruğu ile bir Cennet, bir de Cehennem var. Tanrı, dünyasındaki yası ve üzüntüleri de durdurmuyor. Tanrı'nın yüce görevi, gereğinden daha çok acıma göstermemek. Ve sen, kim oluyorsun da böyle görkemli bir inceliği göstermeye kalkıyorsun? Bu yaptığın, bir kendini beğenme ve küstahlık gösterisidir. Sen kendini şimdikinden daha iyi bir Azizler dünyası yaratabilecek biri mi sanıyorsun? Unutma, Azizler yalnızca Tanrı'nın kulağına dualarını mırıldanır ve sadece kendi şehitliklerinde doğru olanı yapma hakkını kazanırlar. Hayır, bizim görevimiz insanları izlemektir... Eğer öyle yapmazsak o türden adamlar daha başka ne korkunç günahlar işleyebilirdi. Biz de bu şekilde dünyamızı şeytana teslim etmiş olurduk."

Bu sözler bir kez daha Nicole'ün konuşmaktan vazgeçecek kadar öfkelenmesine neden oldu. Oluşan sessizlikte Valerius ile Marcantonio gülüyorlardı. Astorre ise, dua eder gibi başını iyice önüne eğmişti.

Sonunda genç kadın, "Baba, sen bağnaz bir ahlâk dersi öğretmeni gibi acımasızca konuşuyorsun. Oysa sen, bu konuda izlenilecek bir örnek değilsin!" diyebildi.

Masada uzun süren bir suskunluk daha yaşandı. Hepsinin Baba ile tuhaf ilişkilerine değğin tuhaf anıları vardı: Nicole, babası hakkında işittiği öykü ve söylentilere kesinlikle inanmamış, onların doğru olabileceğinden hep korkmuştu. Marcantonio, TV ağındaki arkadaşlarından birinin kendisine şakayla karışık, "Baban, sana ve kardeşlerine karşı nasıl davranır?" diye sorduğunu anımsıyordu. O soruyu Marcantonio zihninde iyice tartınca babasının kötü ününe

arkadaşının dokundurma yaptığını sezinleyerek pek ciddi bir tavırla yanıtlamıştı: "Babam her zaman bize karşı pek incelikli davranır."

Valerius, babasının orduda yanlarında çalıştığı generallere ne kadar benzediğini düşünürdü. O generaller de işlerini hiçbir ahlâki değeri akıllarına getirmeden ve hiçbir kuşku duymadan yaparlardı. Rütbeleri de, onların görevde hiç duraksama göstermeden uyguladıkları çabukluk ve titizlikle yükselirdi.

Astorre'a gelince; durum genç adam için ötekilerden pek farklıydı. Baba her zaman ona sevecen davranmış ve güven duymuştu. Ancak şu masadaki kişiler arasında Baba'nın gerçek gücünün nedenini bilen tek kişi oydu. Sürgünden döndükten sonra yaşadığı üç yıllık dönemi anımsıyordu.

Baba, o dönemde bir gün kendisine bazı konularda uzun bir talimat vermişti: "Benim yaşımdaki bir adam ayak başparmaklarından birini kapıya vurduğu ya da sırtında iri bir siyah beni bulunduğu veya kalp atışlarında küçük bir düzensizlik yaşadığı için ölebilir. Bir insanın ölümlü oluşunu yaşamının her saniyesinde ayırt etmemesi tuhaftır. Onun ölmesi için mutlaka düşmanları olması gerekmez. Ne olursa olsun gene de kişi için bir ölüm nedeni bulunacaktır. İşte bu yüzden ben, seni bankalardaki paylarımın mirasçısı yapıyorum. Onları sen kontrol edecek ve gelirini çocuklarımla paylaşacaksın. Ancak bazı çıkar grupları, Peru başkonsolosunun yönetiminde hareket ederek bankalarımı satın almak istiyor. RICO yasalarına uyarak Federal Hükümet de beni denetlemeyi sürdürüyor. Böylece bankalarımı elimden kapabileceklerini düşünüyorlar. Bu, onlar için ne iyi bir iş olurdu doğrusu… Şimdi sana talimatım şöyle olacak: İyi dinle, bu bankaları kesinlikle satmayacaksın. Zaman geçtikçe onlar daha iyi durumda ve bol kazançlı güçlü yatırımlar olacaktır."

Baba biraz durup dinlenerek talimat vermeyi sürdürdü: "Bu işi yürütürken eğer beklenmedik bir durum başına gelirse, sana yetkili denetçi ve yönetici olarak yardım etmek üzere Bay Pryor'u Londra'dan çağırırsın. Onu iyi tanıyorsun. Çok yeterli biridir ve onun da bu bankalardan kazancı var. Verdiğim paydan ötürü bana gönül borcu duyar. Ayrıca Şikagolu Benito Craxxi'yi de sana tanıştıracağım. Onun da sınırsız kaynakları ve bu bankalardan kazancı var. Üstelik güvenilir biridir. Bu arada ben, sana basit uygulamalarla yöneteceğin ve iyi para kazanacağın bir makarna yapımı işini sağlayacağım. Bunu yaparken de seni, çocuklarımın güvenliği ve servetini sağlama almak üzere borçlandıracağım. Şu yaşadığımız yer, acımasız bir dünyadır. Ve biliyorsun, ben evlatlarımı masum kişiler olarak yetiştirdim."

Üç yıl sonra şimdi Astorre, Baba Aprile'in bu sözlerini düşünüyordu. Zaman geçmiş ve şu günlerde kendisinin hizmetlerinin hiç de gerekli olmadığını düşünmeye başlamıştı. Baba Aprile'in görkemli dünyası hiçbir biçimde yıkıma uğratılamazdı.

Her şeye karşın Nicole'ün Baba ile tartışmasını sürdürme hevesi kırılmamıştı. Ona, "Peki, acımanın niteliğine ne dersin? Hıristiyanların bu konuda ünlü vaazları hakkında düşüncen ne merkezde?" diye sordu.

Baba Aprile, hiç duraksamadan, "Acımak kötü bir alışkanlıktır," dedi. "Sahibi olmadığımız güçler bizde varmış gibi gösterdiğimiz sahte bir davranıştır. Acımış gibi davrananlar kurbana karşı bağışlanamaz bir suç işlemiş olurlar. Ve bizim şu dünya üzerindeki görevimiz acımak değildir."

"Demek ki sen acınmayı istemiyorsun?"

"Kesinlikle istemem. Acınmayı hiç istemem ve aramam. Eğer gerekli olursa tüm günahlarım için cezalandırılmayı benimseyeceğim."

O akşam yemeğinde daha sonraki saatlerde, Albay

Valerius, ailesini iki ay sonra on iki yaşına basacak oğlunun New York kentinde yapılacak kilise üyeliğine kabul törenine davet ediyor ve Baba Aprile'in giderek kalıp değiştiren karakteri de bu çağrıyı severek kabul ediyordu.

Aralık ayında serin bir pazar gününün öğle saatinde, güneşin limoni renkli ışıkları altında, Aprile ailesi, New York'un ünlü Beşinci Bulvarı'nda güneş ışınlarıyla dış hatları resim kalıbı gibi iyice ortaya çıkan ve büyük bir katedral olan St. Patrick Kilisesi'ne gittiler.

Baba Raymonde Aprile, Valerius ve karısı, Marcantonio, Astorre ile siyahlar giyinmiş güzel Nicole, kırmızı şapkalı kardinalin kilisenin kapısından girişini, yerine geçişini, şarabını yudumlayışını, kutsal telkinlerde bulunuşunu ve topluluğa Tanrı'nın öğütlerini anımsatışını dinlediler.

Erginliğe erişmiş oğlan ve kızları, beyaz giysileri ve boyunlarındaki kırmızı renkli eşarplarıyla katedralin ortasındaki geçitte taş melek ve aziz heykelleri arasında gidip gelirken seyretmek insana pek tatlı ve gizemli bir keyif veriyordu. Çocuklar yaşamlarının sonuna kadar Tanrı'ya iyi kulluk edeceklerine ant içerken kardinalin söylediklerinin tek kelimesine bile inanmayan Nicole, bir yandan gözyaşı döküyor, öte yandan kendisine gülüyordu.

Katedralin dışında bahçedeki daha küçük çocuklar giysilerinin önünü açıyor ve giysilerinin gizli süslerini birbirlerine gösteriyorlardı. Kızlar, mısır koçanının püsküllerinden yapılmış gibi ince tül giysiler, erkekler koyu renk takım elbiseler içindeydiler. Beyaz gömlekliydiler ve şeytanları kovmak üzere boyunlarına düğümlenmiş kırmızı kravatlar da takmışlardı.

Tören bitince Baba Aprile, Astorre bir yanında, Marcantonio öbür yanında kiliseden dışarı çıktı. Çocuklar çev-

rede dolanırken Valerius ile karısı, güzel giyimli oğullarını ortalarına alarak fotoğrafçılara poz verdiler.

Baba Aprile merdivenleri inmeye başlarken serin havayı soludu. Pek güzel bir gündü. Yaşamı boyunca kendisini bu kadar canlı ve uyanık algılamamıştı. Biraz önce Tanrı'ya ant içmiş olan torunu kucaklanmak için ona gelince, oğlanın başını sevecenlikle okşadı ve oğlanın avucuna yemin gününün geleneksel hediyesi olan kocaman bir altın parayı koydu. Daha sonra cömert elini ceketinin cebine sokarak bir avuç dolusu daha küçük altın parayı diğer oğlan ve kız çocuklara vermek için çıkardı. Onların neşeyle bağrışmalarından, gri taştan binaları ve güzel ağaçlarıyla bu büyük kentte bulunuşundan hoşnutluk duydu. Katedralden sokağa inen merdivenin üst basamaklarındaydı. Astorre ve Marcantonio, bir iki basamak gerisinde kalmıştı. Baba Aprile şu an yalnızdı. Önündeki basamaklara baktı. Daha sonra kendisini almak için kilisenin önüne gelmiş gibi görünen kara renkli büyük bir arabanın basamakların ucunda durduğunu gördü.

Aynı pazar gününün sabahı Brightwaters'da, John Heskow yataktan erken kalkıp gazete ve ekmek almaya çıktı. Tabancalar, maskeler ve mermi kutularıyla dolu çalınmış kara renkli kocaman bir araba garajındaydı. Arabanın lastiklerini, benzin ve yağ durumunu, fren lambalarını kontrol etti. Her şey kusursuzdu. Franky ve Stace Sturzo'yu uyandırmak için eve girdi. Ama onlar da erkenden uyanmış ve Stace içecekleri kahveyi hazırlamıştı.

Üç adam seslerini çıkarmadan kahvaltı edip pazar gazetelerini okudular. Franky spor sayfalarında üniversiteler arası basket maçlarının sonuçlarını inceledi.

Saat onda Stace, John Heskow'a, "Araba hazır mı?" diye sordu. Heskow, "Her şey tamam," dedi.

Evden çıktılar. Kente yapacakları yolculuk bir saat sürecekti. Böylece adam öldürme işi için bir saat zamanları kalacaktı. Önemli olan, tam zamanında orada bulunmaktı.

Franky arabada silahları kontrol etti. Stace, maskelerden birini takarak denedi. Maskelerin yan tarafında bağcıkları vardı. Onları boyunlarına asacak, son anda maskeyi suratlarına geçireceklerdi.

Kente giderlerken arabada opera dinlediler. Franky önde, Heskow'un yanında; Stace arka koltukta oturmuştu. John Heskow arabayı hızlandırıp yavaşlatmayan, belli bir hızla giden, ihtiyatlı, tutucu ve çok iyi bir sürücüydü. Öndeki ve arkadaki arabayla her an geniş bir ara bırakmaya özen gösteriyordu. İkizler gergindi, ama sinirli değillerdi. Stace hırıldar gibi bir sesle Heskow'un araba sürüşünü onayladı. Kusursuz olmaları ve atışlarda hedefi sektirmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlardı.

Heskow, arabayla kentin sokaklarına girdiklerinde daha yavaş gidiyor, kendisini daha da yavaşlatan her kırmızı ışığa bilerek yakalanırmış gibi görünüyordu. Sonra, Beşinci Bulvar'a döndü. Katedralin büyük kapısından yarım blok öteye park etti. Kilisenin çanları çalmaya, yükselen ses çevredeki gökdelenlere çarpmaya başlamıştı. Heskow, biraz bekledikten sonra motoru yeniden çalıştırdı. Arabadaki üç adam kiliseden fırlayan çocukların sokaklara dağılışına baktılar. Bu durum onları kaygılandırdı.

Stace mırıldandı: "Franky, insanların yukarısına doğru ateş edeceksin..." Sonra, baba kiliseden çıktı. Merdivenleri inmeye başladı. Doğrudan doğruya kendilerine bakar gibi görünüyordu.

Heskow, "Maskeleri takın," dedi. Motora hafifçe gaz verdi. Franky bir elini kapı koluna koydu. Sol eli beşik gibi, Uzi marka silahını taşıyor ve kaldırıma çıkmak üzere hazırlanıyordu.

Baba son basamağa indiğinde, araba yakınında durdu. Stace arka koltuktan sokağa atladı, araba onunla hedef arasında kaldı. İvedi bir hareketle silahını arabanın tavanına dayadı. İki el ateş etti. Silahını yalnızca iki kez ateşledi.

Birinci mermi Baba Aprile'i alnından vurdu. İkinci mermi, adamın boğazını yırttı. Sarı renkli güneş ışığında saçılan pembe renkli damlalar, kaldırımı kızıl kan rengine boyadılar.

Aynı anda kaldırıma inmiş olan Franky, silahıyla kalabalığın yukarısına doğru bir dizi atış yaptı.

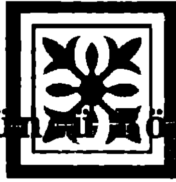
Sonra iki adam hızla arabaya bindi ve Heskow, tekerleklerden cayırtılı sesler çıkartarak arabayı Bulvar boyunca sürdü. Aradan dakikalar geçtikten sonra tünele varıyor, tüneli geçtikten sonra da küçük bir havaalanında kendilerini bekleyen özel jet uçağına biniyorlardı.

İlk tabanca atışında Valerius, oğlunu ve karısını kapıp yere yatarken bedeniyle onları örtüyordu. Gerçekte ne olduğuna ilişkin hiçbir şey görememişti. Babasına doğru şaşkınlıkla bakan Nicole için de öyle oldu. Oysa, Baba Aprile'in sağ gerisindeki Marcantonio olaya inanamaz gibi bakıyordu. Gerçek, TV çekimlerindeki hayali kurgulardan öyle farklıydı ki. Baba'nın alnına isabet eden mermi, kafatasını karpuz gibi yarmıştı. Bu yüzden içeride beyni ve kabaran kan görülebiliyordu. Baba'nın boğazına vuran mermi ise, sanki tezgâhta satır kullanılmış gibi etleri parçalamıştı. Şu anda adamın çevresinde büyük miktarda kan birikiyordu. Bedende bu kadar kanın bulunduğunu düşünemezdi insan. Marcantonio, iki adamı suratlarına taktığı yumurta kabuğuna benzer maskelerle ve ellerindeki silahlarla gördü ama genç adama bunlar gerçekdışı imiş gibi göründüler. Adamların giysi ve saçlarına ilişkin tek bir ayrıntı veremezdi. Çünkü, geçir-

diği şokla felç olmuş gibiydi. Adamların beyaz ya da kara derili, giyinik veya çıplak olduklarını da söyleyemezdi. Ona göre adamlar üç metre de, altmış santim boyunda da olabilirlerdi.

Oysa Astorre, kara renkli büyük araba durur durmaz uyanmıştı. Baba yere düşer düşmez ona Stace'in ateş ettiğini görmüş ve tetiği sol elin çektiğini düşünmüştü. Franky, Uzi silahını ateşlediğinde, onun solak olduğundan emindi. Bir an için arabanın sürücüsüne gözü takıldığında onun yuvarlak yüzlü ve belli ki şişman biri olduğunu görür gibi olmuştu. İki adam, arabaya sporcuların ince hareketleriyle binmişlerdi. Astorre yere yatarken, Baba'yı da yanına çekmek üzere uzanmış, ama saniyenin onda biri kadar geç kalmıştı. Şu an o da kanlarla kaplı durumdaydı. Sonra Astorre, çocukların ortada bir kan gölü ve bir ölü bırakarak çevreye korku seli halinde bağrışarak kaçtıklarını gördü. Baba Aprile, sanki iskeleti dağılmış gibi merdivenlere yayılmıştı. Sanki, kendisi ve en yakınları için en çok çekindiği şeyin başına geldiğini düşündürür gibiydi Baba' nın görüntüsü.

Nicole'a gelince, genç kadın yürüyüp babasının ölü bedeninin başına geldi. Dizleri iradesizce büküldü ve babasının yanına diz çöktü. Elini babasının kanlı boğazına doğru uzattı. Ve sonra sanki sonsuza dek sürecek gibi görünen ağlamasına başladı.

Üçüncü Bölüm

BABA Raymonde Aprile'in öldürülüşü, onun eski iş dünyasının üyeleri için pek şaşırtıcı bir olaydı: Böyle bir adamı kim, hangi amaçla öldürmeye cesaret ederdi? O, imparatorluğunu elden çıkarmış ve çalınacak bir şeyi kalmamıştı. Baba Aprile daha ölmeden emekliye çekilmekle ölü bir adam gibi olmuştu. Artık çevresine savurganca iyilikler yapamaz ve yasa ya da yazgı karşısında şanssızlığa kapılmış bir kişiye yardım etmek üzere etkisini kullanamazdı.

Acaba bu olay, ertelenmiş bir öç alma mıydı? Olayda sonradan ortaya çıkacak gizli bir gerçek var mıydı? Elbette, bir kadın ilişkisi de olabilirdi. Ancak, Baba Aprile yirmi yılı aşkın süreyle dul yaşamış ve bir kadınla birlikte olduğu görülmemişti. Kadın güzelliğine hayranlığı da hiçbir çevrede söz konusu olmamıştı.

Öyleyse onun öldürülmesi yalnızca bir giz değil, aynı zamanda kutsal bir şeye saygısızlığı oluşturuyordu. Otuz yıl süreyle bir cinayet imparatorluğunu yönetirken o denli büyük korkuyu akla getiren; yasa ve kendisi gibi çakallar karşısında en ufak bir zarar görmeyen bir insan, nasıl olur da bu şekilde öldürülebilirdi? Ve Baba Aprile'in doğruları bulması, kendisini toplum yasalarının koruması altına sokmasından sonra yalnızca üç yıl yaşayabilmesi ne kadar tuhaftı.

Bu olayda Baba Aprile'in çocukları her türlü kuşkunun ötesindeydi. Üstelik suikast, profesyonelce, darbe şeklinde

yapılmıştı. Baba'nın çocuklarının bu işi gerçekleştirecek özel bir geçmişi bulunmuyordu.

Daha da tuhafı, Baba'nın ölümünden sonra uzun süren bir gürültünün yaşanmamasıydı. Yazılı ve görsel medya bu öyküyü hemen unutmuş, polis olay karşısında sessiz kalmış ve FBI sanki yerel sorunmuş gibi olaya omuz silkmişti. Yalnızca üç yıl sürebilen emekliliğinden sonra Baba Raymonde Aprile'in tüm gücü ve ünü eriyip gitmiş gibi görünüyordu.

Yeraltı dünyası da olaya hiç ilgi göstermemişti. Baba' nın tüm dostları ve eski silah arkadaşları onu hemen unutmuş gibiydi, misilleme türünden hiçbir adam öldürme olayı yaşanmamıştı. Baba'nın çocukları bile olayı tümüyle geride bırakmış ve babalarının kötü yazgısını benimsemiş gibi görünüyorlardı.

Kurt Cilke dışında sanki kimse bu adam öldürme olayı ile ilgilenmiyordu.

New York polisinin kesinkes sıradan ve yerel bir adam öldürme olayı olarak kabul etmesine karşın, New York'ta bulunan FBI'ın görevli ajanı Kurt Cilke, Baba Aprile'e yapılan suikasti kişisel olarak ele alıp soruşturmaya karar verdi. İlk olarak Aprile ailesinin üyeleriyle bazı görüşmeler yapacaktı.

Baba'nın öldürülüşünden bir ay sonra yardımcısı Bill Boxton ile birlikte, Marcantonio Aprile'den bir randevu isteyeceklerdi. Ancak, Marcantonio ile görüşürken pek dikkatli olmak zorundaydılar. Çünkü bu genç adam büyük bir TV ağının program müdürüydü ve başkent Washington'da yetkili kişilerden iltimasları vardı. Marcantonio'nun sekreteri ile pek incelikle konuşup randevu aldılar.

Marcantonio, onları TV şirketindeki çok gösterişli suit ofisinde kabul etti. Ajanları saygıyla karşıladı. Onlara kahve

ikram etmek istedi. Ama, ajanlar kahve içmediler. Marcantonio uzun boylu, yanık tenli ve yakışıklı bir adamdı. Koyu renkli şık bir takım elbise giyinmiş, TV'nin tanınmış spiker ve sunucuları için özel imal edilen olağandışı pembe ve kırmızı renkli kravat takmıştı.

Kurt Cilke konuşmasına, "Babanızın öldürülüşünün soruşturulmasına yardımcı oluyoruz. Ona karşı kötü emeller besleyen herhangi bir kişiyi biliyor musunuz?" diye başladı.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Marcantonio. "Babam, bizi ve hatta torunlarını kendisinden uzak tutmaya özen gösterirdi. Biz, onun iş çevresinin tümüyle dışında yetiştik." Böyle söylerken genç adam eliyle bir şeyi savar gibi bir hareket yapmıştı.

Bu hareketten hoşlanmayan Cilke, "Bunu neden böyle yaptığına ilişkin siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Marcantonio, pek ciddi bir tavırla karşılık verdi: "Siz, babamın geçmişini biliyorsunuz. O hiçbir zaman yaptığı işlere çocuklarının karışmasını istemedi. Bizi hep hazırlama sınıflarına, yatılı okul ve uzak üniversitelere göndererek yaşamımızı kendimizin kurmasını sağlamaya çalıştı. Bir kez olsun evlerimize oturmaya ya da yemek yemeye gelmedi. Yalnızca düğünlerimize katıldı, o kadar. Ve kuşkusuz biz de bu durumda... anlarsınız işte, ona gönül borcu duyuyorduk."

Kurt Cilke bu kez, "Siz, bulunduğunuz işte korkunç bir hızla yükselmişsiniz. Babanız iş konusunda size yardımcı oldu mu?" diye sordu.

Konuşmalarının başından beri ilk kez Marcantonio biraz daha az incelikle yanıt verdi: "Asla böyle bir şey olmadı. Benim yaptığım işte genç insanların çabuk yükselmesi alışılmadık şeylerden değildir. Babam beni en iyi okullara göndermiş ve cömertçe harçlıklar vermişti. O paraları ken-

dimi iyi yetiştirmek için kullandım ve hep doğru seçimler yaptım..."

"Babanız bundan memnun olur muydu?" diyen Cilke, bir yandan da karşısındaki genç adamı dikkatle izliyor ve onun yüzündeki her ifadeyi görmeye dikkat ediyordu.

Marcantonio'nun suratı biraz ekşir gibi oldu. "Benim işte ne yaptığımı tam olarak anladığını sanmıyorum. Ama, sorunuza yanıtım 'Evet, o memnundu,' şeklinde olacak," dedi.

"Biliyorsunuz, babanızı yirmi yıl süreyle izledim. Oysa, onu çevirdiği işlerden ötürü bir türlü yakalayamadım. Çok kurnaz bir adamdı."

"Biz de onu yakalayamadık. Ağabeyim, kızkardeşim ve ben..."

Kurt Cilke, espri yaparmış gibi güldü: "Peki, sizde Sicilya türü öç alma duygusu yok mu? Yani böyle bir öldürme olayının takipçisi olmayacak mısınız?"

"Elbette bunu yapmayacağız. Babamız bizi böyle düşünmeyecek biçimde yetiştirdi. Ancak ben, onun katilini polisin ve sizin yakalamanızı beklerim."

Cilke bir kez daha sordu: "Tamam... Babanızın vasiyeti ne durumda? O zengin bir adam olarak öldü de ..."

"Bunu kızkardeşim Nicole'e sorun. Çünkü, bir avukat olarak vasiyet hükümlerini yerine getirmekle yükümlü kişi odur."

"Ancak vasiyetnamede neler yazılı? Bunları biliyor olmalısınız."

"Elbette onları biliyorum," derken, konuşmanın başından bu yana ilk kez genç adamın sesi buz gibi soğuk çıkmıştı.

Bu arada Bill Boxton söze karıştı. "Babanıza kötülük yapmayı isteyebilecek herhangi birini tanıyor musunuz?"

"Hayır bayım," dedi Marcantonio. "Eğer öyle birini bilseydim hemen size söylerdim."

Bir kez daha "Tamam," dedi Cilke. "Kartımı size bırakıyorum. Herhangi yeni bir durum çıkarsa beni arayın diye..."

Cilke, Baba'nın diğer iki çocuğu ile konuşmaya gitmeden önce kentin polis yetkilisiyle görüşmeyi düşündü. Ancak, konuya ilişkin herhangi bir kaydın tutulmasını istemediğinden, yetkili Paul Di Benedetto'yu Doğu Yakası'nın en gösterişli lokantalarından birine davet etti. Di Benedetto, cüzdanını hafifletmediği sürece yüksek tabakanın yaşamını ucundan da olsa tatmayı pek severdi. İki adam daha önce de sık sık birlikte çalışmış ve yakın arkadaş olmuşlardı. Cilke, bu insanın arkadaşlığından her zaman hoşlanırdı. Şimdi de onun her şeyi teker teker tadıp denemesine bakıyordu.

"Eee, ne var ne yok?" dedi Di Benedetto. "Federal ajanlar böyle güzel yemekleri insana pek sık ikram etmezler. Benden istediğin şey nedir?"

"*Muhteşem* bir yemekti, öyle değil mi?"

Di Benedetto geniş omuzlarını dalgalandırır gibi silkti. Biraz kötü niyet gösterisi yapar gibi gülümsedi. Böyle sıkı görünüşü olan adam için biraz tuhaf olan bir gülümsemesi vardı. Gülümseyişi, onun yüzünü bir anda Walt Disney'in sevimli komik kahramanlarına benzetiyordu.

"Kurt..." dedi Di Benedetto, "burası pislikle dolu bir yer. Sanki uzaydan gelen tuhaf yaratıklar tarafından yönetiliyormuş gibi. Elbette bu adamlar İtalyan yemeği gibi görünen ve kokan şeyleri yapıyorlar. Ancak, bu yemeklerin Mars çamuru gibi tadı var. Buranın sahipleri yabancı yaratıklar, sana bunu söylüyorum işte..."

Cilke gülerek yanıtladı:

"Hey! Bak ama, şarap çok iyi."

Di Benedetto, "Şarap da bana içine kırmızı acı biber katılmış soda gibi tat veriyor," dedi.

"Sen, memnun edilmesi pek güç olan bir adamsın, Paul."

"Hayır. Ben aslında memnun edilmesi kolay birisiyim. Tüm problem de bu."

Cilke içini çekti ve söylendi: "Devletin iki yüz doları boşa gitti desene."

"Oh, hayır. Yaptığın jesti takdir ediyorum. Şimdi sorun nedir?"

Cilke, ikisi için de ekspresso ısmarlayıp açıklamalarına başladı: "Ben, Baba Aprile'in öldürülmesi olayını araştırıyorum. Bu senin de izlediğin olaylardan biri, Paul. Biz o adam üzerinde yıllar boyu kayıtlar tuttuk, ama işe yarar bir şey ele geçiremedik. Adam emekliye ayrılmış ve dürüst bir yaşam sürdürmeye başlamıştı. Kimsenin ondan isteyebileceği bir şey kalmamıştı. Peki, bu suikast neden işlendi? Herhangi birisi için pek tehlikeli olan bu şey, neden düzenlenip yapıldı?"

"Bu olay pek profesyonelce yapıldı. Güzel kotarılmış bir iş."

Cilke bilgi almak ister gibiydi. "Ee, nasıl oldu bu iş?"

"Bana da hiç anlamlı gelmiyor bu adam öldürme işi. Siz, Mafya'nın yüksek düzeydeki belalarını ortadan kaldırıp çok mükemmel bir işi başardınız. Buna şapkamı çıkarırım. Belki de Baba Aprile'i emekliye ayrılması için siz zorladınız. Ancak, emekli oluşundan sonra adamın ortadan kaldırılması için hiçbir neden kalmamıştı."

"Peki, adamın sahibi olduğu bankalara ne demeli?"

Paul purosunu yaktı. "O, sizin işinizin bir parçası olur. Biz yalnızca ayaktakımının yaptığı kötü ve bayağı, döküntülü işlerle uğraşırız."

"Tamam, Baba Aprile'in ailesinden ne haber? Onlar uyuşturucu, kadın ticareti vb. pis işleri yapıyorlar mı?"

"Kesinlikle hayır. Hepsi büyük işleri olan ve toplumda önde giden üç çocuğu vardı. Baba, onların böyle olmalarını

planladı çünkü. O, çocuklarının kesinkes dürüst insan olmalarını istedi." Biraz susup konuşmasına ara veren Paul, son derece ciddiydi. "Bu, istenmeyerek böyle olmuş bir durum değildi, çünkü sık sık danışarak her şeyi ayarlamıştı. Onu öldürme işi de rastgele olmuş bir şey değil. Bir nedeni olması gerekir. Birisi bundan mutlaka çıkar sağlayacaktır. Biz de bu kişiyi arıyoruz işte."

"Peki, Baba Aprile'in vasiyetinden ne haber?"

"Kızı, avukat Nicole yarın dosyayı infaz memuruna teslim edecek. Ben sordum, o da beklememi söyledi."

"Ve sen, Paul... Şimdi onu bekliyorsun, öyle mi?"

"Elbette," dedi Paul. "O genç kadın çok başarılı bir avukat. Nüfuzlu ve siyasal gücü bulunan bir avukatlık bürosu var. Ona karşı neden sert davranıp genç kadını sıkıştırayım ki? Şimdilik bekliyorum."

Cilke, "Belki ben bundan daha iyisini yapabilirim," dedi.

"Eminim, sen yapabilirsin..."

Kurt Cilke, New York polisi dedektifleri şef yardımcısı Aspinella Washington'u on yılı aşkın süredir tanıyordu. Aspinella 1.80 boyunda; kısa kesilmiş saçları ve düzgün yüz hatları olan Afrika kökenli Amerikalı bir kadındı. Emrindeki polislerle yakaladığı kişilere saldığı korkuyla ünlenmişti. Yaradılış olarak hep saldırgandı. Ve Cilke ile FBI'dan kesinlikle hoşlanmıyordu.

Aspinella, Cilke'yi bürosuna alırken, "Kurt, sen gene benim karaderili kardeşlerimden birini zengin etmek için mi buradasın?" dedi.

Cilke gülerek yanıtladı: "Hayır, Aspinella. Bilgi edinmek için geldim."

"Sahi mi? Şu kente beş milyon dolara mal olduktan sonra bedava bilgi peşinde misin yoksa?"

Karaderili kadın polis, safari ceket ile sarımsı kahverengi pantolon giymişti. Ceketinin altından tabanca kılıfı görünüyordu. Sağ elinde insanın yüzünü ustura gibi kesecek şekilde traşlanmış elmas bir yüzük vardı.

FBI, bu genç kadının emrindeki dedektiflerden birine çok kötü davrandığı ve sonra olayın kurbanı olan polis insan hakları yönünden yargılanarak aklandığı için Aspinella şimdi de Cilke'ye karşı diş biler gibi görünüyordu. Cilke ayrıca onun iki dedektifini de cezaevine sokmuştu. Karaderililerin oylarını alabilmek üzere şimdiki görevine getirilmiş olmasına karşın, bu kadın polis, karaderili suçlulara beyazlardan daha kötü davranmaktaydı.

"Sen masum insanları dövmeyi bırak, ben de durayım," dedi Cilke.

Aspinella dişlerini göstererek uzun uzun güldü. "Gerçekten suçlu olmayan hiç kimseye suç yüklemedim bugüne kadar."

"Ben yalnızca Baba Raymonde Aprile'in öldürülüşünü araştırıyordum."

Aspinella, "Senin bu işle ne ilgin olabilir ki?" dedi. "Yerel bir çete kavgası bu. Yoksa sen bunu da bir başka lanet olası vatandaşlık davası haline mi getireceksin?"

"Eh, olay bir para aklama ya da uyuşturucu sorunu olabilir."

"Nereden biliyorsun?"

"Bizim muhbirlerimiz vardır."

Aspinella, birdenbire o ünlü öfke nöbetlerinden birine kapılmış gibi söylenmeye başladı: "Siz düzüşken FBI ajanları, bilgi almak için ayağıma kadar gelir ama bana hiç bilgi vermezsiniz! Siz, iyi polislere karşı bile onurlu davranmazsınız! Beyaz tabakadan penislerin çevresinde dolanıp durursunuz hep! Hiçbir zaman kirli işlere bulaşmaz, cehennemin ne olduğunu bilmezsiniz!... Şimdi defol buradan, hemen!"

Cilke yaptığı görüşmelerden aldığı sonuçlardan memnundu. Hem Di Benedetto hem de Aspinella, Baba Aprile'in öldürülüşünü enine boyuna araştıracak, ama FBI ile işbirliği yapmayacaklardı. Olayı kendi içgüdülerine göre gözden geçireceklerdi. Özetle, onlara rüşvet verilmişti.

Bu inanışa varması için Kurt Cilke'nin bir nedeni vardı: Polise bir ödeme yapılmazsa uyuşturucu trafiğinin sürmeyeceğini biliyordu. Mahkemelerde geçerli olmasa da, Di Benedetto ile Aspinella'nın büyük uyuşturucu işi yapan patronların bordrolarında yer aldığına ilişkin bazı bilgiler edinmişti.

Baba'nın kızı Nicole ile görüşmeden önce, Cilke bir kez büyük ağabey Valerius Aprile'de şansını denemeye karar verdi. Bunun için yardımcısı Bill Boxton ile birlikte arabayla West Point'e gittiler. Valerius, kara ordusunda albaydı. Kara Harp Okulu'nda askeri taktikler dersi veriyordu. Cilke; 'Lanet olsun! Bu ne anlama gelir ki?!' diye düşünüyordu.

Valerius, iki adamı askeri öğrencilerin yürüyüş talimlerini yaptığı geniş alana bakan büyük bürosunda kabul etti. Albay Valerius erkek kardeşi Marcantonio kadar incelikli değildi. Kaba da davranmıyordu. Cilke ona, babasının düşmanlarını tanıyıp tanımadığını sordu.

"Tanımıyorum," dedi Albay. "Son yirmi yılımın büyük bölümünü orduda ve buradan uzak yerlerde ülkeme hizmet ederek geçirdim. Mümkün oldukça aile içi kutlamalara katıldım. Babam yalnızca benim generalliğe yükselmemle ilgiliymiş gibiydi. Benim apoletime o yıldızları taktığımı görmek istiyordu. Yalnızca tuğgeneral olmam bile onu mutlu edecekti."

"Yurtsever biri miydi?"

Valerius kabaca yanıtladı. "Babam bu ülkeyi çok severdi."

"Askeri öğrenci olarak babanız sizi destekledi mi?"

"Sanırım evet," diyen Valerius hemen ekledi: "Oysa babam beni kesinlikle tuğgeneral yaptıramayacaktı. Sanırım onun Pentagon'da etkisi yoktu ya da ben yeterince iyi değildim. Ama, şimdiki durumumdan memnunum. Orduda bir yerim var."

"Babanızın düşmanlarına ilişkin bir ipucu veremeyeceğinizden emin misiniz?"

"Evet. Bir şey bilmiyorum," dedi Albay. "Babam askerliği seçse, büyük bir general olurdu. Ancak, emekliye ayrıldığında her işini kapatmıştı. Babam kendi gücünü kullandığında, öncelikle etkili bir güç olurdu bu. Babamın yeterli gücü ve malzemesi vardı."

"Babanızın birisi tarafından öldürülmüş olmasıyla fazla ilgilenmiş gibi görünmüyorsunuz. İçinizde bir öç alma isteği yok mu?"

"Olaydan savaşta bir silah arkadaşımın öldürülmesinden daha fazla etkilenmedim," dedi Valerius. "Elbette ki, o olayla ilgilendim. Kimse babasının öldürüldüğünü görmekten hoşlanmaz."

Cilke, bir soru daha sordu: "Babanızın vasiyetinde neler olduğunu biliyor musunuz?"

"Bunu kızkardeşim Nicole'e sormalısınız."

O gün öğleden sonra, biraz geç saatte, Kurt Cilke ile Bill Boxton, Avukat Nicole Aprile'in hukuk bürosundaydılar. Burada tümüyle farklı şekilde karşılandılar. Nicole Aprile'in odasına üç ayrı sekreter engelini ve aslında kadın olan ama erkek gibi görünen bir güvenlik görevlisini geçtikten sonra varabiliyordunuz. Bu güvenlik görevlisi iki saniye içinde hem Cilke'yi, hem de Boxton'u yere serebilirmiş gibi görünüyordu. Kadın güvenlik görevlisi, bedenini bir erkeğin gücüyle hareket ettirmek üzere eğitmişti çünkü. Kadının

kasları giysisinden taşmış ve göğüsleri aşağı doğru kayışlarla çekilmiş gibiydi. Güvenlik görevlisi, kalın kazağının ve siyah renkli bol pantolonunun üzerine pamuklu kumaştan bir ceket giymişti.

Çok iyi bir butiğin elinden çıkmış, koyu mor renkli tayyör etek giyinmiş olan güzel yüzlü avukat Nicole'ün onları selamlayışı pek içtenlikli değildi. Genç kadının kulaklarında iri altın halka küpeler vardı. Uzun siyah saçları parlaktı ve yüzünü çerçeveler gibiydi. Genç kadının yüz hatları pek düzgün ve sertti. Ancak, açık bal rengi gözleri bu sert ifadeye ihanet ediyordu.

Nicole, soğuk bir sesle, "Sayın baylar, size yalnızca yirmi dakikamı ayırabilirim," dedi.

Mor ceketinin altındaki bluzu pek süslüydü. Bluzun manşeti, Cilke'nin kimlik kartını almak üzere uzattığı elini neredeyse örter gibi oldu. Kartı dikkatle inceleyen genç kadın, "Görevli özel ajan ha? Sıradan bir soruşturmaya göre bu pek yüksek bir görev değil mi?" diye sordu.

Kadının konuşma tonu, Cilke'nin kulağına pek tanıdık geliyor ve onu biraz rahatsız ediyordu. Bu, kendilerinin atladığı şeyi soruşturan FBI ajanlarına hitap eden federal avukatların ses tonuydu. Bir parça azarlar gibiydi.

"Babanız önemli bir adamdı," dedi Cilke.

Nicole, kınayan sesle yanıtladı: "Evet, emekliye ayrılıp kendisini toplum yasalarının koruması altına sokana kadar öyleydi."

"Bu durum da babanızın ölümünü daha gizemli hale sokuyor. Ona karşı kin besleyen kişiler hakkında bize bilgi verebileceğinizi umut ediyoruz."

"O denli kendinize güvenmeyin canım," diyen Nicole, konuşmasını sert bir sesle sürdürdü: "Babamın yaşamını siz benden daha iyi biliyorsunuz. Siz dahil pek çok düşmanı vardı."

"En kötü biçimde eleştirenler bile FBI kilise merdivenlerinde adam öldürdü diye bizi suçlayamazlar..." diyen Cilke'nin sesi pek kuru çıkıyordu. "Ve ben babanızın düşmanı değil, yasayı uygulamaya çalışan biriydim. Bana göre, emekliye ayrıldığında hepsini babanız satın aldığından düşmanı kalmamıştı." Bir an duran yetkili ajan ekledi: "Ne sizin ne de erkek kardeşlerinizin babanızı öldüren katillerin bulunmasıyla ilgilenir gibi görünmemesi bana pek tuhaf geliyor."

"Çünkü, iki yüzlü değiliz. Babam bir aziz değildi. Oyununu oynadı ve bedelini ödedi." Bir an sustu genç kadın. "Bizim olayla ilgilenmediğimizi düşünerek yanılıyorsunuz. Aslında ben bir dilekçe verip Bilgilenme Özgürlüğü Yasası gereğince babamın FBI'daki dosyasının bir kopyasını isteyeceğim. Umarım siz, gecikme yaratıp düşmanım olmazsınız."

"Bu isteyeceğiniz sizin çok haklı ayrıcalığınızdır. Ancak, belki siz de, babanızın vasiyetnamesindeki maddeleri bana söyleyerek yardımcı olabilirsiniz."

"Henüz vasiyetname üzerindeki çalışmalarım bitmedi," dedi Nicole.

"Ama, bildiklerime göre vasiyet hükümlerini yerine getirmekle görevli kişi sizsiniz. Şu anda içerdiği maddeleri biliyor olmalısınız."

"Vasiyetnameyi onaya yarın vereceğim. Ondan sonra kamuya açık bir belge olacak."

Cilke, "Şu anda bu konuda bana yardımcı olabilecek bir şey söyleyemez misiniz?" diye sordu.

"Ben henüz erken emekliye ayrılmıyorum ki."

"Öyleyse neden bana bugün bir şey söyleyemeyeceğinizi açıklayın."

Nicole soğuk bir sesle karşılık verdi: "Çünkü, bilgi vermek zorunda değilim."

"Babanızı çok iyi tanırdım," dedi Kurt Cilke. "O, gerektiğinde çok mantıklı davranırdı."

Konuşmalarının başından beri ilk kez Nicole, babasını iyi tanıyan yetkili ajana saygıyla baktı. "Bu söylediğiniz çok doğru. Tamam. Babam ölmeden önce parasının büyük bölümünü dağıtmıştı. Bize bıraktığı yalnızca bankaları oldu. Kuzenim Astorre Viola, %51 ve erkek kardeşlerim ile ben bu bankalardan %49 pay alıyoruz."

"İyi. Şimdi bana kuzeninizi biraz anlatabilir misiniz?"

"Astorre benden küçüktür. Babamın yaptığı türden işleri hiç yapmadı. Ve biz hepimiz, çok çekici ve çılgın bir tip olduğu için kuzenimizi çok severiz. Kuşkusuz şu anda ben, yeğenimi eskisi kadar sevemiyorum."

Kurt Cilke belleğini araştırdı. Astorre Viola adına FBI'da hazırlanmış bir dosyayı anımsayamıyordu. Gene de öyle bir kaydın olması gerekir, diye düşündü.

"Kuzeninizin adres ve telefon numarasını bana verebilir misiniz?"

"Neden olmasın? Elbette veririm. Ama, bana inanın, zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

Cilke, özür diler gibi konuştu: "Bu işte ayrıntıları ayırmak ve temizlemek zorundayım ben."

"Peki, olay neden FBI'ı ilgilendiriyor ki? Bu, yerel çetelerin işlediği bir cinayet."

Cilke, buz gibi bir sesle, "Babanızın sahibi olduğu uluslararası düzeyde iş yapan on banka vardı. Bunlar şimdi bazı kur karmaşalarına yol açabilirler," dedi.

"Oh, gerçekten öyle olabilir. Öyleyse ben de yeğenimin dosyasının bir kopyasını istesem iyi olur. Ne de olsa, ben de o bankalarda pay sahibiyim."

Genç kadın, duygusuz bakışlarla ajana bakıyordu. Şimdi kendisinin de FBI tarafından izleneceğini sezinlemiş gibiydi.

Ertesi gün Astorre Viola ile görüşmek için Kurt Cilke ve yardımcısı Bill Boxton, arabayla Westchester ilçesine gittiler. Arkasını bir koruluğa dayamış gibi görünen büyük evin ayrıca ambar ve ahır türü üç ek binası vardı. Evin önündeki çayır demir parmaklıkla çevrilmiş ve bir tarafına gene demir parmaklıklı bir bahçe kapısı yapılmıştı. Bu çayırda altı at gezinmekteydi. Evin yan tarafındaki otoparkta dört araba ile bir kamyonet duruyordu. Cilke, arabalardan ikisinin plaka numarasını ezberledi.

Yetmiş yaşlarında bir kadın kapıyı açıp onları eve aldı. Sonra, ses kayıt aygıtlarıyla dolu bir oturma odasına soktu. Burada üç genç adam, kullandıkları aygıtlarla ayakta duruyor, iki genç de piyano ve davulun arkasında oturuyorlardı. Bu gençlerin kullandıkları diğer aygıtlar saksofon, klarnet ve gitardı.

Dört gencin karşısında Astorre Viola mikrofon başında ayakta durup kaba bir sesle şarkı söylüyordu. Müzikten pek anlamayan Cilke bile bu tür müziğin dinleyici bulamayacağını söyleyebilirdi.

Astorre şarkı söylemeyi kesip "Kayıt işlemini bitirmek üzere yalnızca beş dakika süreyle beni bekleyebilir misiniz?" dedi. "Daha sonra arkadaşlarım müzik aygıtlarını toplayıp gidecekler. Ve istediğiniz kadar süremiz olur konuşmak için." Genç adam oldukça yakışıklıydı. Boğazının orta kesimini kaplayan altın bir madalyon takmıştı.

Clike, "Elbette bu çok uygun olur," diyerek yanıt verdi.

Astorre, yaşlı kadına, "Bu beylere kahve yap getir," dedi. Cilke bu söze memnun oldu. Genç adam yapay bir incelik göstermemiş, kahve ikramını tek sözle bitirmişti.

Ama, Cilke ile yardımcısı beş dakikadan daha fazla beklemek zorunda kaldılar. Astorre, müzikçi gençlere banjo

çalıp şarkı söyleyerek eşlik ediyordu. Bir İtalyan şarkısıydı bu. Şarkıyı söylerken kullandığı aksan pek kabaydı ve Cilke, şarkının tek kelimesini anlayamıyordu. Oysa, genç adamı dinlemek hoştu; duş yaparken kendi kendinizin şarkı söyleyişini dinler gibi oluyordunuz.

Sonunda müzikçi gençler gidince üç adam oturma odasında yalnız kaldılar. Yüzündeki teri kurulayan Astorre, "Müzik o kadar kötü değildi, öyle değil mi?" diye sordu.

Kurt Cilke, genç adamdan hemen hoşlandığını algıladı. Astorre, otuz yaşlarındaydı ama bir oğlan çocuğun canlılığıyla kendi kendisini ciddiye almazmış gibi görünüyordu. Uzun boyluydu ve bir boksörün ince beden hatları vardı. Yanık tenliydi. On beşinci yüzyıldan kalan portrelerde görülen değişik ve keskin yüz hatlarına sahipti. Pek gösterişçi biri gibi görülmese de boynuna beş santim genişlikte altın plakadan yapılmış kolye takmıştı. Bu kolyede Kutsal Meryem Ana'nın madalyonu yer alıyordu.

"Görkemliydi müziğiniz. Bir albüm mü hazırlıyorsunuz?"

Astorre, iyi niyetli bir gülümseyişle güldü: "Çok isterdim, oysa o kadar iyi değilim. Ama, bu tür şarkıları çok seviyor ve yaptığım kayıtları çoğaltarak dostlarıma hediye ediyorum."

Cilke hemen işe koyulmaya karar verdi.

"Bu her zaman yaptığımız türden bir soruşturma; amcanıza zarar vermeyi isteyen herhangi bir kişiyi tanıyor musunuz?"

"Bir tanecik olsun tanımıyorum," diyen Astorre'un yüzü ifadesizdi.

Cilke, buna benzeyen yanıtları duymaktan bıkmıştı. Herkesin, özellikle Raymond Aprile'in bir düşmanı vardır, diye düşündü. "Bankalardaki paylarının denetimini miras olarak size bırakmış. Onunla bu denli yakın mıydınız?"

"Bunun nedenini gerçekten anlayamıyorum. Çocukluğumda onun en sevdiği kişilerden biri bendim. O, bana bir iş olanağı yarattı. Sonra beni unutmuş gibi davrandı."

"Ne tür bir iş olanağı bu?"

"İtalya'dan iyi kalite *makarna* ithali işi."

Cilke, genç adama kuşkulu bir biçimde baktı. "Makarna mı?"

Astorre gülümsedi. Böyle tepkilere alışmıştı. Yaptığı aslında pek hoş bir işti. "Lee Iacocca'yı tanırsınız: Kesinlikle otomobil demez, hep araba sözcüğünü kullanır, değil mi? Şimdi benim yaptığım işte de kesinlikle spagetti ya da hamur işi demez, her zaman *makarna* sözcüğünü kullanırız."

"Ve şimdi sen bankacı olacaksın, ha?"

"Fena halde başımı döndürecektir bankacılık işi."

Dışarı çıkarlarken yalnız kaldıklarında Cilke, yardımcısı Bill Boxton'a sordu: "Ne düşünüyorsun?" Yetkili ajan, yardımcısı Boxton'u çok severdi. Büroda yozlaşmamış biri olarak yardımcısına gerçekten güvenirdi. Arada yaptığı bu türden fikir alışverişleri kendisine büyük ölçüde yardımcı olurdu.

"Bütün bu insanların hepsi bana dürüstmüş gibi geliyor. Ama, onlar her zaman öyleymiş gibi görünmezler mi?"

Cilke de, 'Evet onlar her zaman öyle görünürler,' diye düşündü. Sonra bir şey aklına takıldı: Astorre'un kolyesindeki madalyon hiç kımıldamıyordu.

Cilke'ye göre bu konuda yapacağı görüşmelerden en önemlisi, sonuncusu olacaktı. Bu görüşme, şu anki New York Mafyası'nın patronu ve Cilke'nin yıldırım saldırılarından Baba Aprile ile birlikte yakayı sıyıran Timınona Portella ile yapılacaktı.

Portella, kentteki işlerini Batı Yakası'nda sahibi olduğu büyük binanın çatı katındaki evinden yürütüyordu. Bu bü-

yük binanın diğer bölümleri de gene onun kontrol ettiği yan kuruluş olan birtakım şirketleri barındırmaktaydı. Bina, Fort Knox* kadar güvenlikli korunuyor ve Portella, New Jersey'deki malikânesine bu binanın çatısına konabilen bir helikopterle gidip geliyordu. Adamın tabanları, New York'un kaldırımlarını pek az aşındırmaktaydı.

Timmona Portella, konukları Cilke ile Boxton'u gösterişli mobilyalarla dolu ve kentin gökdelenlerinin olağanüstü görüntüsüne bakan kurşun geçirmez vitrin camlı pencereleriyle etkileyici bürosunda karşıladı. Mafya lideri koyu renkli takım elbise ve tertemiz beyaz gömleğiyle kusursuz giyinmişti.

Cilke, Portella'nın tombul parmaklı elini sıkarken adamın boynundaki koyu renkli kravata hayran kaldı.

Odada çınlayan tenor sesiyle, "Kurt, sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorarken, Portella odadaki Bill Boxton'un varlığını yadsır gibiydi.

"Aprile'in öldürülüşünü araştırıyorum," dedi Cilke. "Bana yardımcı olabilecek bazı bilgilerin sende olabileceğini düşündüm."

Timmona Portella, "Baba Aprile'in öldürülmesi pek ayıp bir şeydi. Çünkü, herkes onu severdi. Bunu kimin yapmış olabileceği benim için çok gizemli bir durum. Yaşamının son yıllarında Aprile çok iyi bir adam olmuştu. O, bir aziz haline gelmiş, gerçek bir aziz olmuştu. Ünlü milyarder Rockefeller gibi parasını çevresine dağıtmıştı. Tanrı aldığında ruhu tertemizdi," dedi.

Cilke duygusuz bir sesle, "Onun ruhunu Tanrı almadı. Aşırı profesyonelce bir suikaste kurban gitti. Bunun bir nedeni olmalı," diye yanıtladı Portella'yı. Bu sözler üzerine Portella'nın gözü seğirdi. Ama, konuşmayınca Cilke sözlerini

* ABD federal altın yedeklerinin bulunduğu çok sıkı güvenlik önlemleri altında korunan askeri kale. - Çev.

sürdürdü: "Sen, yıllarca onun arkadaşlığını yaptın. Bir şey biliyor olmalısın. Baba'nın bankalarındaki varisi, yeğeni Astorre Viola için ne dersin? Nasıl bir adamdır şu Astorre?"

"Baba Aprile ile ben yıllarca önce bazı işler yapmıştık," dedi Portella. "Aprile emekliye ayrıldığında beni kolayca öldürtebilirdi. Yaşıyor oluşum, onunla düşmanlık yaşamadığımızı kanıtlar. Yeğeni hakkında, sanatçı oluşu dışında hiçbir şey bilmiyorum. O genç adam düğünlerde, küçük partilerde ve hatta bazı ufak gece kulüplerinde şarkı söylüyor. Onun söylediği halk şarkılarını ben de severim. Ayrıca İtalya'dan getirdiği iyi kaliteli makarnayı satıyor. Benim tüm lokantalarım onun makarnasını kullanıyor." Adam biraz duraklayıp içini çekerek ekledi: "Büyük bir adam öldürüldüğü zaman hep ortaya gizemli bir durum çıkar."

"Biliyorsun, senin yapacağın yardımlar takdir edilecektir," dedi Cilke.

Portella, "Elbette biliyorum," diyerek yanıtladı. "FBI her zaman kartlarını dürüstçe oynar. Yardımımın takdir edileceğinin farkındayım."

Susan Mafya lideri, Cilke ve Boxton'a gülümserken düzgün dişleri göründü.

FBI'daki bürolarına dönerlerken Boxton, yetkili ajan Cilke'ye, "Bu adamın tüm dosyasını okudum. Açık saçık yayınlar ve uyuşturucu işi ile adam öldürme olaylarına karışmış. Nasıl oldu da onu yakalayamadık?" dedi.

"Ötekiler kadar kötü değildi de ondan. Ama bir gün onu da kötü iş üzerinde yakalayacağız."

Kurt Cilke, Nicole Aprile ile Astorre Viola'nın evlerinin elektronik yöntemlerle gözaltında tutulmasını istedi. İlgili Federal Yargıç, gerekli izni verdi. Gerçekte Cilke bu iki kişiden kuşkulanmıyor ama gene de durumdan emin olmak

istiyordu. Nicole bir baş belası olarak doğmuştu. Ve Astorre Viola gerçek olmayacak kadar iyiydi. Bu da onu suçlu biri imiş gibi gösteriyordu.

Cilke, genç adamın evinin çayırında bulunan atların onun tutkusu olduğunu öğrenmişti. Astorre her sabah dışarı çıkmadan önce ahırında atlardan birini tımar ediyordu. Bu, o denli kötü bir şey değildi. Bir de genç adam at binerken kırmızı ceket, siyah süetten yapılmış avcı kepi ile tam takım gösterişli İngiliz binici kıyafeti giymese daha iyi olacaktı.

Astorre Viola'nın New York'un ünlü Merkez Parkı'nda üç kapkaççıya kolay hedef olması inanılmaz bir durumdu. Genç adam onlardan kaçıp kurtulmayı başarmıştı. Ancak, polis raporunda kapkaççılara ne olduğu konusu belirgin değildi.

İki hafta sonra Cilke ile Boxton, FBI'ın Astorre Viola' nın evine koyduğu dinleme aygıtlarından elde ettiği kaset kayıtlarını dinliyorlardı. Valerius'un evi West Point'teki askeri bölgede bulunduğu için onun evini dinlemek söz konusu olamazdı.

Kasette dinlenen sesler Nicola, Marcantonio, Valerius ve Astorre'undu. Cilke'ye göre kasette bu kişilerin hepsi maskelerini çıkarıp normal insan oluyorlardı.

Nicole, acı çeken bir sesle soruyordu: "Neden babamı öldürmek zorunda olsunlar ki?" Bu seste genç kadının Cilke'ye ve Boxton'a gösterdiği soğukluğun izi bile duyulmuyordu.

Valerius, kızkardeşini şöyle yanıtlıyordu: "Bunun bir nedeni olmalı." Biraz duralayıp konuşmasını sürdüren Albay'ın sesi, kendi ailesiyle konuşurken daha incelikli çıkar gibiydi. "Babamın işiyle benim hiç bağlantım olmadı. Bu nedenle kendimden endişeli değilim. Ama, sizlerden ne haber?"

Marcantonio, ağabeyinden hoşlanmıyormuş gibi küçümsemeyle yanıt veriyordu: "Val, sen pek utangaç biri olduğun için babamız West Point'e atanmanı yaptırıp biraz katılaşmanı istedi. Senin haberalma işi ile denizaşırı görevlere gitmeni sağladı. Bu nedenlerle sen de kaçınılmaz olarak bu durumun içindesin. Babam senin bir komutan olmanı istiyordu. General Aprile: Bunu duymak çok hoşuna gidecekti. Ancak, bir noktada iplerin kimin elinde olduğunu herkes biliyordu."

Kasette uzun bir suskunluk yaşanıyor ve gene Marcantonio konuşuyordu: "Elbette beni de işime babam başlattı. Üretim şirketime banka kredisi açtı. Büyük yeteneklerin bağlı olduğu ajanslar kendilerine bağlı yıldız sanatçıları benim işime koşturdular. Dinleyin, biz babamın yaşamının içinde değildik. Oysa o, her zaman bizim yaşamımızın içindeydi. Nicole, senin hukuk büronun kuruluşuna da yardımcı olan babam, sana en az on yıl kazandırdı. Ve sana gelince Astorre, makarnalarının şirket raflarına konulmasını sağlayan kimdi, biliyor musun?" Marcantonio'nun gerçek yaşamındaki sesi daha enerjili ve tutkulu çıkıyordu.

Birdenbire Nicole öfkeyle karşılık veriyordu: "Babam benim eşikten atlamama yardım etmiş olabilir. Ancak, kariyerimdeki başarının sorumlusu benim. Sahibi olduğum her şey için o köpekbalıklarıyla savaşmak zorunda kaldım. Haftada seksen saat yasa ve dosya okuyan da bendim." Genç kadın biraz susuyor ve sesi buz gibi soğuklaşarak Astorre'a şöyle hitap ediyordu: "Ve ben şimdi babamın neden seni bankalarının yönetimiyle görevlendirdiğini öğrenmek istiyorum. Lanetler olsun, neden sen bu işle görevli olacaksın?"

Astorre'un özür diler gibi çıkan sesi çaresizliğini duyuruyordu: "Nicole, bu konuda hiçbir fikrim yok. Bunu kendisinden ben istememiştim. Bir işim vardı. Şarkı söylemeye ve at binmeye bayılıyordum. Üstelik bu durumun sizin için bir

yararı var: İşi yapmak zorunda ben kalacağım ve sonunda kazancı eşit olarak dörde böleceğiz."

"Ama düşün. Kontrol sende olacak. Ve sen, yalnızca bir kuzensin," diyen Nicole alaycı bir sesle ekliyordu: "Babam senin şarkı söyleyişini çok beğeniyordu herhalde?"

Kasette Albay'ın sesi şöyle soruyordu: "Astorre, bankaları tek başına mı yönetmeyi deneyeceksin?"

Astorre'un sesi şakayla karışık korkuyla doluymuş gibi duyuluyordu: "Oh, hayır, hayır. Nicole bana bir ad listesi; bu işi yapmak üzere Etkili Yöneticiler Listesi verecek."

Bu kez Nicole'ün sesi derin bir üzüntüyle, gözyaşı döker gibi çıkıyordu: "Şimdi de bu işle babamın neden beni görevlendirmediğini anlamış değilim. Bu neden böyle oldu ki?"

"Çünkü babam çocuklarından birinin ötekilere üstünlük sağlamasını istememişti," diyordu Marcantonio.

Astorre sakin bir sesle konuşuyordu: "Belki de babanız sizi tehlikelerin dışında tutmak istemişti."

Nicole şöyle konuşuyordu: "Peki, FBI ajanının en iyi arkadaşımız gibi ziyaretimize gelmesinden hoşlandınız mı? O adam, babamın izini yıllarca tazı gibi sürmüştü. Şimdi aile gizlerimizi kendisine akıtacağımızı sanıyor. Lanet olası bir herif o!"

Cilke, kayıttaki bu sözleri duyunca yanaklarının kızardığını algıladı. Bunları hak etmemişti.

Valerius, belli ki gülerek konuşuyordu: "O adam görevini yapıyor. Ve yaptığı kolay bir iş değil. Çok zeki bir adam olmalı. Babamın pek çok arkadaşını cezaevine tıkmış. Ve uzun süreyle..."

Ağabeyinin sözlerini kesen Nicole, gücenik bir sesle konuşuyordu: "Muhbirler, hainler... Ve bir de pek seçici biçimde uygulanan RICO yasaları sayesinde oldu bu işler. Bu yasalarla siyasal liderlerimizin yarısını ve en zengin 500 işadamı listesindekilerden çoğunu cezaevlerine koyabilirler."

Marcantonio, kızkardeşini şöyle yanıtlıyordu: "Nicole, sen bir şirket avukatısın. Kes şu saçma laflarını!..."

Astorre, düşünceli olduğu duyulan bir sesle araya giriyordu: "FBI ajanları o aşırı gösterişli giysileri nereden ediniyorlar? FBI'ın özel bir terzisi mi var acaba?"

"Onları FBI öyle giydiriyor," diyen Marcantonio ekliyordu: "İşin gizi burada. Oysa, biz filmlerimizde Cilke gibi bir adama kesinlikle rol vermeyiz, çünkü her bakımdan kusursuz derecede içtenlikli, dürüst ve onurlu. Gene de biz ona asla inanamayız."

"Marc, sen o sahte TV dizilerini unut," diyen Valerius sözünü şöyle sürdürüyordu: "Şu anda biz babamıza karşı kalleşçe uygulanmış bir saldırıyla karşı karşıyayız. Ve bu işin haberalma ilkeleri yönünden iki aşaması var: Önce, 'Neden?' sonra 'Kim yaptı?' Babamız neden öldürüldü? Bunu kim yapmış olabilir? Herkes babamızın hiçbir düşmanı olmadığını ve ondan kimsenin bir şey istemeyeceğini söylüyor."

"FBI'ya bir dilekçe verip babamın onlardaki dosyasının bir kopyasını isteyeceğim. Kayıtlar bize bir ipucu verebilir," diyordu Nicole.

Marcantonio kızkardeşini yanıtlıyordu: "Neye yarayacak ki? Bu konuda biz bir şey yapamayız. Babamız sağ olsa, bunu unutmamızı isterdi. Durum yetkililere bırakılmalıdır."

Nicole, gücenik bir sesle yakınır gibi konuşuyordu: "Bu şekilde babamızı kimin öldürdüğüne aldırış etmeyeceğiz, öyle mi? Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun, Astorre? Senin duyguların ne âlemde?"

Astorre'un sesi yumuşak ve akılcı bir tonda duyuluyordu: "Biz ne yapabiliriz, Nicole? Babanı çok severdim. Vasiyetnamesinde bana karşı cömertçe davrandığı için şimdi de ona gönül borcuyla doluyum. Ama, bana kalırsa bekleyip görelim. Üstelik ben, Cilke'den gerçekten hoşlandım. Eğer

ortada bulunacak bir şey varsa, o adam arayıp bulacaktır. Hepimizin doğru dürüst, iyi birer yaşamı var. Neden onları eğip büküp şekil değiştirelim?" Bir an susan genç adam ekliyordu: "Bakın, şu anda benim İtalya'dan makarna gönderen fabrikaya telefon etmem ve sonra kayıt yapmak üzere bir ses stüdyosuna uğramam gerekiyor. Hemen gitmeliyim, ancak siz burada kalıp konuşmalarınızı sürdürebilirsiniz..."

Kasette uzun bir sessizlik daha oldu ve bu arada yetkili ajan, Astorre'a iyi duygular ve ötekilere güceniklik beslemekten kendini alamadı. Gene de sonuçtan memnundu. Bunlar tehlikeli kişiler değillerdi. Ona, işinde sorun çıkarmazlardı.

Şimdi kasette Nicole konuşuyordu: "Astorre'u severim. O, babamıza hepimizden daha yakındı. Ama, yeğenimiz eksantrik ve çılgın bir tiptir. Marc, Astorre şarkı söylemeyle bir yere varabilir mi?"

Marcantonio belli ki gülerek konuşuyordu: "Bizim işte onun gibi binlerce adamı görüyoruz. Astorre, küçük bir lisenin futbol yıldızı gibi. Komik ve eğlendirici, ama gerçek bir yeteneği bulunmuyor. Ancak, ticaret yaşamında başarılı. Ve o işten keyif alıyor. Lanet olsun, daha fazla neyi isteyebilir ki?"

"Şimdi o bankalardaki milyonlarca doların, yani bizim sahibi olduğumuz büyük tutardaki paranın kontrolünü üstlendi. Ve Astorre'u yaşamda gerçekten ilgilendiren iki şey, şarkı söylemek ve at binmek oluyor..." diyordu Nicole.

Birçok süvari alayının gösterişli geçit resmini görmüş olan Albay Valerius, esef dolu ama alaycı bir ses tonuyla konuşuyordu: "Üstüne üstlük FBI ajanlarının giysilerine aklını takmış, sanki başka hiçbir sorun kalmamış gibi..."

Nicole soruyordu: "Babamız bunu nasıl yapabildi?"

Valerius, "Astorre makarna işini iyi yönetiyor diye düşünmüş olabilir," diyordu.

Nicole, büyük ağabeyine şöyle karşılık veriyordu: "Bizim Astorre'u korumamız gerekiyor. Yeğenimiz onca bankayı yönetmek üzere aşırı kırılgan ve Cilke ile başa çıkmak üzere gereğinden fazla güvençle dolu da."

Kasetin dinlenmesi bitince Cilke, yardımcısı Boxton'a dönüp "Ne düşünüyorsun, Bill?" diye sordu.

"Eh, Astorre gibi ben de senin çok iyi bir adam olduğunu düşünüyorum," dedi Boxton.

"Hayır, onu değil," dedi Cilke gülerek. "Bu insanlar olası bir cinayetin suçluları olabilirler mi diye soruyorum."

"Olamazlar," diye yanıtladı Boxton. "Birincisi onlar kendilerine cömertçe ve iyi davranan Baba'nın çocuklarıdır ve ikincisi bu konuda bir deneyimleri bulunmuyor."

"Gene de zekiler. Doğru soruyu soruyor ve 'Neden?' diyorlar."

"Eh, bu da bizim sorunumuz değil. Bu cinayet federal değil, yerel bir suç. Yoksa senin varsaydığın başka bir bağlantı mı var?"

"Uluslararası bankalar söz konusu," diyen yetkili ajan sözlerini şöyle bağladı: "Ama, bu işte FBI'ın parasını savurganca harcamanın anlamı bulunmuyor. Telefon dinlemelerini iptal edin."

Yetkili ajan Cilke, insana ihanet etmedikleri için köpekleri çok severdi. Köpekler düşmanlıklarını gizlemez, dolaplar çevirmez, hilekârca davranmaz, başka köpeklerin parasını çalmak ya da onları öldürmek üzere gecelerini uyanık geçirmezlerdi. Köpeklerin doğasında tuzak kurmak denen şey bulunmazdı. Yetkili ajanın evini korumak, yakınlarında bulunan korulukta geceleri uyumla ve güvenle dolaşmak için beslediği iki Alman çoban köpeği vardı.

Kurt Cilke, o gece evine gittiğinde durumundan pek memnundu. Bugünlerde uğraştığı işte risk yoktu. Baba'nın ailesi bir sakınca yaratamazdı. Kan davası güdeceklerini sanmıyordu.

Cilke, çok sevdiği karısı ve hayranlık duyduğu on yaşındaki kızıyla birlikte New Jersey'de oturuyordu. Evi sıkı güvenlik sistemi ve iki köpeğiyle güvencedeydi. Bunların harcamalarını devlet üstleniyordu. Karısı silah kullanma eğitimi yapmaya karşı çıkmıştı. Cilke, çevreye karşı görevini gizliyordu. Komşuları ve kızı onu bir avukat olarak biliyorlardı. (Aslında Cilke'nin mesleği de avukatlıktı.) Evde olduğu zaman yetkili ajan, tabancası ve FBI kimlik kartını kilit altında tutuyordu.

Ajan Cilke, arabasını hiçbir zaman tren istasyonuna götürmezdi. Çünkü, küçük hırsızlar kimseye saygı göstermez, oto radyosunu çalabilirlerdi. İstasyona geldiğinde eve telefon eder ve karısı onu almak üzere arabayla karşılardı. Bu da beş dakikalık bir araba yolculuğu demekti.

Karısı Georgette onu karşıladığında neşeyle dudaklarından öper, bu da sıcak bir ten dokunuşu olurdu. Sınır tanımayan canlılığıyla kızı, kucaklamak üzere Cilke'nin üzerine atılırdı. Köpekler coşkulu halleriyle çevrelerinde koşuşurdu. Ama, ajana dokunmaları yasaklanmış gibiydi. Hep birlikte kocaman Buick arabalarının içine doluşurlardı.

Bu durum, Kurt Cilke'nin yaşamının büyük değer verdiği bir bölümüydü. Ailesi ile birlikteyken güvence ve huzuru buluyordu. Karısı onu seviyor ve Cilke bunu biliyordu. Georgette, kocasının karakterine, işini kötülük ve hile katmadan yapmasına, ne denli yoldan çıkmış olurlarsa olsunlar çalışma arkadaşlarına adil davranmasına hayranlık duyuyordu. Cilke, karısının zekâsını takdir edip ona güvenerek işlerini anlatır ama her şeyi söyleyemezdi. Genç kadın da kendi işleriyle pek meşguldü. Tarihteki ünlü kadınlar

hakkında yazılar yazıyor, yerel kolejde ahlâk dersi veriyor ve bazı toplumsal etkinliklerde yer alıyordu.

Şimdi Cilke, mutfakta karısının akşam yemeğini hazırlayışına bakıyordu. Genç kadının güzelliği her zaman onu büyülemiş, kendisine karşı gerçek sevgiyi beslemesi de adamın kendini kutsanmış gibi algılanmasına neden olmuştu. Kızı Vanessa, annesine yardım edip masayı hazırlarken bir balerinin incelikli hareketleriyle yürüyordu. Her zamanki gibi Cilke, karısının kendisini neden sevdiğini merak etti.

Georgette evde herhangi bir yardımcının çalışması gerektiğine inanmıyordu. Kızını da aynı şekilde yetiştirmişti. Vanessa, daha altı yaşındayken kendi çamaşırını yıkamayı, odasını temizlemeyi, yemek ve bulaşık işlerinde annesine yardımcı olmayı öğrenmişti. O, kendine güvenen bir çocuktu.

İşte, günün bu anlarında Cilke, yaşamın gerçekten yaşanmaya değer olduğunu düşünürdü. Oysa her zaman kendisinin gerçek doğasını ve yaşadığı dünyanın niteliğini karısının öğrenmesinden çekiniyordu.

Vanessa'yı yatırdıktan sonra (Cilke gereksinirse diye kızının zilini kontrol etmişti), karı koca kendi yatak odalarına çekildiler. Her zamanki gibi karısı soyunurken, Cilke neredeyse dinsel bir istekle heyecanlandı. Daha sonra genç kadının gri renkli iri gözleri, akıl dolu bir sevginin iziyle parıldadı...

Daha sonra uykuya dalarlarken, genç kadın kocasının elini tutup onu da düşlerinin içine doğru götürdü...

Cilke, karısıyla küçük terörist eylemlerinden kuşku duyulan üniversite örgütlerini soruştururken tanışmıştı. Georgette o sıralarda New Jersey Koleji'nde tarih dersi veren bir öğretmen ve siyasal bir eylemciydi. Ajanın özenli araştırmaları onun yalnızca bir liberal olduğunu ve aşırı uçlarla hiçbir bağlantısının bulunmadığını ortaya çıkarmış, bunları araştırma sonunda hazırladığı raporunda belirtmişti.

Ancak, soruşturmanın bir bölümünde genç kadınla karşılıklı oturup görüştüklerinde, bir FBI ajanı olduğu için kendisine karşı hiçbir önyargı ve düşmanlık beslemediğini anlayarak şaşkınlığa düşmüştü. Aslında genç kadın, onun yaptığı işi, bu iş hakkında beslediği duyguları merak ediyor ve kendisi de ona içtenlikle yanıt veriyordu. Hiçbir kural olmazsa toplumun ayakta kalamayacağını, kendisinin böyle bir toplum koruyucusu olduğunu genç kadına söylüyordu. Yarı şaka, yarı ciddi, genç kadına onun gibileri kendi özel amaçları için kullanacaklara karşı kalkan gibi koruduklarını da sözlerine eklemişti.

Aralarındaki flört dönemi kısa sürmüştü. Çabucak evlenmişlerdi. İkisi de her yönden birbirinin zıddı olduğunu biliyor ve aralarındaki sevgiyi sağduyularının etkilememesini istiyorlardı. Cilke, Georgette'in inandıklarını paylaşmıyordu. Genç kadın, adamın yaşadığı dünyanın en masum kişisiydi. Georgette de, Cilke'nin FBI'ya saygısına kesinlikle ortak olamazdı. Oysa, genç kadın, kocasının yakınmalarını ve FBI'ın azizi T. Edgar Hoover'in kişiliğini yıkmak için düzenlenen oyunlara gücenikliğini dinliyordu. Cilke, o olayı şöyle anlatmıştı: "Adamcağızı tuvaletlerin eşcinseli ve çok tepkili bir bağnaz olarak damgaladılar. Gerçekte o, yalnızca açık fikirli bir vicdanı geliştirmemiş ama işine kendini tümüyle adamış bir adamdı. Yazarlar, FBI'yı Gestapo ve KGB örgütleriyle kıyaslayıp küçümseyerek alay ettiler. Oysa biz, kesinlikle işkenceye başvurmadık, sözgelişi New York polisi gibi insanlara önceden suçlu yaftası yapıştırmadık. Eğer biz olmasak, üniversitedeki gençler tüm özgürlüğünü yitirirdi. Sağ kanat onları yıkıma uğratırdı. Çünkü onlar siyasal yönden öyle dilsizlerdi ki..."

Genç kadın kocasının tutkularından etkilenmiş ve gülümseyerek konuşmuştu: "Benim değişmemi bekleme. Eğer senin söylediklerin doğruysa, kavga etmeyeceğiz."

"Senin değişmeni istemiyorum," demişti Cilke. "Eğer FBI aramızdaki ilişkiyi etkilerse, başka bir işe geçerim." Ancak bunun kendisi için ne denli büyük özveri olacağını karısına söylememişti.

Ama bir evlilikte kesinkes inanacağınız yalnızca tek bir insan varsa, onların kusursuz derecede mutlu olduklarını kaç kişi söyleyebilirdi? Cilke, genç kadının ruh ve bedeninin korumalığını yapıp ona sadık kalarak öyle büyük bir rahatlığa kavuşmuştu ki... Georgette de güvenliği ve korunması için kocasının her saniye tetikte duruşunu algılayabiliyordu.

Cilke, eğitim seminerlerine gönderildiğinde karısını korkunç derecede özlüyordu. Karısına ihanet eden kişi durumuna düşmek istemediği için, diğer kadınlardan kesinlikle tahrik olmuyordu. Sonunda karısına; onun güven duyan gülümseyişine, hoşgörülü bedenine, yatak odalarında kendisini çıplak olarak bekleyen, işinden dolayı uzak kalışını mazur gören ve yaşamının kutsaması olan karısına dönmek, Cilke için neredeyse dinsel bir ayin gibi oluyordu.

Oysa, karısından saklamak zorunda kaldığı gizler, yaptığı işin ciddi karmaşıklığı, irin dolu erkek ve kadınlarla iltihaplanmış bir dünyayı öğrenmesi ve Cilke'nin beynine sıçrayan insanların lekeleriyle kocasını tanıması olasılığı, mutluluklarını gölgeliyordu. Eğer karısı olmasa, Cilke için dünya yaşanmaya değer bir yer olmayacaktı.

Cilke, evliliklerinin ilk zamanlarında gene mutluluklarını yitirmenin korkusuyla titreyerek, yalnızca bir kez, gerçekten utanacağı tek şeyi yapmıştı: Karısının telefon konuşmalarını aygıtla kaydetmiş ve sonra evin bodrumunda bu kayıtları son sözcüğüne kadar büyük dikkatle dinlemişti. Ve karısı Georgette, kesinlikle kötü niyetli, küçültücü ya da ihanet eder özellikte tek söz etmeden bu testten yüzakıyla çıkmıştı. Bir yıl önce Cilke, bu dinleme aygıtlarını telefon devresinden sökmüştü.

Kusurlarına, yabani kurnazlıklarına ve insanları avlamak üzere duyduğu gereksinimlerine karşın, karısının kendisini sevmesi, Cilke'ye bir mucize gibi geliyordu. Ama her zaman gerçek doğasını Georgette'in öğrenerek kendisinden tiksinmesi olasılığından korkuyordu. Ve bu yüzden işinde olabildiğince titiz davranmış, sonunda dürüst oluşuna ilişkin ününü yapmıştı.

Georgette ondan hiç kuşkulanmıyordu. Bunu kanıtlamıştı. FBI Genel Müdürü'nün evine, diğer yirmi konukla birlite davet edilmişlerdi. Bu, yarı resmi ve onur verici bir ziyaretti. Gecenin bir anında Genel Müdür, Cilke ve karısıyla yalnız kalmıştı. Genel Müdür, Georgette'e, "Sizin pek çok siyasal eyleme karıştığınızı öğrendim. Elbette bunu yapmaya hakkınız olduğunu biliyorum. Ama belki de eylemlerinizin Kurt'un FBI'daki kariyerine zarar vereceğini anlamıyorsunuz," demişti.

Cilke'nin karısı Genel Müdür'e gülümsemiş ve ciddi bir ses tonuyla yanıtlamıştı: "Bunu biliyorum. Böyle bir durum FBI'ın yanlışı ve kötü şansı olur. Kuşkusuz büyük sorun oluşturursa, kocam işinden istifa edebilir."

Genel Müdür, yüzünde görülen büyük şaşkınlıkla Cilke'ye dönmüştü: "Doğru mu? Bunun için istifa eder miydin?"

Cilke hiç duraksamadan, "Evet, doğru. İsterseniz yarın sabah istifamı sunayım," diyerek yanıtlamıştı.

Genel Müdür, "Oh, hayır! Senin gibi adamlarla pek sık karşılaşmıyoruz," demiş ve dönüp soylu ama sert bakışlarla bakmıştı genç kadına. "Karısına düşkünlük, namuslu bir erkeğin sığınacağı en son limandır."

Hepsi, iyi niyetini göstermek üzere işgüzarca söylenmiş bu sözlere gülmüşlerdi.

Dördüncü Bölüm

APRILE'in ölümünden sonraki beş ay içinde Astorre, onun yaşlı arkadaşlarıyla görüşmeler yapıyor, Baba'nın çocuklarını korumak için birtakım önlemler alırken, öldürülmesiyle ilgili olarak kendi çapında bir soruşturmayı sürdürüyordu. Her şeyden önemlisi, böyle korkusuzca ve ahlâkdışı bir eylemin yapılmasının nedenini bulmak zorundaydı. Baba Aprile'in öldürülmesi emrini kim verebilirdi? Astorre pek dikkatli olması gerektiğini biliyordu.

İlk görüşmesini Şikago'da, Baba'nın eski arkadaşlarından Benito Craxxi ile yaptı.

Craxxi, yasadışı işlerden, Baba Aprile'den on yıl önce elini ayağını çekip emekliye ayrılmıştı. O, bir zamanlar Ulusal Mafya Komisyonu'nun büyük danışmanı olmuş ve ABD'deki tüm ünlü ailelerin yapıları hakkında ayrıntılı bilgiler edinmişti. Onların güçlerinin azaldığını saptamış ve inişe geçtiklerini önceden görmüştü. Bu nedenle yasadışı işlerini tasfiye edip borsada oynamaya başlamış ve burada hiçbir yasal cezalandırılma riski taşımadan istediği kadar para çalabileceğini şaşkınlıklar içinde kalarak ayırt etmişti. Baba Aprile, daha önce Astorre'a danışabileceği adamlardan biri olarak Craxxi'nin adını vermişti.

Yetmiş yaşlarında olan Craxxi, iki koruması, bir araba sürücüsü, aşçı ve kâhya olarak evinde çalışan bir İtalyan kadın ile birlikte yaşıyordu. Söylentilere göre, bu kadın, adamın yatağını da paylaşmaktaydı. Craxxi son zamanlarda pek

ılımlı bir yaşam sürdürüyor, az yemek yiyor ve pek seyrek olarak içki içiyordu. Sabah kahvaltısında bir kase meyve ve peynir; öğle yemeğinde bir omlet ya da çoğunlukla fasulye ve hindibadan yapılmış sebze çorbası; akşam yemeğinde de basit bir omlet ya da koyun pirzolası; domates, soğan ve maruldan oluşan bir salata yiyordu. Günlük tek purosunu akşam yemeğinden sonra kahve ve konyağıyla birlikte içiyordu. Parasını cömertçe ve akılcı biçimde harcamaktaydı. Kime öğüt vereceği konusunda pek dikkatliydi. Ona göre, yanlış insana doğru öğüt veren kişiden bir düşman gibi nefret edilmeliydi.

Ama, akıl verme işi Astorre'a gelince, Craxxi pek eli açıktı. Çünkü pek çok kişi gibi, o da Baba Aprile'e çok şey borçluydu. Craxxi emekliye ayrıldığında, her zamanki tehlikeli yaşamı içinde onu koruyan tek dost Baba Aprile olmuştu.

Şimdi Astorre ile Craxxi'nin yaptıkları bir sabah kahvaltısı görüşmesiydi. Masanın üzerinde kaseler dolusu meyve, parlak sarı armutlar, koyu kırmızı elmalar, neredeyse limon kadar iri çilekler, beyaz üzümler ve koyu kırmızı olgun kirazlar vardı. Tahta bir zemin üzerine kocaman bir peynir kütlesi altın renkli iri bir kutu gibi yatırılmıştı. Bir hizmetçi kız kahve ve konyak servisi yaptıktan sonra gitti.

Ve Craxxi konuşmaya başladı: "Eee genç adam, demek ki Baba Aprile'in seçtiği ailenin koruyucusu sensin, öyle mi?"

Astorre, "Evet," diyerek yanıtladı.

"Baba Aprile'in uzun zamandan beri seni bu görev için eğittiğini biliyordum. Benim emektar dostum her zaman ilerisini görürdü. Onunla her zaman böyle sorunlar üzerinde fikir alışverişleri yapardık. Senin kalifiye biri olduğunu biliyorum. Şimdi, şu soru havada kalıyor. Sende miras payı var mı?"

Astorre'un yüzünde bu soruya olumlu yanıt vereceğini gösteren bir gülümseme belirdi. "Baba Aprile benim yaşamımı kurtardı ve sahibi olduğum her şeyi bana o verdi. Ben ne

isem, onun yapıp yoğurduğu bir kişiliğim. Ve aileyi korumak üzere yemin ettim. Eğer Nicole hukuk bürosundaki ortaklığını yitirir ya da Marcantonio'nun TV ağı başarısızlığa uğrarsa ve eğer Valerius'un başına bir şey gelirse, onların gene de bankaları olacak. Bugüne değin benim mutlu bir yaşamım oldu. Böyle bir görevi sırtımda taşımak zorunda kaldığım için üzgünüm. Ama, Baba'ya söz verdim ve bu sözü tutmam gerekir. Eğer bunu yapmazsam, yaşamım boyunca neye inanabilirim ki?"

Astorre'un beyninde çocukluğunda yaşayıp büyük keyif duyduğu ve kendisine her zaman gönül borcu duyuran olayların anıları canlandı. Bir çocuk olarak amcasıyla birlikte Sicilya'da geçirdiği günler, oradaki geniş dağlık alanlarda birlikte yaptığı yürüyüşler ve Baba'nın anlattıklarını unutabilir miydi? Genç adam kimi zaman farklı zamanları, adaletin tümüyle egemen olduğu günleri, sadakatin takdir edildiği dönemleri ve sevecen güçlü adamların kazandığı başarıları düşlüyordu. Ve şu anda, Astorre hem Baba Aprile'i hem de Sicilya'yı özlüyordu.

"Eh, sen o olayı yaşadın. Her şeyi anlat bana..." diyen Craxxi, genç adamın dalgınlığına son verip onu yaşadığı ana geri döndürdü.

Astorre, yaşlı adamın sözlerine uyup Baba'nın öldürülüdğü o lanetli öğle saatlerini anlattı.

"Her iki adamın da solak olduğuna emin misin?"

"Hiç değilse biri; belki öteki de solaktı."

Yaşlı adam yavaşça başını öne doğru eğdi ve düşüncelere dalmış gibi göründü. Epeyce bir süre öylece kaldıktan sonra, Astorre'un gözlerinin içine bakarak konuştu: "Sanırım o adamların kim olduğunu biliyorum. Ama, acele etmeyelim. Daha önemli olan, onları kimin ve neden o işe kiraladığıdır. Şu anda düşünüyorum da, en güçlü olasılık Timmona Portella'nın bu işten sorumlu olduğu merkezinde. Ancak,

işin nedenleri ile kimin bu işten çıkarı bulunduğu bilinmiyor, öyle değil mi? Şimdi, Portella her zaman sabırsız ama gözüpek biriydi. Oysa, Baba Aprile'i öldürmek pek riskli bir girişim. Emekli olsun ya da olmasın, Baba Aprile'den çok korkardı."

Craxxi bir kez daha durup düşündü. "Şimdi, tetikçiler hakkında fikirlerimi söyleyeyim: Onlar, Los Angeles kentinde yaşayan iki kardeş ve bu konuda ülkenin en kalifiye adamlarıdır. Kesinlikle gevezelik etmezler. İkiz olduklarını pek az kişi bilir. Her ikisi de solaktır. Yürekli savaşçılar olarak doğup büyümüşlerdir. Tehlikenin büyük ve ödülün yüksek oluşu onları çeker. Üstelik, onlara bazı garantiler verilmiş olmalı. Kanımca, yetkili makamlar ikizleri izlemeyecektir. O günkü yemin töreninde katedralde hiçbir polis ya da Federal araştırma ekiplerinin bulunmaması, bana pek tuhaf geliyor. Çünkü emekliye ayrılmış olsa bile, Baba Aprile, FBI'ın büyük hedefiydi."

Biraz daha durup soluklanan yaşlı adam ekledi:

"Şimdi benim bu söylediklerimin nazariye olduğunu unutma. Bunları araştırman ve doğruluğunu kanıtlaman gerekiyor. Ve de, eğer ben haklıysam tüm gücünle onlara vurmalısın."

"Bir şey daha var..." dedi Astorre. "Baba'nın çocukları tehlikede mi?"

Omuzlarını silken Craxxi, şu anda elindeki sarı renkli olgun armudu soyuyordu. "Onu bilemem," dedi. "Ancak, onlardan yardım istemeyecek kadar gururlu olma. Kuşkusuz büyük bir tehlikenin içindesin. Şimdi, sana bir önerim daha var: Bankalarındaki işleri yürütmek üzere Bay Pryor'u Londra'dan buraya getir. O, her bakımdan olağanüstü, kalifiye bir adamdır."

"Bianco'yu da Sicilya'dan getirteyim mi?"

"Bırak onu, orada kalsın. Sen bu işleri sürdürdükçe arada bir yeniden buluşup görüşelim."

Yaşlı adam, Astorre'un kahvesine biraz anasonlu rakı damlattı. Astorre, "Ne tuhaf, Baba Aprile için, Büyükbaba Aprile için iş yapacağımı hiç düşlememiştim," diyebildi mırıldanırcasına.

"Ah, evet," dedi Craxxi. "Yaşam gençler için acımasız ve pek zordur."

Valerius, Askeri Haberalma Örgütü'nde yirmi yıl süreyle çalışmış ve erkek kardeşi Marcantonio gibi hayal âleminde hiç yaşamamıştı. Astorre'dan her şeyi beklermiş gibi şaşırma belirtileri göstermedi.

Astorre ona, "Yardımına gerek duyuyorum. İşinin sert kurallarını benim için çiğneyebilirsin," dedi.

Albay Valerius, duygusuz bir sesle yanıtladı: "Sonunda gerçek renklerini gösteriyorsun. Bunu yapmanın ne kadar süreceğini merak ediyordum."

"Bu sözlerinin ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyen Astorre, Valerius'un tepkisi karşısında biraz şaşırmıştı. "Sanırım babanın ölümü New York polisi ile FBI ajanlarının işe karıştığı bir olaydı. Belki benim hayal kurduğumu düşünebilirsin, oysa bu yolda duyumlarım oldu."

"Bu olanaksız bir durum," dedi Valerius. "Ancak, işimle ilgili belgelere hiçbir şekilde giriş yapmak zorunda değilim."

"Ama, bazı yakın arkadaşların olmalı," dedi Astorre. "Sözgelişi, haberalma ajanlarından... Onlara bazı sorular sorabilirsin."

"Kimseye hiçbir soru sormak zorunda değilim," diyen Valerius gülümsüyordu. "O adamlar saksağan gibi öter, sürekli dedikodu yaparlar. Senin şu 'Yardımına gerek duyuyorum,' şeklindeki sözlerin tümüyle saçma pislik. Sen neyin peşinde olduğuna ilişkin fikir sahibi misin?"

"Evet, babanın katillerine ilişkin her türlü bilginin peşindeyim."

Valerius, yaşamındaki tek hatası olan purosunu yakıp tüttürerek koltuğunun arkalığına yaslandı. "Bana saçmalamayı bırak, Astorre. Sana bir şey söylememe izin ver: Ben bu konuda birtakım ayrıntılı analizler yaptım. O olay bir misilleme ya da öç almaydı. Senin bankalarımızı kontrol edişini de düşündüm. Yaşlı babamız her zaman bazı planlar yapardı. Bunu da o planlarından biri olarak düşünüyorum. Babam, seni ailenin uç adamı yapmıştı. Bu durumu da doğal olarak ne izlerdi? Sen bu iş için eğitilmiş ve dirimsel anlarda harekete geçmek üzere onun adamı olmuştun. Ancak amatör bir şarkıcı ve sıradan bir at binicisi olarak babamın senin için düşündüğü işte çok iyi olabilmeni sağlamak üzere on yıl geride kalmış durumdasın. Ayrıca, her zaman boynuna taktığın o altın kolye insanda kuşku yaratıyor..." Albay Valerius biraz duralayıp soluk aldı. "Yaptığım bu ayrıntılı çözümlemelere ne dersin?"

"Çok iyiler... Umarım onları kendine saklarsın."

"Elbette öyle yapacağım. Ancak, bu çözümlemenin sonucu, senin tehlikeli bir adam olduğunu ortaya koyuyor. Ardından, senin aşırı eylemlerde bulunacağını da gösteriyor. Ama sana bir tavsiyem var: Koruyucu örtün pek ince ve zayıf, çok geçmeden bu örtü patlayacak. Yardım etmeme gelince, bugüne değin ailem ve ben çok dürüstçe bir yaşamı sürdürdük. Senin için düşündüklerimin tersi biriyim ben. İşte bu nedenle yanıtım 'hayır,' şeklinde olacaktır. Sana yardım etmeyeceğim. Ama, koşullar değişirse, seninle bağlantı kurabilirim."

Bir kadın, Astorre'u Nicole'ün bürosuna götürmek için eşlik etti. Büroya vardıklarında Nicole sarılıp yeğenini öptü.

Şimdi de Astorre'dan hoşlanan genç kadında yeniyetmelikte yaşadığı kötü biten aşk serüveni derin izler bırakmamış gibiydi.

"Seninle özel olarak, baş başa konuşmalıyız," dedi Astorre.

Nicole, korumalığını yapan kadına dönüp, "Helene, bizi yalnız bırakabilir misin? Onunla güvenlikteyim," dedi.

Helene, genç adama uzun uzun baktı. Kendine aşırı güveniyle Astorre'u etkilemek istiyor, bunda da başarılı oluyordu. Daha önce Cilke'nin olduğu gibi, şimdi Astorre da korumanın özgüveninden etkilenmekteydi. Giysinin bir yerine As saklamış bir poker oyuncusu gibi, bu kadın koruma da gizli yerinde silah taşıyor olmalıydı. Astorre, kadının silahını nereye gizlediğini görmeye çalıştı. Korumanın insanı etkileyici bedenini ortaya koyan dar pantolon ve ceketinde bir tabancanın izi hemen görünmeliydi. Kadının paçasına yakın yerde dar ve uzun bir yarığı ayırt etti. Ayrıca kadının ayak bileğinde pek de şık olmayan bir halhal vardı.

Kadın koruma odadan dışarı çıkarken Astorre biraz da kendini zorlayarak gülümsedi. Ama kadın yalnızca boş bakışlarla karşılık verdi.

Astorre, "Bu kadını burada kim görevlendirdi?" diye sordu.

"Babam," dedi Nicole. "İyi de oldu. Bu kadın korumanın kapkaççıları ve çapkın erkekleri nasıl yola getirdiğini görmek pek şaşırtıcı oluyor."

"Bu söylediklerine yürekten katılırım. Babanın dosyasını FBI'dan alabildin mi?"

"Evet. Şimdiye kadar okuduğum en korkunç suçlama listesi oldu bu. Kesinlikle listede yer alan suçları ve de lanet olası ajanların saydığı suçları kanıtlayabileceğine inanmıyorum."

Astorre, Baba yaşasa kendisinin de bunları yadsıması-

nı isteyeceğini biliyordu. "O dosyayı bir iki günlüğüne bana verebilir misin?"

Nicole, duygularını gizleyen avukatça bakışlarla yanıtladı: "Dosyayı şu anda görmen gerektiğini düşünmüyorum. Ama, dosya içeriğinin analizini yaparak ve önemli olan şeylerin altını çizerek daha sonra verebilirim. Gerçekte sana yardımcı olabilecek bir şey bulunmuyor dosyada. Belki de onu senin ve kardeşlerimin görmemesi gerekir."

Astorre, düşünceli bir tavırla yeğenine bakarak gülümsedi ve "O denli kötü mü?" dedi.

"İzin ver de önce ben inceleyeyim. Dosyayı düzenleyen FBI ajanları öyle pislik adamlar ki..."

"Sen ne dersen o benim için de uygundur. Yalnızca bunun tehlikeli bir durum olduğunu unutma. Kendine dikkat et."

"Öyle yapacağım. Benim Helen'im var."

"Ve gerek duyarsan ben de yanındayım." Astorre, genç kadına güven vermek ister gibi kolunu ona doladı. Ancak, Nicole dönüp kendisine öyle bir özlemle baktı ki, Astorre bir anda bu bakıştan rahatsızlık duydu. Gene de, "Bana yalnızca telefon etmen yeterli olur," dedi.

Nicole, "Gerekirse seni arayacağım. Ama, iyiyim. Gerçekten çok iyiyim," diyerek yanıtladı Astorre'u.

Aslında genç kadın şu anda inanılmaz derecede çekici ve yakışıklı olan bir diplomatla o gece yaşayacaklarının beklentisi içindeydi.

Marcantonio, duvarlarında altı adet TV ekranı bulunan gösterişli suit ofisinde New York'un en güçlü reklam ajansının yöneticisi ile iş toplantısı yapıyordu.

Kusursuz giyinmiş, uzun boylu ve soylu görünümü olan bu yöneticinin adı Richard Harrison idi. Adam daha

önce modellik yapmış, ama şimdi paraşütçü olan birine benziyordu.

Harrison'un kucağında küçük bir video kaset çantası vardı. Eksiksiz bir özgüvenle yerinden kalkıp hiç izin istemeden TV setinin yanına gitti. Kasetlerden birini video aygıtına yerleştirdi.

"Şu kaseti bir izle. Oynayan, benim müşterilerimden biri değil. Ama, onun çok şaşırtıcı olduğunu düşünüyorum."

TV ekranında görüntü belirdi. Bir Amerikan pizzasının reklamıydı. Ama, reklam filminde Sovyetler Birliği'nin eski Başkanı Mihail Gorbaçov oynuyordu. Gorbaçov hiçbir şey söylemeden ağırbaşlı tavırlarla torununa pizza yedirirken çevresindeki kalabalık hayranlığını dile getiriyordu.

Marcantonio gülümseyerek Harrison'a baktı. "Özgür dünyanın zaferi... Peki, ama sen ne istiyorsun?"

"Sovyetler Birliği'nin eski başkanı ve şimdi bir Amerikan pizza şirketinin reklam filminde soytarılık yapıyor. Şaşırtıcı, değil mi? Ona yalnızca yarım milyon dolar ödediklerini duydum."

"Tamam," dedi Marcantonio. "Ama, sen ne istiyorsun?"

"İnsan böyle alçaltıcı bir işi niçin yapar? Adam fena halde paraya gereksinim duyuyor."

Ve birdenbire Marcantonio babasını düşündü. Baba Aprile büyük bir ülkeyi yönetip de ailesinin parasal güvenliğini sağlayamayan böyle bir adamı hor görürdü. Baba, o adamı insanların en salağı olarak düşünürdü.

"Tarihte ve insan psikolojisinde hoş bir ders," diyen Marcantonio ekledi: "Ama yineleyeyim, sen ne istiyorsun?"

Harrison, kucağındaki video kaset çantasına hafifçe vurdu. "Anladım, bunu beğenmedin. Ancak bende daha başka kasetler de var. Doğrusu biraz direnme bekliyordum. Bunlar biraz daha dokunaklı parçalar. Sen ve ben uzun

süreler birlikte iş yaptık. Bu reklamların senin TV ağında gösterileceğinden emin olmak isterim. Sonra diğer TV şirketleri sıraya girecektir."

"Bunu hayal edemiyorum."

Harrison, bir başka kaseti videoya takıp açıklama yaptı: "Reklamlarımızda ölmüş ünlüleri kullanma hakkını satın aldık. Ölen ünlü kişilerin toplumdaki işlevlerinin sona ermesi öyle büyük savurganlık oluyor ki. Biz bunu değiştirmek ve onları eski görkemli durumlarına döndürmek istiyoruz."

TV ekranı yeniden görüntülendi. Ekranda ünlü Rahibe Theresa, Bombay'da insanların yoksulluk ve hastalık çeken kesimlerinde görev yaparken görüldü. Sonraki sahnede Rahibe'nin Nobel Barış Ödülü'nü alırken kaba yüzü, alçakgönüllü bir azizeninki gibi parıldıyordu. Sonra, Rahibe Theresa, Bombay sokaklarındaki yoksullara büyük bir tencereden kepçeyle çorba dağıtıyordu. Bu sahnelerin hepsi siyahbeyazdı.

Daha sonra film birdenbire renkleniyor, pahalı takım elbiseler içinde bir adam, elinde boş kaseyle büyük bir tencereye yaklaşıyordu. Adam, genç ve güzel bir kadına, "Biraz çorba alabilir miyim? Çorbanın çok iyi olduğunu duydum da..." diyordu. Güzel kadın adama gülümsüyor ve kepçeyle onun kasesini dolduruyordu. Adam, çorbayı esrimiş gibi zevkle içiyordu.

Sonraki sahne bir süpermarketi gösteriyordu. Buradaki tüm raflar "Bombay" etiketli teneke çorba kutularıyla doluydu. Davudi bir ses, "Bombay çorbaları varsıl ve yoksullara aynı şekilde yaşam verir. Herkesin yirmi leziz çorba türüne parası yeter. Orijinal çorba tarifleri Rahibe Theresa'nındır," diyordu.

"Sanırım bu oldukça zevkli biçimde üretilmiş bir reklam," dedi Harrison.

Marcantonio, beğenmez tavırlarla kaşlarını kaldırdı.

Harrison, video aygıtına başka bir kaset daha taktı. Bu kez ekranda gelinlik içinde Prenses Diana göründü. Çekim büyük bir katedralde yapılmıştı. Sonra Diana, başka bir yerde prensi ile dans ederken çevresini Krallık ailesinin üyeleri sarıyordu. Ekranda herkes coşku içindeydi.

Daha sonra etkileyici bir ses şöyle konuşuyordu: "Her prenses bir prense layıktır. Ama bu prensesin bir gizi var." Genç model bir kız hoş biçimli parfüm şişesini uzatırken etiket açık seçik görünüyordu. Model kız, şişeden boynuna parfüm sıkarken aynı ses konuşmasını şöyle sürdürüyordu: "Bir parça 'Prenses' parfümü sıkarak prensinizi kapar ve cinsel organınızın kötü kokmasından endişe duymazsınız artık..."

Marcantonio masasının üzerindeki bir düğmeye bastı ve ekran karardı.

"Bekle, dahası var," dedi Harrison.

Marcantonio, başını olumsuz tavırla sallayarak konuştu: "Yeter Richard, sen şaşırtıcı derecede yaratıcı ama duygusuz adamın tekisin. Bu reklam filmleri benim TV ağımda kesinlikle gösterilmeyecek."

Harrison, "Ama, kasetlerin bir kısım geliri hayır işlerine harcanacak... Ve onlar gerçekten zevkli yapımlar. Senin bu işte öncülük etmeni bekliyordum. Ne de olsa biz eski arkadaşız, öyle değil mi?" diye karşı çıktı.

"Gerçekten öyleyiz. Ancak, şimdi de yanıtım 'hayır' olacak."

Harrison, başını sallayarak kasetleri çantasına koydu.

Gülümseyerek konuşan Marcantonio, "Aklıma gelmişken sorayım. O Gorbaçov reklamı iyi iş yaptı mı?" dedi.

Harrison omuzlarını silkti. "Berbattı... Zavallı orospu çocuğu *pizza* bile satamıyor."

Marcantonio diğer işlerini ve gece üstleneceği görevin hazırlıklarını tamamladı. Bu gece Emmy TV Ödülleri törenine katılmak zorundaydı. Sahibi olduğu TV ağı ödül töreninde yer alacak yönetmen ve yıldızlar için üç masa düzenlemişti.

Ofisinin bitişiğinde yer alan yatak odasında, banyo-tuvalet ve giysilerle dolu büyük bir giyinme kabini vardı. Genç adam geç saate kadar çalıştığı gecelerde sık sık burada kalırdı.

Bu geceki törende, onun TV ağına bağlı olup da ödül kazanan bazı kişiler, başarılarındaki payından ötürü Marcantonio'nun adını da andılar. Bu her zaman hoş bir şey olurdu. Ancak, genç adam ödül kazananları alkışlar ve yanaklarından öperken yıl boyunca katılmak zorunda olduğu diğer kutlama ve yemekleri düşünürdü: Oscar gecesi, Halkın Seçimi Ödülleri, AFI ödülleri, yaşlanan yıldız, yapımcı ve yönetmenlere sunulacak ödüller… Marcantonio kendisini, ilkokulda ev ödevlerini annelerine göstermek için koşan küçük çocuklara yıldızlı aferin veren bir öğretmenmiş gibi görüyordu. Sonra, böyle düşündüğü için birdenbire kendinden utandı. Bu insanlar paraya olduğu kadar onay ve ödüllere de gereksiniyorlardı.

Genç adam, ödül töreninden sonra yerinden kalkıp birçok masaya uğrar, konuşan insanları gözleyerek kendisini eğlendirirdi. O insanların arasında henüz başarı kazanamamış olan ve çevresindeki kişileri etkilemeye çalışan genç aktörler vardı. Bu arada, hiçbir firmaya bağlı olmadan yazı yazan yazarlar tarafından övgüye boğulan ünlü bir derginin kadın editörü gözüne ilişti. Bu kadının yüzünde soğuk ve özenli mimiklerin yanı sıra bezginlik ifadesi de görülüyordu.

Daha sonra Marcantonio; kadın, erkek, zayıf, şişman, ama hepsi de zeki, yetenekli ve Tanrı vergisi karizması olan ve TV dünyasında önde gelen sunuculara dikkat etti. Bunlar

ödül törenini bile fırsat bilerek henüz önemli yerlere gelememiş yıldız ve yıldız adaylarıyla kısa röportajlar yapıyordu.

TV dünyasının yıldızlaşmış kişileri büyük umut ve istekleriyle parıldıyor gibiydiler. Onlar olasılıkla TV'den sinemaya atlayıp bir daha geri dönmemeyi düşlüyordu.

Sonunda Marcantonio sürekli gülümsemekten, yarışmada yitirenlere yüreklendirici sesle konuşma zorunluluğundan ve kazananları neşeyle kutlamaktan yoruldu. Bu gece ödül töreninin yapılacağı salona Mathilda Johnson adlı başarılı bir haber ajansı muhabiri ile gelmişti. Bu genç kadın fısıldayarak sordu: "Bu gece, biraz geç saatte benim evime gelecek misin?"

"Çok yorgunum," dedi Marcantonio. "Sıkıcı bir günden sonra zor bir gece oldu bu."

Aldığı yanıtı anlayışla karşılayan ve gücenmeyen genç kadın, "Peki canım. Bir hafta daha kentte olacağım," dedi. Her ikisinin de yoğun işleri vardı. İkisi de birbirinden yararlandığı için çok iyi arkadaştılar. Mathilda güvenilir bir kadındı. Kılavuz ya da patrona gerek duymuyordu.

Marcantonio kesinlikle yıldız adaylarıyla görüşmeler yapmazdı. Bu, İş Sorunları Şefi'nin göreviydi. Marcantonio ile Mathilda'nın ilişkisi bir evliliğe doğru ilerlemiyordu. Genç kadın sık sık iş yolculuklarına çıkıyor, Marcantonio ise günde 18 saat çalışıyordu. Ama, onlar bazı gecelerini birlikte geçiren iyi arkadaştılar. Sevişiyor, işleri hakkında dedikodu yapıyor ve bazı sosyal etkinliklere birlikte katılıyorlardı. Birlikte yaşadıklarını, ikinci dereceden bir ilişki olarak benimsemişlerdi. Birkaç kez Mathilda başka erkeklere âşık olmuş, birlikte yaşadıkları gecelerde bu yüzden devamlılık kesilmişti. Marcantonio hiçbir zaman âşık olamıyordu. Bu da genç adamın sorunuydu.

Bu gece Marcantonio, yaşadığı bu dünyadan özel bir bıkkınlık duymaktaydı. Bu nedenle oturduğu apartmanın girişinde Astorre Viola'nın kendisini beklediğini görünce bayağı memnun oldu.

"Hey yeğen!... Seni böyle görmek ne hoş. Uzun zamandır nerelerdeydin?"

"Çok meşguldüm. Yukarıya çıkıp seninle bir kadeh içki içebilir miyim?"

"Elbette," dedi Marcantonio. "Ama neden böyle gece yarısı baskın yapar gibi buraya geldin? Niçin bir telefon dahi etmedin? Benim bir ödül törenine gitmem gerekiyordu. Bu apartman girişinde saatlerdir beklemiş olmalısın..."

"Sorun olmadı," diyen Astorre, bütün gece boyunca yeğenini gözaltında bulundurmuştu.

Eve girince, Marcantonio barda birer kadeh içki hazırladı.

Astorre geç saatte rahatsız ettiği için utanmış gibi görünmekteydi. Biraz içki içip rahatlayınca, "Marc, sen sahibi olduğun TV ağında bazı yeni projeleri başlatabilirsin, öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet. İşim gereği her zaman bunu yaparım."

"Öyleyse yeni bir proje de benden gelecek. Babanın öldürülüşüyle ilgili bir şey olacak bu."

"Hayır!" dedi Marcantonio. Bu, genç adam için daha fazla tartışmayı engelleyen ünlü *hayır* yanıtıydı. Oysa, verdiği karşılık Astorre'un gözünü yıldırmışa benzemiyordu.

"Bana öyle şeyler deme, Marc. Sana bir şey satmak üzere buraya gelmedim. Senin erkek ve kızkardeşinin güvenliğiyle ilgili bir şey olacak bu." Tüm dişlerini gösteren bir gülümsemeyle ekledi: "Ayrıca senin... ve benim güvenliğimle de ilgili."

"Haydi, anlat," diyen Marcantonio, yeğeninin yüzünde bir ışık görür gibi olmuştu. Şu kaygısız, hiçbir şeye aldırma-

yan oğlan, sonunda gerçek bir hedefin peşine düşebilir miydi?

"Senin FBI üzerine bir belgesel hazırlamanı istiyorum. Özellikle Ajan Kurt Cilke'nin Mafya ailelerinden çoğunu nasıl olup da perişan ettiğiyle ilgili bir belgesel. Böylesi, büyük bir reyting oranı tutturur, değil mi?"

Marcantonio başını öne eğip onaylayarak sordu: "Senin gerçek amacın ne?"

"Cilke hakkında bilgiye ulaşamıyorum. Bunu yapmaya çalışsam çok tehlikeli olacak. Oysa sen bir belgesel yaparsan, hiçbir devlet ajansı ayak parmağına basıp seni durdurmaya cesaret edemeyecek. Cilke'nin nerede yaşadığı, yaşam öyküsü, nasıl çalıştığı ve FBI'ın güç yapısında nerede yer aldığını öğrenebilirsin. Bütün bu bilgilere gereksiniyorum."

"FBI ve Cilke bu konuda işbirliğine yanaşmayacaktır. Bu da programın yapımını güçleştirir," diyen Marcantonio, biraz durakladı. "Günümüz, Hoover'in FBI Genel Müdürü olduğu döneme hiç benzemiyor. Bu yeni ajanlar kartlarını çok kapalı oynuyorlar."

"Belgeseli yapabilirsin. Bunu benim için yapmana gereksinim duyuyorum. TV ağında bir yığın üretici ve yaratıcı elemanın var. O adam hakkında her şeyi bilmek zorundayım. Evet, hem de her şeyi... Çünkü o ajanın, babana ve ailemize karşı hazırlanmış bir fesatın parçasını oluşturabileceğini düşünüyorum."

"Gerçekten çılgınca bir düşünce bu."

"Elbette öyle Marc. Ama, doğru da olabilir. O adam öldürme olayının basit bir çete cinayeti olmadığını biliyorum. Ve Ajan Cilke de komedi türünden bir soruşturmayı yürütüyor. İpuçlarını ortaya çıkarmak yerine onların üzerini örter gibi davranıyor."

"Eee, bilgiye ulaşırsam, sen ne yapabileceksin?"

Astorre, ellerini havaya doğru kaldırıp açtı ve gülümse-

yerek yanıtladı: "Ne yapabilirim ki? Yalnızca bilmek istiyorum. Belki de ailemizi çengelden çekip almak üzere çok şey yapabilirim. Ve benim tek istediğim, senin ulaşacağın belgelere göz atmak olacak. Onların kopyasını çıkarmayacağıma söz veriyorum. Senin onurun kesinlikle tehlikeye düşmeyecek."

Marcantonio, sabit bakışlarla yeğenine bakıyordu. Beyni, yeğeni Astorre'un hoş ve çekici yüzünü incelemekle meşguldü. Biraz durup düşündü. "Astorre, seni hep merak ederim. Babam kontrolü sana bıraktı. Ama neden? Sen bir makarna ithalatçısısın, bankacılıkla ne ilgin olabilir? Her zaman seni kırmızı renkli at binici ceketinle ve o küçük müzik grubunla biraz çekici ama egzantrik biri olarak düşündüm. Benim tanıdığım babam, senin görünüşünde olan bir adama kesinlikle güvenmezdi."

"Artık şarkı söylemiyorum," dedi Astorre gülümseyerek. "Atlara da çok seyrek biniyorum. Baba Aprile'in çok iyi görüşleri vardı. Ve bana güvenirdi. Sen de aynı şeyi yapmalısın." Bir süre susan genç adam, tüm içtenliğiyle sözlerini sürdürdü: "Baba Aprile öz çocuklarını ateşin içine atmamak için beni seçti. Bazı şeyleri bana öğretti. Beni sevdi, çünkü onun amacına uygun şekilde yetiştirildim. Olayın nedeni bu kadar basit işte."

"Peki, savaşabilecek gücün var mı?"

"Oh, evet," diyen Astorre oturduğu yerde geriye doğru kaykılıp yeğenine gülümsedi. Bu, bir TV aktörünün kötü ruhlu olduğunu göstermek için sergilediği uğursuz türden gülümseyişti. Ancak gülümseme öyle komikçe yapılmıştı ki, Marcantonio kahkahayla gülmekten kendini alamadı.

"Benim yapacaklarımın hepsi bu kadar mı Astorre? Daha ileri gitmeyecek miyim?"

"Hayır, Marc. Daha ileri gitmeye yeterli değilsin sen."

"Bu isteğin üzerinde birkaç gün düşünebilir miyim?"

"Hayır. Eğer 'hayır' yanıtı verirsen, onlara ben karşı duracağım."

Marcantonio başını öne eğdi. "Seni severim, Astorre. Ama, bunu yapamam. Çok fazla riskli bir iş olur çünkü."

Nicole'ün hukuk bürosunda yapılan toplantı, Astorre için büyük sürpriz oldu. Cilke, yardımcısı Bill Boxton'u yanında getirmiş ve Nicole'ün de toplantıda bulunması için ısrar etmişti. Yetkili ajan, dolambaçlı yollara sapmadan açık seçik, doğrudan konuya girerek konuşuyordu:

"Duyumlarıma göre, Timmona Portelle sizin bankalarınıza bir milyon dolarlık bir hesap açtırmak istiyormuş. Bu doğru mu?"

Ajanı, Nicole yanıtladı: "Bu özel bir bilgi. Sizi neden yanıtlayalım ki?"

"Adamın aynı öneriyi Baba Aprile'e yaptığını da biliyoruz. Ama, babanız bu öneriyi geri çevirmişti."

Nicole, adama "Bütün bunlar FBI'ı neden ilgilendiriyor?" derken, 'Sen git kendini düzdür' der gibi konuşuyordu.

Cilke, bu ses tonundan rahatsız olduğunu göstermeden Astorre'a döndü. "Biz, Portella'nın uyuşturucu işinde elde ettiği kirli parayı aklamak niyetinde olduğunu düşünüyoruz. Bu nedenle onunla işbirliği yapmanızı ve bizim de olayı izlememizi sağlamanızı istiyoruz. Federal muhasebecilerimizden birini bankalarınızda görevlendirmenizi de istiyoruz." Evrak çantasını eline alıp açan ajan, sözlerini sürdürdü: "Her iki tarafı, yani sizi ve bizi koruyacak olan ve imzalamamız gereken kâğıtlar burada."

Nicole, adamın elindeki kâğıtları alıp iki sayfalık yazıyı hemen gözden geçirdi.

"Bunları imzalama," dedi Astorre'a. "Banka müşterileri işlemlerinin gizli tutulması hakkına sahiptir. Eğer FBI,

Portella'yı kovuşturmak istiyorsa, bir mahkeme emri çıkarmak zorundadır."

Astorre, kâğıtları yeğeninden aldı ve o da yazıyı okudu. Cilke'ye gülümseyip "Size güveniyorum," dedi. Kâğıtları imzalayarak verdi.

Nicole, "Bunun karşılığı ne olacak?" diye sordu. "İşbirliği yapmamızın karşılığında biz ne alıyoruz?"

"İyi yurttaş olarak görevinizi yapmanızın bedeli ABD Cumhurbaşkanı'nın bir övgü mektubu ile eğer işlerinizde tümüyle temiz değilseniz başınızı çok ağrıtacak olan banka denetlenmelerinin durdurulması ayrıcalığıdır."

Astorre araya girdi.

"Amcamın öldürülmesiyle ilgili olarak bize biraz bilgi verilmesine ne dersiniz?"

"Elbette bilgi veririz, sorun," dedi yetkili ajan.

"O gün kilisedeki yemin töreninde neden hiçbir polis bulunmuyordu?"

"Bu, New York polisi dedektifler bölümü yöneticisi Paul Di Benedetto'nun verdiği bir karardır. Ve ayrıca Benedetto'nun sağ kolu olan Aspinella Washington adlı kadın polis de bu kararın verilmesinde etkili olmuştur."

Astorre üçüncü sorusunu da sordu:

"Peki, orada neden FBI'ın bir gözlemcisi bulunmuyordu?"

"Üzgünüm. Bu benim kararımla oldu. Herhangi bir gerek görmemiştim."

Üzüntüyle başını iki yana sallayan Astorre, "Önerinizi yürürlüğe koyabileceğimi düşünmüyorum. Bunu düşünmek için birkaç hafta gerekli," dedi.

Cilke, genç adama dikkatle baktı. "Biraz önce kâğıtları imzaladınız. Size verdiğim bilgi şu anda gizlilik taşıyor. Eğer bu yaptığımız konuşmayı başkalarına açıklarsanız, hakkınızda yasal soruşturma açılacaktır."

"Neden bir açıklama yapayım ki?" dedi Astorre. "Bankacılık işinde FBI ya da Timmona Portella ile birlikte bulunmak istemiyorum."

"Siz gene de benim önerimi bir düşünün."

İki FBI ajanı gidince, Nicole öfkeyle Astorre'a döndü ve "Sen nasıl olur da benim kararıma karşı çıkmaya ve o kâğıtları imzalamaya cüret edersin? Yaptığın aptalca bir davranıştı," dedi.

Genç adam yeğenine dik dik baktı. Nicole, onca yıllık ortak yaşamlarında yeğeni Astorre'un öfkelenişine ilk kez tanık oluyordu.

"İmzaladığım o kâğıt parçasıyla Kurt Cilke kendisini güvencede sayacaktır. Benim de istediğim bu..." dedi Astorre.

Beşinci Bölüm

MARRIANO RUBIO, on parmağında on marifeti olan ve hepsiyle saf altın paralar kazanan bir adamdı. Amerika'nın Peru Genel Konsolosu olmasına karşın zamanının büyük bölümünü New York kentinde geçiriyordu. Ayrıca birçok Güney Amerika ülkesi ve Komünist Çin'in yoğun ticari işler yapan bazı şirketlerinin temsilciliğini üstlenmişti. Kolombiya'daki başta gelen uyuşturucu kartelinin lideri olan Inzio Tulippa'nın da yakın arkadaşıydı.

Rubio, işinde olduğu kadar özel yaşamında da şanslıydı. Kırk beş yaşında, bekâr ve kadınlara çok düşkün bir adamdı. Her seferinde kendisine çok uygun bir metresi olur ve o kadından ayrılıp daha genciyle yaşamaya başladığında eski metresini cömertçe ödüllendirirdi. Rubio yakışıklı, esprili ve çok iyi dans eden bir erkekti. Gerçekten görkemli bir şarap mahzeni ile usta bir aşçısı vardı.

Ama, pek çok şanslı erkek gibi, Rubio şansını daha da zorlaması gerektiğine inanıyordu. Akılsal yeteneklerini tehlikeli insanlara karşı kullanmaktan keyif alıyordu. Her zaman riske atmaktan zevk aldığı şey, kendi yaşamıydı. Bazı gizli teknolojilerin Çin'e yasadışı yollardan aktarılması işine karışmış, en yüksek düzeyde uyuşturucu işi yapan patronlarla bağlantı kurmuş ve Amerikalı bilimadamlarının Güney Amerika'ya göçünde aracılık etmişti. Inzio Tulippa kadar tehlikeli biri olan Timmona Portella ile bile bazı işler çevirmişti.

Büyük riskleri göze alan tüm kumarbazlar gibi, Rubio son koz olarak kendisini öne sürüp bununla gurur duyuyordu. Diplomatik dokunulmazlığı nedeniyle yasal tehlikelere karşı güvencedeydi. Ama diğer tehlikelerin var olduğunu da biliyor ve dikkatli davranıyordu.

Bol geliri vardı ve savurganca para harcıyordu. Sahip olduğu parasal güçle dünyada, kadınların sevgisini de içermek üzere her şeyi satın alabileceğine inanıyordu. Eski metreslerini desteklemekten büyük keyif duyuyor, onların değerli dostu olarak kalmaya devam ediyordu. Cömert bir işverendi. Kendisine bağlı olanlara aklı ve iyiniyetiyle arka çıkıyordu.

Şu anda Rubio, Peru Konsolosluğu'nun bir bölümü olan New York'taki apartman dairesindeydi. Akşam yemeğinde konuğu olacak Nicole Aprile'i karşılamak üzere özenle giyinmişti. Nicole ile Washington'da, genç kadının müvekkillerinden birinin verdiği bir akşam yemeğinde tanışmıştı. İlk görüşte genç kadının sıradışı güzelliği, zeki bakışlı gözleri, küçük ağzı, kararlı yüzü ve ufak tefek ama şuh bedeninin yanı sıra onun büyük Mafya Babası Raymonde Aprile'in kızı olduğunu öğrenerek çarpılmıştı.

Marriano Rubio da, Nicole'ü etkilemişti. Ve bundan dolayı gurur duyuyordu. Rubio, bir kadında romantik zekâya hayran olurdu. Kadınların saygısını sözcüklerle değil, yaptığı eylemlerle kazanmalıydı. Bu düşünceyle hemen arkadaşlarından birinin çok para kazandıracak bir davasında genç kadının avukatlığı üstlenmesini önermişti. Nicole'ün idam cezasının kaldırılması yolunda verdiği savaşımları ve hatta onun çok kötü ünlü suçluların ölüm cezasını ömür boyu hapse çevirmeyi başardığını öğrenmişti.

Rubio'ya göre, Nicole ideal bir çağdaş kadın örneğiydi: Genç kadın güzeldi, başarılı profesyonel kariyeri vardı ve pazarlık yaparken tutkulu olabiliyordu. Bazı cinsel etkinlik-

leri engellenerek, bir iki yıl içinde en benimsenir arkadaş olabilirdi.

Bütün bu tanışma fasılları Baba Aprile'in ölümünden önce yaşanmıştı.

Ancak şu anki akşam yemeğinin asıl amacı, Nicole ile iki erkek kardeşinin bankalarını Timmona ile Inzio'ya devretmek isteyip istemediklerini genç kadından öğrenmekti. Eğer onların bankaları devretme niyetleri yoksa Astorre Viola'yı öldürmenin bir yararı olmayacaktı.

Inzio Tulippa uzun süreden beri bekliyordu. Baba Aprile'in öldürülmesinden bu yana bir yıl geçmiş ve Baba'nın varisleriyle anlaşma yapılamamıştı. Tulippa bu yolda çok para harcamış, FBI ve New York polisine rüşvet vermesi için Timmona Portella'ya büyük paralar akıtmış; hizmetlerinden ötürü Sturzo ikizlerine milyonlarca dolar ödemişti. Artık işi yürütecek başka bir planı bulunmuyordu.

Çok güçlü uyuşturucu satıcılarına has kaba bir örnekti Inzio. Zengin ve saygıdeğer bir ailenin evladı olarak dünyaya gelmişti. Anayurdu Arjantin'de gençken polo bile oynamıştı. Şu anda Kosta Rika'da oturuyor, herhangi bir ülkenin polisine karşı dokunulmazlık sağlamak üzere Kosta Rika'nın diplomat pasaportunu da taşıyordu. Kolombiya ile Ortadoğu uyuşturucu kartelleri ve İtalya'daki uyuşturucu üreticileriyle sürekli bağlantı kurmuştu. Uyuşturucu maddelerin taşınmasıyla ilgili anlaşmalar yapıyor, en üst kademeden en alt sorumluya kadar pek çok devlet görevlisine gerekli rüşvetleri veriyordu. Büyük partiler halindeki uyuşturucuyu ABD'ye kaçak yollardan sokma işini planlıyordu. Ayrıca, nükleer fizik dalında çalışan Amerikalı bilim adamlarını Güney Amerika'ya yönlendiren ve onların yapacağı araştırmalar için para sağlayan kişi de oydu. Inzio Tulippa

her yaptığı işte sağgörülü bir yönetici olarak öne çıkıyor ve büyük servetler kazanıyordu.

Oysa, kendine göre devrimci düşünceleri de vardı: Uyuşturucu maddelerin satışını gözü dönmüşçesine şiddetle savunuyordu. Ona göre, uyuşturucular insan ruhunun kurtuluşu; yoksulluk ve akıl hastalıkları ile karamsarlığa düşen kişilerin sığınacağı barınaktı. Uyuşturucular aşk derdi çekenlerin ve ruhsal dünyamızdan yoksun bırakılmış yitik ruhların ilacı, merhemiydi. Tanrı'ya, topluma ve kendi değer yargılarınıza artık inanmıyorsanız ne yapmanız gerekirdi? Kendinizi mi öldürmeliydiniz? Uyuşturucular, düş ve umut ülkesinde insanları canlı tutuyordu. Bu konuda tüm gereksindiğiniz şey biraz ılımlı olmaktı. Uyuşturucu maddeler sigara ile alkol, yoksulluk ve umutsuzluk kadar çok can alıyor muydu? Hayır… Ahlak zemininde Inzio Tulippa kendince güvencedeydi.

Dünyada onu tanıyanlar arasında Inzio Tulippa'ya yakıştırılan ortak bir takma ad vardı: O, *Aşıcı* olarak tanınıyordu. Yabancı ülkelerin Güney Amerika'daki endüstri holdingleri, petrol şirketleri, araba yapımcıları ve yerel ürün alıcıları zorunlu olarak Güney Amerika ülkelerini yöneten kişileri aynı zamanda kendi adamı gibi kullanmak zorundaydılar. Özellikle ABD'den gelen girişimciler için durum böyleydi. Burada en büyük sorun, bu yöneticilerin kaçırılması ve daha sonra kurtarmalık olarak milyonlarca dolara varan büyük paraların ödenmesi oluyordu.

Inzio Tulippa, bu tür yöneticileri kaçırılmaya karşı sigortalayan ve onları güvence altına alan bir şirketi yönetiyor; büyük şirketlerle durumu pazarlığa bağlamak üzere her yıl Birleşik Devletler'i ziyaret ediyordu. Bu işi yalnızca para için yapmıyor, o büyük şirketlerin bilimsel ve endüstriyle ilgili bazı kaynaklarına da gereksinim duyuyordu. Özetle Tulippa adam kaçırmaya karşı güvence sağlayan bir aşı hizme-

ti yapıyordu. Bu durum kendisi için de çok önemliydi.

Ancak, Tulippa'nın daha da tehlikeli bir tuhaflığı vardı: Yasadışı uyuşturucu endüstrisinin uluslararası boyutta baskı altında tutulmasını, kendisine karşı açılmış Kutsal Savaş olarak görüyordu. Ve kurduğu imparatorluğu korumakta kararlıydı. Bu nedenle göz önünde tuttuğu saçma hedefleri de vardı. Başına büyük bir facia geldiğinde levye gibi kullanmak üzere nükleer silahlara sahip olmak istiyordu. Bunları yalnızca son çare olarak kullanmayacak, ayrıca etkili bir pazarlık aracı yapacaktı. Bu durum yetkili FBI ajanı Kurt Cilke dışında herkese çok gülünç gelebilecek bir istekti.

Meslek yaşamında Cilke, bir kez FBI'ın terör karşıtı eğitim yaptıran bir okuluna gönderilmişti. Orada bulunduğu altı aylık kurstaki seçimi FBI'ın Genel Müdürü tarafından da övgüyle karşılanmıştı.

Eğitimini tam olarak tamamlayıp tamamlamadığını bilmediği bu kursta Cilke, teröristler ya da küçük ülkeler tarafından nükleer silahların olası kullanımları için geliştirilen durum senaryoları hakkındaki en gizli bilgileri içeren dosyalara ulaşmıştı. Bu dosyalar, nükleer silaha sahip ülkelere göre ayrıntılı bilgilerle düzenlenmişti. Kamuoyunda bilinenlere göre ABD, Rusya, Fransa, İngiltere ile olasılıkla Çin, Hindistan ve Pakistan'ın nükleer gücü vardı. İsrail'in de nükleer olanakları bulunduğu varsayılıyordu. Bir senaryo, Arap ülkeleri bir blok oluşturup İsrail'e saldırırsa İsrail'in nükleer gücünü nasıl kullanacağını ayrıntılı olarak işlemekteydi.

Kurt Cilke, bu konuda çeşitli senaryoları büyülenmiş gibi dikkatle okumuştu. Sorunun iki çözümü vardı: Birincisinde, bu şekilde saldırılırsa, İsrail kendi nükleer silahlarına başvurmadan ABD bu ülkenin yanında yer alacaktı. İkinci

çözümde, eğer dirimsel açıdan İsrail kurtarılamazsa, ABD İsrail'in nükleer gücünü ortadan kaldırmak zorunda kalacaktı.

İngiltere ve Fransa bu konuda sorun oluşturmayacaklardı. Çünkü bu ülkeler nükleer silahların taşıdığı büyük riskin altına girmeyecekti. Hindistan'ın belli amaçları bulunmuyordu. Pakistan kısa sürede etkisiz hale sokulabilirdi. Çin ise bu gücünü kullanmaya cesaret edemezdi. Çünkü, bu konuda endüstrisi bir atımlık barut gibiydi.

Elindeki senaryolara göre en büyük tehlike, liderleri acımasız kişiler olan Irak, İran ve Libya gibi küçük ülkelerde ortaya çıkıyordu. Burada çözüm neredeyse oybirliğiyle karara bağlanıyordu: Bu ülkeler nükleer silahlarla bombalanıp etkisizleştirilecekti.

Kısa dönemde en büyük tehlike, yabancı güçler tarafından parasal yönden gizlice desteklenen terör örgütlerinin nükleer gücünü yasadışı yollarla ABD'ye sokması ve onları büyük bir kentte; sözgelişi başkent Washington ya da New York'ta patlatmasıydı. Böyle bir durum kaçınılmaz olabilirdi. Burada önerilen çözüm, bu tür bilgileri elde etmek üzere karşıt haberalma özel güçlerini oluşturmak ve terörist gruplar ile onları destekleyenlere karşı cezalandırıcı önlemleri en katı biçimde uygulamaktı. Bu uygulama, Amerikalı yurttaşların haklarını bile kısıtlayacak özel yasaların çıkarılmasını gerektiriyordu. Senaryolar, büyük Amerikan kentleri havaya uçmadan önce bu tür yasaların çıkarılmasının olanaksızlığını kabul ediyordu. Sonra, yasalar kolayca geçebilecekti. Ancak, böyle bir durumda senaryolardan birinde dendiği gibi, "Silahı çekmekte çok geç kalınmış olacaktı."

Nükleer silahların suç işlemek amacıyla kullanılmasına ilişkin yalnızca birkaç senaryo vardı. Teknik yeterlilik ve gerekli malzemenin temini güçlükleri; işe karışacak insanların çokluğu ve çevreye bilgi yayılmasının kaçınılmaz oluşu

gibi nedenlerle nükleer gücün bu şekilde kullanılışı neredeyse hesaba katılmıyor gibiydi. Burada tek çözüm, böyle bir harekete kalkışanlar hakkında mahkeme işlemleri bile yapılmadan vur emrinin uygulanması hakkında Yüksek Mahkeme kararlarının var olmasıydı.

O günlerde Kurt Cilke, bütün bunlar fantezi, yalnızca abartılı şeyler, diye düşünmüştü. Bir şey olana değin ülke beklemek zorundaydı.

Ancak o kurstan yıllar geçtikten sonra şimdi, bazı şeylerin oluştuğunu sezinliyordu Cilke. Inzio Tulippa kendi küçük atom bombasına sahip olmayı istiyordu. Bu adam, Amerikalı bilim adamlarını Güney Amerika'ya getirmiş, onlar için yeterli laboratuvarlar kurdurmuş ve araştırmaları için bolca para sağlamıştı. Ve şimdi aynı Inzio, Baba Aprile'in bankalarında planladığı aygıt ve malzeme alımları için bir savaş kasası oluşturmak niyetindeydi. Bu yüzden, Cilke de kendi soruşturmasını sürdürüyordu. Şu anda Inzio neyin peşindeydi?

Kurt Cilke bu durumu, en kısa zamanda ve Washington'daki FBI'ın karargâhına yapacağı ilk ziyarette Genel Müdür ile tartışacaktı. Ancak, duraksama ve kuşkular içindeydi. Sorunu çözemeyebilirdi.

Inzio Tulippa gibi bir adam kesinlikle amaçlarından vazgeçmezdi.

Timmona Portella ile buluşmak ve Baba Aprile'in bankalarının ele geçirilişinde son durumu öğrenmek için Inzio Tulippa Birleşik Devletler'e geldi. Hemen hemen aynı saatlerde, Sicilya'nın Corleonesi Mafya Örgütü'nün lideri Michael Grazziella da yasadışı uyuşturucuların tüm dünyadaki dağıtım işlerini Tulippa ve Portella ile birlikte düzenlemek üzere New York'a vardı.

Özel jet uçağıyla New York'a gelen Inzio Tulippa'nın yanında elli yandaş ve koruması vardı. Bu kişiler, üniformaya benzeyen beyaz takım elbise ile mavi gömlek giyinmiş ve pembe renkli boyunbağı takmışlardı. Başlarında sarı renkli, basık Panama şapkaları vardı. Güney Amerika'nın ünlü rumba kulüplerinin üyesi gibi görünüyorlardı. Tulippa ile adamlarının hepsi Kosta Rika pasaportu taşımaktaydı. Elbette Tulippa, diplomatik pasaportunun dokunulmazlık haklarına da sahipti.

Tulippa ve adamları hemen Peru Elçiliği adını taşıyan ve Genel Konsolos adına işletilen özel otele yerleştiler. Inzio Tulippa hiçbir zaman geçmişi karanlık, sıradan bir uyuşturucu satıcısı gibi davranmazdı. Ne de olsa o, Aşıcı ve New York'taki kalışını hoşlaştırmak için kıyasıya yarışan büyük Amerikan şirketlerinin temsilcisiydi. Tulippa, bazı Broadway tiyatro gösterilerinin ve Lincoln Merkezi balesinin galalarına, ünlü Güney Amerikalı sanatçıların verdiği konserlere katıldı. Yalnızca bunları yapmakla kalmayıp Güney Amerika Tarım İşçileri Konfederasyonu Başkanı olarak kimi söyleşiler yaptı ve yasadışı uyuşturucuların özgürce kullanımını savunmak üzere forumlar düzenledi.

Bu forumlardan biri, PBS kanalında sunucu Charlie Rose ile birlikte yapıldı ve kamuoyunda pek kötü yankılar uyandırdı.

Bu forumda Tulippa, kokain, eroin ve marihuananın kullanmına karşı ABD'nin açtığı savaşın bir başka rezilce sömürgecilik şekli olduğunu öne sürdü. Güney Amerikalı tarım işçileri ayakta kalabilmek için uyuşturucu madde ürününü elde etmeye gereksiniyordu. Düşleri bile yokluklarla dolu bir adam uyuşturucu kullanarak birkaç saat rahatlıyorsa bunu kim kınayabilirdi? Yapılan, insanlık dışı bir yargılamaydı. Eğer uyuşturucu maddeler kötüyse, tütün ve alkol neydi? Onların zararları çok daha fazla değil miydi?

Konuşmasının bu noktasında, kucaklarında sarı Panama şapkası bulunan Tulippa'nın elli adamı onu vargüçleriyle alkışladı. Sunucu Charlie Rose, uyuşturucuların yaptığı zararı sorunca, Tulippa pek içtenlikle yanıtladı: Örgütü, büyük paralar harcayarak araştırmalar yapıyor, uyuşturucu maddelerin zararını azaltacak ve onları reçetelerle tavsiye edilebilir hale getirecek çareler arıyordu. Bu araştırmalarda ünlü doktorlar çalışıyordu. Ancak, bu doktorlar sigara içmeye karşı çıkan ABD Uyuşturucu Madde Uygulamaları Ajansı'nın yarattığı dehşet altında yer almayan ve Amerikan Tıp Birliği'ne bağlı olmayan kişilerdi. Evet, uyuşturucular insanlığın gelecekteki en büyük kutsaması olacaktı. Tulippa bunu söylediğinde yandaşlarının elli sarı şapkası havalara uçtu.

Tulippa ile aynı zamanda Sicilya'nın Corleonesi Mafya Örgütü Lideri Michael Grazziella, tümüyle farklı şekilde Birleşik Devletler'e giriş yapmıştı. İki koruması ile birlikte dikkatleri çekmemeye çalışarak ülkenin giriş kapılarından içeri süzülen Grazziella; sıska, yüzünün kemikleri çıkık bir adamdı. Keçilerinkine benzeyen suratında, ağzının kenarında uzayan eski bir bıçak yarasının izi vardı. Gençken Palermo'da girdiği silahlı çatışmada bir mermi bacağını parçalayıp onu sakat bıraktığı için yürürken baston kullanıyordu. Bu adam, şeytani zekâsıyla ün yapmış ve Sicilya'da Mafya örgütlerine karşı savaşım veren iki ünlü yargıcın öldürülüşünü planlamıştı.

Grazziella, konuk olarak Timmona Portella'nın malikânesinde kalıyordu. Kişisel güvenliği konusunda hiç endişesi yoktu. Çünkü, uyuşturucuların tüm dünyadaki dağıtımı içinde Portella ona bağımlıydı.

Bugünkü toplantı, Baba Aprile'in bankalarının ele geçirilmesinde uygulanacak stratejinin belirlenmesi için düzenlenmişti. Bu iş uyuşturucu satışlarından gelen paraları akla-

mak ve New York'un finans çevrelerinde güç kazanmak için çok büyük önem taşıyordu.

Ve Inzio Tulippa için, uyuşturuculardan kazandığı paraları aklarken, sahibi olacağı nükleer gücünü parasal olarak destekleme yönünden de önem taşıyordu. Ayrıca Aşıçı, rolünü daha bir güvenlik içinde oynayabilecekti.

Diplomatik yönden dokunulmazlığı olan Peru Genel Konsolosluğu'nda dört adam toplandılar. Burada Genel Konsolos Marianno Rubio, diğerlerine cömertçe ev sahipliği yapıyordu. Hepsinin gelirlerinden yüzdelik aldığı ve bu adamların ABD'deki çıkarlarını yasallaştırmak için çabalar harcadığı için, Rubio onlara karşı iyiniyetliydi.

Oval biçimli masanın çevresine toplanmış adamlar yalnızca dış görünüşleriyle değil, sesleri ve yaptıkları jestleriyle de ilginç bir sahneyi oluşturuyorlardı.

Michael Grazziella, altı ay önce ölen annesi için şimdi de yas tuttuğundan, siyah janjanlı kumaştan takım elbisesi, beyaz gömleği ve taktığı ip gibi ince siyah kravatı ile bir cenaze levazımatçısını andırıyordu. Alçak ve dokunaklı sesle, yoğun aksanlı bir dille konuşuyor ama söyledikleri açık seçik anlaşılıyordu. Yüze yakın Sicilyalı yasa uygulayıcısının ölümünden sorumlu olmasına karşın öyle utangaç ve terbiyeli bir adam gibi görünüyordu ki...

Dört adam içinde anadili İngilizce olan tek kişi Timmona Portella, sanki ötekiler sağırmış gibi çok yüksek sesle, adeta böğürerek konuşuyordu. Giyinişi de haykırır gibi pek gösterişliydi: Gri renkli takım elbise ile limoni sarı gömlek giyinmiş ve mavi renkli parlak ipekten yapılmış abartılı bir kravat takmıştı. İyi dikilmiş elbisesi iri göbeğini kusursuzca gizliyor ama ceketinin önü açıldıkça pantolon askıları da tuhaf rengiyle ortaya çıkıyordu.

İpekli kumaştan bol dökümlü beyaz gömleği ve boynuna bağladığı kızıl renkli mendiliyle Inzio Tulippa klasik bir

Güney Amerikalı görünüşündeydi. Sarı renkli basık Panama şapkasına büyük değer vererek elinden bırakmıyordu. Biraz aksanlı oynak bir dille konuşurken sesi bülbüllerin çekiciliğini taşımaktaydı. Ama, kızılderililerinkine benzeyen ince, uzun yüzünde hiçbir şeyden memnun olmayanların çatık kaşları dikkati çekiyordu.

Peru Genel Konsolosu Marianno Rubio, masada halinden memnun gibi görünen tek kişiydi. Onun incelikli davranışları herkesi etkiliyordu. İyi eğitilmiş kişilere özgü bir İngilizce ile konuşuyordu. Oysa, sanki yatak odasındaymış gibi giyinmişti: Adamın giysileri, yeşil renkli ipekli kumaştan pijamaları, daha koyu renkli robdöşambrı, açık kahverengi terlikleri ile ayaklarındaki kaba örgülü beyaz yün çoraplarından oluşuyordu. Ne de olsa Konsolos, evindeydi. Rahat davranabilirdi.

Tartışmayı Inzio Tulippa açtı ve ölümcül bir incelikle Portella'ya, "Dostum Timmona, Baba Aprile'in yolumdan çıkarılması için milyonlar ödedim ama hâlâ bankaların sahibi değiliz. Bekleme süremiz bir yıl geçti," dedi.

Genel Konsolos, inceliklerini daha da yağlayan bir sesle Timmona'nın yerine yanıt verdi: "Azizim Inzio, ben o bankaları satın almaya çalıştım. Portella da bankaları satın almak için çok çaba harcadı. Ama, daha önce göremediğimiz bir engel çıktı önümüze. Bu engel, Baba Aprile'in yeğeni Astorre Viola oldu. Bankaların kontrolü vasiyetname ile ona bırakılmış. Ve Astorre, bankaların satışına karşı çıkıyor."

"Eee?... O adam neden şimdi de yaşıyor?"

Portella böğürür gibi yüksek sesle güldü. "Çünkü, öldürülmesi kolay bir herif değil. Evini gözetlemek üzere oraya dört adamımı koydum. Adamlarım anında ortadan yok oldular. Şu anda o herifin nerede olduğunu bilmiyorum. Ve lanet olası Astorre nereye giderse, çevresinde korumalardan oluşan bir ordu da yer alıyor."

"Kimsenin öldürülmesi zor olamaz," diyen Tulippa'nın sesi popüler bir şarkıyı söylüyormuş gibi çıktı ağzından.

Grazziella ilk kez söze karıştı: "Biz, o Astorre'u yıllarca önce Sicilya'da tanımıştık. Çok şanslı ve aynı zamanda aşırı derecede kalifiye bir adamdı. Biz onu Sicilya'da vurduk ve öldü sandık. Keşke birkaç kez daha ateş etseydik, iyi olacakmış. O çok tehlikeli bir adamdır."

Tulippa, gene Portella'ya döndü. "Sen, bordronda bir FBI ajanı olduğunu ileri sürüyordun. Tanrı aşkına, o adamını kullansana."

"Adamım o kadar namussuz değil. FBI, New York polisinden daha şık çalışıyor. O ajanlar kesinlikle adam uçurma işi yapmazlar."

"Tamam," dedi Inzio Tulippa. "Öyleyse biz de Baba Aprile'in çocuklarından birini kaçıralım ve onu Astorre'a karşı pazarlık aracı olarak kullanalım. Marianno, sen o adamın kızını tanıyordun..." Gözünü kırparak ekledi: "O kadını kaçırma işini sen ayarlayabilirsin."

Rubio bu öneriye sıcak bakmazmış gibi ince purosunun dumanını havaya savurdu ve sonra hiçbir inceliğe başvurmadan, öfkeyle, "Hayır!..." dedi. Biraz duraklayıp yeniden konuşmaya başladı: "O kadından çok hoşlanıyorum. Böyle bir işi kesinlikle yapmam. Sizin yapmanızı da veto ederim."

Bu sözler üzerine öteki adamlar kaşlarını çattı. Gerçek güç yönünden Genel Konsolos onlardan daha aşağı düzeydeydi. Onların bu tepkisi üzerine Rubio gülümsedi ve gene incelikli tavırlarına döner gibi oldu.

"Bunun zaafım olduğunu biliyorum. Âşık oldum, ama bu durum beni zayıflatmıyor. Güçlüyüm ve siyasal zeminde dürüstüm. Inzio, adam kaçırmanın senin mesleğin olduğunu biliyorum. Ama, özellikle kadınları kaçırmak Amerika'da pek geçerli olmuyor. Şimdi, eğer sen o kadının erkek

kardeşlerinden birini ele geçirirsen Astorre ile pazarlığa otururuz. O zaman da bir şansın olur."

"Kaçırılacak kişi Valerius olamaz," dedi Portella. "Çünkü o adam Ordu'nun Haberalmasında çalışıyor ve CIA'da dostları var. Başımıza bir yığın pisliğin yağmasını istemeyiz."

"Öyleyse kaçırılacak kişi Marcantonio olmalı," dedi Rubio. "O zaman Astorre ile bir anlaşma yaparım."

Grazziella sakin bir sesle söze karıştı: "Bence, bankalar için büyük para önerin ve şiddet kullanmaktan kaçının. Bana inanın, bu tür şeylerin içinde çok bulundum. Para vermek yerine çoğu kez silah kullandım ama bunlar bana çok daha pahalıya mal oldu."

Diğerleri şaşkınlıkla Grazziella'ya baktılar. Bu adamın, estirdiği terörden ötürü korkutucu bir ünü bulunuyordu.

Genel Konsolos, "Michael, sen şu anda milyarlarca dolardan söz ediyorsun. Ve gene de Astorre o bankaları satmaya yanaşmayacaktır," dedi.

Grazziella omuzlarını silkti. "Eğer harekete geçmemiz gerekiyorsa, sizin dediğiniz gibi olsun. Ama çok dikkatli davranın. Eğer açık pazarlıkta dize getiremezsek o zaman Astorre'u toptan ortadan kaldırırız."

Inzio Tulippa tüm dişlerini gösterecek şekilde sırıttı. "İşte benim işitmeyi istediğim sözler bunlardı. Ve sen Marianno, ona buna âşık olup durma, çünkü bu çok kötü bir kusur oluyor!..."

Genel Konsolos Marianno Rubio, sonunda Nicole ile erkek kardeşlerini "ortaklık"la bir araya gelmeleri ve bankaların satışını tartışmaları yolunda ikna edebildi. Elbette ki, bu toplantıda Astorre da bulunmalıydı. Oysa Nicole, yeğeninin geleceği yolunda bir garanti veremedi.

Toplantıdan önce Astorre, Nicole ile kardeşlerine ne

diyecekleri ve tam olarak nasıl davranacakları konusunda kısa talimat verdi. Onlar Astorre'un stratejisini ve "ortaklık"ın yalnızca Astorre'u hasım olarak kabul ettiğini anlıyorlardı.

Bu toplantı da Genel Konsolosluk binasının konferans salonunda yapıldı. Salonda yiyecek paketleme servisleri tarafından değil de Genel Konsolos'un kendisinin düzenlediği bir büfe vardı. Şarapları da Konsolos servis ediyordu. Herkesin çalışma saatleri birbirinden farklı olduğundan, toplantıya gece saat onda başlandı.

Tanıştırmaları Genel Konsolos yaptı ve görüşmeleri de o yönetti. Hemen Nicole'e bir dosya uzatan Rubio, "Bu dosya, yapılan önerinin ayrıntılarını içeriyor. Çok kısaca özetlenirse, piyasa fiyatının yüzde elli üstünde bir fiyatı öneriyoruz. Bankanın tüm denetimini ele geçirecek olmamıza karşın, Aprile payları yirmi yılı aşkın süreyle kazancın yüzde onunu alacak. Böylece siz, iş yaşamının korkunç gerilimlerinden uzakta kalarak zengin ve rahat bir yaşamın keyfini süreceksiniz," dedi.

Nicole, kâğıtları kısa sürede gözden geçirirken herkes susup onu bekledi. Sonunda genç kadın, elindeki kâğıtlardan başını kaldırıp sordu: "Bu pek etkileyici bir öneri. Ama, bana söyler misiniz, neden böyle cömertçe bir öneride bulunuyorsunuz?"

Genel Konsolos pek memnun bir tavırla gülümseyerek yanıtladı: "Bu bir sinerjidir*. Şu anda tüm iş yaşamı sinerjiye dayanıyor. Bilgisayarlar ve havacılık, kitaplar ve yayıncılık, müzik ve ilaçlar, spor ve TV gibi. Aprile bankalarıyla biz uluslararası finans dünyasında sinerji sahibi olacağız. Kentlerin inşasını, hükümetlerin seçimini kontrol edeceğiz. Bu 'ortaklık' global, yani evrensel bir yapıdadır. Ve biz şu anda

* Sinerji, Türkçe'de görevdeşlik demektir. Birden çok etkinliği bir tek sonuç elde edebilecek biçimde bir araya getirerek araç tasarrufu sağlamak anlamına gelir. – Çev.

sizin bankalarınıza gereksinim duyuyoruz. Önerimiz bu nedenle böylesine cömertçe yapıldı."

Nicole, "ortaklık"ın diğer üyelerine döndü. "Ve siz beyler, hepiniz bu işte eşit ortaklar mısınız?"

Genç kadını Inzio Tulippa yanıtladı. O da Nicole'ün güzelliği ve sert konuşmasından pek etkilenmişti. En çekici olduğunu sandığı ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu: "Bu satın alma işleminde hepimiz yasal yönden eşitiz. Ancak size garanti vermeme izin verin: Aprile adı ile bağlantı kurmanın bir şeref olacağını düşünüyorum ben. Kişisel olarak benden daha çok kimse babanızın adına hayranlık duyamaz."

Toplantının başından beri heykel gibi hareketsiz bir yüzle oturan Valerius, doğrudan doğruya Inzio Tulippa'ya baktı. "Beni yanlış anlamayın, payımı satmak istiyorum. Ama böyle değil, yüzdeliksiz ve tümüyle devir yoluyla yapılan bir satışı yeğliyorum. Kişisel olarak bu işten payımı alıp tamamiyle çekilmek isterim."

"Ancak, payınızı satmak istiyorsunuz, öyle değil mi?" diye sordu Inzio.

"Elbette," diyen Valerius ekledi: "Payımı satıp sonra da ellerimi yıkamak istiyorum."

Timmona Portella konuşmak için ağzını açarken Genel Konsolos onu susturup "Marcantonio, önerimiz hakkında sen ne düşünüyorsun? Sana çekici geliyor mu?" diye sordu.

Marcantonio, uysal bir sesle "Val'in sözlerine katılıyorum. İşi yüzdelik pay söz konusu olmadan yapalım. O zaman hepimiz hoşçakalın, iyi şanslar diyebiliriz size," dedi.

Rubio, "Çok iyi, işi böyle bağlayabiliriz," diyerek yanıtladı.

Nicole buz gibi bir sesle konuştu: "O zaman kuşkusuz fiyatı artırmak zorunda kalacaksınız. Buna olanaklarınız yetecek mi?"

Tulippa, "Bizim için sorun yok," derken genç kadının gözlerini kamaştırdığını düşündüğü bir gülümseyişle güldü.

Bir kez daha söze karışan Grazziella'nın yüzü konuşmalarla çok ilgili olduğunu gösteriyordu. Sesi de pek incelikli çıktı. "Peki, siz ne diyorsunuz, aziz dostum Astorre Viola? Siz de payınızı satmayı kabul ediyor musunuz?"

Astorre, utanıyormuş gibi güldü. "Bilirsiniz işte, tam bankacılık işlerinden hoşlanmaya başlıyordum... ve Baba Aprile bana kesinlikle bankaları satmamam için söz verdirtmişti. Burada bütün aile üyelerinin söylediklerinin tersini söylemekten tiksiniyorum ama, yanıtım 'hayır' olacak. Ve ben payların temsilinde oy çokluğuna sahip bulunuyorum."

Genel Konsolos bu sözlere karşı çıktı. "Ancak, Baba Aprile'in çocuklarının büyük payları var. Size karşı dava açabilirler."

Astorre yüksek sesle güldü.

Nicole, gergindi. "Kesinlikle yeğenimize karşı dava açmayacağız."

Albay, suratını ekşiterek gülümsedi. Marcantonio ise bu düşünceyi eğlendirici bulmuş gibi göründü.

Portella, "Lanet olsun böyle işe!" diye mırıldanarak ayağa kalktı.

Astorre bir kez daha ama uzlaşma arıyormuş gibi konuştu. "Sabırlı olun beyler. Bankacı olmaktan sıkılabilirim. Birkaç ay içinde yeniden bir araya gelebiliriz."

"Elbette," diyen Genel Konsolos ekledi: "Ancak, elimizdeki parasal olanakları o kadar uzun süre bir arada tutamayabiliriz. O zaman daha düşük bir fiyat alabilirsiniz."

Ayrılırken bu kez kimse el sıkışmadı.

Aprile Kardeşler, Astorre ile birilkte konsolosluğun konferans salonundan çıkınca Michael Grazziella "ortak-

lık"ın öbür üyelerine, "Astorre bizi oyalıyor, payını kesinlikle satmayacak," dedi.

Inzio Tulippa içini çekti. "Çok sempatik bir adam. İyi arkadaş olabilirdik onunla. Belki de onu Kosta Rika'daki fidanlığıma davet etmem gerekirdi. Astorre'a orada hayatının en güzel günlerini yaşatabilirdim."

Ötekiler bu söze güldü. Timmona Portella, "Astorre seninle balayına çıkmıyor, Inzio. Ben onun icabına burada bakacağım," dedi.

Tulippa sakin bir sesle konuştu: "Önceki seferlerden daha çok başarılı olursun umarım."

"Bir yanılgıya düşüp ona değerinin altında paha biçmişim," dedi Portella. "Nasıl bilebilirdim? Düğünlerde şarkı söyleyen tuhaf bir herifti, öyle değil mi? Oysa Baba Aprile'de doğru iş yaptım. Orada kimse benden şikâyetçi olmadı."

Genel Konsolos'un yakışıklı yüzü kadirbilirlikle ışıldadı. "Olağanüstü iş başardın, Timmona. Sana güveniyoruz, ancak bu seferki iş olabildiğince çabuk bitirilmeli."

Toplantıdan çıkınca, Astorre ile Aprile Kardeşler geç saatte bir şeyler yiyip biraz konuşmak için Partinico Lokantası'na gittiler. Burasının özel odaları vardı ve lokanta, Baba Aprile'in eski arkadaşlarından biri tarafından işletiliyordu.

Astorre yeğenlerine, "Sanırım hepiniz çok iyi konuştunuz. Bana karşı olduğunuza onları inandırdınız," dedi.

Val, "Biz zaten sana karşıyız," diyerek yanıt verdi.

"Bu oyunu oynamamız neden gerekiyor?" diye sordu Nicole. "Ben bu oyundan gerçekten hiç hoşlanmıyorum."

"Bu herifler belki de babanızın öldürülmesi olayına karıştılar," diye yanıt verdi Astorre. "Ben onların sizden birinin canını yakarak bir yere varamayacağını düşünmelerini istiyorum."

Marcantonio araya girdi. "Ve onların sana yapacakları herhangi bir şeyi savuşturabileceğine emin misin?"

Astorre, "Hayır, hayır!" diyerek karşı çıktı: "Ama yaşamımı mahvetmeden, gizlenmek üzere bir yere gidebilirim. Lanet olsun, Dakota'ya gideceğim ve onlar kesinlikle beni bulamayacak!" Şu anda genç adam öyle mutlulukla gülümsüyordu ki, Baba Aprile'in evlatları dışında herkesi içtenlikli olduğuna inandırabilirdi. "Söyleyin şimdi. Bu adamlar sizinle kişisel bağlantı kurdular mı?"

Valerius, "Bu adamlar değil ama dedektif Di Benedetto beni birçok kez telefonla aradı," diye yanıtladı.

Astorre bu yanıta şaşmıştı. "Lanet olsun, o adam sana neden telefon ediyor ki?"

Valerius gülümseyerek anlattı: "Alan haberalması çalşıması yaptığım sıralarda buna 'Sen ne biliyorsun?' telefonları adını takmıştık. Biri, sana bir şey karşılığı bilgi vermek ya da yardım etmek ister. Di Benedetto'nun tüm istediği, senin yapmakta olduğun soruşturmanın nasıl gittiği hakkında bilgi almaktı. Bu nedenle nezaket gereği kendi sürdürdüğü soruşturma hakkında bana bilgi vermek için telefon edip duruyor. Sonra senden haberler almak üzere beni dürtüklüyor. Di Benedetto seninle çok ilgileniyor."

"Bu durum çok gurur verici," diyen Astorre gülümsedi. "Bir yerde şarkı söylerken beni dinlemiş olmalı."

Marcantonio duygusuz bir sesle konuştu: "Bu konuda hiç şansın yok, Astorre. Di Benedetto beni de birçok kez aradı. Her zaman polis dizilerine yer vardır bizim iş dünyamızda. Bu yüzden onu biraz yüreklendirdim. Ama, bana gönderdiği senaryo müsveddeleri çöpe atılacak türden şeylerdi. Adam hiç de ciddi değildi. Sanırım, yalnızca bizim izimizi sürmek istiyordu."

"İyi," dedi Astorre.

Nicole, "Astorre, o adamların neden bizim yerimize

seni hedef almalarını istiyorsun. Bu tehlikeli olmaz mı? Grazziella denilen o lanet herif beni çok rahatsız etti," dedi.

"Oh, o adamı Sicilya'dan tanıyorum. Pek makûl biridir," diye yanıtladı Astorre, Nicole'ü. "Ve senin Genel Konsolos'un gerçek bir diplomat. Tulippa'yı o kontrol edebilir. Onların arasında benim tek endişe duymak zorunda bulunduğum kişi Timmona Portella. İşte o herif her an bir bela yaratacak karakterde..." Genç adam bu sözleri günlük, sıradan iş konuşmaları yapar bir ses tonuyla söylemişti.

Nicole, "Ama, bu berbat durum ne kadar sürebilir?" diye sordu bu kez.

"Bana birkaç aylık bir süre daha tanıyın. O zamana değin her şeyin bir anlaşma ile sonuçlanacağına söz veriyorum."

Valerius, yeğenini hor gören bakışlarla süzdü. "Astorre, sen her zaman çok iyimserdin. Eğer benim bir astım ve haberalma subayım olarak yanımda çalışsaydın, uyandırmak için seni hemen piyade sınıfına yollardım..."

Pek mutlu bir yemek değildi. Nicole sürekli Astorre'un yüzünü inceliyor ve ondan bazı gizleri elde etmeye çalışıyordu. Valerius belli ki Astorre'a hiç güvenmiyordu. Marcantonio çekingen ve ağzı sıkıydı.

Sonunda Astorre, şarap dolu kadehini havaya kaldırdı ve neşeyle konuştu: "Siz yeğenlerim, çok sıkıcı bir takımı oluşturuyorsunuz. Ama bu duruma aldırış etmeyeceğim. Çok eğlenceli bir şey olacak. Haydi, babanızın şerefine içelim!..."

Nicole suratını ekşiterek, "Kodaman Baba Aprile'e!" dedi.

Astorre yeğenlerine gülümsedi ve yineledi: "Evet, kodaman Baba Aprile'e!..."

Astorre her zaman öğleden sonra, biraz geç saatte ata binerdi. Bu etkinliği onu hep rahatlatır, akşam yemeği için iştahını açardı. Eğer genç bir kadınla flört ediyorsa, kadını da kendisiyle birlikte at binmeye ikna ederdi. Ve eğer atlardan hoşlanmıyorsa, o kadınla hemen ilişkisini keserdi.

Evinden yakındaki ormana gidiş için özel bir at binme pisti yaptırmıştı. Kuşların gevezelikleri, küçük hayvanların çıkardığı patırtılar ve arada bir az görülen hayvanlara rastlamak pek hoşuna giderdi. Ancak en çok hoşlandığı şey, at binmek için özel giysilerini giymekti. Siyah renkli avcı kepi, parlak kırmızı renkli ceket ve kahverengi çizmelerini giyinmiş ve hiç kullanmadığı halde yanında taşıdığı kamçısını eline almıştı, aynanın karşısına geçip kendi kendine gülümsedi. Çünkü, kendisini malikâne sahibi bir İngiliz lordu gibi algılıyordu.

Daha sonra altı atının bağlı olduğu ahırlara gitti ve orada seyisi Aldo Monza'nın aygırlardan birisini hazırlamış olduğunu görerek memnun oldu. Ata bindi ve eşkin gidişle hayvanı ormana ulaşan piste doğru sürdü. Hızı artırıp batmakta olan güneşin ışınlarını neredeyse kapatan yaprakların oluşturduğu gölgeliğe girdi. Yolun üzerinde taze at pislikleri gördü. Atını mahmuzlayıp her zamanki yolundan değil de çok seyrek kullandığı yoldan eve dönmek üzere saparken dörtnala gitmeye başladı. Bu yolda taze gübre izleri bulunmuyordu.

Rahatlayıp dizginleri çekerek yavaşladı. Aynı anda önünde, yoksul giyimli çiftlik işçisi görünüşlü iki adam belirdi. Ama, bu adamların yüzünde maske vardı ve ellerinde gümüşi bir şey parlıyordu. Astorre, yeniden atını mahmuzlayıp başını hayvanın yelesine doğru iyice eğdi.

Orman, ışıkla ve patlayan mermilerin gümbürtüsüyle doldu. Adamlar yakındaydı ve genç adam mermilerin yandan ve arkadan göğsüne çarptığını hissetti. Hayvan paniğe

kapılmış gibi çılgınca koşuyor ve Astorre sırtında kalmaya özen gösteriyordu. O hızla giderlerken diğer iki adam göründüler. Bunlar maskeli ve silahlı değildi. Astorre, bilincini yitirdi ve yavaşlayan atın üzerinden bu adamların kollarının arasına düştü.

Bir saat içinde Kurt Cilke, kendisine bağlı soruşturma ekibinin Astorre Viola'yı kurtardığına ilişkin raporunu aldı. Bu raporda yetkili ajanı en çok şaşırtan, Astorre'un gösterişli ceketinin altında kurşun geçirmez bir yeleğinin bulunuşuydu. Bu, sıradan Kevlar marka değil, çok dayanıklı ve elle örülmüş olan bir yelekti. Astorre Viola gibi makarna ithalatçısı, kulüp şarkıcısı ve gösterişli at binicisi olan bir adam neden böyle bir yelek giyerdi? Elbette mermilerin vuruşu genç adamı şaşırtmış ama mermiler bedenine saplanmamıştı. Astorre, daha şimdiden hastaneden taburcu edilmişti bile.

Cilke, çocukluğundan başlayarak Astorre Viola'nın yaşamının araştırılmasına ilişkin bir yazı hazırladı. Genç adam her şeyin anahtarı olabilirdi. Ancak şu anda Cilke bir şeyden, Astorre'u kimin öldürmeye giriştiğinden emindi.

Astorre, yeğenleriyle Valerius'un evinde buluştu. Kendisine yapılan saldırıyı ve mermilerin bedenine çarpışını anlattı onlara. "Sizden yardım istedim. Beni reddettiniz. Bunu anlayışla karşıladım, ama şimdi durumu yeniden düşünüp değerlendirmenizi istiyorum. Burada hepimize karşı oluşturulmuş bir tür tehdit var. Sanırım bu tehdit bankaların satışı ile sona erer. Bu kazanç-kazanç durumudur. Yani, herkes istediğini alır ve kazançlı olur. Ya da kazanç-kayıp durumuna gidebiliriz. Bankaları elimizde tutar, onlar her

kimse düşmanlarımızı mahvederiz. Bir de kayıp-kayıp durumu vardır ki, bizim çok dikkatli olup o duruma düşmememiz gerekir. O durumda düşmanlarımızla savaşırız ve devlet de bizi yakalar."

"Seçim çok kolay," dedi Valerius. "Kazanç-kazanç durumunu seçip bankaları satalım."

Marcantonio ise, "Biz Sicilyalı değiliz. Bir öç alma uğruna elimizdeki her şeyi savurup atamayız," diye belirtti görüşünü.

Nicole sakin bir sesle düşüncesini açıkladı:

"Bankaları satınca geleceğimizi savurup atmış olacağız. Marc, elinde büyük bir parasal olanak bulunursa sen ortaksız kendi TV ağını kurabilirsin. Val, sen de yapacağın siyasal bağışlarla bir ülkeye büyükelçi ya da Savunma Bakanı olabilirsin. Astorre, sen de Rolling Stones grubuyla şarkı söyleyebilirsin. Tamam, bunlar hep ileriye dönük projeler..." Genç kadın ses tonunu değiştirip ekledi: "Şimdi, şakayı bir yana bırakalım. Babamızın öldürülmesi bize hiçbir şey ifade etmiyor mu? Cinayeti işleyenleri ödüllendirelim mi? Ben, elimizden geldiğince Astorre'a yardım etmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Valerius, "Sen ne dediğini biliyor musun?" diye sordu kızkardeşine.

Nicole, "Evet," derken pek sakindi.

Astorre, incelikli bir tavırla, "Babanız bana, başkalarının size ne yapmanız gerektiğini zorla kabul ettirmelerine izin vermemeyi öğretti. Aksi takdirde hayat yaşanmaya değer bir şey olmayacaktır, derdi. Val, savaş da budur, öyle değil mi?" dedi.

Nicole sert bir sesle karşı çıktı: "Savaş, kayıp-kayıp kararıdır."

Valerius bu sözlerden rahatsız olmuştu. "Liberaller ne derse desin, savaş bir kazanç-kayıp durumudur. Savaşı

kazanırsak çok iyi duruma geçeriz. Kaybetmek düşünülemez bir karabasan olur."

Astorre yeniden konuşmaya başladı. "Babanızın bir geçmişi vardı. Bu geçmiş hepimiz tarafından gözönüne alınmalı. Öyleyse, bana yardım etmenizi sizden yeniden istiyorum. Şunu aklınızda tutun: Ben, babanızın talimatıyla hareket ediyorum. Görevim aileyi korumaktır. Ve bu da bankaları korumak anlamına geliyor."

Valerius, "Bir ay içinde sana bilgi vereceğim," dedi.

"Ya sen, Marc?..."

"Hemen o program üzerinde harekete geçeceğim. İki ya da üç ay sürebilir."

Astorre bir kez daha sordu: "Nicole, sen baban için FBI'ın hazırladığı dosyayı inceledin mi?"

Nicole, "Hayır, henüz incelemem bitmedi. Bu konuda Cilke'den yardım almamız gerekmez mi?" dedi.

Astorre, yeğenlerine gülümsedi. "Kurt Cilke benim kuşkulandığım kişilerden biri. Sizin vereceğiniz bilgiler bir araya gelince ne yapacağımıza karar verebiliriz."

Bir ay içinde Valerius beklenmeyen ve pek de hoş olmayan bilgilerle Astorre'a geldi. CIA ile kurduğu bağlantıdan Inzio Tulippa hakkındaki gerçeklere ulaşmıştı: Adamın Sicilya, Ortadoğu, Hindistan, Pakistan, Kolombiya ve öteki Güney Amerika ülkeleriyle ilişkileri vardı. Hatta Sicilya Adası'nın Corleonesi Mafya Örgütü ile bağlantılıydı.

Valerius'a göre Inzio, Güney Amerika'daki bazı nükleer laboratuvarlara parasal olanak sağlıyor; bu nedenle ekipman ve malzeme almak üzere Amerika'da büyük bir banka hesabı bulundurmaya çok ivedi gereksiniyordu. Bu nedenle büyüklük düşleri arasında işler kötüye giderse diye korkunç bir silaha sahip olmayı istiyordu. Timmona Portella, Inzio

Tulippa'nın ABD'deki cephesi idi. Bu da Astorre için iyi bir haber değildi. O lanet adam satrançta bir oyuncu, savaşta bir başka cephe olacaktı.

"Inzio'nun planları gerçekleşebilir mi?"

"O adam öyle olacağını sanıyor," diyen Valerius ekledi: "Laboratuvarlarını kurduğu yerde kendisini koruyan devlet yöneticileri varmış."

Astorre, sevgiyle Albay'ın omzuna vurdu ve "Çok teşekkürler, Val," dedi.

"Bir şey değil, ama benden alabileceğin tüm bilgi bu kadar."

Yetkili ajan Kurt Cilke'nin komple profilinin çıkarılması, Marcantonio'nun üç ayını aldı. Sonunda kalın bir bilgi dosyasını, elden yeğenine verdi. Astorre dosyayı yirmi dört saat kendinde tutup iade etti.

Bu işlemler sırasında Astorre'u en çok rahatsız eden, yeğeni Nicole oldu. Genç kadın, FBI'ın Baba Aprile hakkında hazırladığı dosyayı vermişti. Ama, dosyada bir bölüm eksikti. Astorre bu bölümü sorunca genç kadın, "Dosyayı ben böyle aldım," diyerek yanıtladı.

Astorre, FBI'ın dosyasını dikkatle gözden geçirmişti. Eksik olan bölüm belli ki kendisinin iki yaşına kadar olan dönemini içeriyordu. Nicole'e, "Dosyayı inceledim, eksik olan bölüm önemli olmayacak kadar eski tarihlere ilişkinmiş," dedi.

Savaşa başlaması için yeterli bilgisi vardı artık.

Nicole'ün güzel gözleri, Marianno Rubio ile bu adamın uyguladığı flört taktikleri karşısında kamaşmıştı. Genç kızken, Astorre'un ihaneti ve Baba Aprile'in dediklerine uyup

geri çekilişinden ötürü Nicole duygusal yönden hiçbir zaman tam iyileşememişti. Daha sonra evlenmiş ve güçlü bazı adamlarla kısa süren flörtler yaşamış olmasına karşın, genç kadın, erkeklerin her zaman kadınlara karşı fesat kurabileceğini biliyordu. Şimdi, bu duruma tek istisna kişi Rubio imiş gibi görünüyordu. Genç kadının kariyeri birlikte oluş planlarını aksattığında adam hiç öfkelenmiyor, kadının işinin önde gelişini anlayışla karşılıyordu. Pek çok erkeğin gerçek aşkın göstergesi gibi uyguladığı kıskançlık numaralarına kesinlikle başvurmuyordu. Bu çok saçma bir şeydi. Nicole'ün karşı cinste küçümsediği bir durumdu bu.

Rubio'nun sunduğu cömertçe hediyeler ve hele adamın tiyatro ile edebiyat hakkında yaptığı uzun konuşmaları dinlemek genç kadına pek ilginç geliyordu. Bunlar aralarındaki ilişkiyi güçlendirmekteydi. Ancak, adamın en büyük erdemi coşkulu bir sevgili ve Nicole çok zaman ayıramasa da yatakta usta bir uzman oluşuydu.

Bir gün Rubio bazı arkadaşlarıyla birlikte akşam yemeği yemek üzere Nicole'ü, Le Cirque lokantasına götürdü. Bu arkadaşları arasında şeytani zekâsı ve inanılmaz hayalet öyküleriyle Nicole'ü büyüleyen Güney Amerikalı bir romancı; her yemek tabağını bir arya ile tamamlayan ve elektrikli sandalyeye oturmak üzereyken son yemeğini yiyen bir mahkûm gibi tabak üzerine tabaklar dolusu yemeği bitiren ünlü bir opera şarkıcısı; New York Times'da yazıp hem liberaller hem de tutucular, hem Siyonistler hem de Araplarca nefret edilen, bu denli saygınlık gördüğü için gururlanan ve dünya sorunları hakkında tutarlı önbilgileri bulunan bir köşe yazarı vardı.

O gece daha sonra Rubio, Nicole'ü Peru Konsolosluğu'ndaki çok pahalı eşyalarla döşenmiş dairesine götürdü.

Orada hem fiziksel olarak hem de fısıldaşarak tutkuyla, uzun uzun seviştiler. Sonra adam, genç kadının çıplak bedenini yataktan kaldırıp ona İspanyolca şiirleri ezberden okurken ağır ağır dans ettiler. Nicole olağanüstü zaman geçiriyordu. Özellikle ikisi de sessizleşip adam genç kadının kadehine şampanya koyup "Seni seviyorum," derken Nicole pek mutlu oldu. Rubio'nun nefis hatlı burnu ve güzel kaşları sanki gerçeği gösterir gibi parıldıyordu. Erkekler ne denli yüzsüz olabiliyordu? Nicole bu adama ihanet ettiği için büyük doygunluk duyuyordu. Babası yaşasa kendisiyle gurur duyardı. Genç kadın şu anda gerçek bir Mafya örgütü üyesi gibi davranıyordu.

New York'taki FBI'ın ofis şefi yetkili ajan Kurt Cilke'nin önünde Baba Raymonde Aprile'in öldürülmesi olayından çok daha önemli dosyalar vardı. Bunlardan biri, bilgisayar teknolojisini de içermek üzere, dışsatımı yasaklanmış bazı makineleri Kızıl Çin'e yasa dışı yollardan sevk ederek ülkeye ihanet eden altı büyük şirketin araştırılması dosyasıydı. İkinci dosya, ABD Kongresi Araştırma Komisyonu önünde yalan yere tanıklık eden büyük sigara şirketlerinin karıştığı fesat hakkındaydı. Ve üçüncü dosya, orta derecede bilim adamlarının Brezilya, Peru ve Kolombiya'ya göçüyle ilgili belgeleri içermekteydi. FBI'ın Genel Müdürü bu dosyalar hakkında bilgilendirilmek istemişti.

Uçak Washington Havaalanı'na inerken Boxton, patronu Cilke'ye, "Sigara şirketlerini yakaladık. Çin'e yapılan yasa dışı sevkiyatı durdurduk. Şu anda sorumlular mahkeme önünde, muhbirler yakayı kurtarmaya çalışıyor. Bir tek başarılı olamadığımız iş, şu bilim adamlarının göçü hakkında. Sanırım Genel Müdür de o olayın peşinde. Ancak yetkililer sizin öbür başarılarınızı yadsıyamaz," dedi.

"Bu, Genel Müdür'e bağlı," diye karşılık veren Cilke, bilim adamlarının neden Güney Amerika'ya gittiklerini biliyor, ama yardımcısı Boxton'un bu konuda söylediklerini düzeltmiyordu.

Hoover binasına geldiklerinde, Boxton toplantıya alınmadı.

Baba Aprile'in öldürülmesinden bu yana sekiz ay geçmişti. Cilke'nin elinde bütün notları hazırdı. Aprile dosyası hareketsizdi, ancak yetkili ajanın daha önemli olaylar hakkında vereceği iyi haberleri vardı. Ve bu kez, FBI'ın merkezinde Genel Müdür yardımcılığı görevi önerilmesi gibi gerçekten büyük şansı bulunuyordu. Çıkardığı iyi işlerle ve zamanını çok iyi değerlendirmesiyle Cilke yükselmeyi hak etmişti.

FBI'ın Genel Müdürü uzun boylu ve zarif görünüşlü bir adamdı. Ailesi, 1620 yılında Mayflower gemisiyle İngiltere'den Amerika'ya göç edenlerin soyundan geliyordu. Çok zengin bir adamdı ve politikaya kamu görevi yapmak için girmişti. Memurluk yaşamının başında çok sıkı kurallar koymuştu. ABD'nin New England bölgesinde yaşayan Kuzeylilere özgü genizden çıkardığı seslerle konuşarak, "Hilecilik yok. Kitaba uyun. İnsan Hakları Bildirgesi'nden kaçamaklar yapmayın. Bir FBI ajanı her zaman incelikli ve dürüst davranmalıdır. Herhangi bir skandala karışan, karısını döven, sarhoşluk eden ya da yerel polislerle sıkı fıkı ilişkiye giren ajan, amcası senatör olsa bile kendisini FBI'ın kapısının önünde bulacaktır," demişti. Bu kurallar son on yıldır aksamadan geçerli olmuştu. Ve eğer siz, iyi bir ajan olup da insanlara aşırı baskı uyguluyorsanız, kendinizi Alaska'nın buzdan yapılmış evlerinde araştırmalar yürütürken buluyordunuz.

Genel Müdür meşe ağacından yapılmış dev masasının karşısındaki insanı çok rahatsız eden koltuğa Cilke'yi oturttu.

"Ajan Cilke," diyerek konuşmasına başladı: "Seni birkaç nedenle buraya çağırttım. Bir, New York'ta Mafya örgütlerine karşı yaptığın işler nedeniyle sicil dosyana bir övgü mektubu koydurdum. Onların belkemiğini kırdığın için seni kutlarım..." Elini uzatıp ajanla tokalaşarak sözlerini sürdürdü: "Bu durumu kamuya açıklamıyoruz. Çünkü başarılarından ötürü zaten FBI prestij kazanmış durumda. Ve yapılacak bir açıklama seni tehlikeye sokabilirdi."

"Yalnızca çılgınlar bunu yapabilir," dedi Cilke. "Çünkü, büyük suç örgütleri bir ajana zarar veremeyeceğini anladılar."

"Sen, FBI'ın kan davası güttüğünü mü ima ediyorsun?"

"Oh, hayır efendim. Bizim eskisinden çok daha dikkatli davrandığımızı söylüyorum."

Genel Müdür her şeyin bir sınırı bulunduğunu ve dürüstlüğün bile her zaman pamuk ipliğine bağlı olduğunu bilerek bu konunun üzerinde durmadan sözlerine devam etti: "Seni bir kancaya bağlı durumda tutmak dürüstlük olmayacaktı. Bu yüzden ve başarılarından ötürü seni buradaki yardımcılık görevlerinden birine atadım. Ancak, bu atama hemen yürürlüğe konulmayacak. Elbette bunun bazı geçerli nedenleri var: Sen uygulama alanında çok zeki, başarılı ve kurnazsın. Ve orada daha yapılacak işler var. Mafya, daha etkili başka sözcük bulamıyorum, şimdi de iş başında. Madde iki, senin üst kademe FBI yetkililerine bile adını açıklamaktan kaçındığın bir muhbirin var. Gayrıresmi olarak bunu bize söyledin. AFLAX koduyla gizli tutulan bir bilgi bu. İşte bu nedenle sen gayrıresmi olarak onaylanmış durumdasın. Üçüncü nokta, senin New York polisinin bazı dedektifleriyle çok sıkı ilişkilerinin bulunması."

Genel Müdür ile ajan Kurt Cilke'nin görüşme gündeminde daha başka maddeler de vardı. Genel Müdür, "New York'taki 'Omertà' etkinliğimiz ne âlemde? Tüm işlemlerimizde yasal yönden çok temiz kalmaya özen göstermeliyiz," dedi.

"Elbette efendim," diyen Cilke'nin yüzü ifadesizdi. Genel Müdür de bu konuda alınacak mesafeler bulunduğunu biliyordu.

Cilke, "O işte önümüze bazı engeller çıktı. Raymonde Aprile bizimle işbirliği yapmaya yanaşmadı. Elbette, o engel artık hayatta değil," dedi.

"Bay Aprile çok kolay bir şekilde öldürüldü..." diyen Genel Müdür alaycı bir ses tonuyla ekledi: "Sana o olaydan önce herhangi bir bilginin ulaşıp ulaşmadığını sorarak hakaret etmek istemem. Ama belki, arkadaşın Portella..."

"O olayı gerçekten bilmiyorduk," diyen Ajan Cilke açıklama yaptı: "İtalyanlar kesinlikle yetkililere gitmezler. Biz yalnızca ölü bedenleri çevirip yüzüne bakarak tanımak zorunda kalırız. Daha önce de tartıştığımız gibi, ben şimdi Astorre Viola ile bağlantı kurdum. Bu genç adam gizlilik belgesini imzaladı ama bizimle işbirliği yapmaya karşı çıktı. Portella ile de iş yapmayacak ve sanırım bankalarını satmayacak."

"Öyleyse şimdi biz ne yapabiliriz? Bu işin ne denli önemli olduğunu biliyorsun. Bankacıyı RICO yasalarına uygun olarak sorgularsak, devlet adına bankalara el koyabiliriz. Böylece on milyar dolar, suç bağlantılı işlere kaymış olur. Bu da, FBI için bile büyük bir tutardır. Ve sonra senin Portella ile ilişkine son verebiliriz. O adam artık yararlılığını yitirmiş olur. Kurt, sen çok duyarlı bir noktadasın şu anda. Yalnızca yardımcılarım ve ben Portella ile sahte işbirliği yaptığını biliyoruz. Ondan para aldığın için adam, hesabına çalıştığını sanıyor. Ancak bu durum senin yaşamını tehlikeye sokabilir."

"O, bir federal ajanın yaşamını tehlikeye sokamaz. Çılgın bir adamdır, ama o denli çılgın değildir."

"Eh, bu operasyonlarımızda Portella'nın yıldızı da sönmelidir," dedi Genel Müdür. "Senin bu konularda planların neler?"

"Bence Astorre herkesin söylediği kadar masum biri değil. Onun geçmişini araştırıyorum. Bu arada Baba Aprile'in çocuklarına Astorre'a söylediği ve yaptığı şeylere önem vermemelerini söyleyeceğim. Ancak, bir konuda kaygılıyım: Şu anda onların bankalarının yönetimi için on yıl gerilere kadar dönüp RICO yasalarını uygulayabilir miyiz diye."

"Bu durum başsavcının bileceği bir şey," diye yanıt verdi Müdür. "Biz bir kez ayağımızı kapının aralığına koyduk mu ardından bin tane avukat bizi izleyecek ve mahkemelerin de bizi destekleyeceği bir durumla karşı karşıya gelmiş olacağız."

"Benim Cayman Adaları'ndaki gizli banka hesabıma Portella para yatırıp duruyor," dedi Cilke. "Sanki ben para harcıyormuşum gibi oradan biraz para çekseniz iyi olur sanırım."

"Bu durumu ayarlarım. Senin Timmona Portella'nın pek tutumlu bir adam olduğunu söylemeliyim."

Cilke gülümseyerek yanıtladı: "Benim satılık bir adam olduğuma gerçekten inanıyor o."

"O adama karşı çok dikkatli ol," diyen Genel Müdür içtenlikle uyardı: "Bir suç işlemek üzere ona gerçek müttefiki olduğu kanısını verme."

"Anlıyorum," dedi Cilke, bir yandan da düşünüyordu. Bunun söylenmesi uygulanmasından çok daha kolaydı.

"Ve gereksiz riskleri alma. Güney Amerika ve Sicilya'nın uyuşturucu satıcılarının Portella ile bağlantılı olduğunu ve hepsinin acımasız kişiler olduğunu aklından çıkarma."

"O konuda size her gün yazılı ya da sözlü rapor vereyim mi?"

"İkisini de istemem. Senin doğruluğuna güvenim var. Üstelik, Kongre Araştırma Komisyonu'na yalan söylemek zorunda kalmayı istemiyorum. Sen, yardımcılarımdan biri olarak buraya gelince bu tür ilişkilerini kesmek zorunda kalacaksın," diyen Genel Müdür ajanının yanıtını bekler gibi sustu.

Kurt Cilke, sanki aklını okuyacakmış gibi Genel Müdür'ün yanında gerçek düşüncesini aklından geçirmeye kesinlikle cesaret edemedi. Ama, gene de içinde bir isyan dalgası kabarmış gibiydi. Lanet olası adam, kendisini ne sanıyordu? Amerikan Medeni Haklar Birliği üyesi mi? Ona yazdığı muhtıralarda tüm İtalyanlar'ın Mafya Örgütü üyesi, tüm Müslümanlar'ın terörist ve tüm karaderili kişilerin suç işleyen sınıftan kişiler olmadığının altını kalın kalın çizmemiş miydi? Lanet olası şu adam, sokaktaki suçları kimin işlediğini sanıyordu?

Oysa isyan etmek yerine pek sakin bir sesle konuştu Cilke. "Efendim, benim istifamı istiyorsanız erken emekliliğim için yeterli zamanımı doldurmuş olduğumu söyleyebilirim."

"Hayır," dedi Genel Müdür. "Beni yanıtla, o türden ilişkilerini hemen tasfiye edebilir misin?"

"Büroya muhbirlik yapanların hepsinin adlarını size verdim. Ucuz ve kestirme yoldan işleri çözümlemem için bu benim bir yorumlama yolumdur. Yerel polis gücüyle ilişki kurmam ise, FBI'ın halkla ilişkiler kurma politikasının sınırları içine girer."

Genel Müdür, "Senin ortaya çıkardığın sonuçlar başardığın işleri anlatır. Bir yıl daha işler böyle gitsin, deneyelim." Bir an durup içini çeken yaşlı adam adeta sabırsızlanmış gibiydi. "Yalan yere yemin eden tütün şirketi yönetici-

lerine çıkaracağın tebligat için yeterince delile ulaştın mı?"

"Kolayca ulaştım," diye yanıtlayan Cilke, Genel Müdür'ün bu soruyu sormasına şaşmıştı. Çünkü, bütün dosyaları eksiksiz hazırlamış bulunuyordu.

"Ancak o yöneticiler kişisel olarak inandığı şeyler üzerine yemin etmiş olabilirler. Amerikan halkının yarısının da onlarla aynı düşünceleri paylaştığına ilişkin elimizde anket sonuçları var."

"O anketlerde oy verenlerin bizim izlediğimiz olayla ilgileri bulunmuyor. O küçük insanlar, Kongre'de yalan yere tanıklık edip suç işlemediler. Elimizde tütün şirketleri yöneticilerinin bilerek yalan söylediğini kanıtlayan kaset ve şirket içi yazışmalar var. O adamlar, işe fesat karıştırdılar."

"Haklısın," diyen Genel Müdür bir kez daha içini çekerek konuşmasını sürdürdü: "Ancak başsavcı bu olayda bir anlaşma yaptı. Buna göre davada iddianame düzenlenmeyecek ve hapis cezası istenmeyecek. Karşılık olarak adamlar da devlete yüzlerce milyar dolar ödeyecek ve soruşturma kapatılacak. Olay bizim elimizden çıkmış oldu artık."

"Çok iyi olmuş efendim," diyen ajan Cilke ekledi: "Elimdeki fazla adamları her zaman başka işlerde kullanabilirim."

"Evet, senin için iyi oldu. Seni başka bir olayla da mutlu edebilirim. Yasa dışı yollardan bazı teknolojilerin Çin'e sevkedilmesi hakkında. O da pek ciddi bir konuydu."

"Ancak o işte bir seçme durumu olamaz efendim," dedi Cilke. "Çünkü o şirketler bilerek yasayı ticari kazançlarını artırmak için çiğnediler. ABD'nin güvenliğinde derin yara açtılar. O yöneticiler ülkeyi zarara sokan fesatçılığı yaptılar."

"Biz onları kötü durumda yakaladık. Ama sen de bilirsin, herkesin yaptığı işte bityeniği bulunur. Herkes, kimi zaman fesatlık eder. Ancak ben bu olayda da senin kapataca-

ğın ve adam tasarrufu yapacağın bir dosya bulunduğunu söylüyorum."

Cilke, duyduklarına inanamazmış gibi sordu: "Efendim, siz bu konuda da bir anlaşma yapıldığını mı söylüyorsunuz bana?"

Genel Müdür koltuğunda geriye doğru kaykıldı ve Cilke'nin hakaret imasına karşılık, kaşlarını çatarak itirafta bulunur gibi konuştu: "Kurt, sen FBI'ın sahadaki en iyi adamısın. Ama siyasal öngörün bulunmuyor. Şimdi beni dinle ve şunu kesinlikle unutma: Altı milyarderi cezaevine gönderemezsin. Bu durum, bir demokraside mümkün değildir."

"Ve bu da böyle oldu ha?"

"O adamlara uygulanacak parasal yaptırımlar pek ağır olacak. Şimdi diğer konulara geçelim. Bunlardan biri çok gizli bir bilgi: Federal hükümetçe tutuklanmış bir kişiyi, Kolombiya'da tutuklu ve bizim uyuşturucu ticaretiyle yaptığımız savaşta çok değerli bir adamımız olan rehine muhbirimizle takas edeceğiz. Şimdi, bu da sana çok bildik bir olay gibi gelecek. Dört yıl önce, bir uyuşturucu taciri beş kişiyi rehin almıştı. Bunlardan biri adam ve dördü de çocuktu. Tacir, o insanları ve bizim bir ajanımızı öldürmüştü. Uyuşturucu taciri, tahliye koşulu olmaksızın idama mahkûm edilmişti. Senin de bu idam cezasına karşı hoşgörüsüz olduğunu sanmıyorum. Ve şimdi biz o uyuşturucu tacirini özgür bırakacağız. Sen de gene pek mutlu olmayacaksın. Unutma, bunlar çok gizli bilgiler. Dosyaları karıştırılıp çok fazla yaygara koparılacak türden şeyler. Sen ve adamlarının bu konuda hiçbir yorum yapmamalarını istiyoruz. Anlaşıldı mı?"

Cilke, bu sözlere karşı çıkıp "Ama biz birinin ajanımızı öldürüp hiçbir şey yapmamış gibi elini kolunu sallaya sallaya çıkıp gitmesine izin veremeyiz," dedi.

"Federal bir memurun bu türden sözleri kabul edilemez," dedi Genel Müdür.

Kurt Cilke, öfkesini belli etmemeye çalıştı. "Öyleyse tüm ajanlar tehlikede olacak. Sokaklarda durum böyledir. O ajan, rehine adamla çocukları kurtarmaya çalışırken öldürüldü. Bu, soğukkanlılıkla yapılmış bir infazdı. Katili özgür bırakmak o ajanın yaşama hakkına büyük hakaret olacaktır."

"FBI'da kan davası güdülmesi zihniyetine izin verilemez. Aksi takdirde biz katillerden daha iyi kişiler olamayız... Şimdi, sende Güney Amerika'ya göç eden o bilim adamları hakkında yeni bilgiler var mı?"

Konuşmanın geldiği şu noktada Cilke, artık Genel Müdür'e güvenmediğini sezinleyerek, "Yeni bir şey yok," deyip yalan söyledi. Bundan böyle Büro'nun siyasal uzlaşmalarının bir parçası olmak istemiyordu. Artık tek adam olarak oyununu oynayacaktı.

"Eh, şu anda elinin altında çok adam var. Bu nedenle o dosyanın üzerinde etkinliğinizi yoğunlaştırın," dedi Genel Müdür. "Timmona Portella'yı yakalayınca üç yardımcıdan biri olmak üzere seni buraya aldıracağım."

"Teşekkür ederim, ama ben Portella'yı temize havale edince emekliliğimi istemeye karar verdim."

Bu sözleri duyunca Genel Müdür derin derin göğüs geçirdi. "O kararını yeniden düşün. Bu anlaşmaların seni ne kadar üzdüğünü biliyorum. Ama şunu unutma, FBI yalnızca kanunu çiğneyenlere karşı toplumu korumakla sorumludur. Ancak, biz toplumu bir bütün olarak uzun süreçte etkileyecek eylemleri de yapmakla yükümlüyüz."

"Bunu okuldan beri anımsıyorum: Sonuç, her şeyi mazur görür," dedi Cilke.

Genel Müdür omuzlarını silkerek konuştu: "Bazen öyledir. Her neyse, sen erken emeklilik kararını yeniden düşün. Dosyana bir övgü mektubu koydurtacağım. Büro'dan gitsen de burada kalsan da, ABD Başkanı'ndan bir madalya alacaksın."

"Teşekkür ederim, efendim."

Genel Müdür, ajan Cilke'nin elini sıkıp bürosunun kapısına kadar uğurlarken son bir soru daha sordu: "Aprile dosyasına ne oldu? Aylar geçti ve o konuda bir şey yapılmadı."

"O olay New York polisini ilgilendiriyor. Elbette ki ben de olayla ilgilendim," diyen yetkili ajan sözlerini şöyle bağladı: "Şu ana değin o konuda elimizden geleni yaptık ama ipucu elde edemedik. Sanırım o konunun çözülme şansı bulunmuyor."

O gece Cilke, yardımcısı Bill Boxton ile birlikte yemek yedi. Yemekten sonra yardımcısına, "Sana iyi haberlerim var," dedi. "Tütün şirketleri ve Çin'e yasa dışı yoldan teknoloji sevkiyatı dosyaları kapatıldı. Genel Müdür suçluların değil de parasal yaptırımların peşinde koşuyor. Bu da bize fazlasıyla adam gücü tasarrufu sağlayacak."

Boxton, "Olmaz öyle pislik!..." diye isyan etti. "Her zaman ben Genel Müdür'ün dürüst bir adam olduğunu düşünmüştüm. Eski kafalı bir atıcıymış. Peki, istifa edecek mi?"

"Eski kafalı atıcılar ve tam zamanında isabet kaydeden eski kafalı atıcılar vardır..."

"Başka bir şey de var mı?"

"Ben, Timmona Portella'yı temizleyince Genel Müdür Yardımcılığı görevine getirilecekmişim. Bu, garantiymiş. Oysa, o zaman işi bırakıp emekliye ayrılacağım."

"Evet," dedi Boxton. "O zaman da yerine beni salık verirsin artık."

Cilke, "Senin bu konuda hiç şansın yok. Genel Müdür o tür sözcükleri kullanmaktan çok hoşlandığını biliyor."

Boxton, alaycı bir düş kırıklığıyla, "Pislik! mi ya da Lanet olsun! sözcükleri mi onlar?" diye sordu.

Ertesi gün Cilke istasyondan evine kadar yürüdü. Karısı kızıyla birlikte bir haftalığına Florida'daki annesini ziyarete gitmişti. Ve yetkili ajan taksiye binmekten nefret ederdi. Evinin araba giriş yoluna yaklaşırken köpeklerinin havlamaması onu şaşırttı. Onları adlarıyla çağırdı ama ses gelmedi. Hayvanlar yakındaki ormanda ya da çevrede geziniyor olmalıydı.

Cilke, özellikle yemek zamanında ailesini özlerdi. Tüm Amerika'da yalnız başına ya da ajan arkadaşlarıyla birlikte lokantalarda yemek yerken herhangi bir tehlikeye karşı hep uyanık ve tetikte olurdu.

Şimdi karısının kendisine öğrettiği basit bir yemeği –sebze, yeşil salata ve küçük bir bifteği kullanarak– hazırlıyordu. Yemekte kahve içmedi. Bunun yerine küçük bir kadehle konyak aldı. Duş yapmak ve yatmadan önce karısına telefon etmek için üst kata çıktı. Her gece yatmadan önce kitap okurdu. Kitapları çok severdi ama bazı polisiye romanlarda FBI ajanlarının kötü çizilmiş portrelerini okuyunca mutsuz olurdu. Öyle kitapların lanet olası yazarları neyi bilirdi ki?

Yatak odasının kapısını açınca hemen kan kokusunu aldı ve yaşamında gizli kalmış tüm korkularının hücum ettiği beyni karmakarışık oldu. Yataklarının üzerine iki Alman çoban köpeği boylu boyunca yatırılmıştı. Hayvanların kahverengi kürkü kırmızıya boyanmış, ayakları ikişer ikişer birbirine bağlanmış ve ağızları gazlı bezle sarılmış durumdaydı. Kalpleri kesilip yerinden çıkarılmış ve karınlarının üzerine yatırılmıştı.

Büyük bir çabayla aklını başına topladı.

İçgüdüsel olarak sağlığını öğrenmek için hemen karısına telefon etti. Ona bir şey anlatmadı. Sonra FBI'ın nöbetçi memurunu arayarak bir araştırma ve bir de temizlik ekibi göndermesini istedi. Tüm yatak örtüleri, şilte ile yerdeki ha-

lıyı atmak zorunda kalacaklardı. Cilke, yerel polisi aramadı.

Altı saat sonra FBI'ın ekipleri gidince Cilke, Genel Müdür'e bir rapor yazdı. Bu kez normal büyüklükte bir bardağa konyak koyup durumu çözümlerken içti.

Bir an, karısına köpeklerinin kaçtığına ilişkin bir öykü uydurarak yalan söylemeyi düşündü, ancak evdeki halı, yatak örtüleri ve şilte eksikti. Üstelik böyle yapması karısına karşı dürüstlük olmayacaktı. Karısının bu durumda bir seçim yapma hakkı olmalıydı. Her şeyin de ötesinde, karısı olayı öğrendiğinde yalan söylediği için onu bağışlamayacaktı.

Georgette döndüğünde her şeyi ona anlatmak zorundaydı.

Köpeklerini ölü bulduğu günün ertesinde Cilke, Genel Müdür ile görüşmek için Washington'a ve oradan karısının yanına gitmek üzere Florida'ya uçtu.

Karısının akrabalarıyla birlikte yemek yedikten sonra Georgette'i plajda yürüyüşe çıkardı. Birlikte yürüyüp güneş ışınlarıyla yüzeyi parıldayan mavi sulara bakarlarken karısına köpeklerinin ölümünü anlattı. Bu, Sicilya Mafyası'nın kişileri korkutup sindirmek için uyguladığı bir yöntemdi.

Georgette, düşünceliydi. "Hani sen gazetelere göre ülkeyi Mafya'dan kurtarmıştın?"

"Aşağı yukarı öyle olmuştu," dedi Cilke. "Geriye uyuşturucu ticareti yapan bir-iki örgüt kalmıştı. Ve şimdi bu işi yapanın kim olduğundan üç aşağı beş yukarı eminim."

"Zavallı köpeklerimiz, onlara çok acıdım. İnsanlar nasıl bu denli acımasız olabilirler? Genel Müdür ile bu konuda görüştün mü?"

Cilke, karısının köpeklerle bu denli ilgilenmiş olmasından rahatsızlık duydu. "Genel Müdür önüme üç seçenek koydu: Birincisi FBI'dan istifa edip yer değiştirmemdi. Ben

bu seçeneği reddettim. İkinci seçenek, ailemi Büro'nun korunması altında başka bir yere yerleştirmem ve olay kapanana kadar sizi orada tutmamdı. Üçüncü seçenek, bir şey olmamış gibi hep birlikte evimizde kalmamızdı. Bu durumda 24 saat süreyle bir güvenlik ekibi bizi koruyacak, bir kadın ajan evde seninle kalacak, evden çıktığınızda sana ve kızımıza iki koruma eşlik edecekti. Evin yakınında en çağdaş alarm aygıtlarıyla donatılmış bir güvenlik karakolu kurulacaktı. Bu seçenekler üzerinde sen ne düşünürsün? Bu olayın altı ay içinde sona ereceğini sanıyoruz."

"Bu yapılanın bir blöf olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. O adamlar bir Federal ajana ya da onun ailesine zarar vermeyi göze alamazlar."

Genç kadın mavi renkli sakin sulara gözünü dikip bakarken eliyle kocasını sıkı sıkı tutuyordu. "Kalacağım seninle. Çünkü, çok özleyeceğimi ve senin de bu olayın peşini bırakmayacağını biliyorum. Ancak altı ayda biteceğinden nasıl emin olabilirsiniz?"

"Eminim," dedi Cilke.

Georgette başını iki yana salladı. "Bu kadar emin olmandan hoşlanmıyorum. Korkunç şeyler yapma lütfen. Ve bana bir söz daha vermeni istiyorum: Bu dosya kapanınca, FBI'dan istifa edeceksin. Avukatlık ya da öğretmenliğe başlayabilirsin. Hayatımın sonuna değin bu şekilde yaşayamam..." Genç kadın bu sözleri söylerken içtenlikliydi.

Onun son sözleri Cilke'yi etkilemişti. Karısı onu çok özleyeceğini söylemişti. Yetkili ajan sık sık böyle bir kadının kendisi gibi bir adamı nasıl olup da sevebildiğini merak etmişti. Ancak bir gün gelip de Georgette'in böyle bir istekte bulunacağını hep tahmin etmişti. İçini çekerek, "İşten ayrılacağıma söz veriyorum," dedi.

Plajda yürüyüşlerini sürdürüp daha sonra güneşe karşı korunmalı, küçük, yeşil bir parkta oturdular. Hafifçe esen

rüzgâr, karısının saçlarını havalandırıp onu çok genç ve mutlu bir kadın gibi gösteriyordu. Cilke, ona verdiği sözden kesinlikle vazgeçmeyeceğini biliyordu. Karısının, yaşamını riske sokarak yanında kaldığı şu doğru anda söz alıp çok zekice davrandığının da farkındaydı. Üstelik zeki bir kadın tarafından sevilmeyi kim istemezdi? Cilke, kafasından geçenleri tartarken karısının yaşamının ne kadar korku dolu ve aşağılayıcı olduğunu da biliyordu. Kadının kurnazlığı belki masumca bir şeydi. Bunu kim yargılayabilirdi? Karısı, Cilke'yi hiç yargılamamıştı. Masum kurnazlığı içinde kocasından hiç kuşkuya düşmemişti.

Altıncı Bölüm

FRANKY ile Stace Sturzo adlı ikiz kardeşlerin Los Angeles kentinde büyük bir spor malzemeleri mağazası ile Santa Monica'da Malibu plajına beş dakika uzaklıkta bir evleri vardı. İki kardeş de evlenmiş ama evlilikleri yürümeyince boşanıp aynı evde birlikte yaşamaya başlamışlardı.

Dostlarına ikiz olduklarını kesinlikle söylemezlerdi. Kendine güvenli, çok sakin tavırları ve bedenlerinin atletik yönden çok formda oluşu dışında ikizlerin kardeş oldukları pek belli değildi. Franky daha çekici ve huysuz bir tipti. Stace ise vurdumduymazdı. Ancak iki kardeş de sevimli oluşlarıyla dikkati çekerlerdi.

Los Angeles kentinin kaliteli spor kulüplerinden birinin üyesiydiler. Kulübün spor salonunda elektronik ölçü aletleriyle donatılmış beden geliştirme makineleri ve çalışırken kendi bedenlerini gözlemek için duvarda geniş TV ekranları vardı. Kulübün ayrıca basketbol alanı, yüzme havuzu ve hatta boks ringi bulunuyordu. Her spor yerinde yakışıklı ve heykel bedenli erkek; hoş ve bakımlı kadın eğitciler görev yapıyordu.

İki kardeş bu kulübü spor yapmak ve kendileri gibi spora zamanlarını ayıran kadınlarla arkadaşlık kurmak için kullanıyordu. Burası kendilerine benzeyen erkekler için büyük bir av alanıydı. Çevrelerinde bedenlerini formda tutmak için çırpınan yıldız adayı güzel kızlar ile kocaları tarafından ihmal edilen, saatlerini burada öldürmeye çalışan ve fizik-

sel formun gerekliliğine inanan bıkkın kadınlar vardı. Bunlar sinema yıldızlarının eşiydi.

Ancak Franky ile Stace bu kulüpte en çok basketbol oyunlarına katılmaktan keyif duyuyorlardı. Kulübe bazen iyi oyuncular da geliyordu. Bir seferinde Los Angeles Lakers takımının yedek oyuncularından biri bile buraya gelmişti. İkizler bu oyuncuya karşı oynamış ve oyunda ona direnebildiklerini görmüşlerdi. Bu da onlara lisedeyken yılın karmasına seçildikleri güzel yıllarını anımsatmıştı. Ancak bugünlerde gerçek bir basket oyununda o denli şanslı olabileceklerini hayal edemiyorlardı. Çünkü, kendileri vargücüyle oynarken, Lakersli yedek oyuncu onlarla yalnızca iyi zaman geçirir gibiydi.

Spor kulübünün sağlıklı besin servisi yapılan lokantasında kadın spor eğiticileriyle, kocalarından bıkkın ev kadınları ve kimi zaman yıldız adayı genç kızlarla arkadaşlık kurup iyi zaman geçiriyorlardı. Ama bu, onların yaşamının küçük bir bölümüydü.

Frank, yerel bir ilkokulun basket takımına koçluk ediyor ve bu işi çok ciddiye alıyordu. Geleceğin bir basketbol yıldızını keşfetmeyi umut etmekteydi. Çevresine sert ama tatlı bir otorite havası yaymakta ve çocuklar tarafından pek sevilmekteydi. Onun da çok sevdiği, basketbol koçlarının bir taktiği vardı: "Tamam," diyordu. "Yirmi sayı geridesiniz. Oyunun son çeyrek zamanı geldi. Biraz canlanıp on sayı atıyorsunuz. Şu anda onları yakalayıp oyunu kazanabilirsiniz. Sinir gücünüz ve kendine güveniniz tam. Her zaman bu oyunu kazanabilirsiniz. Şimdi on sayı, ama biraz sonra beş sayı geridesiniz. Daha sonra beraberlik gelecek. Ve oyunu kazanacaksınız!"

Elbette verdiği bu taktik işe yaramıyordu. Çocuklar fiziksel yönden gelişmiş ve akılsal yönden dayanıklılığa ulaşmış değillerdi. Onlar yalnızca çocuktu. Oysa Frank

gerçekten yetenekli çocukların bu sözleri unutmayacağını ve ileride bu taktiğin onlara yararlı olacağını biliyordu.

Stace, ikisi arasında daha dengeli ama biraz heyecansız olanıydı. Dikkatini koşu yapma etkinliğinde ve bir de onları geçindiren kazancı sağlayan spor mağazasını yönetmede yoğunlaştırıyordu. Ayrıca arada bir aldıkları tetikçilik işinde son kararı o veriyordu. Bu son işte, en az risk ve en fazla ücret almışlardı. Stace, yaptığı her işte yüzde hesaplarına inanırdı. Çabuk sıkıntıya kapılan bir mizacı vardı. İki kardeşi bir arada tutan etken, herhangi bir konu üzerinde pek seyrek olarak anlaşmazlığa düşmeleriydi. Aynı zevkleri paylaşıyor ve fiziksel yetenekleri de hemen hemen birbirininkine denk düşüyordu. Bazen boks yaparken ya da basket oynarken karşı takımlarda yer alırlarsa birbirlerine girip dalaştıkları oluyordu. Franky'nin daha hızlı olmasına karşı Stace çok daha iyi bir taktikçiydi. Bu özellikleri de onların ilişkisini güçlendiriyordu. Kesinkes birbirlerine inanıyor ve bu inançları dünyanın geri kalanına karşı onları rahatlatan bir güvence sağlıyordu.

Kırk yaşındaydılar ve yaşam biçimleri onlara pek uygundu. Ancak, aralarında sık sık evlenmek ve aile sahibi olmaktan söz ediyorlardı. Stace'in San Fransisco'da metresi ve Franky'nin La Vegas'ta sahneye çıkan kız arkadaşı vardı. Her iki kadın da evlenmeye eğilimli değildi. Ve ikizler sanki el ve ayaklarını hafif hafif hareket ettirerek suyun üzerinde dik duruyor gibiydiler. Böylece, kendilerine daha uygun birisiyle karşılaşmayı umut ederek bekliyorlardı.

Bu denli güleryüzlü ve birlikte olunması kolay kişi özelliğini taşıdıklarından kolayca arkadaş buluyor ve yoğun bir sosyal yaşantıyı sürdürüyorlardı. Baba Aprile'i öldürdüklerinden sonraki bir yılı endişe içinde geçirmişlerdi. Baba Aprile gibi bir adam hiçbir tehlike yaşanmadan öldürülmüş olamazdı.

Bir yıllık sürenin sonu yaklaşınca Stace, kendilerine ödenecek ikinci beş yüz bin dolar için Heskow'a telefon etti. Yaptıkları kısa, özlü ve ne söylendiği belli belirsiz anlaşılan bir görüşme oldu.

"Merhaba, Heskow," dedi Stace. "Bir ay içinde oraya geliyoruz. Her şey yolunda mı?"

Heskow, Stace'in sesini duyduğuna sevinmiş gibiydi. "Her şey yolunda. Her şey hazır. Geleceğiniz günü tam olarak bildirin. O gün kentten uzakta ya da başka yerde bulunmayı istemem."

Stace güldü ve rahatça, "Seni bulacağız, tamam mı? Sen süreyi bir ay olarak düşün," diyerek telefonu kapattı.

Franky ile Stace kendilerine yapılacak son ödemeyi aralarında tartışmışlardı. Böyle bir anlaşmada paranın alınması da tehlikeli bir durum olurdu. Bazen adamlar bitmiş iş için bir kez daha para ödemekten nefret ederdi. Her işte böyle durumlar olabilirdi. Kimi zaman da kişiler büyüklük hayaline kapılır, kendilerinin de profesyoneller kadar iyi olduğunu düşünürlerdi. Böyle bir tehlike Heskow ile iş yapıldığında en az düzeydeydi. Çünkü bu adam her zaman inanılır bir komisyoncu olmuştu. Ancak, Baba Aprile'in öldürülmesi işi hem ödenen para hem de öldürülen kişi yönünden özel bir durumdu. Bu nedenle ikiz kardeşler, Heskow'un şike yapmasını istemiyorlardı.

İkizler geçen yıl tenis oynamaya başlamış ama bu onları yenilgiye uğratan tek spor dalı olmuştu. Kendilerine tenise küçük yaşlarda bir eğitici ile başlanması ve o eğiticinin bazı temel vuruşları öğretmesinin gerekli olduğu anlatılmasına karşın, ikisi de atletik yönden pek yetenekli olduklarından bu yenilgiyi içlerine sindirememişlerdi. Yabancı bir dilin en iyi erken yaşlarda öğrenilebilmesi gibi, tenisin de kendine has özellikleri vardı. Bu nedenle, Arizona'nın Scottsdale kasabasındaki tenis çiftliğinde bir iki hafta kalıp temel tenis

kursuna katılmayı kararlaştırdılar. Oradan New York'a yolculuk edip Heskow ile buluşacaklardı. Elbette ki tenis çiftliğinde bulundukları sırada, Scottsdale'den uçakla bir saatten az süreli uçuş uzaklığındaki Las Vegas'a gidip birkaç geceyi de orada geçirmeyi istiyorlardı.

Tenis çiftliği süper lüks bir yerdi. Franky ile Stace'e tuğladan yapılmış, klimalı, duvarları kızılderili motifleriyle süslü, iki yatak odalı ve balkonu olan oturma odalı küçük bir ev verilmişti. Evin dağlara bakan çok güzel manzarası, amerikanbarı ve büyük bir buzdolabı vardı. Dev bir TV ekranı, oturma odasının bir köşesini kaplıyordu.

Ama, iki haftalık süre tatsız bir olayla başladı. Tenis öğretmenlerinden biri, Franky'ye güç anlar yaşattı. Aslında acemi tenis öğrencilerinin oluşturduğu grupta en iyi oynayanı Franky idi. Kurallara pek uymayan ve yabanice uyguladığı servis atışlarıyla Franky pek gurur duyuyordu. Ama Leslie adlı öğretmen, özellikle onun bu servislerinden pek rahatsız olmuştu. Bir oyunda Franky, attığı servisle topu rakibine vurdurdu. Acemi rakibi toptan kaçamamıştı.

Ardından da Frank, öğretmen Leslie'ye, "Harika bir servisti, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Leslie. "Ayağınla faul yaptın. Ayağının ucu servis çizgisine bastı. Bir kez daha, ama bu kez faulsüz servis at. Attığın bu tür servislerin çoğu saha içi yerine dışarı gider."

Franky bir servis daha attı. Hızlı ve faulsüzdü atışı. "Bu kez kusursuz, öyle değil mi?"

"Gene ayağınla faul yaptın," diyen Leslie ağır ağır konuştu: "Ve pislik türü bir servisti o. Sen, yalnızca topu sahanın içine atmaya çalış. Acemi bir oyuncu olarak çok şey yapmak istiyorsun. Oyunu kurallarına göre oyna!"

Franky, bu sözlere fena halde sinirlenmişti. Gene de kendisini kontrol etti. "Beni acemi olmayan birisiyle oynat, o zaman ne yapacağımı görelim." Bir an durduktan sonra, "Benimle oynamaya ne dersin?" dedi.

Leslie ona tiksinir gibi baktı. "Acemilerle oynamam ben." Eliyle yirmi yaşlarında bir kızı işaret ederek, "Rosie!..." diye seslendi. "Bay Sturzo ile tek setlik bir oyun oynasana."

Kız korta yeni gelmişti. Beyaz şortundan ortaya çıkan güneş yanığı tenli düzgün bacakları ve üzerinde tenis çiftliğinin amblemini taşıyan pembe renkli bluzu vardı. Yaramaz ifadeli yüzü pek güzel ve saçları at kuyruğu biçimindeydi.

Franky, tüm silahlarını bırakmış gibiydi. "Bana avantaj tanımalısın, çünkü bana göre çok iyi olmalısın. Tenis öğretmeni misin sen?"

"Hayır," dedi Rosie. "Buraya tenis dersi almaya geliyorum ben de. Leslie şampiyon tenisçidir."

Leslie, genç kıza "Ona avantaj tanı. Tenisi seninkinden aşağı düzeyde," dedi.

"Her oyunda bir sayı avans vermeye ne dersin?" diye soran Franky, pazarlıkta daha aşağı inmeye de hazırmış gibi görünüyordu.

Rosie başkalarını da gülümsetecek biçimde gülümseyerek, "Hayır, o sana yetmez. Benden isteyeceğin her oyunda iki sayı avans olmalı. Ve oyunlarda berabere duruma gelirsek, oyunu kazanmam için iki sayı daha almam gerekmeli," dedi.

Franky kızın elini sıktı. "Haydi başlayalım." Birbirlerine o denli yakın duruyorlardı ki, kızın bedeninin tatlı kokusunu algılayabiliyordu Franky. Genç kız fısıldar gibi, "Kötü oynayıp oyunu sana kazandırmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır," diyen Franky heyecanlanmıştı: "Bu avansla zaten beni yenebilirsin."

Leslie onları izleyip sayıları sayarken ve ayak faullerini

hiç söylemezken oynadılar. Franky, ilk iki oyunu kazandı. Ama sonra, Rosie adama üstünlük sağladı. Genç kızın vuruşları kusursuzdu ve Franky'nin servislerini karşılamakta güçlük çekmiyordu. Çünkü, her seferinde servisi karşılayacağı en uygun yerde bulunuyordu. Birkaç kez berabere duruma gelmelerine karşın, kız oyunu 6-2 kazandı.

"Hey sen, bir acemiye göre çok iyi oynuyorsun," dedi Rosie. "Ama yirmi yaşını geçmeden önce bu oyuna başlamamıştın, öyle değil mi?"

"Öyle," diyen Franky şu 'acemi' sözcüğünden nefret etmeye başlamıştı.

"Tenise çocukken başlamalı, temel vuruşları ve servis atmayı öğrenmeliydin."

"Oh, öyle mi?" diyen Franky, meydan okumayı ihmal etmedi. "Biz buradan ayrılmadan önce seni yeneceğim."

Rosie kocaman bir gülümsemeyle güldü. Öylesine küçük bir yüz için cömertçe açılan ağzı vardı. "Elbette, sen hayatının en iyi, ben de en kötü günümü yaşıyorsam, kuşkusuz."

Franky bu söze katılarak güldü.

Bu arada yanlarına Stace gelip kendini tanıttı. "Neden bu akşam yemeğini bizimle yemiyorsun? Franky seni davet etmeyecektir. Çünkü, onu yenmişsin. Ama, o da yemeğe katılır."

"Ah, bu hiç doğru değil," dedi Rosie. "O beni yemeğe davet etmek üzereydi. Saat sekize ne dersiniz, sizce uygun mu?"

"Çok iyi," diyen Stace raketiyle hafifçe Franky'ye vurdu.

Franky, "Ben de orada olacağım," dedi.

Akşam yemeğini tenis çiftliğinin çatısı kemerli, vitrin biçimindeki geniş camları çöle ve dağlara bakan büyük salonlu lokantasında yediler. Daha sonra Franky'nin kardeşine söyleyeceği gibi, yemek boyunca Rosie iyi bir keşif olduğunu kanıtladı. Genç kız her ikisiyle de flört ediyor; tenis kulübü ve personeli hakkında bilgiler veriyor; büyük tenis

oyuncuları, geçmişin ve günümüzün şampiyonluk maçları ve tenisle ilgili kendi bireysel anılarını anlatıyordu. Ayrıca iyi bir dinleyiciydi. Onlara kendilerinden söz ettiriyordu. Franky, kıza ilkokulda yapmakta olduğu basketbol koçluğunu ve Stace sahibi oldukları spor malzemeleri mağazasının kendilerine en iyi spor araçlarını sağladığını söyleyince Rosie ateşli bir tavırla, "Muazzam, işte bu çok muazzam!..." dedi. Daha sonra ikiz kardeşler lisede basketbol oynayıp yılın takımına seçildiklerini anlattılar.

Rosie'nin iştahı yerindeydi. İkizler bir kadında bunu da sevip onaylıyorlardı. Genç kız ağır ağır, yemeğin tadını çıkararak yiyor ve kendisinden söz ederken tuhaf bir utangaçlıkla başını yana eğiyordu. Sözlerinden New York Üniversitesi'nin psikoloji dalında okuduğu, şu anda doktora yapmakta olduğu da ortaya çıkıyordu. Oldukça varlıklı bir ailenin çocuğuydu ve daha şimdiden bir Avrupa turu yapmış olduğu anlaşılıyordu. Lisedeyken okulun tenis yıldızı olmuştu. Ancak bütün bunları hiç abartmadan ve adeta küçümser gibi anlatıyor ve konuşurken karşısındakilere eliyle dokunuyordu. Bütün bunlar ikiz kardeşleri büyülemekteydi.

"Doktoramı bitirip diplomamı alınca ne yapacağımı şimdi de bilmiyorum," dedi genç kız. "Kitaplardan edindiğim tüm bilgilerimle gerçek yaşamdaki insanları kimlik ve karakterleriyle kafamda canlandıramıyorum. Siz de bana öykünüzü anlatın, çok çekici piçlersiniz! Ama, yaşamda nelere değer verdiğinizi kestiremiyorum."

Stace, "Bunu hiç merak etme. Neyi görüyorsan onu elde edersin," dedi.

"Bana sorma!" diyen Franky ekledi: "Şu anda tüm yaşamım seni teniste nasıl yeneceğim üzerine odaklanmış durumda."

Uzun süren akşam yemeğinden sonra iki kardeş kırmızı toprakla kaplı ince bir yolda birlikte yürüyüp Rosie'yi

çiftlikte kaldığı küçük eve götürdüler. Genç kız her ikisini de yanaklarından küçük bir veda öpücüğü ile öpüp evine girdi, onları çöl havasının içinde bıraktı. Adamların yanlarında tek götürdükleri Roise'nin ay ışığında parıldayan yaramaz yüzünün hayali oldu.

Stace, "Sanırım bu kız olağanüstü," dedi.

Franky ikiz kardeşini, "Evet. Belki olağanüstüden de daha iyi," diye onayladı.

Sonraki iki hafta boyunca Rosie, ikizlerin yakın arkadaşı oldu. Öğleden sonraları geç saatte tenis oynadıktan sonra bu kez golf oynamaya gidiyorlardı. Genç kız golfte de iyiydi. Ama, ikizler kadar iyi oynayamıyordu. Franky ile Stace topu çok uzaklara kadar fırlatıyor ve çelikten yapılmış gibi sinirleriyle hiç bozulmadan sabırla topu yeşil alana geri döndürüyorlardı. Tenis çiftliğinden orta yaşlı bir adam onlara katılıp dörtlü olmaları, kendisinin Rosie'ye eşlik etmesi ve her golf çukurunu on dolara oynamaları yolunda ısrar etti. Adam iyi de oynamasına karşın, oyunu kaybetti. Bu kez akşam yemeğini birlikte yemelerini önerdi. Ama, genç kız, ikizleri pek keyiflendiren bir pozla adamın önerisini geri çevirerek, "Olmaz, bu adamlardan birinin bana evlenme teklifi yapması için çok çaba harcıyorum," dedi.

Çiftlikteki ilk haftalarının içinde, ikizlerden Rosie ile ilk yatanı Stace oldu. Franky o gece kumar oynamak ve Stace'yi rahat bırakmak için Las Vegas'a gitmişti. Gece yarısı Vegas'tan döndüğünde Stace odasında yoktu. Ertesi sabah kardeşi ortaya çıkınca Franky kardeşine, "Nasıldı?" diye sordu.

"Pek özeldi."

Franky "Ben de Rosie ile yatarsam bana darılır mısın?" dedi.

Bu olağandışı bir şeydi. İkiz kardeşler daha önce hiçbir kadını paylaşmamışlardı. Onların zevklerinin farklı olduğu ender konulardan biriydi bu. Stace düşündü: Rosie ikisine de kusursuzca uyum sağlıyordu. Ama, Franky kızı alıp gittiğinde üçü bir arada dolaşamayacaklardı. Ancak, Franky orkestraya bir başka kadını katarsa... Bu da ortalığı karıştırabilirdi.

Sonunda Stace, "Darılmam. Bana uyar," diye yanıt verdi.

Böylece, ertesi gece Stace, Las Vegas'a gitti ve kızla yatan Franky oldu. Rosie sorun çıkarmamış, yatakta keyif almış ve tuhaf numaralar yapmamıştı. Kız yalnızca iyi kalpli ve şakacıydı. Hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Ertesi sabah üçü bir arada kahvaltı ettiler. Ama, Franky ile Stace nasıl davranacaklarını bilemiyordu. Biraz resmi ve incelikli, eskisinden farklıydılar. Onların yıllardır oluşturduğu güzel uyum kaybolmuştu sanki. Rosie yumurta, jambon ve tostları hazırlarken, "Şimdi, siz iki herifle benim başım belaya mı girecek? Arkadaş olduğumuzu düşünüyordum, öyle değil miyiz?..." diye sordu.

Stace, "İkimiz de senin için deli oluyor ve durumu nasıl idare edeceğimizi bilemiyoruz," dedi içtenlikle.

Rosie güldü. "Ben, sizi idare edebilirim. ikinizden de hoşlanıyorum. Birlikte iyi zaman geçiriyoruz. Evli değiliz ve tenis çiftliğinden ayrılınca olasılıkla birbirimizi hiç görmeyeceğiz. Ben New York'a gideceğim, siz de Los Angeles'a döneceksiniz. Eğer ikinizden biri aşırı kıskanç bir tip değilse, durumu şu anda berbat etmeyelim. Çünkü, o zaman işin cinsel yönünü kesip atmak zorunda kalacağız."

İkizler birdenbire rahatlar gibi olmuştu. Stace, "Öyle bir durum yok," dedi.

Franky ise, "Biz aşırı kıskanç tiplerden değiliz. Ve ben, buradan çıkıp gitmeden önce seni teniste bir kez olsun yeneceğim," diye cevap verdi.

"Beni yenecek kadar iyi vuruşlara sahip değilsin," diyen Rosie iki elini uzatıp adamın ellerini sıkıca tuttu.

Franky, "Bugün ne yapacağımızı kararlaştıralım o zaman," dedi.

Utangaç bir tavırla Rosie başını yana eğdi. "Sana bir oyunda üç sayı avans vereceğim. Eğer gene de oyunu kaybedersen, o maço tavırları bana karşı bir daha sergilemeyeceksin."

Stace, "Rosie üzerine yüz dolar bahse girerim. Oyunu o kazanacak," dedi.

Franky, kurtlara özgü gülümser gibi tavırlarla ikisini süzdü. Üç sayılık avansla yenilmesine olanak bulunmuyordu. "Bahsi beş yüz dolara çıkarmaya ne dersin?"

Rosie'nin yaramaz yüzünde gizemli bir gülümseme belirdi. "Ve gene de ben yenersem, bu gece Stace benimle kalacak."

İki kardeş yüksek sesle güldüler. Rosie'nin de kusursuz olmadığını, onda da kötü bir yan bulunduğunu öğrenerek keyiflenmişlerdi.

O gün tenis kortunda hiçbir şey, ne adamın kasırga gibi esen servisleri, ne aldığı oyun başına üç sayılık avansı ve ne de yaptığı akrobatça hareketleri Franky'yi yenilgiden kurtaramazdı. Rosie daha önce hiç yapmadığı küt atışlarla iniyor ve bu da Franky'yi fena halde sersemletiyordu. Kız, oyunu kısa sürede 6-0 kazandı. Oyun çabuk bitince adamı yanağından öpen genç kız, "Yarın geceni çok güzel geçirteceğim sana," diye fısıldadı. Söz verdiği gibi, o akşam üçü bir arada yemek yedikten sonra Stace ile geceledi. Hafta sonuna kadar bu gecelemeler nöbet değişerek sürdü.

Gideceği gün, ikizler kızı havaalanına kadar arabayla götürdüler. Rosie onlara, "Unutmayın, New York'a gelirseniz bana bir telefon edin," dedi. İkiz kardeşler zaten kız ne zaman Los Angeles'a gelirse kendilerinde kalması için açık

davetiye çıkarmışlardı. Daha sonra kız onları şaşırttı. Çantasından iki küçük hediye paketi çıkardı. "Bunlar sizin hediyeleriniz," diyerek gülümsedi. İkizler paketleri açtı ve içlerinde Navajo kızılderililerinin mavi taşlı yüzüğünü buldular. "Bunlar size beni anımsatır," dedi kız.

Daha sonra kasabanın çarşısında, ikizler, yüzüklerin üç yüzer dolara satıldığını gördüler.

Franky, "Rosie bize birer kravat ya da tuhaf kemeri elli dolara satın alabilirdi," dedi. İkisi de kızın davranışına çok memnun olmuşlardı.

Çiftlikte kalacakları bir haftaları daha vardı. Ancak bunun pek az zamanını tenis oynayarak geçirdiler. Gündüzleri golf oynayıp gece Las Vegas'a uçtular. Ama, aralarında gecenin tamamını Vegas'ta geçirmemek üzere sıkı bir kural belirlemişlerdi. Çünkü orada, sabahın erken saatlerinde bedenin enerji düzeyi alçalıyor, yargı gücü zayıflıyor, bunun sonucu kayıplar büyük ve kazançlar hiç mertebesinde oluyordu.

Akşam yemeklerinde hep Rosie'den söz ediyorlardı. Genç kız ikisiyle de yattığı için yüreklerinde biraz gücenikllik duymalarına karşın, ikisi de Rosie için en ufak bir kötü laf etmiyordu.

Franky, "O kız cinsellikten gerçekten keyif alıyor; daha sonra kesinlikle alçakça ya da kaprisli davranışlarda bulunmuyordu," dedi.

Stace, "Evet. O çok olağanüstüydü. Sanırım kusursuz bir kadın bulduk," diyerek yanıtladı.

"Ama, kadınlar her zaman değişirler."

"Peki, New York'a gittiğimizde onu arayacak mıyız?" diye sordu Stace.

"Ben onu arayacağım."

Bir hafta sonra oda ayırttıkları New York'un Sherry Oteli'ne vardılar. Ertesi sabah bir araba kiralayarak Long Island'daki John Heskow'un evine gittiler. Evin araba giriş yoluna döndüklerinde adam basketbol sahasındaki ince kar tabakasını temizliyordu. Heskow, 'hoş geldiniz' der gibi elini kaldırıp selamladı ve girmeleri için eve bitişik garajı gösterdi. Kendi arabasını dışarıya park etmişti. Stace arabayı garaja sokmadan önce Franky, Heskow ile el sıkışmak için ama gerçekte bir şey olacaksa daha yakın yerde bulunmak üzere arabadan dışarı atladı.

Heskow evin kapısını açıp onları içeri aldı. "Her şey hazır," diyerek onları üst kattaki yatak odasında, yatağın yanında duran büyük bavulun bulunduğu yere götürdü. Bavulun kilidini açtı. Bavulda lastik bantlarla sarılmış on beş santim kalınlıkta altı paket kâğıt para ile bir de deri çanta vardı. Stace, paraları yatağın üzerine attı. Sonra ikiz kardeşler her paketi açıp yüz dolarlardan oluştuğuna ve paraların sahte olmadığına emin olmak üzere uzunca bir zaman inceleme yaptılar. Bir paketteki parayı sayıp yüzle çarptılar. Daha sonra paraları deri çantaya yerleştirerek dönüp Heskow'a baktılar. Adam onlara gülümsedi ve "Gitmeden önce bir kahve içmek, tuvalete gitmek ya da başka bir şey yapmak ister misiniz?" diye sordu.

"Teşekkürler," dedi Stace. "Bilmemiz gereken bir şey, bir söylenti, yaygara ya da itiraz var mı?"

"Yok. Her şey çok normal. Siz yalnızca bu paralarla göze fazla çarpacak şeyler yapmayın."

"Bu bizim yaşlılık sigortamız," diyen Franky çantayı gösteriyordu. İkizler güldüler.

Stace bir kez daha sordu: "Baba Aprile'in çocuklarından ne haber? Seslerini yükselttiler mi?"

"Hayır. Onlar düzgün insan olarak yetiştirilmişler," dedi Heskow. "Sicilyalı gibi değiller. Hepsinin başarılı mes-

lek yaşamı var. Yasalara inanıyorlar. Ve olayda sanık sayılmadıkları için şanslılar."

Bu sözler üzerine ikiz kardeşler gülünce, Heskow da gülümsedi. Hoş bir espri olmuştu çünkü.

"Eh, ben bu duruma biraz şaşırdım," dedi Stace. "Öylesine büyük bir adam ve bu denli az patırtı çıkmış olması pek tuhaf..."

Heskow, "Neredeyse aradan bir yıl geçti ve tek bir cik cik sesi bile çıkmadı," dedi.

İkizler ekspresso kahvelerini içip John Heskow ile el sıkıştılar.

Heskow, "Kendinize iyi bakın. Sizi yeniden arayabilirim," deyince Franky, "Umarım bunu yaparsın," diye yanıtladı.

New York kentine dönünce, ikiz kardeşler, harcama parası olarak içinden tek dolar almadıkları parayı ikiye bölerek çifte güvenlikli bir emanetçinin iki kutusuna koydular. Sonra, otele gidip Rosie'ye telefon ettiler.

Kızın sesi pek şaşırmış ve onlardan bu kadar çabuk haber aldığı için sevinmiş gibi geliyordu. Konuşması pek istekliydi ve kardeşleri bir an önce evine gelmeye zorluyordu sanki. İkram olarak onları New York'ta gezdireceğini söylüyordu. Akşam Rosie'nin evine gittiklerinde yemeğe ve tiyatroya gitmek için evden çıkmadan önce kız onlara içki sundu.

Rosie, ikiz kardeşleri New York'un en iyi lokantası olduğunu söylediği Le Cirque'e götürdü. Gerçekten burada yemekler çok iyiydi. Mönüde olmamasına karşın, adamlar, Franky'nin ricası üzerine bir tabak spagetti hazırladılar ve bu da onun şimdiye kadar tattığı en iyi makarna oldu. İkizler böyle süslü bir lokantanın, çok sevdikleri bir yemeği onlar için pişirip hazırlamasına inanamıyorlardı. Ayrıca, şef

garsonun Rosie'ye pek özel şekilde davranmasına dikkat edip bundan pek etkilenmişlerdi. Yemekte kız, öykülerini anlatmaları için onları epeyce zorladı. Rosie bu gece pek güzel görünüyordu. İlk kez onun böyle yerlere uygun bir biçimde giyinmiş olduğunu görüyorlardı.

Yemekten sonra kahvelerini içerken ikiz kardeşler Rosie'ye hediyelerini verdiler. Bugün öğleden sonra bu hediyeyi ünlü Tiffany mağazasından almış ve kestane renkli kadife kaplı bir kutuya koydurtmuşlardı. Hediyeleri, ikiz kardeşlere beş bin dolara mal olan basit bir altın zincir ile ona takılı üzerinde pırlantalar gömülü beyaz platinden yapılmış bir madalyondu.

Franky, "Stace ile benim hediyemiz. Arkasına adını kazıttık," dedi.

Rosie şaşırmış, parlak gözleri buğulanmıştı. Zinciri başından geçirdi ve madalyonu göğüslerinin üzerine yerleştirdi. Sonra uzanıp iki kardeşi de teker teker, özenle öptü. Bu, onların dudaklarına kondurulmuş yalın bir öpücüktü ama bal gibi tatlıydı.

İkizler bir seferinde kıza Broadway'deki oyunlara hiç gitmediklerini söylemişti. Bu nedenle Rosie, onları bu gece *Sefiller*'e götürüyordu. Bunun bir ikram olduğunu ve gerçekten pek hoşlanacaklarını söylemişti. Kardeşler oyundan sonra birkaç küçük çekince dışında müzikali sevdiklerini söylediler.

Sözgelişi, daha sonra kızın evindeyken, Franky "Eline fırsat geçmişken adamın polis Javert'i öldürmemesine inanamadım," dedi.

"Bu da Jean Valjean'ın iyi adam olmaya başladığını gösterir," diyen Rosie ekledi: "Bu yapıt bir kurtuluşu anlatır. Bir adam günaha girer, çalar ve sonra toplum ile uzlaşır."

"Bana hiç mantıklı gelmedi," dedi Franky.

Stace, "Ama, bu bir müzikal," diye yanıt verdi. "Film olsa bile, müzikaller mantıklı değildir. Çünkü amaçları bu değil."

Rosie bu düşünceyi de tartıştı: "Hayır, bu müzikal Victor Hugo'nun büyük romanına sadık kalınarak hazırlanmıştır. Bir kurtuluşu anlatmaktadır."

Genç kızın bu çıkışı Stace'yi bile rahatsız etmişti. "Bir dakika bekle hele..." dedi. "Herif işe bir hırsız olarak başladı. Bir sefer hırsızlık yaptın mı her zaman hırsızsındır. Öyle değil mi, Franky?"

Ama şimdi Rosie ateşlenmişti. "Siz iki herif, Valjean hakkında ne bilirsiniz ki?..." diye söylendi. Bu pek ciddi sözler iki kardeşin kendini tutamayıp gülmesine neden oldu. Rosie de sonunda neşelenip gülümsedi ve fısıldar gibi sordu. "Bırakalım o konuyu, bu gece benimle kim kalıyor?"

Beklediği yanıt gelmeyince, genç kız, "Bakın, bilirsiniz işte, ben üçlü ilişkiyi hiç sevmem. Sıranıza razı olmalısınız," dedi

Franky mırıldanır gibi konuştu. "Sen kiminle kalmayı istiyorsun?"

"Şimdi bir de buna başlamayın," diyen Rosie onları uyardı. "Yoksa filmlerdeki gibi güzel bir ilişkimiz olur. Ama işe cinsellik karışmaz. Ve ben de o durumdan nefret ederim." İşi tatlıya bağlamak için gülümsedi ve "Çünkü ikinizi de seviyorum," dedi.

Franky, "Bu gece ben otele gidiyorum," deyip ayağa kalktı. Genç kızın kendi üzerinde etkin bir gücü olmadığını bilmesini istiyordu.

Rosie, Franky'yi kapıya kadar geçirip ona iyi geceler öpücüğü verdikten sonra fısıldadı: "Yarın, gecemiz çok özel olacak..."

Birlikte geçirecekleri altı günleri daha vardı. Rosie gündüzleri okula gidiyor, sonra ders çalışıyor ve akşamları ikizlerle birlikte olacağı boş zamanı oluyordu.

Bir gece ikiz kardeşler, kızı basketbol maçına götürdüler. Los Angeles Lakers takımının New York'ta maçı vardı. Ve iki kardeş oyunun en güzel anlarını Rosie'nin bilinçle takdir ettiğini görerek pek keyiflendiler. Daha sonra süslü bir pastaneye girdiklerinde, Rosie ertesi gün olan Noel arifesinde kentten ayrılıp bir haftalığına orada bulunamayacağını söyledi. İkizler onun Noel'i ailesiyle birlikte geçireceklerini düşündüler. Ama, kızı tanıdıktan bu yana ilk kez biraz üzgün olduğunu da fark ettiler.

Bunun nedenini sorduklarında Rosie, "Hayır, nedeni sizin tahmin ettiğiniz gibi değil." dedi. "Noel'i ailemin sahibi olduğu kent dışındaki evde yalnız başıma geçireceğim. Oraya çekilip kendimi tüm kuru gürültülü Noel etkinliklerinden uzakta ders çalışmaya ve yaşamımı bir düzene sokmaya adayacağım."

Franky, "İstersen bütün bu programı iptal et ve Noel'i bizimle geçir. Biz Los Angeles'a uçuş programımızı değiştirebiliriz," diye öneride bulundu.

"Bunu yapamam," dedi Rosie. "Sınavlar için çalışmam gerekiyor. En uygun yer orasıdır."

Stace, "Tek başına mı kalacaksın?" diye sordu.

Rosie başını öne eğdi. "Ben büyük bir budalayım."

Bu kez söze Franky girdi. "Bu durumda biz sana bir iki günlüğüne konuk olabilir miyiz? Noel'den sonra hemen gideriz."

"Evet," diyen Stace kardeşini destekledi. "Birkaç günlüğüne sessizlik ve huzuru kullanabiliriz."

Rosie'nin yüzü ışıldar gibi olmuştu. "Bunu gerçekten yapar mısınız? Çok muazzam bir şey olur. Noel'de kayak yapmaya gidebiliriz. Evden otuz dakika uzaklıkta geniş

kayak alanları var. Ve ben size Noel yemekleri pişiririm." Daha sonra kız duraladı ve inanamaz gibi sordu: "Ancak, Noel'den hemen sonra gideceğinize söz verir misiniz? Benim gerçekten ders çalışmam gerekiyor."

"Biz de Los Angeles'a dönmeliyiz," dedi Stace. "Yürütmemiz gereken işlerimiz var."

Rosie sevinçle, "Tanrım! Sizi seviyorum be herifler!" dedi.

Stace hiç de üzerinde durmazmış gibi konuştu: "Kimi zaman Franky ile ben aramızda konuşuyoruz da... Bilirsin işte, biz Avrupa'ya hiç gitmedik. Ve sen bu yaz okulunu bitirince birlikte oraya gidebileceğimizi düşündük. Sen bizim kılavuzumuz olursun. Her şeyin en üst düzeyde olduğu bir-iki haftalık bir yolculuk olur bu. Eğer sen bizimle birlikte olursan çok mükemmel zaman geçirebiliriz..."

Franky, "Evettt," dedi üzerine basa basa. "Sensiz oralara gidemeyiz biz."

Hepsi bu söze güldüler.

"Çok iyi bir düşünce bu," dedi Rosie. "Size Londra, Paris ve Roma'yı gösteririm. Ve kesinkes Venedik'e hayran kalıp oradan ayrılmayabilirsiniz. Ama lanetler olsun, yaza daha çok zaman var. O zamana kadar başka kadınların peşinde koşmaya başlıyor olabilirsiniz."

Franky neredeyse öfkelenmiş bir sesle yanıtladı: "Biz seni istiyoruz."

"Peki, davetinizi alınca hazır olurum."

Noel arifesinin sabahı, Rosie arabayla onları otelden almaya geldi. Kocaman bir Cadillac kullanıyordu. Arabanın bagajı onların bavulları ile Noel paketlerini almış, geriye küçük valizler için bile yer kalmıştı.

Franky, kızın yanındaki ön koltuğa otururken Stace

arka koltuğa yerleşti. Radyo çalıyor ve kimse konuşmuyordu. Bu da Rosie'nin en iyi yönlerinden biriydi.

İkiz kardeşler o sabah kahvaltıdan sonra Rosie'nin gelip kendilerini almasını beklerken biraz tartışmışlardı. Stace, kardeşinin huzursuz olduğunu görüyordu. Bu, ikizler arasında pek seyrek yaşanan bir durumdu.

Kardeşine, "Haydi konuş," demişti.

"Beni yanlış anlama," diye yanıt vermişti Franky. "Kıskanç ya da ona benzer biri değilim, ama oraya gittiğimizde sen Rosie'den uzak durabilecek misin?"

"Elbette, Las Vegas'a gittiğimde belsoğukluğuna yakalanmış olduğumu söyleyebilirim."

Franky sırıtmıştı. "O kadar da uzatma. Kızı bir süre kendime ayırmak istemiştim, hepsi o kadar. Aksi takdirde ben ondan uzak kalacağım ve kızla sen yatacaktın."

Bunun üzerine, "Sen ayının birisin!" demişti Stace. "Her şeyi berbat edeceksin. Bak, biz o kızla yatmak için kas gücü kullanmadık, ona yapamayacağımız sözler verip aldatmadık. O isteyerek yaptı bunu. Ve sanırım, Rosie ikimiz için de muazzam biri."

"Ben bir süre için onu kendime ayırmak istiyordum. Yalnızca kısa bir süre için..."

"Elbette. Ama ben, senin ağabeyinim. Sana gözkulak olmam gerekir."

Bu, onların en sevdiği şakalarıydı. Stace kardeşinden birkaç yaş büyük görünmesine karşın, gerçekte aralarında on dakikalık bir doğum zamanı farkı bulunuyordu.

Gene Stace konuşmuştu: "Ama iki saniye içinde o kız senin ne olduğunu anlayacaktır. Rosie akıllıdır. Ona âşık olduğunu görecektir."

Franky şaşırmış gibi ikiz kardeşine bakmış ve söylen-

mişti: "Ben ona âşık mı olmuşum? Kim demiş bunu? Hey yüce Tanrım, şuna bak sen!..."

Her ikisi de gülüşmüşlerdi.

Şimdi araba, kentin dışında ve Westchester ilçesinin tarım alanında ilerliyordu. Franky konuşmaya karar verdi. "Ben yaşamımda bu kadar çok kar görmedim. Lanet olası bu yerde insanlar nasıl yaşayabiliyorlar?" dedi.

Rosie, "Yaşıyorlar, çünkü buraları çok ucuzdur," diye yanıt verdi.

Stace de söze karıştı. "Daha ne kadar yolumuz var?"

"Bir buçuk saat kadar," diyen kız da onlara sordu: "Bir şey istiyor musunuz?"

"Hayır," dedi Franky. "Hiç durmadan bir an önce oraya varalım."

Stace yine araya girdi. "Eğer sen durmaya gerek görüyorsan?..."

Rosie başını salladı. Pek kararlıymış gibi görünüyordu. Direksiyonu sıkıca kavramış, ön cama düşen kar tanelerine bakıyordu.

Daha sonra küçük bir kasabanın içinden geçerlerken kız, "On beş dakikalık yolumuz kaldı," dedi.

Araba dik bir yokuşu tırmanıp tepenin üstündeki düzlük yere vardı. Burada bir ev vardı. Çevresindeki hiçbir ayak ya da araba izi olmayan karlarla kaplı geniş alanın ortasında gri renkli bir fil gibi dikiliyordu.

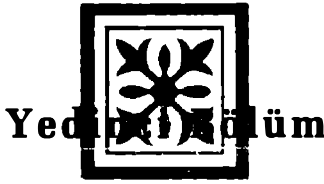
Rosie, evin yoluna sapıp ön verandadaki girişe yakın yerde arabayı durdurdu. Hepsi arabadan çıktılar. Kız, bagajdan bavulları ve renkli kâğıtlara sarılmış Noel paketlerini çıkardı. "Evin kapısı açık. İçeri girin. Kapıları kilitlemeyiz."

Franky ile Stace, ellerinde bavul ve paketlerle verandanın basamaklarındaki karları tıkırdatarak çıkıp kapıyı açtı-

lar. Duvarları hayvan başlarıyla süslenmiş ve mağaraya benzeyen dev şöminesinde kocaman bir ateşin yandığı büyük bir oturma odasına girdiler.

İkizler birdenbire Cadillac arabanın çalışmasının çıkardığı gümbürtüyü duydular. Aynı anda evin ön ve arkadaki iki girişinde gizlenmiş altı adam ortaya çıktı. Adamların ellerinde silahları vardı. Ve grubun lideri olduğu anlaşılan iri yarı, kocaman bıyıklı adam hafif aksanlı İngilizcesiyle, "Hareket etmeyin! Paketleri yere bırakmayın!" dedi. Ardından adamlar ellerindeki silahları ikizlerin bedenine bastırdı.

Stace durumu hemen anladı. Oysa Franky yalnızca Rosie'yi merak etmekten başka bir şey düşünemiyordu. Motorun gürültüsü ve kızın gidişinden yarım dakika sonra Franky de yaşamının en berbat algılamasıyla durumu sezinleyebildi. Rosie, onlara karşı oltanın ucuna takılmış yem rolünü oynamıştı.

Yedinci Bölüm

NOEL arifesinden önceki gece Astorre, yeğeni Nicole'ün evinde verdiği büyük bir partiye katıldı. Genç kadın tüm meslek arkadaşları ile savunduğu düşüncelere katılan grupları, özellikle en çok benimsediği idam cezasına karşı açılan kampanyaya katılan kişileri bu partiye davet etmişti.

Astorre partilerden hoşlanırdı. Bir daha hiç görmeyeceği insanlarla ve kendinden farklı karakterli kişilerle gevezelik etmeyi severdi. Kimi zaman bu partilerde ilginç kadınlarla tanışır ve onlarla kısa süren ilişkiler yaşardı. Ve her zaman âşık olmayı umut eder, bunu şiddetle özlerdi.

Partide Nicole ona bir zamanlar yaşadıkları yeniyetmelik aşklarını iyiniyetle, güceniklik göstermeden, cilve yapmadan anımsattı. "Sen babama uyup beni bırakıp Avrupa'ya giderek kalbimi kırmıştın," dedi.

"Kuşkusuz öyle oldu," diye yanıt verdi Astorre. "Ama o durum senin başka erkeklerle tanışmanı ve hatta onlardan biriyle evlenmeni engellemedi."

Bilinmeyen bir nedenle bu gece Nicole, yeğeni Astorre'dan pek hoşlanıyordu. Genç adamın elini okullu kızlar gibi çok samimi şekilde tutuyor, onu dudaklarından öpüyor ve bir kez daha kendisini bırakıp gidecekmiş gibi sarılıp duruyordu.

Bu durum tüm eski sevecenliği uyanmış gibi olan genç adamın kafasını karıştırıyordu. Oysa, yaşamının şu aşamasında Nicole ile yeniden yakınlaşmasının korkunç bir hata

olacağını biliyordu. Çünkü büyük kararlar alma dönemindeydi. Sonunda Nicole, onu bir grup davetlinin bulunduğu yere doğru götürüp onlarla tanıştırdı.

Partide canlı müzik de vardı. Nicole, yeğeni Astorre'dan şarkı söylemesini istedi. Genç adamın sesi eskisinden kısık ama pek canlı çıkıyordu. Ve Astorre şarkı söylemeyi her zaman çok severdi. Bu kez Nicole ile birlikte eski bir İtalyan halk şarkısını söylediler.

Şarkı boyunca Nicole, yeğenine sarılıp sanki onun ruhunda bir şeyler arar gibi gözlerinin içine baktı. Şarkı bitince Astorre'u kederli bir tavırla öpüp yanından ayrıldı.

Daha sonra Nicole yeğenine bir sürpriz yaptı. Salonun bir köşeside sessizce oturan zeki bakışlı, iri gri gözleri olan güzel bir kadının yanına götürüp onunla tanıştırdı. "Astorre, bu bayan Georgette Cilke'dir. İdam cezasına karşı yürüttüğümüz kampanyanın lideridir. Sık sık birlikte çalışıyoruz."

Georgette başını öne eğdi. Genç adamı söylediği şarkıdan dolayı övdü ve Nicole ile ciddi olarak çalışıp çalışmadıklarını sordu.

Astorre, "Yeterince ciddi çalışmıyoruz," diyerek yanıtladı kadını.

Genç kadın kendisine incelikle gülümseyince, Astorre onun ilgisini yitirdiğini anladı. Georgette gene de elleriyle kendisine dokundu ve Astorre onun soluk teninin ılıklığını algıladı. Bu genç kadın, Nicole ile ilişkimizi ve Baba Aprile ile akrabalığımızı bilmiyor; oysa ben onun kocasının FBI ajanı Kurt Cilke olduğunun farkındayım, diye düşündü.

Georgette birkaç önemsiz söz daha ettikten sonra yanından ayrılıp gitti. Ama Astorre, partinin geri kalan süresini onu gözlemleyerek geçirdi. Georgette güzelliğini vurgulamak için hiç çaba harcamamıştı. Ancak beden hareketlerinde doğal bir incelik, tavırlarında sevecenlik vardı. Yaşadığı huzuru çevresine yayar gibiydi. Ve odadaki herkes gibi,

Astorre da ilk görüşte ona âşık olmuştu. Genç kadın gerçekten bunların farkında değildi. Salonda kimseyle flört etmeye en ufak hevesi bile bulunmuyordu. Kendi çekici özelliklerine karşı körleşmişti sanki.

Oysa Astorre, yeğeni Marcantonio'nun ajan Cilke hakkında hazırlattığı belgeselle ilgili notları okumuş, büyük kusurları olan insanları izlemede onun ne denli inatçı bir avcı ve işinde ne kadar başarılı olduğunu öğrenmiş bulunuyordu. Karısının da Kurt Cilke'yi çok sevdiğini biliyordu. Bu durumun gizemli bir yönü olmalıydı.

Partinin sonlarına doğru Nicole, yeğeninin yanına geldi ve ona Aldo Monza'nın holde beklediğini söyledi.

"Üzgünüm Nicole, gitmem gerekiyor," dedi Astorre.

"Tamam, ama..." dedi yeğeni, "senin Georgette'i daha iyi tanımanı umut ediyordum. Şu ana değin tanıdığım en zeki ve iyi kadındır o."

"Eh, oldukça güzel de..." diyen Astorre bir tanışmada böyle bir fanteziyi kurabildiği için kendisinin ne kadar salak olduğunu da düşündü.

Hole çıktığında, Aldo Monza'nın, Nicole'ün antika iskemlelerinden birine rahatsız olmuş gibi eğreti oturduğunu gördü. Aldo hemen ayağa kalkıp fısıldadı: "İkizler kontrolümüzde. Senin bu işin keyfini çıkarmana hazırlar..."

Astorre, bir anda yüreğinin daralır gibi olduğunu algıladı. İş şimdi başlıyordu. Bir kez daha sınava çekilecekti. Aldo'ya, "Oraya arabayla gitmemiz ne kadar sürer?" diye sordu.

"En azından üç saat. Çünkü şiddetli bir kar fırtınası var."

Astorre saatine baktı. Saat 11'e geliyordu. "Haydi yola çıkalım," dedi.

Binadan dışarı çıktıklarında kar yağıyordu. Park etmiş arabalar şimdiden kara gömülmeye başlamıştı.

Arabayı Aldo sürüyor, Astorre onun yanında oturuyordu. Arabanın içi çok soğuktu. Aldo kaloriferi açtı. Araba yavaş yavaş, tütün ve şarap kokan bir fırına döndü.

Aldo genç adama, "Uyu, önümüzde uzun bir yol ve ağır bir iş gecesi var," dedi.

Astorre bedenini, gevşemek ve düşlere dalmak üzere özgür bıraktı. Yolculuk süresince kar taneleri arabaya hafifçe tıkırtılı sesler çıkararak vuruyor ve genç adam Sicilya'nın yakıcı sıcaklığını ve Baba Aprile'in on yıl süreyle kendisini orada bu görev için hazırladığını anımsıyordu. Ve şu anda yazgısının kaçınılmaz olduğunun bilincindeydi.

Baba Aprile ona Londra'daki okula devam etmesi için emir verdiğinde Astorre Viola henüz on altı yaşındaydı. Ama oğlan bu duruma şaşırmadı. Çünkü, Baba Aprile çocuklarını küçük yaştayken özel okullara gönderip onları yetiştirirken yalnızca daha nitelikli eğitimi orada alacakları inancıyla değil, kendi işi ve yaşam biçiminden uzakta tutmak amacıyla da hareket ediyordu.

Astorre, Londra'da yıllarca önce Sicilya'dan göç edip İngiltere'de pek rahat bir yaşam geçirdikleri görülen zengin bir çiftin yanında kaldı. Karı koca orta yaşlı ve çocuksuzdu. Adlarını Priola'dan Pryor'a değiştirmişlerdi. İngilizlere aşırı şekilde benziyorlardı. İngiltere'nin iklimiyle renkleri açılmış, giysileri ve davranışları Sicilyalılarınkine hiç benzemez olmuştu. Bay Pryor işine melon şapka giyerek ve elinde kocaman bir şemsiyeyi taşıyarak gidiyordu. Karısı Bayan Pryor, derbeder İngiliz ev kadınları gibi çiçek desenli entariler giyinip başına sıkı boneler takmış oluyordu.

Karı koca, evlerindeki özel yaşamlarında kökenlerine dönüyorlardı. Bay Pryor geniş paçalı yamalı pantolon ile yakasız gömlek giyiyor; Bayan Pryor ise pek bol siyah enta-

risi içinde eski İtalyan tariflerine uyan yemekler pişiriyordu. Adam karısına Marizza, kadın kocasına Zu diye sesleniyordu.

Bay Pryor büyük bir Palermo bankasının şubesi olan özel bankada müdür yardımcısı olarak çalışıyor, Astorre'a çok sevdiği yeğeni gibi ama biraz mesafeli davranıyordu. Bayan Pryor da oğlana sanki torunuymuş gibi en sevdiği yemekleri pişirmekteydi.

Bankacı Pryor, Astorre'a araba vermişti. Cebine de yeterli harçlıkları koyuyordu. Oğlanın Londra'nın dışında, eğitimi iş yaşamı ve bankacılıkta yoğunlaşmış ama sanat dersleri de veren, pek göze batmayan küçük bir üniversiteye devamı sağlanmıştı. Astorre kendisi için gerekli derslere yazılmıştı. Ancak onun gerçek ilgisi, oyunculuk ve şarkıcılık dersleri üzerinde yoğunlaşıyordu. İşte Londra'da bu kalışı sırasında Astorre, tilki avcısı imajına âşık oldu. Ama onun asıl merakı tilki avlamak ya da av hayvanlarını debdebeli törenlerle kovalamak değil; kırmızı ceketler, kahverengi av köpekleri ve siyah atlar oldu.

Oyunculuk derslerinden birinde Astorre, kendi yaşında bir kızla, Rosie Conner ile tanıştı. Rosie genç erkekler için yıkıcı ve yaşlı erkekler için kışkırtıcı olabilen masum havasıyla pek hoş bir kızdı. Çok yetenekliydi ve sınıfı tarafından sahneye konulan oyunlarda başrole soyunabiliyordu. Öte yandan aynı oyunlarda Astorre'a daha küçük roller uygun görülüyordu. Oğlan yeterince yakışıklıydı ama kişiliğinde bir şey onun kendisini seyircilerle paylaşmasını engellemekteydi. Rosie'nin böyle bir sorunu yoktu. Sanki her seyirciyi kendisini becermeye teşvik eder gibiydi.

Rosie, oğlanın şarkı söyleyişine hayran kaldığı için arkadaş olup birlikte şarkıcılık dersine katıldılar. Dersin öğretmeninin Rosie ile aynı hayranlığı paylaşmadığı açıktı. Aslında erkek olan bu öğretmen, Astorre'a müzik kurslarına

katılmayı bırakmasını söylemişti. Oğlanın hoş bir sesi olmasının ötesinde başka bir özelliği ve daha da kötüsü müziği anlama yeteneği bulunmuyordu.

Tanışmalarının üzerinden iki hafta geçmeden, Rosie ile Astorre yakın iki sevgili oldular. Bu olayı başlatan daha çok kız olmasına karşın, Astorre on altı yaşında bir delikanlıdan beklenecek şekilde kıza çılgınca bağlanmış, neredeyse tümüyle Nicole ile olan ilişkisini unutmuştu. Rosie ise tutkulu olmaktan çok durumdan keyif alır gibi davranıyordu. Genç kız yaşam doluydu. Astorre ile birlikteyken çok ateşli pozlara girip mümkün olduğu kadar cömertleşiyordu. İlk sevişmelerinden bir hafta sonra kız oğlana pahalı birtakım hediyeler verdi. Bu hediyeler kırmızı renkli av ceketi, siyah süetten av kepi ile iyi kalite deri kamçıdan oluşuyordu. Ancak, kız bunları hediyeden daha çok bir şaka yapar gibi sunmuştu.

Tüm genç sevgililer gibi birbirlerine yaşam öykülerini anlatmışlardı. Rosie'nin ailesinin Dakota'da büyük bir çiftliği vardı. Kız, çocukluğunu o sıkıcı ovaların bir kasabasında geçirmişti. Sonunda, drama sanatı üzerine İngiltere'de eğitim yapmak için evden kaçmayı başarmıştı. Ama, kızın çocukluğu tümüyle kayıp sayılmazdı: Lisedeyken at binme, avlanma ve kayak yapmayı öğrenmenin yanı sıra tiyatro kulübü ve teniste okulun yıldızı olmuştu.

Astorre da kalbini kıza açıyor, şarkıcı olmayı ne kadar istediğini; ortaçağ dönemi yapısıyla İngiliz yaşam biçimini, krallığın debdebesini, polo maçları ve tilki avcılığını çok sevdiğini anlatıyordu. Oysa genç kıza kesinlikle amcası Baba Aprile ile kendisinin çocuklukta Sicilya'ya gidişlerinden söz etmemişti.

Kız, Astorre'a hediye ettiği avcı kıyafetini giydirmiş ve sonra onu tümüyle soymuş, bu arada, "Sen pek yakışıklısın, büyük olasılıkla geçmişteki yaşamında bir İngiliz lordu idin," demişti.

Bu sözler Astorre'u rahatsız etmişti. Çünkü kız, ruhun bedenden bedene geçmesine gerçekten inanıyordu. Ama sonra kız onunla cömertçe sevişmiş ve Astorre her şeyi unutmuştu. Astorre kıza Sicilya dışında hiçbir şey yaşamamış gibi görünüyordu.

İngiltere'deki birinci yılının sonunda, Bay Pryor onu evindeki küçük çalışma odasına çağırmış ve kötü haberi vermişti. Orta yaşlı adam golf pantolon ile el örgüsü, köylülere özgü ekose desenli ceket giyinmiş, başına gözlerindeki gölgeli bakışı gizleyen geniş vizyerli bir kep takmıştı.

Adam, Astorre'a, "Senin bizimle kalmandan büyük keyif alıyorduk. Karım söylediğin şarkıları çok seviyordu. Ama şimdi, hiç istemeden seninle vedalaşmak zorunda kalacağız," dedi. "Baba Raymonde Aprile senin Sicilya'ya gidip arkadaşı Bianco ile birlikte yaşaman için emir verdi. Orada öğrenmen gereken işler varmış. Senin bir Sicilyalı gibi yetişmeni istiyor. Bunun ne anlama geldiğini sen iyi bilirsin."

Astorre nedeni sorulmadan uygulanması gereken bu emir karşısında şoke olmuştu. Sicilya'yı pek özlemesine karşın, Rosie'yi bir daha görememe düşüncesine dayanamıyordu. "Her ay Londra'ya gelirsem sizinle birlikte bir süre kalabilir miyim?" diye sormuştu.

"Eğer buraya gelip de bizde kalmazsan kendimi hakarete uğramış sayarım," diyen Pryor eklemişti: "Ama, hangi nedenle buraya geleceksin?"

Oğlan sevgilisini, Rosie'yi anlatmış, kızı çok sevdiğini itiraf etmişti.

"Ah!..." diyen Bay Pryor keyifle içini çekerek konuşmuştu: "Gerçekten sevdiğin bir kadından ayrıldığın için ne mutlusun... Bu senin için bir esrime durumu olacak ve o zavallı kız da ne acılar çekecek. Ama sen git ve endişelenme. Onun adını ve adresini bana bırak. Ben kıza gözkulak olurum."

Astorre ile Rosie gözyaşları içinde vedalaşmış, oğlan her ay onunla birlikte olmak için Londra'ya uçacağına söz vermiş, kız başka bir erkeğe bakmayacağına yemin etmişti. Bu tatlı bir ayrılık olmuştu. Astorre kızı merak edecek; onun neşeli davranışları, gülümseyişi ve her zaman insanı baştan çıkarıcı çağrılarını özleyecekti. Ancak kızın sevdiği özellikleri her zaman tehlikeli olabilirdi. Birçok seven erkekte olduğu gibi, Astorre da dünyadaki pek çok erkeğin bu kızın güzelliği, aklı ve neşeli tavırları karşısında tahrik olup onu isteyebileceğini düşünmüştü.

Ertesi gün Astorre, Sicilya'ya uçmuş ve Palermo'da Bianco ile buluşmuştu. Ama bu Bianco çok değişik bir adamdı şimdi. İri yarı Sicilyalı Mafya örgütü lideri çok iyi dikilmiş ipekli kumaştan takım elbise giymiş, başına geniş kenarlı fötr şapka takmıştı. Giysileri, yaşadığı toplumsal çevreye uyuyordu. Çünkü Bianco'nun Mafya örgütü o anda savaşta yıkıma uğramış Palermo'nun inşaat işlerini kontrolü altında tutuyordu. Bu, zenginlere özgü ama geçmişteki günlerine göre çok daha karmaşık bir yaşamdı. Şimdi Bianco, hem kentteki hem de Roma'daki yetkililere para ödemek ve Corleonesi gibi diğer güçlü Mafya örgütlerine karşı bölgesini savunmak zorundaydı.

Octavio Bianco, Astorre'u kucaklamış, onun bir zamanlar amcasıyla birlikte kaçırılışını anımsamış ve Baba Raymonde Aprile'in talimatını anlatmıştı: Astorre, Bianco'nun koruması olarak eğitilecek ve iş anlaşmalarının yapılışını öğrenecekti. Bunlar en az beş yıl sürecek, sonunda Astorre Viola gerçek bir Sicilyalı ve amcasının güvenine layık biri olacaktı. Oğlanın işe başlarken çocukluğunda buraya yaptığı ziyaretlerden doğan bir avantajı vardı: Sicilya aksanlı İtalyanca'yı yerliler gibi konuşuyordu.

Bianco, Palermo dışında hizmetli ve korumalardan oluşan bir taburun yirmi dört saat kesintisiz görev yaptığı koca-

man bir villada oturuyordu. Adam, sahibi olduğu zenginlik ve gücü nedeniyle şu anda Palermo'nun yüksek tabakadan insanlarıyla samimi bağlantılar kurmuştu. Buradaki eğitiminde Astorre, gündüzleri tabanca, patlayıcı madde ve ip kullanmayı öğreniyordu. Geceleri Bianco onu kafelere ya da bazı arkadaşlarının evine götürüyordu. Kimi zaman Bianco sevgilisi olan tutucu dullarla dans etmeye gidiyor ve bu arada Astorre o kadınların kızlarına şarkı söylüyordu.

Bu dönemde Astorre'u en çok şaşırtan durum, Roma' daki devlet yetkililerinin arasında açıkça görülen rüşvet alma olaylarıydı.

Bir pazar günü Ulusal Yeniden Yapılanma Bakanı, Bianco'yu ziyarete gelmiş, hiçbir utanç belirtisi göstermeden bir valiz dolusu kâğıt parayı alıp Bianco'ya coşkulu bir sesle teşekkür etmişti. Bakan neredeyse özür diler gibi bu paranın yarısının İtalya Başbakanı'na gideceğini söylemişti. Bakan gidip de baş başa kaldıklarında Astorre, Bianco'ya bunun mümkün olup olamayacağını sormuştu.

Bianco omuzlarını silkerek yanıtlamıştı oğlanı: "Yarısı değilse bile bir kısmı Başbakan'a gider sanırım. Ekselanslarına bir miktar cep harçlığı vermek bir onurdur."

Ertesi yıl Astorre bir gün ve bir geceliğine uçakla Londra'ya gidip Rosie'yi ziyaret etmişti. Geçirdiği bu iki gece onun için tam bir mutluluk olmuştu.

Ayrıca o yıl Astorre, ateşle vaftiz edilmişti. Bianco ile Corleonesi Mafya Örgütü arasında bir ateşkes anlaşması yapılması işi düzenlenmişti. Corleonesi örgütünün lideri Tosci Limona idi. Ufak tefek, korkunç şekilde öksüren bu adamın gaga burnu ve patlak gözleri vardı.

Limona'dan söz ederken Bianco'nun sesinde bile korkunun izleri duyuluyordu.

İki örgüt lideri arasındaki toplantı tarafsız bir alanda yapılacak ve Sicilya'nın en yüksek derecede yöneticilerinden biri tanık olarak bu toplantıda bulunacaktı.

Bu devlet yöneticisi, "Palermo Aslanı" denilen ve kendi yozlaşmasıyla gurur duyan bir yargıçtı. Mafya örgütü üyelerinin cinayet dosyalarında verilecek cezaları en aşağı düzeye indiriyor, daha ileri giderek suçlamaları reddediyordu. Bu yargıç, Corleonesi ve Bianco örgütlerinin liderleriyle yaşadığı dostluğu gizlemiyordu. Adamın Palermo kentinin on beş kilometre dışında büyük bir malikânesi vardı ve "Aslan"ın bulunacağı toplantıda iki tarafın da bir şiddet gösterisinde bulunmaması güvence altına alınmış olacaktı.

İki liderin toplantı yerine dört korumasını getirmesine de izin veriliyordu. Liderler, "Palermo Aslanı"nın bu toplantıyı düzenleme ücretini ve elbette ki evini bu işe açma kirasını ortaklaşa ödeyeceklerdi. Yargıcın yeleye benzeyen beyaz saçları neredeyse yüzünü örter gibiydi. Adam, saygın bir hukuk bilimcisinin portresi gibiydi.

Astorre, Bianco'nun koruma grubuna komuta ederken iki Mafya örgütü liderinin birbirine karşı gösterdiği sevecenlikten etkilenmişti. Limona ile Bianco birbirine sarılıyor, yanak yanağa öpüşüyor ve kenetlenir gibi tokalaşıyorlardı. Palermo Aslanı'nın kendilerine sunduğu akşam yemeğini iştahla yerken sık sık gülüşüyor ve samimi pozlarla fısıldaşıyorlardı.

Bu nedenle yemek bitip de yalnız kaldıklarında, Bianco, "Çok dikkatli olmalıyız, Astorre. Şu Limona denilen piç bizi öldürmeye çalışacak," dediğinde oğlan pek şaşırmıştı. Ve daha sonra, Bianco'nun haklı olduğu ortaya çıkmıştı.

Bir hafta kadar sonra, Bianco'nun bordrosunda yer alan bir polis müfettişi, metresinin evinden çıktıktan hemen

sonra sokak ortasında öldürülmüştü. Bu olaydan iki hafta sonra bu kez Palermo'nun züppe tiplerinden ve inşaatların kontrolü işinde Bianco'nun ortaklarından olan bir adam da evini basan maskeli bir grup tarafından bedeni kalbura çevrilerek can vermişti.

Bianco bu olaylara korumalarının sayısını artırarak ve bindiği araçları daha güvenlikli hale sokarak karşılık vermişti.

Corleonesi Mafya Örgütü patlayıcı maddeleri kullanma becerisiyle de tanınıyordu. Bianco, sanki villasının yakınından ayrılmamaya mahkûm olmuş gibiydi.

Ancak, Bianco'nun kentteki iki yüksek devlet görevlisini ziyaret edip ödeme yapma günü gelmişti. Bu arada adam o çevrede en sevdiği lokantada yemek yemeyi de istiyordu. Kendisine sağlam bir Mercedes araba ile çok iyi bir sürücü-korumayı seçmişti. Astorre arka koltukta Bianco ile yan yana oturmaktaydı. İçi silahlı adamlarıyla dolu iki arabadan biri önlerinde, öteki arkalarından gidiyordu.

Geniş bir bulvarda ilerliyorlardı. Üzerine iki adamın bindiği bir motosiklet yan sokaktan birdenbire önlerine çıkmıştı. Arkada oturan adam elindeki Kalaşnikof'tan mermileri onların üzerine boşaltmıştı. Bereket, Astorre hemen Bianco'yu itip arabanın tabanına yatırmış ve uzaklaşan motosikletin atışına geç de olsa silahıyla karşılık vermişti. Motosikletliler bir sokağa sapıp gözden kaybolmuştu.

Üç hafta sonra, gecenin zifiri karanlığında yakalanan beş adam Bianco'nun villasına getirilmiş, elleri bağlanarak bodruma indirilmişti. Bianco, Astorre'a, "Bunlar Corleonesi örgütünün üyeleri. Hemen aşağıya benimle birlikte gel," demişti.

Bodrumdaki tutuklular Bianco'nun eski köylülerine özgü biçimiyle bağlanmış, el ve ayakları birbirine kenetlenmişti. Başlarında silahlı korumalar nöbet bekliyordu. Bian-

co, korumalardan birinin tüfeğini almış ve hiç konuşmadan adamları enselerinden vurarak öldürmüştü.

Adamlarına, "Cesetleri Palermo sokaklarına, ayrı ayrı yerlere atın," demiş ve Astorre'a bakmıştı. "Yeğen, bir adamı öldürmeye karar verirsen, kesinlikle onunla konuşma. Eğer onunla konuşursan, her ikiniz için de daha utanç verici bir durum ortaya çıkar."

"Peki, bunlar o motosikletlilerden miydi?"

"Hayır, ama öldürülmeleri işe yarayacaktır."

Ve öyle olmuştu. Palermo Örgütü ile Corleonesi Örgütü üyeleri arasında barış yeniden hüküm sürmeye başlamıştı.

Bu olay nedeniyle Astorre, aşağı yukarı iki ay süreyle Londra'daki sevgilisine gidememişti. Bir sabah pek erken saatte Rosie telefonla kendisini aramıştı. Kıza yalnızca çok ivedi durumlarda kullanması için numarasını vermişti.

Rosie dingin bir sesle konuşarak, "Astorre, hemen buraya gelebilir misin? Başım fena halde derde girdi," demişti.

Astorre şaşkınlıkla, "Ne oldu Rosie?" diye sormuştu.

Rosie, "Telefonla anlatamam. Ama, gerçekten beni seviyorsan hemen buraya gelirsin," deyince Astorre, Londra'ya gitmek için Bianco'dan izin istemiş, örgüt lideri de "Yanında para da götür," demişti ve oğlana koca bir deste İngiliz lirası vermişti.

Astorre, Rosie'nin oturduğu apartman katına varınca kapıyı ivedi açmış, içeri girip kapayarak dikkatle kilitlemişti. Kızın yüzü ölü gibi beyazdı. Daha önce Astorre'un görmediği bir banyo havlusuna sarınmıştı. Kız, Astorre'u hemen kucaklayıp öpmüş ve üzgün bir sesle konuşmuştu: "Bana çok kızacaksın, Astorre."

O anda oğlan, kızın gebe olduğunu düşünmüştü. "O nasıl söz, sevgilim. Ben kesinlikle kızamam sana."

Kız ona sıkıca sarılarak karşılık vermişti: "Sen gideli bir yılı aşkın zaman geçti. Sana sadık kalmak için çok çaba harcadım, ama bu pek uzun bir süreydi."

Birdenbire Astorre'un beyni saydamlaşıp buz gibi olmuştu.

İşte bir kez daha ihanetle karşılaşıyordu. Ancak dahası da varmış gibiydi. Kız neden kendisinin bu denli çabuk gelmesini istemişti? Ona, "Tamam," diyerek sormuştu: "Ben neden buradayım?"

"Bana yardım etmek zorundasın, Astorre," diyen kız onu yatak odasına götürmüştü.

Yatakta büyük bir kabarıklık vardı. Astorre, yatak örtüsünü çekip açmıştı. Şiltenin üzerinde yatan orta yaşlı adam çırılçıplak olmasına karşın, ağırbaşlı biri gibi görünüyordu. Bu görüntüsü belki keçi sakallı ya da yüzünün duyarlı hatları olması yüzündendi. Üzerine örtülmüş kalın bir kürkün altında ezik, ince ve dar bir bedeni varmış gibi gözüküyordu. En tuhafı, açık gözlerini örten altın renkli çerçeveli gözlüğüydü. Başı bedenine oranla büyük durmasına karşın, yakışıklı bir adamdı. Astorre'un bugüne değin gördüğü tüm ölüler gibi gözüküyor ama bedeninde bir yara izi bulunmuyordu. Gözlüğü çarpılmıştı. Oğlan uzanıp adamın gözlüğünü düzeltmişti.

Rosie fısıldayıp, "Bu adamla sevişiyorduk. Birdenbire korkunç bir titreme tuttu. Kalp krizi geçiriyor olmalıydı," diyerek olayı özetlemişti.

"Ne zaman oldu bu?" diyen Astorre da küçük bir şok yaşar gibiydi.

"Dün gece."

"Neden bir ilkyardım ekibini çağırmadın? Bu durum senin hatan değil ki."

"Bu adam evliydi ve olay olasılıkla benim büyük hatamdı. Adam, orgazm olmakta çok zorlandığı için amil nitrat kullandık."

Astorre, gerçekten şaşırmıştı. Kızın bu sözleri onu düşkırıklığına uğratıyordu. Bir kez daha cesede bakmış ve içinde tuhaf duygular kabarmıştı. Adamı giydirmesi ve gözlüğünü çıkarması gerektiğini düşünüyordu. En az elli yaşında olmalıydı. Durum onun yaşına hiç de uygun gibi görünmüyordu. İçinde hiçbir kötülük duymadan gençlere özgü inanamaz gibi tavırlarla Rosie'ye, "Bu adamda ne buldun?..." diye sormuştu.

"O benim tarih profesörümdü," demişti kız. "Pek tatlı, gerçekten sevecen bir adamdı. Önceden hiç hazırlık yapılmadan ortaya çıkan bir durum oldu bu. Yalnızca ikinci kezdi. Ve ben öyle yalnızdım ki..." Kız bir an duralamıştı. "Bana yardım etmelisin, Astorre."

"Bu adamın daha önce seninle birlikte olduğunu bilen var mıydı?"

"Hayır."

"Sanırım polise telefon etmemiz gerekiyor."

"Hayır!..." demişti Rosie. "Eğer sen korkuyorsan sorunu ben kendim çözümlerim."

"Hemen giyin," diyen Astorre kıza sert bakışlarla bakmış ve örtüyü cesedin üzerine çekmişti.

Bir saat sonra Bay Pryor'un evine varmışlardı. Kapıyı adam açmış, tek kelime etmeden onları çalışma odasına almış ve öyküyü dinlemişti.

Adam, Rosie'ye karşı pek sempatik davranıyor, ona yakın oturup arada bir sakinleştirmek için kızın eline yavaş yavaş vuruyordu. Sonunda kız dayanamamış ve katıla katıla ağlamıştı. Bay Pryor başındaki kepi çıkarmış ve arada bir sempatisini duyurmak için dişlerinin arasından cık cık sesleri çıkarmaya başlamıştı.

Sonra adam, Rosie'ye, "Evinin anahtarlarını bana ver. Sen bu gece burada kal. Yarın evine dönersin. Her şey yoluna girecek ve arkadaşın ortadan kaybolacak. Sen de bir hafta daha burada kalıp sonra Amerika'ya gidersin," demişti.

Bay Pryor sanki onların ilişkisini bozacak hiçbir şey olmamış gibi ikisini oğlanın eski yatak odasına götürmüş ve yanlarından ayrılarak işi çözümlemek için yola çıkmıştı.

Astorre, daha sonraları hep o uğursuz geceyi anımsamıştı:

Rosie ile birlikte yatağın üzerinde yatıyor, kızı rahatlatıyor ve gözyaşlarını kuruluyordu. Kız fısıldayarak konuşmuştu: "Yalnızca ikinci kez oluyordu bu. O adam benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Biz seninle öyle yakın arkadaştık ki. Seni çok özlemiştim. Zekâsı nedeniyle adama hayranlık duyuyordum, hepsi o kadar. Sonra, bir gece bu oluverdi. Ancak adam orgazm olamıyordu. Şunu söylemekten nefret ediyorum ama penisi de sert kalamıyordu. Bu nedenle nitrat kullanmayı istedi."

Kız bütün bunları anlatırken o denli kırılgan, duyarlı ve gücenikti ki, Astorre'un tek yapabildiği onu rahatlatma çabası olmuştu. Ama oğlanın aklına şunlar takılmıştı: Bu kız, kendisi oraya varana değin yirmi dört saati aşkın süreyle cesedin yanında kalmıştı. Ve şu nokta da pek gizemliydi: Eğer böyle bir kişi varsa, başkaları da olabilirdi. Gene de Rosie'nin gözyaşlarını kurulamış, rahatlatmak için kızı öpmüştü.

Rosie, yüzünü oğlanın omzuna gömerek ve bedeninin tüm yumuşaklığını Astorre'a duyurmaya çalışarak sormuştu: "Beni yeniden görecek misin?"

"Kuşkusuz göreceğim, Rosie."

Oysa oğlan, bunu kalpten söylemiyordu.

Ertesi sabah Bay Pryor odanın kapısında görünmüş ve Rosie'ye evine dönebileceğini söylemişti. Kız, gönül borcuyla adama sıkıca sarılmış ve o da ateşli bir davranışla bu sarılışa karşılık vermişti. Bir araba kızı evin kapısında bekliyordu.

Kız gittikten sonra Bay Pryor melon şapkası ile şemsiyesini alıp Astorre'u havaalanına götürmüştü. Orada, "Sen kızı merak etme, biz ona yardımcı olacağız," demişti.

Astorre, "Olanlardan beni de haberdar edersiniz kuşkusuz..." deyince de, "Elbette," diye yanıt vermişti Bay Pryor. "O olağanüstü bir kız. Bir Mafya örgütü kadın üyesine benziyor. Ve sen artık onun yaptığı küçük kaçamağı bağışlamalısın..."

Sekizinci Bölüm

SİCİLYA'da geçirdiği yıllar boyunca, Astorre, "kaliteli" bir adam olmak üzere eğitildi. Bianco'nun örgütünde altı kişilik bir gruba komuta ederek Corleonesi örgütünün bir numaralı bombacısının ortadan kaldırılmasını sağladı. Bu bombacı daha önce İtalyan ordusunun bir generali ile Sicilya'da Mafya örgütlerine karşı savaşımı sürdüren iki yüksek devlet görevlisini öldürmüştü. Astorre'un bombacıya karşı düzenlediği yürekli saldırı, Bianco tarafından yönetilen Palermo Mafyası'nın üst kademesinde ün kazanmasını sağlamıştı.

Bu arada Astorre, ayrıca etkin bir sosyal yaşamı sürdürüyor, sık sık Palermo'nun kafe ve gece kulüplerine gidiyordu. Amacı, buralarda güzel kızlarla tanışıp buluşmaktı.

Palermo, genç Mafya örgütü piyadeleriyle doluydu. Bunlar çeşitli örgütlere bağlı, erkekliğiyle övünen, iyi dikilmiş takım elbiseler giyen, tırnakları manikürlü ve saçları heykeller gibi düzgün kesilip briyantinlenerek sıkı sıkıya başlarına yapıştırılmış küçük asker, piyadelerdi. Hepsi kendisinden korkulmayı ve kadınlar tarafından sevilmeyi bekler gibi görünüyordu. En gençleri daha yirmi yaşına basmamış olan bu gençlerin bakımlı bıyıkları ve mercan rengi dudakları vardı. Astorre, erkeklerle hiç arkadaşlık kurmayan bu gençlerden olabildiğince uzak durmaya çalışırdı. İş adam öldürmeye gelince, bu genç askerler acımasızdı. Üstlerini bile öldürebiliyorlar, ama bu da bazen onlara ani ölümlerini

getiriyordu. Bir Mafya örgütü üyesini öldürmek o adamın karısını iğfal etmek gibiydi: Cezası, cinayete kurban gitmekti. Astorre, bu piyadelere karşı her zaman gururlarını doygunluğa ulaştırmak için tatlı bir saygı gösterisiyle davranırdı. Bu nedenle piyadeler arasında tutulan kişi durumuna gelmişti. Böyle davranışı, Astorre bir kulüpte çalışan Buji adlı kıza âşık olduğunda kendisine yardımcı olmuştu. Öyle olmasa, gönül işlerinde aşırı duyarlı olan piyadeler oğlana karşı tüm kötü niyetli davranışlarını çekinmeden sergileyebilirlerdi.

Astorre Sicilya'da altı yılını Bianco'nun sağ kolu olarak ve Corleonesi örgütüne karşı savaşım vererek geçirdi. Bu arada artık Sicilya'ya gelmeyen amcası Baba Raymonde Aprile'den düzenli talimat mesajları alıyordu.

Corleonesi ve Bianco'nun örgütleri arasındaki çekişmenin belkemiği uzun süreli bir strateji oyununun sonucuydu. Corleonesi örgütü, devlet yetkilileri üzerinde terör estirmek istiyordu. Durumu soruşturan savcılara suikast düzenleniyor, Sicilya'daki Mafya örgütlerini bastırmakla görevli generaller havaya uçuruluyordu. Bianco uzun süreçte bu davranışların çıkarlarına aykırı olacağına inanmaktaydı. Ancak, Bianco'nun karşı çıkmaları hep en iyi arkadaşlarının öldürülmesine neden oluyordu. Elbette, Bianco da bu eylemlere misliyle karşılık vermiş ve soykırım o denli şiddetle sürmüştü ki, sonunda iki taraf da bir kez daha ateşkes yapmak istemeye başlamıştı.

Sicilya'da kaldığı sürece, Astorre'un bir tek yakın arkadaşı oldu. Bu genç adam ondan beş yaş daha büyüktü. Palermo'da, konsomatrislerinin pek güzel olduğu ve bunlardan

bazısının yüksek fiyatla kaliteli düzeyde orospuluk da yaptığı güzel kızlarla dolu bir gece kulübünün orkestrasında çalışan bu gencin adı Nello Sparra idi.

Nello parasız değildi. Çeşitli kaynaklardan yeterli geliri varmış gibi görünüyordu. Palermo Mafya örgütü üyelerinin stilinde ve pek şık giyiniyordu. Her zaman ruhu yücelerde olan genç adam her an macera yaşamaya hazır gibiydi. Doğum günlerinde ve yortularda verdiği küçük hediyeler nedeniyle kulüpte çalışan kızlar onu pek seviyorlardı. Ayrıca kulüp tüm vilayette eğlence yerlerini kontrolü altında tutan Palermo Mafyası'nın sıkı denetiminde olduğu ve genç adamı da kulübün gizli sahiplerinden biri sandıkları için kızlar Nello'dan kuşku duyup çekiniyorlardı. Bu kızlar ayrıca Nello ve Astorre'a eşlik edip özel partilere ve kırsal kesime yapılan kısa yolculuklara da katılmaktan keyif alıyorlardı.

Astorre'un burada âşık olduğu kızın adı Buji idi. Nello Sparra'nın çalıştığı gece kulübünün sahnesinde dans eden bu kız, uzun boylu ve çarpıcı bir esmer güzeliydi. Şehvet dolu bir bedeni vardı. Ara sıra yaptığı huysuzluklarla ve sevgililerini kendisinin seçmesiyle ünlüydü. Hiçbir zaman Mafya örgütünün küçük askeri olan piyadelere yüz vermezdi. Yürekli ve açıkkalpli bir lejyoner oluşuyla ünlenmişti. Bu yüzden Mafya örgütü üyesi gibi benimsenirdi. Erkeklerden pahalı hediyeler bekler, güzel ve pek havalı oluşu nedeniyle Palermo'nun eli paralı erkekleri onun beklentisini boşa çıkarmazdı.

Yıllar geçtikçe Buji ile Astorre gerçek aşkın sınır çizgisi üzerinde riskli bir ilişki geliştirdiler. Buji'nin en sevdiği erkek arkadaşı Astorre olmasına karşın, kız özellikle çok paralı Palermolu bir işadamıyla geçireceği hafta sonu tatili için oğlanı yüzüstü bırakmakta hiç duraksamazdı. Bunu ilk kez yaptığında Astorre, onu kınamaya kalkışmış, oysa Buji oğlanı bastırmıştı.

"Yirmi bir yaşındayım. Güzelliğim tek sermayemdir. Otuz yaşıma geldiğimde ya kucak dolusu çocuklu bir ev hanımı ya da kendi küçük dükkânımın sahibi zengin ve bağımsız bir kadın olabilirim. Elbette ki, biz ikimiz birlikteyken çok iyi zaman geçiriyoruz, oysa sen, sonunda Amerika'ya döneceksin, benimse oralara gitmek gibi bir niyetim yok. Haydi, özgür insanlar olarak kalıp kendimizi eğlendirmeyi sürdürelim. Her şeye karşın ben senden bıkıncaya değin, en iyi taraflarıma sahip olacaksın. Bu nedenle saçmalamayı kes!... Benim yaşamımı garantiye almam gerekli..." Bir süre susan kız hafifçe utanarak eklemişti: "Üstelik benim için güvenilmeyecek kadar tehlikeli bir malsın sen!"

Nello'nun Palermo kentinin dışında ve deniz kıyısında on odalık büyük partiler düzenlemeye elverişli bir villası bulunuyordu. Bu villanın bahçesinde Sicilya Adası biçiminde yapılmış bir yüzme havuzu ve tabanı kırmızı toprakla kaplı pek seyrek kullanılan iki tenis kortu vardı.

Hafta sonlarında Nello'nun kırsal kesimde yaşayan büyük ailesi toplanıp buraya geliyor ve villa ağzına kadar insanla doluyordu. Yüzme bilmeyen çocuklar kümes hayvanları gibi ellerinde oyuncakları ya da eski tenis raketleri ve sararmış tenis toplarıyla tenis kortuna dolduruluyordu. Çocuklar tenis toplarını futbol topu gibi kullanıp tekmeleyerek giysilerinin rengi tozdan kırmızılaşana değin sarı renkli küçük kuşlar gibi bağırıp çağırarak oyun oynuyorlardı.

Astorre da ailenin yaşamına, sevgili bir yeğenleriymiş gibi eklenmişti. Nello ona erkek kardeşiymiş gibi davranıyordu. Geceleri oğlanı orkestrasında çalıştığı gece kulübüne bile çağırıyor, birlikte seyircilere İtalyanca aşk şarkıları söylüyorlardı. Bu da onları heveslendirip neşelendiriyor ve kulüpte çalışan kızlara keyifli anlar yaşatıyordu.

Palerıno Aslanı denilen iyice yozlaşmış yargıç bir kez daha, kendisi de orada bulunmak üzere Bianco ile Limona arasında ateşkes toplantısı yapılması için evini onlara açmıştı. Gene, iki örgüt liderine yanlarında dört korumayı getirmesi izni verilmişti. Barışı korumak için Bia'nco Palermo, inşaat işleri imparatorluğundan bir bölümünü verip özveride bulunmaya bile hazırdı.

Astorre, işini şansa bırakmıyordu. Kendisi ile üç koruma görevlisi toplantı için iyice silahlanmıştı.

Limona ile dört koruması yargıcın evine daha önce gelmiş, onları bekliyorlardı. Gene mükemmel bir yemek mönüsü hazırlanmıştı. İki tarafın korumaları masaya oturmamıştı. Masada oturanlar ise, yeleye benzeyen saçlarını pembe bir kurdeleyle bağlamış olan yargıç ile Bianco ve Limona idi. Limona pek az yemek yiyor ama Bianco'nun sevecenlik gösterisini çok hoş bir yüz ifadesiyle karşılıyordu. Adam bundan sonra devlet görevlileri ile özellikle Bianco'nun bordrosunda yer alan kişileri öldürmeyeceğine defalarca yemin ederek söz veriyordu.

Yemeğin sonunda, yapacakları son tartışmalar için oturma odasına geçecekleri sırada, Palermo Aslanı özür diledi ve beş dakika sonra liderlerin yanına döneceğini söyledi. Bunu öyle küçümseyen tavırlarla, gülümseyerek söylemişti ki, sözleri akla ilk olarak adamın tuvalete gideceğini getiriyordu.

Limona bir şişe daha açıp Bianco ve kendi kadehine şarap doldurdu. Astorre pencereye gidip evin geniş araba giriş yoluna baktı. Orada bir tek araba bekliyordu. Ve oğlan dışarı bakarken Palermo Aslanı'nın yelesi bahçede göründü. Adam binince araba hemen hareket etti.

Astorre bunun üzerine bir an bile duraksamadı. Beyni

bir anda yapboz oyununun parçalarını bir araya getirmişti. Hiç düşünmeden silahını eline aldı. Limona ve Bianco kol kola girmiş olarak kadehlerindeki şarabı yudumluyorlardı. Astorre onlara yaklaşıp silahını Limona'ya çevirdi ve adamın yüzüne doğru ateş etti. Mermi, önce kadehe vurup Mafya liderinin ağzına girdi. Cam parçaları elmas parıltısıyla havada uçuştu. Astorre daha sonra hızla silahını şaşkınlaşmış olan Limona'nın korumalarına çevirip ateş etmeye başladı. Kendi adamları da onun ateşine katıldılar. Vurulan korumaların bedeni zemine devrildi.

Bianco şaşkınlık içinde kalmış olarak oğlana bakıyordu.

Astorre, "Palermo Aslanı villadan ayrıldı," deyince Bianco da bu toplantının bir tuzak olduğunu anladı.

"Bundan sonra çok dikkatli olmalısın, Astorre," diyen adam, Limona'nın cesedini göstererek ekledi: "Şu pisliğin adamları seni hep izleyecektir."

Kalın kafalı bir adamı sadık kişi durumuna getirmek kolaydı. Oysa onu yaşamının bazı evrelerinde sorunların dışında tutmak o denli kolay olmuyordu. Bu durum Fissolini ile kanıtlandı: Mafya örgütü lideri Fissolini söz verdikten sonra Baba Aprile'e hiç ihanet etmezken, kendi ailesine ihanet etmiş, yeğeni Aldo Monza'nın karısıyla yatmıştı. Ve bu olay onun Baba Raymonde Aprile'e sadık kalacağına söz verişinden on beş yıl sonra gerçekleşmişti.

Bu, olağanüstü çılgınca işlenmiş bir suçtu. Fissolini yeğeninin karısıyla yattığında kendi Mafya örgütü liderliğini de kaybetmiş oluyordu. Çünkü, bir Mafya örgütünün ayrı gruplarını bir arada tutmak için gerekli güçlerin başında aile bağları geliyordu. Ve bu durumda olayın daha tehlikeli yanı, kadının diğer örgüt lideri Bianco'nun öz yeğeni olmasıydı. Bianco, yeğenine karşı kocasının öç alışını kesinlikle

hoş karşılamayacaktı. İhanete uğrayan koca, kaçınılmaz biçimde en sevdiği amcası örgüt lideri Fissolini'yi öldürmek zorundaydı. Böylece temelde iki örgüt kanlı bir boğuşmanın içine itilmiş oluyordu. Sonuçta kırsal kesim iyice boşalmış olacaktı.

Astorre, amcası Baba Aprile'e başvurup bu durumla ilgili bir talimat vermesini istedi.

Yanıt şöyle geldi: "Bir zamanlar Fissolini'yi sen kurtarmıştın. Kararı gene sen vermelisin."

Yeğen Aldo Monza, örgütünün ve geniş ailesinin en değerli üyelerinden biriydi. On beş yıl önce Fissolini ile birlikte yaşamı bağışlanan kişiler arasında da yer almıştı. Bu nedenle Astorre, Aldo Monza'yı Baba Aprile'in köyüne çağırttı. Adam da hemen kalkıp geldi. Astorre, yeğenini koruyacağı garantisini vererek Aldo ile yapacağı görüşmeye Bianco' nun katılmasını engellemişti.

Aldo Monza bir 1.80'i geçen boyuyla bir Sicilyalı'ya göre uzun bir adamdı. Küçük yaşlardan başlayarak yaptığı sıkı çalışmalarla bedeni çok iyi gelişmişti. Ama, gözleri derinlere batmış ve yüzündeki et sanki kurumuş, suratı kafatası iskeletine benzemişti. Bu görünüşü onu özellikle itici ve tehlikeli biriymiş gibi gösteriyordu. Ancak bu, bir anlamda trajik bir sonucu doğuruyordu. Çünkü, Fissolini'nin örgütünün en zeki ve aydın kişisi Monza idi. Veterinerlik yapmak için Palermo'da yüksek eğitim görmüştü. Yanında her zaman mesleğini uygulamak için bir çanta içinde gerekli aletlerini taşırdı. Hayvanlara karşı doğal bir sempatisi vardı. Ve bu yönleriyle her zaman aranılan bir adamdı.

Gene de Aldo Monza, herhangi bir köylü gibi Sicilya'nın sıkı ahlak kurallarına tüm benliğiyle inanıyordu. Örgütü içinde Fissolini'den sonra en güçlü kişi de oydu.

Astorre kararını vermişti. "Ben buraya senden Fissolini'nin yaşamını bağışlaman için ricada bulunmaya gelme-

dim. Örgütünün senin öç alman gerektiğini benimsediğini biliyorum. Üzüntünü de anlıyorum. Ben buraya senden çocukların annesini bağışlaman için geldim."

Aldo Monza sabit bakışlarla Astorre'a bakarak yanıtladı: "O kadın bir haindi. Bana ve çocuklarına ihanet etti. Onun yaşamasına izin veremem."

"Beni dinle," dedi Astorre. "Fissolini ölünce kimse onun öcünü almaya çalışmayacak. Ama, kadın Bianco'nun yeğenidir. O ölünce Bianco öç almak isteyecektir. Onun örgütü seninkinden daha güçlüdür. Bu, kanlı bir savaş olacak, çocuklarını düşün."

Aldo, eliyle bir şeyi küçük görüp iter gibi bir hareket yaptı. "O çocukların benden olduğunu kim biliyor? Kadın bir orospu ... ve şimdi bir orospunun layık olduğu şekilde can verecek."

Yüzünün kafatası görüntüsü ölüm sözcükleriyle aydınlanır gibi olmuştu. Adam, öfke kavramının da ötelerine geçmiş, dünyayı da kendisiyle birlikte yıkıma uğratmaya niyetlenmişti sanki.

Astorre, bu adamın köydeki yaşantısını, karısını yitirişini ve amcası ile karısı tarafından kepaze oluşunu düşündü.

"Beni dikkatle dinle, Aldo... Yıllarca önce Baba Aprile senin hayatını bağışlamıştı. Şimdi o senden bir iyilik yapmanı bekliyor. Sen, Fissolini'den öcünü al; bunu yapman gerektiğini hepimiz biliyoruz. Ama, karının yaşamını bağışla ki, Bianco onu ve çocuklarını Brezilya'daki akrabalarının yanına gönderebilsin. Ve ben de Baba Aprile'in onayıyla sana şu öneride bulunacağım. Benimle birlikte Amerika'ya gel, kişisel yardımcım ve arkadaşım ol. Böylece zenginlere özgü ilginç bir yaşam sürdürebilirsin. Buradaki utanç dolu yaşamından kurtulursun. Ayrıca Fissolini'nin dostlarının öç alma planlarına karşı güvenlikte olursun."

Bu sözler üzerine Aldo'nun şaşkınlık ya da öfke izi göstermemesi Astorre'u memnun etti. Monza beş dakika kadar ses çıkarmadan düşündü. Sonra, "Benim ailemin yönettiği örgüte bugüne kadar olduğu gibi, para ödemeyi sürdürecek misiniz? Onları erkek kardeşim yönetmeye başlayacak da..." dedi.

Astorre, "Elbette," diye yanıt verdi Monza'ya, "onlar bizim için değerlidir."

"Öyleyse Fissolini'yi öldürüp seninle birlikte Amerika'ya geleceğim. Bu işe ne Bianco ne de sen karışacaksınız. Karım, Fissolini'nin cesedini görmedikçe Amerika'ya gidemeyecek."

"Kabul," diyen Astorre, birdenbire Fissolini'nin neşeli, hayat dolu yüzünü anımsadı. İçinde bir pişmanlık dalgası kabardı. "Ne zaman olacak bu?"

"Pazar günü. Pazartesi günü senin yanına geleceğim ve Tanrı, Sicilya ile karımı binlerce cehennemin dibinde sonsuza değin yaksın!"

"Seninle birlikte köye kadar geleceğim," diyen Astorre kararını bildiriyordu. "Karını korumam altına alacağım. Çünkü, son anda kışkırtılmandan çekiniyorum."

Aldo Monza omuzlarını silkti: "Ben, bir kadının cinsel organına aldığı şeyle yazgımın kararlaştırılmasına izin veremem."

Fissolini'nin Mafya örgütü üyeleri pazar günü toplandılar. Yeğen ve damatlar bir öç alma riskinden kurtulmak üzere Fissolini'nin erkek kardeşinin de öldürülmesini tartışacaklardı. Elbette ki, bu adam olayı biliyor ve konuşmamakla olaya göz yummuş oluyordu. Astorre, tartışmanın bu bölümüne karışmadı. O yalnızca kadın ve çocuklarının zarar görmemesini istediklerini belirtti. Ama, adamların

işlenen suç karşısında ne denli acımasız oluşu karşısında kanı donar gibi olmuştu. Bu adamlara karşı yıllarca önce Baba Aprile'in ne kadar acıma dolu davranışlar sergilediğini de düşündü.

Şu anda bir şeyi daha anlıyordu: Durum yalnızca cinsel bir sorun değildi. Bir kadın âşığıyla yatıp kocasına ihanet ettiği zaman, o olası bir Troya atını örgütün siyasal yapısının içine sokabilirdi. Öyle bir kadın gizli bilgileri sızdırabilir, savunmayı zayıflatabilir ve âşığının gücünü ailesinin üstüne çekebilirdi. O kadın savaşta bir casustu. Aşk, ihanetin mazereti olamazdı.

Böylece pazar sabahı kadın ve çocuklar kiliseye ayine gönderildiğinde, örgüt üyeleri Aldo Monza'nın evinde toplandılar. Üç adam Fissolini'nin erkek kardeşini öldürmek üzere alıp götürdüler. Diğerleri, kurdukları aile mahkemesinde yargılamak üzere Fissolini'nin çevresini sardılar. Durum pek ciddi olmasına karşın, Fissolini sürekli espri yapıyor, ancak yalnızca Aldo Monza onun söylediklerine gülmüyordu. Şeref konuğu sayılan Astorre da yargılanan örgüt lideri Fissolini'nin yanına oturtulmuştu.

Fissolini hafifçe sırıtarak yeğenine baktı. "Aldo, sen giderek daha ekşimiş suratlı bir adam oluyorsun," dedi.

Aldo Monza amcasına, "Ben senin kadar neşeli olamam," dedi. "Ne de olsa senin karını paylaşmıyorum, öyle değil mi?"

Aynı anda örgütün üç üyesi Fissolini'yi yakalayıp oturduğu koltuğa sıkıca bastırdılar. Aldo mutfağa gidip içi veterinerlik işlerinde kullandığı aletleriyle dolu çantasıyla geri geldi. "Amca, şimdi sana unuttuğun şeyi öğreteceğim."

Ve Astorre başını başka tarafa çevirdi.

Pazar sabahının parlak güneş ışığında, ünlü Kutsal Meryem Ana Kilisesi'ne uzanan toprak kaplı yolda beyaz bir katana eşkin adımlarla ilerliyordu. Atın sırtındaki kişi Fissolini idi. Adam, eyere tellerle bağlanmış ve sırtı tahta bir haçla desteklenmişti. Fissolini sanki canlıymış gibi görünüyordu. Üstelik başının üzerine dikenlerden yapılmış bir taç gibi görünen, aslında ince ağaç dallarıyla örülmüş ve içi yeşil otlarla doldurulmuş kuş yuvası oturtulmuştu. Bu yuvada yeşil otların üzerine Fissolini'nin kesik penisi ile hayaları konulmuştu. Bu kesik organlardan adamın alnına doğru ince kan çizgileri uzanıyordu.

Aldo Monza ile gösterişli karısı, kilisenin merdivenleri üzerinde dikilerek atın geçişine bakıyorlardı. Kadın ölüyü görmemek için fırlayıp sokağı aşmak istedi. Ama Monza, bir eliyle onun kolunu yakalayıp öteki eliyle başını çevirerek ölüyü görmesini sağladı. Sonra kadını arkasından itip cesedin peşinden yürüttü. Kiliseden çıkan insanlar bu tuhaf kafileye şaşkınlıkla baktılar.

Astorre da adamla kadını izledi. Bir süre sonra arabayla kadına yaklaşıp onu bindirdi ve Palermo'ya doğru yola çıkardı.

Limona'nın öldürülüşünden altı hafta sonra, Nello, bir hafta sonunu villasında geçirmesi için Astorre'u davet etti. Tenis oynayacak ve denizde yüzeceklerdi. Denizde avlanmış lezzetli balıkları yiyecek ve gece kulübünün en hoş kızlarından Buji ve Stella ile hoş zaman geçireceklerdi. Nello' nun kalabalık ailesi, hafta sonu kırsal kesimde yapılan bir düğüne gittiğinden villada onlar, koruma ve hizmetçilerden başka kimse bulunmayacaktı.

Hava, Sicilyalıların en çok sevdiği türdendi. Özel puslu bir gölge güneş ışınlarını süzüyor, dayanılmaz sıcaklığı azaltıp gökyüzünü tepede şaşırtıcı bir gölgeliğe benzetiyordu.

Astorre ile Nello daha önce eline hiç raket almamış kızlarla tenis oynadılar. Bu etkinliğe coşkuyla yaklaşan kızlar topa tüm gücüyle vuruyor ve çoğu kez tel örgülerin dışına savuruyorlardı. Sonunda oyundan bıkan Nello, "Haydi, plajda yürüyüp yüzelim," dedi.

Dört koruma görevlisi verandanın gölgesine oturuyor, hizmetçiler de onlara yiyecek ve içecek servisi yapıyorlardı. Ancak bu durum korumaların tetikte duruşlarını engellemiyordu. Onları şu anda en çok keyiflendiren, mayoları içindeki hayat dolu neşeli iki kızı seyretmek ve onlardan hangisinin yatakta daha iyi olacağını tartışmaktı. Dört koruma da kızlardan iyisinin Buji olduğuna karar veriyordu. Çünkü, onun konuşma ve kahkahaları çevreye daha tahrik edici bir hava yaymaktaydı. Korumalar da pantolon paçalarını sıyırıp plajda yürümeye hazırlanıyorlardı.

Astorre, korumalara doğru el işareti yaparak seslendi: "Biz gözden uzaklaşmayacağız! Siz de içkinizin keyfini çıkarın!..."

İki kız ve iki genç adam plajda seğirtip dalgalara doğru yaklaştılar. Astorre ile Nello önde, kızlar arkadaydılar. Suda elli metre kadar ilerleyince, Buji tek parçalı mayosunun askılarını indirdi ve göğüslerini ortaya çıkardı.

Dört genç de suya daldılar. Kıyıya yakın yerde, kırılan küçük dalgalar vardı. Nello birinci sınıf bir yüzücüydü. Suya dalıp Stella'nın bacaklarının arasından ayağa kalkarken kızı da omuzlarının üzerine aldı. Bir yandan da Astorre'a bağırıyordu: "Haydi sen de çık, böyle yap!..."

Ve Astorre sığ suda gidebildiği kadar yere yüzer gibi yapıp kaydı. Buji onun arkasına tutunmaya çalışıyordu. Genç adam kızı tutup suyun altına çekti ve yüzeyin altında tutmak istedi. Ancak bu durumda, kız korkacağına oğlanın şortuna sarılıp aşağı çekerek poposunu ortaya çıkarmaya çabaladı.

Suya dalmış durumdaki Astorre, vuruntulu sesler algıladı. Aynı anda Buji'nin çıplak memeleri yeşil suyun altında sarkmış durumda ve gülen yüzü de pek yakında göründü. Sonra, oğlanın kulaklarındaki vuruntulu sesler gümbürtüye dönüştü. Buji çıplak kalçasına tutunmuştu. Astorre, ne olduğunu anlamak üzere yüzeye çıktı.

Bir sürat teknesi motoru gümbürdeyerek ve dalgalar çıkararak kendisine doğru hızla geliyordu. Nello ve Stella karaya çıkmışlardı. Ama, nasıl olur da bu denli çabuk davranabilirlerdi? Uzakta Astorre'un korumaları paçalarını sıyırmış olarak villadan denize doğru koşmaya başlamışlardı. Astorre, Buji'yi itip kendisinden uzaklaştırdı. Sığ suda kayıp ilerlemeye çalıştı. Çok geç kalmıştı. Sürat teknesi pek yakınındaydı. İçinde ayağa kalkmış bir adam, elindeki tüfekle kendisine doğru dikkatle nişan alıyordu. Ateş sesleri motorun gürültüsünün ses duvarının üzerine bile çıkıp duyuldular.

Tüfekli adama açık hedef olduğu için ilk çarpan mermi Astorre'u olduğu yerde döndürdü. Bedeni sudan sıçrayıp dibe çöker gibi oldu. Genç adam sürat teknesinin uzaklaştığını ve Buji'nin kendisini çekerek plajın kumlarının üzerine taşıdığını algıladı.

Korumalar yanlarına vardığında, boğazına kurşun saplanmış olan Astorre'un kumun üzerinde yüzükoyun yattığını ve yanında elini yaraya bastıran Buji'nin hıçkırıklar içinde ağladığını gördüler.

Astorre'un yaralarının iyileşmesi dört ay sürdü. Bianco, onu Palermo'nun küçük, özel bir hastanesine yatırıp gizlemişti. Orada en iyi tedavi yapılırken oğlana etkili bir koruma uygulanıyordu. Bianco her gün, Buji de gece kulübünden izinli olduğu günlerde onu ziyarete geliyordu.

Hastanede kalışının sonuna doğru bir gün Buji, Astorre'a beş santim kalınlıkta altın bir kolye getirdi... Bu kolyenin tam ortasında, madalyon biçiminde altın bir disk vardı. Bu diskin üzerine Kutsal Meryem Ana şekli kazınmıştı. Buji kolyeyi genç adamın boynuna takarak madalyonu yaranın üzerine getirdi. Madalyonun arkasına yapıştırıcı bir madde uygulanmıştı. Altın dolardan daha büyük olmayan madalyon yarayı örtüyor ve süs eşyası gibi görünüyordu.

"Bu iş görür," diye sevecenlikle konuşan Buji, genç adamı öptü. "O yara yerine bakmayı içim kaldırmıyordu."

Bianco söze karışıp, "Yapışkanlı yerini günde bir kez temizlemen gerekir," dedi.

Astorre suratını ekşitti. "Altını almak isteyen kişi boğazımı kesecek; bu sizce gerçekten gerekli mi?"

"Evet," diyen Bianco sözünü sürdürdü: "Saygın bir adam, düşmanı tarafından oluşturulan bir yarayla gösteriş yapamaz. Ve Buji çok haklı. Kimse, bu yaranın görünüşüne dayanamaz."

Bu konuşmanın en dikkate değer yanı, Bianco'nun onu saygın kişi olarak nitelendirmesiydi. Mafya örgütünün bir lideri ve önde gelen adamlarından olan Octavius Bianco, genç adama bu onuru uygun görmüştü. Astorre şaşırmış ve gururu okşanmıştı.

Buji, Palermo'nun en zengin şarap taciri ile hafta sonunu geçirmek üzere genç adamın odasından çıktığında Bianco, Astorre'a ayna tuttu. Kolye gerçekten çok iyi yapılmıştı. Genç adam düşündü: Kolyedeki resim, yol kenarlarındaki kutsal sayılan yerlerde, arabalarda, evlerde ve çocukların oyuncaklarının üzerinde sıkça yer alıyordu.

Astorre, Bianco'ya, "Peygamber İsa yerine neden Kutsal Meryem Ana Sicilya'da bu kadar saygı görüyor?" dedi.

Bianco omuzlarını silkti. "Ne de olsa, İsa bir erkektir ve ona tam olarak güvenilemez. Neyse, sen unut bunu. Böyle-

ce, madalyon da işini gördü. Amerika'ya gitmenden önce bir yıl daha Londra'da kalıp Bay Pryor'dan bankacılık işlemlerinin hepsini öğreneceksin. Bu, amcan Baba Aprile'in emridir. Başka bir şey daha var: Nello'yu öldürmen gerekiyor."

"O benim en iyi arkadaşımdı. Nello'nun bu işi yaptığına emin misin?"

"Başka kimi kullanabilirlerdi?" dedi. Bir an sustu. "En kötü düşmanını mı? Elbette senin arkadaşını kullanacaklardı. Ne olursa olsun, saygın bir kişi olarak onu cezalandırman gerekiyor. Hele sen bir iyileş de..."

Astorre, plajdayken başına gelen saldırı olayını daha sonra defalarca kafasından geçirmiş ve Nello'nun suçlu olduğu sonucuna varmıştı. Ama, bunun gerçek nedeni neydi? Onunla uzun zamandır arkadaşlık ediyorlardı. Ve bu ilişkileri gerçek bir dostluk olmuştu. Ancak, daha sonra Corleonesi örgütünün liderinin öldürülmesi olayı yaşanmıştı. Nello o örgütle bağlantılı olmalıydı. Başka türlü davranma seçeneği bulunamazdı.

Ve ortada bir gerçek daha vardı: Nello, kendisini hastanede ziyaret etmek üzere hiçbir girişimde bulunmamıştı. Aslında Nello, Palermo'da gözden kaybolmuştu. Gece kulübünde de çalmıyordu artık.

Bianco'nun bir sonraki ziyaretinde Astorre ona, "Elimizde Nello'ya karşı ipucu yok," dedi. "Bırak olayı, olduğu gibi kalsın. Sen, Corleonesi örgütüyle barışı sürdür. Ve benim yaralarım nedeniyle öldüğümü çevreye yay."

Başlangıçta Bianco bu fikre şiddetle karşı çıktı. Ama sonra, Astorre'un düşüncesini benimseyerek bir kez daha onun akıllı bir adam olduğunu düşündü. Corleonesi örgütüyle bu şekilde barışı sürdürebilirdi. Çünkü, Limona'ya karşı Astorre'un ölümüyle durum berabere olmuştu. Olayda Nello yalnızca bir piyondu ve öldürülmeye değmezdi. Belki başka bir gün...

Yolculuk için gerekli hazırlıkların yapılması bir hafta sürdü. Astorre, Londra'ya uğrayıp bir süre kaldıktan sonra New York'a gidecekti. Londra'da gene Bay Pryor tarafından eğitilecekti. Bianco genç adama, Aldo Monza'nın doğrudan Amerika'ya gönderileceğini, orada Baba Aprile'in yanında kalarak kendisini bekleyeceğini söylemişti.

Astorre, Londra'da bir yıl daha kaldı. Ve aldığı eğitim onun için pek aydınlatıcı bir deneyim oldu.

İlk gün Bay Pryor'un küçük çalışma odasında karşılıklı oturup büyük kadehle şarabı biraz limonla karıştırıp içerlerken, Bay Pryor genç adam için hazırlanan olağanüstü planları anlattı. Onun Sicilya'da yıllar süren kalışı belli bir planın parçasıydı. Baba Aprile onu ileride üstleneceği önemli rol için hazırlıyordu.

Daha sonra Astorre, Rosie'yi sordu. Ondan uzak kaldığı yıllar boyunca hep Rosie'yi, onun inceliğini, yaşama sevincini, her şeyden önce sevişmeyi de içermek üzere sınırsız cömertliğini düşünmüş, kızı hep özlemişti.

Bay Pryor kaşlarını çattı. "Hani o Mafya örgütü üyesi gibi olan kızı mı soruyorsun? Rosie'yi unutmayacağını biliyordum."

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Elbette. Rosie şu anda New York'ta."

Astorre duraksayarak konuştu: "Ben... Hep onu düşündüm. Ne de olsa uzun süre buradan uzak kalmıştım. Ve kız da çok gençti. Olanlar pek doğaldı. Rosie'yi yeniden görmeyi umut ediyordum."

"Kuşkusuz öyledir. Onu neden görmeyesin ki? Akşam yemeğinden sonra sana Rosie hakkında gerekli bilgileri vereceğim."

O gece geç saate kadar Bay Pryor'un odasında kalan

Astorre, Rosie'ye ilişkin tüm öyküyü öğrendi. Bay Pryor, kızın birtakım erkeklerle buluşmasına ait kayıtları kasetlere aldırmıştı. Bu kasetler, Rosie'nin sürdürdüğü yaşam şeklini açıklıyordu. Adamlar kıza pahalı hediye ya da para veriyorlardı. Astorre için kızın konuşmalarını dinlemek şoke ediciydi. Çünkü, genç adam yalnızca kendisi için yapıldığını sandığı sevecence şakaları, verilen hazırcevap karşılıkları, atılan iç gıcıklayıcı kahkahaları ve söylenen derin anlamlı sözleri duyuyordu. Kız bütün bu konuşmalarda çok çekici olmayı biliyordu. Asla kaba ve küstah konuşmuyordu. Kimi zaman diploma töreninden sonra ilk buluşmasına gidecek liseli kız gibi konuşan kızın masum sözleri, sanki bir dehanın ürünü gibiydiler.

Bay Pryor kasetleri dinlerlerken, sürekli Astorre'un yüzünü incelemekteydi.

Sonunda Astore, "Kız çok iyi, değil mi?" diye sordu.

"Pek de doğal..."

"Bu kasetler ben onunla yaşarken mi dolduruldu?"

Bay Pryor yaptığını küçümseyen bir tavırla yanıtladı: "Seni korumak görevimdi evlat. Evet, öyle oldu."

"Ve sen, bunu bana hiç söylemedin... Neden?"

"Sen o kıza gerçekten âşıktın. Neden senin keyfini bozaydım ki? Üstelik sana karşı çok iyi davranıyordu. Ben de bir zamanlar genç olmuştum. İnan bana, aşkta sevmekten başka hiçbir gerçek önemli değildir. Her şeye karşın, Rosie olağanüstü bir kızdı."

Astorre'un sesi sertleşmişti. "Aynı zamanda yüksek sınıftan bir orospu da..."

"Gerçekte öyle değildi," diyen Bay Pryor, düşüncesini açıkladı: "Rosie, sahip olduğu akılsal yetenekleriyle yaşamak ve başarılı olmak zorundaydı. Evinden on dört yaşındayken kaçmıştı. Çok akıllıydı ve iyi öğrenim görmeyi istiyordu. Mutlu olmayı da. Her şey ona göre kusursuz ve doğal

olmalıydı. Erkekleri mutlu etmekte eşine az rastlanır bir yetenekti. Doğallıkla onların da bunun bedelini ödemeleri dürüstlük olacaktı."

Astorre gülerek yanıtladı: "Sen iyi eğitilmiş, aydın bir Sicilyalısın. Peki, Rosie'nin yirmi dört saatlik bir süreyi âşığının cansız bedeniyle birlikte geçirmesine ne dersin?"

Bay Pryor keyifle gülerek karşılık verdi: "Bu da kızın iyi taraflarından biri. Gerçek bir Mafya üyesi gibi davranabiliyor. Ateşli bir kalbi ve buz gibi beyni var. Ne harika bir bileşkedir bu Tanrım!... Ancak sen, her an o kızdan bıkabilirdin. Öyle bir insan hep tehlikeli olabilir."

"Peki, amil nitrat kullanmasına ne dersin?"

"O durumda kız masumdu. Seninle tanıştığında profesör ile serüveni sürüyordu. Ve adam ilacı kullanmak için ısrar etmişti. Evet, biz burada her şeyin dışında mutlak şekilde kendi mutluluğunu düşünen bir kızla karşı karşıyayız. Bu kızın öyle bazı kısıtlamaları bulunmuyordu. Benim sana tavsiyem, Rosie ile ilişkini kesmemendir. Bir gün onu profesyonel amaçların için kullanabilirsin."

"Bunda seninle fikir birliğindeyim," dedi Astorre. Artık Rosie'ye karşı öfke duymadığı için kendine şaşıyordu. Kızın çekici özellikleri, kendini bağışlatabilirdi. Durumun aynen süreceğini Bay Pryor'a söyledi.

"Eh, seninki iyi bir karar. Bir yıl burada kaldıktan sonra, Amerika'ya, Baba Aprile'in yanına gideceksin."

"Tamam ama Bianco ne olacak?"

Bay Pryor içini çekti. "Bence Bianco bu işten el çekmeli. Corleonesi örgütü çok güçlendi. Sicilya'da kalsan seni de izleyip sonunda haklayacaklardı. Baba Aprile örgütler arasında barışın temelini attı. Burada gerçek olan şu ki, kazandığı başarılar Bianco'yu aşırı derecede uygarlaştırmış bulunuyor. Bu da Sicilya Mafya örgütleri için kabul edilemez."

Daha sonra Astorre, hep Rosie'nin izini sürdü. Bunun nedeni, kısmen ihtiyatlı oluşu ve kısmen de yaşamının aşkını sevgiyle anımsamasıydı. Kızın okula döndüğünü ve New York'taki Columbia Üniversitesi'nin Psikoloji Fakültesi'nde doktora yaptığını, okula yakın bir yerde ev tuttuğunu, profesyonelce davranıp daha yaşlı ve daha zengin bir erkekle ilişki kurduğunu öğrendi.

Kız pek kurnaz davranıyordu: Birbirini yedekleyerek aynı zamanda üç ilişkiyi birden sürdürüyor; para, mücevher ve yolculuk olanağı gibi maddi değerleri kabul ederken ileri için yeni bağlantılar kuruyordu. Kimse ona telekız diyemezdi, çünkü kendisi için bir şey istemiyordu ama ona sunulan hediyeleri kesinlikle geri çevirmiyordu.

Rosie'ye âşık olan erkekler için her zaman kaçınılmaz sonuç vardı: Kız onlarla yatıyor ama evlenme önerilerini kabul etmiyordu. Birbirlerinden hoşlanabilecek arkadaş olduklarında, evliliğin iki tarafa da uygun düşmeyeceğinde ısrar ediyordu. Çoğu erkek bu kararı gönül rahatlığıyla benimsiyordu. Rosie, erkeklerden para sızdırmaya çalışan bir kadın değildi. Para almak için baskı kurmuyor, açgözlülük etmiyordu. Tüm istediği, lüks içinde yaşamak ve sorumluluk altına girmemekti. Gene de kötü günler için parayı bir yana ayırmak gibi bir güdüsü vardı. Farklı bankalarda hesaplar açtırmış, bankaların kiralık kasalarından da edinmişti.

Baba Aprile'in ölümünden yaklaşık bir yıl kadar sonra Astorre yeniden Rosie'yi görmeye karar verdi. Bazı planlarını gerçekleştirmek için ondan yardım alabileceğinden emindi. Ne de olsa kızın gizlerini biliyordu. Ve Rosie bir kez daha onun gözlerini kamaştıramazdı. Kız ona borçluydu: Astorre onun ölümcül bir gizini de öğrenmişti.

Rosie'nin bir anlamda ahlâksız olduğunun da farkındaydı. Kız neredeyse dinsel inançla, kendisini ve zevklerini yüceltilmiş bir âleme bırakabilecek karaktere sahipti. Rosie

tüm kalbiyle, her şeyin ötesinde mutlu olmaya hakkı olduğu inancındaydı.

Ama her şey bir yana, Astorre, Rosie'yi bir kez daha görmek istiyordu. Birçok erkeğin zaman zaman başına geldiği gibi, zamanın geçişi kadının ihanetinin izlerini hafifletmiş ve onun çekici yanlarının anılarını güçlendirmişti. Şu anda Rosie'nini günahları Astorre'a daha çok gençliğin neden olduğu dikkatsizlikten doğmuş gibi geliyordu. Sevişirlerken kızın pembe pembe beneklenen göğüslerini, bazen başını utançla öne eğişini, onun neşesiyle çevresindeki insanlara verdiği esini ve yaptığı incelikli esprileri anımsıyordu. Rosie'nin uzun bacaklarıyla kayar gibi yürüyüşünü ve dudaklarının inanılmaz sıcaklığını da unutamıyordu.

Bütün bunlara karşın Astorre, yapacağı ziyaretin tümüyle iş amaçlı olacağına kendisini inandırmıştı. Çünkü, yapması gereken ciddi bir iş vardı.

Astorre önünde durup da gülümseyerek, "Merhaba Rosie," diye selamladığında kız oturduğu apartmana girmek üzereydi. Sağ kolunun altında üç kitap taşıyordu. Şaşkınlıktan kitapları yere düşürdü. Yüzü zevkten kızardı ve gözleri parladı. Kollarıyla genç adamı sararak dudaklarından öptü.

"Seni göreceğimi biliyordum," dedi. "Beni bağışlayacağını da umut ediyordum." Kitaplarını toplayıp Astorre'u binanın içine çekti. Ve birlikte onun katına çıkan merdivenleri tırmandılar. Kız, dolaptan içki çıkardı. Kendisine şarap, Astorre'a konyak hazırladı. Kanepede genç adamın yanına oturdu. Oda lüks eşyalarla döşenmişti. Ve Astorre, bunun parasının nereden geldiğini biliyordu.

Kız, "Bana gelmek için neden bu denli uzun süre bekledin?" derken yüzüklerini, küpelerini çıkarıyordu. Sol kolundaki üç bilezik tümüyle altın ve pırlantadan yapılmıştı.

"Çok meşguldüm. Seni bulmam uzun zamanımı aldı."

Rosie sevecen bakışlarla genç adamı süzdü. "Şimdi de şarkı söylüyor musun? O tuhaf kıyafetlerle at biniyor musun?" Uzanıp bir kez daha öpünce, Astorre, beyninde sıcak ve umarsız bir tepkinin oluşmaya başladığını fark etti.

Geri çekilmeye çalışıp, "Hayır Rosie... Eskiye dönemeyiz," dedi.

Onu dinlemeyen kız genç adamı çekip ayağa kaldırdı. "O günler yaşamımın en mutlu dönemiydi," diye yanıtladı. Birlikte yatak odasına girdiler ve saniyeler içinde çırılçıplak kaldılar.

Rosie, komodinin üzerindeki parfüm şişesini alıp kendi üzerine püskürtürken gülüyordu. "Banyo yapmaya zaman yok!..." diye söylendi. Yatağa girdiklerinde, genç adam kızın göğüslerinde pembe beneklerinin yavaş yavaş büyüdüğünü gördü.

Yaşadıkları, Astorre için ruhla bedenin birbirinden ayrılışı türünden bir deneyim oldu. Genç adam cinsellikten zevk alıyor, oysa Rosie ile keyfini süremiyordu. Aslında kızın o profesörün cesedi başında bir gündüz ve bir gece boyunca bekleyişine ilişkin hayaller sürekli beyninde canlanıyordu. O adama sağ kalması için yardımcı olunabilir miydi? Rosie tek başına iken ölüm olayı ve profesörle neler yapmıştı?

Sırtüstü yatan Rosie, uzanıp Astorre'un çenesine dokundu. Sonra başını iyice öne eğdi. "O eski kara büyü iş görmüyor, değil mi?" Genç adamın boynundaki kolyeyle oynadı. Madalyonu söküp çirkin yara yerini gördü ve orayı öptü.

Astorre pek inanmadan, "Her şey güzeldi," dedi.

Rosie doğrulup otururken çıplak göğüsleri sarkarak genç adama dokundular. "O profesör yüzünden; onu ölmesi için orada bırakmamı ve onunla kalmamı bağışlamıyorsun, öyle değil mi?"

Genç adam yanıt vermedi. Şu anda onun hakkında bildikklerini kesinkes söylemeyecekti. Kız hiç değişmemişti.

Rosie yataktan kalkıp giyinmeye başladı. Astorre da öyle yaptı.

"Sen, çok korkunç bir adamsın. Senin Baba Aprile tarafından sonradan edinilmiş bir yeğen olduğunu gazetelerde okudum. Londra'daki o yaşlı arkadaşın benim yarattığım pisliği güzelce temizlemişti. Bir İngiliz bankere göre pek temiz, profesyonelce iş başarmıştı. Ama onun da İtalya'dan göç etmiş bir kişi olduğunu öğrenince bunu yapabileceğini kestirmek güç olmadı."

Oturma odasına geçtiklerinde, kız birer içki daha hazırladı. Astorre'un gözlerinin içine bakarken içtenlikliydi. "Senin ne olduğunu biliyor ama buna zerre kadar aldırış etmiyorum. Biz, arasında güçlü bağlar bulunan iki yakın arkadaşız. Bu güzel bir şey, değil mi?"

Astorre güldü. "Şu anda benim son aradığım şey, güçlü bağları olan yakın arkadaşlık. Çünkü buraya seninle iş yapmaya geldim."

Rosie şimdi duygusuzlaşmış, yüzündeki çekicilik sanki kaybolmuştu. Yüzüklerini yeniden takmaya başladı. "Çabuk tarafından bitirilen cinsel ilişkim beş yüz dolardır. Çek de kabul ederim," dedi. Sonra gizemli bir şekilde gülümsedi. Espri yapıyordu. Genç adam onun yalnızca tatil ve yolculuklarda hediye aldığını ve bunların ona gerekli olduğunu biliyordu. Sözgelişi, şu apartman katı bir hayranı tarafından ona doğum günü hediyesi olarak sunulmuştu.

"Hayır, ben şaka yapmıyorum," diyen Astorre kıza Sturzo Kardeşleri ve onlara yapılmasını istediği şeyi anlattı. Ve işin fiyatını da açıkladı: "Sana masrafların için yirmi bin dolar avans vereceğim. İş bitince yüz bin dolar daha alacaksın."

Rosie, düşünceli tavırlarla baktı. "Ve sonra ne olacak?"

"Bunu merak etmene gerek yok."

"Anladım. Eğer yanıtım 'hayır' olursa ne olacak?"

Astorre omuzlarını silkti. Bunu düşünmek bile istemiyordu. "Hiçbir şey olmayacak."

"Beni İngiliz yetkililerine ihbar edecek misin?"

Astorre, "Bunu kesinlikle yapamam," dediğinde, kız, genç adamın sesindeki içtenlikten kuşku duymuyordu.

Rosie içini çekti. "Tamam, yapacağım. Bu başka bir serüven olacak."

Astorre, onun bakışlarındaki parıltıyı gördü ve gülümsedi.

Bütün o yıllardan sonra, Astorre, daldığı anılardan bacağına Aldo Monza'nın elini bastırışıyla uyanıyordu.

Aldo, "Yarım saatlik yol daha kaldı. Kendini Sturzo Kardeşler için hazırlamalısın," dedi.

Astorre, arabanın camını açıp kafasını dışarı çıkardı ve yüzüne düşen kar tanelerini hissetti. Kırsal kesimdeydiler. Çevrede, yaprakları dökülmüş çıplak ağaçlar ile her yeri örten karlar vardı. Birdenbire Astorre, yüreğini bastıran büyük yalnızlığı algıladı. Bu geceden sonra dünya ve kendisi değişecek, bir anlamda gerçek yaşamı başlayacaktı.

Araba, bembeyaz hayaletlere benzeyen doğa manzarasının içinde yükselen eve sabah saat üçte vardı. Sturzo Kardeşler elleri kelepçelenmiş, ayakları sıkıca birbirine bağlanmış ve üzerlerine sıkıca uyan deli ceketine benzeyen giysiler giydirilmiş olarak yatak odasının tabanına yatırılmışlardı. Başlarında eli silahlı iki adam nöbet bekliyordu.

Astorre, ikiz kardeşleri sempatiyle selamladı ve "Şu durumunuz, sizin için bir övgü oluyor. Ne kadar tehlikeli olduğunuzu takdir ediyoruz," dedi.

İkiz kardeşler, davranış yönünden tümüyle farklıydılar. Stace sakin ve içine kapanık, Franky öfkeli ve nefret püskürür gibi görünüyordu.

Astorre yatağın üzerine oturup sordu: "Sanırım siz ne olduğunu anladınız, değil mi?"

Stace sakin bir sesle yanıt verdi: "Rosie bize atılmış bir yemdi. Çok da başarılı oldu, öyle değil mi Franky?"

"Olağanüstüydü," diyen Franky sesinin isterikçe ve yüksek tonda çıkmasını güçlükle önlemeye çalışıyordu.

"O kız başarılı oldu, çünkü sizden gerçekten pek hoşlanmıştı. Size, özellikle Franky'ye deli olmuştu. Bu iş kız için zor geçti, cidden pek güç oldu."

Franky tiksinir bir sesle, "Öyleyse neden bunu yaptı?" diye sordu.

"Çünkü ona çok para verdim. Gerçekten çok para ödedim. Bunun nasıl bir şey olduğunu sen pek iyi bilirsin, Franky."

"Hayır, bilemem."

"Ben, sizin gibi iki zeki adamın Baba Aprile'i ortadan kaldırmak üzere kaç paraya anlaştığınızı hesaplamaya çalıştım. Bir milyon dolar mı yoksa iki milyon dolar mı aldınız?"

"Sen her şeyi yanlış algılamışsın. Biz öyle bir işte yer almadık. O denli salak değiliz."

"Sizin o işte tetikçi olduğunuzu biliyorum. Cesur yürekli, erkek adamlar olduğunuza ilişkin bir ününüz var. Şimdi, bu işte kimin aracılık ettiğini sizden öğrenmek istiyorum."

"Senin yanlışın var," dedi Stace. "O işi bizim üzerimize yıkmaya hakkın yok. Ve sen lanet olası, kim oluyorsun da?..."

"Ben, Baba Aprile'in yeğeniyim," diyen genç adam ekledi: "Baba'nın üst düzeyde temizlikçisi idim. Siz iki kardeşi yaklaşık altı aydır izletiyorum. Baba Aprile'in öldürüldüğü

günlerde Los Angeles'ta değildiniz. Daha sonra bir hafta süreyle de ortaya çıkmadınız. Franky, sen iki oyunlarında ilkokullu çocukların koçluğunu yapmadın. Stace, sen de mağazanızın işleri nasıl gidiyor diye kontrol etmedin. Hiç kimseye telefon etmediniz. Şu halde o sırada nerede olduğunuzu bana söyleyin."

"Ben, Las Vegas'ta kumar oynuyordum," dedi Franky. "Eğer şu iplerin bir kısmını çözerseniz daha ayrıntılı konuşabiliriz. Biz öyle hemen kaçacak tazılardan değiliz."

"Onun için biraz daha bekleyin. Stace, sen o sıralarda ne yapıyordun?"

"Kız arkadaşımla birlikte San Fransisco'da idim. Ama aradan uzun süre geçti. Kim, ne yaptığını tam olarak anımsayabilir?"

"Belki de sizinle ayrı ayrı görüşsem daha iyi olacak," dedi Astorre. İkizlerin yanından ayrılıp mutfakta hazırladığı kahve ile kendisini bekleyen Aldo Monza'nın yanına indi. Adamların iki ayrı yatak odasına konulup başlarına ikişer silahlı nöbetçi dikilmesini söyledi. Aldo bu işte altı adamla birlikte çalışıyordu.

Monza, "Doğru adamları yakaladığımıza emin misin, Astorre?" diye sordu.

"Öyle sanıyorum. Ancak, bunlar yapmamışsa şansları kötüymüş. Senden bu konuda yardım istemek hiç hoşuma gitmiyor ama bu adamların konuşmaları için bana yardımcı olur musun Aldo?"

"Eh, onlar her zaman konuşmazlar," diyen Monza ekledi: "İnanılması güç ama insanlar inatçıdır. Bu iki adam da bana pek sıkı kişiler gibi göründüler."

"Alçakça davranmak hiç hoşuma gitmiyor. Gene de buna zorunluyum," dedi genç adam.

Daha sonra Franky'nin bulunduğu odaya gitmek için bir saat bekledi. Ortalık şimdi de karanlıktı. Ancak, dışarı-

daki lambanın ışığında kar yağdığı görülüyordu. Franky'yi yere yatırılmış ve sıkıca bağlanmış durumda buldu. "Yapacağın şey çok kolay olacak. Sana bu işi yaptıranların adını söyle. Buradan sağ salim, elini kolunu sallayarak çık git."

Franky nefretle baktı. "Lanet olası, sana hiçbir şey söylemeyeceğim, orospu çocuğu! Yanlış adamları yakaladın. Ve ben, senin yüzünü ve Rosie'yi unutmayacağım."

"Bunları söylemen çok yanlış oldu," dedi Astorre.

"Sen de Rosie ile düzüşüyor muydun? Onun pezevengi miydin?"

Astorre, olan biteni anlamıştı. Bu Franky, Rosie'nin ihanetini kesinlikle bağışlamayacaktı. Böyle ciddi bir durumda bile bunlar ne kadar sudan yanıtlardı.

"Bence salaklık ediyorsun, Franky. Oysa siz pek akıllı oluşunuzla ün yapmıştınız."

"Senin ne dediğine aldırış bile etmiyorum. Elinizde ipucu yoksa bize bir şey yapamazsınız."

"Sahi mi? Öyleyse seninle zamanımı boşa harcıyorum. Gidip Stace ile konuşacağım."

Ancak genç adam, Stace'in yanına değil de bir fincan kahve daha almak için mutfağa indi. Franky'nin böyle bir durumda bile kendine ne kadar güvenerek küstahça konuştuğunu düşündü. Eh, belki de Stace'den daha iyi sonuç alabilirdi. Stace'i pek rahat olmasa da yere oturmuş ve yatağa dayanmış durumda buldu.

Nöbetçilere, "Bu adamın kelepçelerini ve ayaklarındaki bağları iyice kontrol edip sonra deli ceketini üzerinden çıkarın," dedi.

Stace, sakin bir sesle konuştu: "Ben düşündüm de, elimizde saklanmış para olanakları var. Onları almanı ve bu saçmalığa son vermeni ayarlayabilirim."

"Erkek kardeşin Franky ile konuştum. Doğrusu onda düşkırıklığına uğradım. Sen ve kardeşin pek akıllı kişiler ol-

makla ün yapmıştınız. Şimdi sen, benimle paradan söz ediyorsun. Biliyorsun, bu iş Baba Aprile'in ölümü hakkındaydı."

"Beni yanlış anladın," dedi Stace.

Astorre incelikle karşılık verdi: "Onun öldürüldüğü günlerde senin San Fransisco'da ve Franky'nin Las Vegas'ta bulunmadığınızı biliyorum. Bu işi alacak yürekli ve bağımsız çalışan iki kişi sizdiniz. Sen ve kardeşin, ikiniz de solaksınız. Bu durumda bu işe aracılık eden kişinin kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Neden sana söyleyelim ki?" dedi Stace. "Bu öykünün burada sona erdiğini biliyorum. Hiçbiriniz maske takınıyorsunuz. Rosie'yi de ortaya koydunuz. Bu durumda bizim yaşamamıza izin vermeyeceksiniz. Ne vaat ederseniz edin böyle olacak."

Astorre içini çekerek karşılık verdi: "Seni bir şeye inandırmaya çalışmayacağım. Hepsi bu kadar. Yalnızca seninle pazarlık edeceğim bir şey var. Güç ya da kolay olsun, sana söyleyeceğim. Yanımda çok becerikli biri var. Onu Frank üzerinde çalıştıracağım." Bunu söylerken genç adam, Aldo Monza'nın örgüt lideri Fissolini'ye yaptıklarını anımsamış ve midesi bir tuhaf olmuştu.

"Zamanını boşa harcıyorsun. Ne yaparsanız yapın, Franky konuşmayacaktır."

"Evet, belki o konuşmayacak, ama Franky'nin bedeni parça parça edilip her organı incelemen için sana getirilecek. Senin, kardeşini bu işkenceden kurtarmak üzere konuşacağını düşünüyorum. Ama, neden önce yolun başından başlamayalım? Stace, neden o aracıyı koruyorsun? Aslında onun sizi koruması gerekirdi. Ve o bunu yapmadı."

Stace sorulara yanıt vermedi. Biraz sonra da o sordu: "Neden sen, Franky'yi gitmesi için bırakmayasın?"

"Bunu çok iyi biliyorsun."

"Peki, benim yalan söylemediğimi nereden bileceksin?"

"Lanetler olsun! Neden yalan söyleyesin ki?... Yalan söylersen ne kazanırsın? Sen, Franky'yi gerçekten büyük bir işkenceden kurtarabilirsin. Bu durumu şimdi açık seçik görüyor olmalısın."

"Biz orada yalnızca silahı çeken tetikçilerdik. Senin asıl aradığın daha büyük kişiler. Neden bizi serbest bırakmıyorsun?"

Astorre, pek sakin bir tavırla yanıtladı: "Stace, sen ve kardeşin büyük bir adamı öldürme işini üzerinize aldınız. Büyük para karşılığı büyük bir kendini beğenmişlikti bu. Haydi, bu iş sizi aştı. Boyunuzdan büyük iş yapmaya kalkarak sonunda yitirdiniz. Şimdi bedelini ödemek zorundasınız. Yoksa dünyanız bir tahtarevallinin ucunda sallanacak. Böyle olmak zorunda çünkü. Şimdi kolay ya da zor, seçimini sen yap. Şu andan başlayarak tam bir saat sonra şu masanın üzerinde Franky'nin pek önemli bir organını kesik olarak göreceksin. İnan bana, bunu yapmak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum."

Stace, "Senin palavra atmadığını nereden bileyim?" diye sordu.

"Düşün, Stace. İşleri Rosie ile nasıl düzenlediğimi aklına getir. Bu ayarlama çok zaman ve sabrı gerektiriyordu. Sizi buraya sekiz kişilik silahlı bir ekiple getirdiğimizi düşün. Bu da çok para gerektiren sorunlu bir durumdu. Hem de Noel'den önce oldu. Ben, pek ciddi bir adamım, Stace. Bunu görebilirsin. Düşünmen için sana bir saat süre tanıyacağım. Eğer konuşursan, söz veriyorum Franky başına neler gelebileceğini bilmeyecektir."

Astorre, bir kez daha mutfağa indi. Aldo Monza onu bekliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Monza.

"Henüz bilmiyorum, Aldo. Ama, benim yarın akşam Nicole'ün evinde Noel yemeğinde bulunmam gerekiyor. Bu iş gece bitmeli."

"Bir saatten fazla sürmeyecek," dedi Monza. "O adam ya konuşacak ya da ölecek."

Astorre bir süre şöminede çıtırtılarla yanan ateşin karşısında oturarak gevşedi. Sonra üst kata, Stace'in yanına çıktı. Adam pek yorgun ve içine kapanmış gibi görünüyordu. Düşünmüştü: Franky konuşmayacaktı. Çünkü şimdi de umut var sanıyordu. Oysa Stace, Astorre'un tüm kâğıtları masaya yaydığını biliyordu. Ve şu anda Stace, bugüne kadar öldürdüğü adamların karşı karşıya kaldığı korkuları, yazgının onları kurtuluşa itmesi için umarsız ve semeresiz umutlara bel bağladıklarını anlıyordu. Her türlü olasılığa karşı diri kalan umutlar da vardı. Stace, kardeşi Franky'nin parça parça edilerek öldürülmesini istemiyordu. Astorre'un yüzünü inceledi. Genç olmasına karşın bu adam pek sertti. Onda yüksek mahkeme yargıçlarının ciddi tavırları vardı.

Kar yağışı iyice artmıştı. Camlar beyaz bir kürkle örtülür gibiydiler. Franky bulunduğu odada uyanıkken düş görüyordu: Rosie ile birlikte gittikleri Avrupa'da, Paris bulvarlarını karlar örtüyor, Venedik kanallarına kar yağıyor, kar büyülü görüntüler kazanırken, Roma büyülü bir kent durumuna geliyordu.

Stace ise, yattığı yatakta kardeşi Franky'yi merak ediyordu. İki kardeş büyük bir atış yapmış ve ıska geçmişlerdi. Bu da öykünün sonuydu. Stace, kardeşi Franky'nin oynadıkları oyunda yirmi sayı geride kalıp şimdi de umudunu yitirmediğini düşünmekten kendini alamıyordu.

Bir saatin sonunda Stace, yanına gelen Astorre'a, "Ben kararımı verdim. Tamam, sana her şeyi anlatacağım. Ama

sen, Franky'ye hiçbir şey söylemeyeceksin, olur mu?" dedi.

"Evet, sana söz veriyorum. Ama bana yalan söylersen hemen anlarım."

"Yalan söylemeyeceğim," diyen Stace açıklamaya başladı. "Yalan söylememin ne yararı olacak? Bize bu işi veren adamın ismi Heskow'dur. Babylon kentinin biraz ilerisindeki Brightswater adlı kasabada oturuyor. Boşanmış biridir. Şu anda tek başına yaşıyor. On altı yaşında dev azmanı, çok iyi basketbol oynayan bir oğlu var. Ancak oğlan annesiyle birlikte kalıyor. Heskow bizi daha önceki yıllarda da bazı işler için tutmuştu. Bu son iş için bize ödenecek para bir milyon dolardı. Ve kardeşimle başlangıçta bu paranın ödeneceğinden kuşkuluyduk. Baba Aprile, öldürülmesi zor olan büyük bir adamdı. Biz bu işi biraz duraksayarak aldık. Ama Heskow bize güvenceler verdi. FBI ile yerel polisi düşünmememizi, onların bize sorun çıkarmayacaklarını söyledi. Büyük bir düzenleme yapılmıştı çünkü. Heskow bize, Baba Aprile'in hiç gücü kalmadığını anlattı. Belli ki bu noktada yanılıyordu, çünkü şu anda sen buradasın. Ve bize yaptığı o öneri, geri çevrilemeyecek kadar büyük paraydı."

Astorre, "Bu söylediklerin pislikle dolu olduğunu düşündüğün bir adama verilecek çok fazla bilgiyi içermiyor mu?" diye sordu.

"Sana doğruyu söylediğime inanmanı isterim. Her şeyi düşündüm. Öykümüz sona erdi. Ancak, Franky'nin bunları anlattığımı öğrenmesini istemiyorum."

"Merak etme... Sana inanıyorum ve sözümü tutacağım."

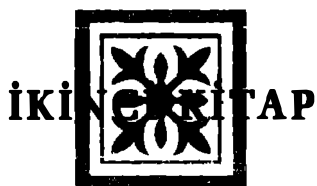
Odadan çıkıp Monza'ya talimat vermek için mutfağa indi. Öldürülecek adamların kimlik kartı, ehliyet ve kredi kartlarını istedi. Stace'e verdiği söz tutulacak, Franky hiçbir uyarı yapılmadan kafasının arkasından silahla vurulacaktı. Stace de acı çektirilmeden öldürülecekti.

Astorre arabayı sürerek New York'a gitmek üzere dışarı çıktı. Tipi şimdi sulukara dönmüştü.

Aldo Monza'nın aldığı emre uymaması seyrek yaşanılan bir durumdu. Ama emri uygulayıp infazı yapacak kişi olarak onun hem kendini hem de adamlarını koruma hakkı bulunuyordu. Bu işte tabanca kullanılmayacak, Monza işi iple bitirecekti.

Aldo, önce dört korumanın da yardımıyla Stace'i boğdu. Adam direnmeye kalkmamıştı bile. Oysa Franky'de durum tersine, çok farklı oldu. Yirmi dakika süreyle Frank eğilip bükülerek, çırpınıp hamleler yaparak ipten kurtulmaya çalıştı. Bu korkunç yirmi dakika süreyle Frank Sturzo öldürüleceğini çok iyi biliyordu. Sonra iki ceset, battaniyelere sarılıp gene yağmaya başlayan karların altında, evin arkasındaki ormana taşındı. Sık çalıların arasındaki bir çukur, cesetler için saklama yeri olacaktı. Cesetler bu çukurda ilkbahara kadar ve belki de hiç bulunmayacaktı. Bulunurlarsa o zamana kadar doğa onların icabına çoktan bakmış olacaktı. Monza, onların ölüm nedeninin anlaşılmamasını umut ediyordu.

Burada Aldo Monza, yalnızca uygulamadaki nedenlerle patronuna karşı gelmemişti. O da aynen Baba Aprile gibi acımayı yalnızca Tanrı'nın dağıttığı bir lütuf olarak görüyor, buna sıkı sıkıya inanıyordu. Başka kişileri katil olarak kiralayan adamların acıma göstereceği düşüncesinden nefret ediyordu. Bir adamın başkalarını bağışlaması pek küstahça bir düşünceydi. Monza'ya göre, böyle acıma gösterir gibi davranan kişiler içi boş büyüklük gururuna kapılmış ve saygıya layık olmayan bireylerdi. Monza kendisi için böyle bir acınmayı kesinlikle istemezdi.

İKİNCİ KİTAP

Dokuzuncu Bölüm

KURT CILKE yasalara, yani insanların barış dolu yaşamı sürdürmek için bulduğu kurallara inanıyordu. O her zaman dürüst toplumun temeline bomba koyan uzlaşmalardan kaçınmış, devlet düşmanlarına karşı gösterilecek hoşgörüyle savaşmıştı. Bu yolda yirmi yıl süren savaşımından sonra inancının büyük kısmını yitirmiş bulunuyordu.

Onun beklentilerine uyacak yaşamı yalnızca karısı Georgette sürdürüyordu. Cilke'ye göre politikacılar yalancıydı: Güç kazanma yolunda açgözlü, acımasız ve kötüydüler. Ardından suçlu olarak dünyaya gelmiş gibi davranan dolandırıcılar, aşırı vahşi kişiler ve katiller geliyordu. Yasaları uygulamaya koyan kişiler biraz daha iyiydiler. Cilke, bunların en iyilerinin FBI ajanları olduğuna inanıyordu.

Geçen yıl boyunca Cilke'nin üst üste gördüğü bir düşü vardı. Bu düşte kendisi on iki yaşında bir erkek çocuktu ve bütün gün sürecek ve yaşamsal önemde bir okul sınavına girmek zorundaydı. Okula gitmek için evden çıkarken annesi ağlıyor ve Cilke, düşünde bunun nedenini anlıyordu: Eğer bu sınavda başarılı olamazsa annesini bir daha kesinlikle göremeyecekti.

Cilke düşünde, cinayetlerin sınır tanımaz biçimde giderek arttığını, akıl hastası olmuş toplumun desteğiyle bazı yasaların oluştuğunu, bu yasalarla birtakım sakat testlerin geliştirilerek on iki yaşındaki çocuklardan hangisinin ileride cani olacağının önceden saptandığını anlıyordu. Bu test-

te başarısızlığa uğrayanlar ortadan kaldırılacaktı. Çünkü, tıp bilimi (Cilke'nin düşünde) cani ruhlu kişilerin salt adam öldürme zevkini tadabilmek için cinayet işlediklerini kanıtlamıştı. Siyasi suçlar, isyanlar, terörizm, kıskançlık ve soygunculuk, basit olarak öne sürülen, cinayet işleme keyfinin yüzeysel mazeretleriydi. Bu nedenle genlerin aktarımı ile ortaya çıkacak katilleri küçük yaşlarda ayıklamak gerekiyordu.

Cilke'nin düşü bundan sonra oğlanın okuldan dönüşü ve annesinin onu kucaklayarak öpüşü sahnelerine atlıyordu. Amca ve yeğenleri olayı kutlamak için büyük bir parti düzenlemişlerdi. Partiden sonra oğlan yatak odasına çekildiğinde korkudan titremeye başlıyordu. Çünkü on iki yaşındaki çocuk, olayda bir hata yapıldığının farkındaydı. Sınavdan başarıyla geçememişti. Şimdi bir katil olarak büyüyecekti.

Yetkili ajan Cilke'nin New York'taki Mafya örgütü liderlerinden Timmona Portella ile bağlantısı başlayalı altı yılı aşkın süre geçmişti. Bu bağlantı, Portella bir öfke nöbetine kapılıp kendine bağlı bir adamı öldürdüğünde başlamıştı. Ajan Cilke anında bu olaydan yararlanılacak olasılıkları görmüş, cinayetin soruşturulmaması karşılığında Portella'nın Mafya muhbiri olması için birtakım düzenlemeler yapmıştı. FBI Genel Müdürü bu planı onaylamış ve işlenen cinayet olayı tarihe karışmıştı. Portella'nın yardımlarıyla Cilke, New York Mafyası'nı ezmiş ve karşılık olarak uyuşturucu ticareti işlerini de içermek üzere Portella'nın yasadışı etkinliklerine göz yumulmuştu.

Ancak gene Genel Müdür'ün onayıyla Cilke, şimdi Portella'yı da yere sermek için planlar yapıyordu. Timmona Portella uyuşturucu ticaretinden elde edilen kirli parayı aklamak üzere Baba Aprile'in bankalarının kullanımını elde etmeye karar vermiş, Aprile buna karşı inatla ayak diremişti.

Bir görüşmelerinde Portella, ajan Cilke'ye şunu sormuştu: "Baba Aprile'in torununun katedraldeki yemin törenine katılışında, FBI ajanları da orada bulunacak mı?"

Kurt Cilke, hemen sorunun neden sorulduğunu anlamış ve yanıt vermeden önce biraz duraksamıştı. Sonra ağır ağır konuşarak şöyle yanıtlamıştı: "FBI ajanlarının orada bulunmayacağına ben garanti veriyorum. Peki, New York polisi ne yapacak?"

Portella, "O işin gereğine bakıldı," demişti.

Ve Cilke bu durumda işlenen cinayette suç ortağı durumuna geleceğini biliyordu. Ama, Baba Aprile bunu hak etmemiş miydi? O adam, yaşamının büyük bölümünde acımasız bir katil olarak davranmıştı. Sonunda büyük bir servet edinerek, yasa ona dokunamadan emekliye ayrılmıştı. Onun ortadan kalkmasıyla elde edilecek kazanca bakmalıydı. Timmona Portella, Baba Aprile'in bankalarını elde etmek için tuzağını kuracak ve elbette arka planda her zaman nükleer silah deposu kurma düşüyle yaşayan Inzio olacaktı. Cilke şansın da yardımıyla bu kötü adamların hepsini yakalayabilir ve devlet on küsur milyar dolar değerindeki Aprile bankalarına RICO yasaları gereğince hiç para harcamadan el koyabilirdi. Çünkü, Baba Aprile'in varislerinin bankaları satacağı ve Portella'nın gizli ajanlarıyla anlaşmaya gideceği kuşku götürmezdi. Böylece on-on bir milyar dolarlık servet suç örgütlerine karşı kullanılacak güçlü bir silah olacaktı.

Ancak bu planları Georgette öğrenirse, Kurt Cilke'den nefret edecekti. Bu nedenle olayı karısının kesinlikle öğrenmemesi gerekiyordu. Ne de olsa ajanın karısı farklı bir dünyada yaşamaktaydı.

Ve şu anda Cilke, Portella ile buluşmak zorundaydı. Ortada ajanın öldürülmüş olan Alman çoban köpekleri sorunu ile bunun arkasında kimin bulunduğu sorusu vardı. Cilke bu soruşturmaya Portella ile başlayacaktı.

Timmona Portella, İtalyan erkekleri arasında, elli yaşına geldiği halde bekâr kalan istisna tiplerden biriydi. Oysa Portella hiçbir zaman kadınsız kalmazdı. Her haftanın cuma gecesinin büyük bölümünü kendisine bağlı bir arkadaş bulma servisinin kendisine ayırdığı yeni ve güzel bir kızla geçirirdi. Arkadaş bulma servisine şu talimat verilmişti: Bulunacak kız çok genç, yüzü ve bedeni güzel, kendisi bu işte eskimemiş biri olacaktı. Neşeli ve canlı bir kız olmalıydı. Ama, çok zeki ve ukalâ tipler istenmiyordu. Bulunacak kızla anormal ilişki kurulması amaçlanmıyordu. Timmona hiç kaçınılmadan kendisiyle cinsel ilişki kurulacak bir adamdı. Belki pek önemli sayılmayacak alaycı davranışları vardı, ama bunlar zararsız ayrıntılardı. Bu ayrıntılardan biri, bulunacak kızın Jane ya da Susan gibi Anglosakson adı taşımasıydı. Bu adlar olmazsa, Tiffany ya da Merle gibi adları olan kızlar da seçilebilirdi. Timmona Portella pek seyrek olarak aynı kızla iki gece geçirirdi.

Cuma gecesi âlemlerini Portella gene kendisine bağlı bir başka şirketin sahibi olduğu New York'un Doğu Yakası'ndaki küçük sayılabilecek bir otelin belli bir suit dairesinde yapardı. Bu dairenin iç içe iki büyük odası, banyosu ve dolapları dolu olan bir mutfağı vardı. Portella amatör ama pek yetenekli bir aşçıydı. Ana babasının Sicilya'da doğmuş olmalarına karşın, Kuzey İtalya yemeklerini hazırlamakta uzmanlaşan Portella, yemek pişirmeyi çok severdi.

Bu geceki kızı, arkadaş bulma servisinin sahibi kendisi getirmiş, adam bir kadeh içki içtikten sonra gitmişti. Portella kızla tanışıp gevezelik ederken bir yandan da yiyecekleri yemeği hazırlıyordu. Kızın adı Janet idi. Portella hızla çalışan aşçılardandı. Bu geceki mönüsü; Milano usulü pişirilmiş dana eti, makarna, gravyer peyniriyle hazırlanmış sos,

yanında ince dilimli kızarmış patlıcan ve domates ile yeşilliklerle hazırlanmış salatadan oluşuyordu. Yemekten sonra yenilecek tatlı, çevredeki ünlü bir Fransız pastanesinden getirtilmişti.

Portella iri yarı, koca kafalı, kaba tenli ve çok kıllı bir adamdı. Ancak, yemek yerken hep gömlek ve ceket giyinmiş, kravat takmış olurdu. Şimdi hazırladığı yemeği büyük bir incelikle servis ediyor, pek kaba görünüşlü bir adam olmasına karşın, Janet'ye özel yaşamı hakkında hiç gücendirici olmayan sorularını soruyordu.

Kızın kötü şansını içeren öyküyü; babasının, erkek kardeşlerinin ve sevgililerinin ihanetlerini, onu günah dolu yaşama iten ekonomik baskıları ve istenmeyen gebeliklerini dinlerken adam için için keyifleniyordu. Çünkü erkeklerin onursuz davranışlarının çeşitliliğini duymak onu şaşkınlığa düşürüyor ve kendisinin kadınlara karşı ortaya koyduğu iyiliklere hayranlık duyuyordu. Portella, yalnızca onlara ödediği büyük parayla değil, her bakımdan sunduğu olanaklarla, aşırı cömertti.

Yemekten sonra Portella, şarabı oturma odasına götürdü ve orada Janet'ye altın saatler, pırlanta küpeler, yeşim taşı gerdanlıklar, kusursuz inci dizileri, yakut taşlı yüzükler ve değerli taşlı kollukları içeren altı mücevher kutusunu gösterdi. İçlerinden bir parçayı hediye olarak alabileceğini söyledi. Bunların her biri, birkaç bin dolarlık parçalardı.

Yıllarca önce adamlarından biri bir kuyumcunun kamyonetini soymuş ve Portella çalıntı mücevherleri ucuz fiyatla elden çıkarmak yerine kendine ayırmıştı. Şu anda kıza verdiği hediye kendisine bedavaya geliyordu.

Janet uzun uzun düşünüp kendine bir saat seçti. Sonra Portella onu banyoya götürüp suyun sıcaklığını dikkatle yokladı. Kıza en sevdiği şampuan, köpük ve kokuları verdi. Kız banyo yapıp rahatladıktan sonra ikisi yatağa geçip sağ-

lıklı bir çiftin yapacağı gibi normal ve iyi bir cinsel ilişkide bulundular.

Portella, aşka çok eğilimli olsa kızı sabah saat dörde ya da beşe kadar alıkoyar ve kesinlikle uyumazdı. Bu gece kızı erkenden gönderdi.

Timmona Portella, bütün bunları sağlığını korumak için yapıyordu. Eğer yabani bir ruh hali taşısa bunun başını belaya sokacağını biliyordu. Haftada bir yaşadığı bu cinsel ilişki geceleri Portella'yı sakinleştiriyordu. Kadınlar onun üzerinde dinginleştirici bir etki yapmaktaydı. Bu kuramını her cumartesi günü gittiği özel doktorunda tansiyonunun normale döndüğünü işiterek kanıtlamıştı. Durumunu doktora söyleyince, adam, "Pek ilginç," diye mırıldanmış, Portella doktorunu düşkırıcı bulmuştu.

Yaşadığı bu olayın bir başka avantajı daha vardı: Timmona'nın korumaları suitin bir tarafında yalıtılmış oluyordu. Suitin arka kapısı, girişi otelin başka bir koridoruna açılan bitişik suitle bağlantılıydı. O suitte, Portella en yakın danışmanlarının bile bilmesini istemediği görüşmelerini yapıyordu. Bir Mafya liderinin özel bir FBI ajanı ile baş başa görüşme yapması çok tehlikeli bir durumdu. Kendisinden muhbir ve Cilke'den Mafya'dan rüşvet alan bir ajan olarak kuşkulanılabilirdi.

Cilke'ye dinlenecek telefon numaralarını, baskı altına alınabilecek gücünü yitirmiş kötü kişilerin adlarını, işlenmiş cinayetlerle ilgili ipuçlarını ve bazı kirli işlerin nasıl yürüdüğünü bildiren, kimi zaman da FBI'ın yasal olarak yapamadığı bazı kötü eylemleri gerçekleştiren Timmona Portella idi.

Yıllar geçtikçe iki adam buluşmak için aralarında şifreye benzer bir yol bulmuşlardı. Cilke'nin elinde öteki koridora açılan suitin anahtarı vardı. Böylece Portella'nın korumalarına yakalanmadan o suite girip bekleyebiliyordu. Portella

da otelde buluştuğu kızı savdıktan sonra öbür suite geçiyordu. Bu gece de öyle olmuş, Portella, Cilke'nin gelmesini beklemeye başlamıştı.

Ajan Cilke bu buluşmalarda her zaman biraz sinirli olurdu. Portella gibi bir adamın bile bir FBI ajanına zarar vermeye cesaretlenemeyeceğini biliyordu. Gene de Portella kimi zaman çılgınlık sınırlarına varan ölçüde asabi olabiliyordu. Yetkili ajanın yanında silahı vardı, muhbirinin kimliğini gizlemek için korumalarını getirmemişti.

Portella'nın şarap kadehi elindeydi. Ajanı karşılarken selamlama yerine geçen ilk sözleri şunlar oldu: "Şimdi, lanet olası hangi yıkıcı hatayı yaptık ki?" Ama adam, bu sözleri söylerken neşeyle gülümsüyor ve Cilke'yi üstünkörü bir sarılışla kucaklıyordu. Portella'nın koca göbeği, beyaz pijamalarının üzerine giyindiği zarif bir Çin giysisinin altına gizlenmişti.

Ajan Cilke, sunulan içkiyi içmeyi reddetti. Kanepeye oturup sakin bir sesle, "Portella, dün işten sonra eve gittim. Ve iki köpeğimi öldürülmüş, yürekleri kesilip bedenlerinin dışına çıkarılmış durumda buldum. Bu konuda sende bir ipucu bulunabileceğini düşündüm..." dedi. Ajan bu sözleri söylerken bir yandan da karşısındaki adamı gözlüyordu.

Sözlerinin adamda yarattığı etki hiç de sahte pozlara benzemiyordu. Karşısındaki koltukta oturan Portella yerinden fırlar gibi olmuştu. Yüzü öfke dolu bir ifade taşıyordu. Cilke bu pozlardan etkilenmedi. Onun yaşadığı deneyimlere göre, suçluluk en masum görünüşlü tepkilere neden olabilirdi. "Eğer beni uyarmaya çalışıyorsan, neden bunu doğrudan yüzüme söylemiyorsun Portella?" dedi.

Bu sözler üzerine Timmona neredeyse gözyaşı dökecek kadar duygulandı. "Kurt, sen buraya silahlı gelmişsin. Silahının sertliğini sana değince algıladım. Oysa ben, silahlı değilim. Beni öldürebilir ve direndiğimi ileri sürebilirsin. Ben

sana güveniyorum. Senin Cayman Adaları'ndaki banka hesabına bir milyon doları aşan tutarda para yatırdım. Biz ortağız, ben neden böyle eski bir Sicilya numarasına başvurayım ki? Birisi bizim ortaklığımızı bozmaya çalışıyor. Senin bunu görmen gerekir."

"Kim olabilir bu?" diye sordu Cilke.

Portella düşünceli bir tavırla karşılık verdi: "Bunu yapan kişi yalnızca Astorre denilen o aşağılık oğlan olabilir. Benim elimden bir kez kurtulduğu için büyüklük kuruntusuna kapılmış durumda. Ben, onun için bir ayarlama daha yaparken sen o oğlanı ve beni kontrol edebilirsin."

Sonunda Cilke ikna olmuştu. "Tamam, ama dikkatli olmalıyız. O genç adama değerinden az paha biçme."

"Öyle yapacağım, merak etme sen," dedi Portella, ardından da "Hey Kurt, yemek yedin mi? Bende iyi pişirilmiş dana eti, makarna, salata ve biraz da nefis şarap var. Haydi gel, benimle birlikte yemek ye," diyerek sürdürdü konuşmasını.

Cilke güldü. "Sana inanırım, ama yemek yemeğe ayıracak zamanım yok."

Aslında yetkili ajan yakın bir gelecekte cezaevine göndereceği adamla yemeğini paylaşmak istemiyordu.

Şu anda Astorre, bir savaş planı hazırlamak üzere yeterince bilgiye sahipti: Baba Aprile'in ölümünde FBI'ın parmağı bulunduğuna inanmıştı. Ve FBI'ın işlemlerinden Kurt Cilke sorumluydu. Baba Aprile'in öldürülmesi olayında John Heskow'un aracılık ettiğini de biliyordu. Timmona Portella'nın planı hazırladığını öğrenmişti. Gene de bu işte insanın kafasını karıştıran gizemli yönler vardı. Peru Genel Konsolosu, yeğeni Nicole aracılığıyla ve yabancı yatırımcıların desteğiyle bankaları satın almak istemişti. Ajan Cilke,

kendisine, suçla ilgili herhangi bir durumda Portella'ya karşı birlikte tuzak kurmayı önermişti. Bunlar rahatsız edici çeşitlemelerdi. Bu durumda Astorre, Şikago'daki Baba Craxxi' ye danışmak ve Bay Pryor'u da yanında götürmek gereğini duyuyordu.

Daha önce Bay Pyror'dan, Aprile bankalarını yönetmek üzere Amerika'ya gelmesini rica etmişti. Bay Pryor bu öneriyi kabul etmiş ve kısa zaman içinde bir İngiliz beyefendisinden elinde etkili güçler bulunan Amerikalı bir yöneticiye dönüşüp kılık ve kimlik değiştirmişti. Şimdi melon şapka yerine pek hafif hasır şapka giyiyor, şemsiye yerine kolunun altında katlanmış bir gazete taşıyordu. Amerika'ya karısı ve iki yeğeniyle birlikte gelmişti. Karısı İngiliz ev hanımlarının giysisi yerine şu anda modaya uygun, pek düzgün giysilerle dolaşıyordu. Muhasebe eğitimi görmüş iki yeğenleri Sicilyalı olmasına karşın İngilizce'yi kusursuz konuşuyorlardı. İki genç de ava pek meraklıydı. Avcılık gereçlerini bindikleri limuzinin bagajında taşıyorlardı. Limuzini de yeğenlerden biri kullanıyordu. Aslında bu iki genç adam Bay Pryor'un korumalığını yapıyorlardı.

Bay Pryor, New York kentinin Batı Yakası'nın üst kesiminde güvenliği özel bir şirketin devriyeleriyle sağlanan müstakil bir eve yerleşmişti. Bankadaki bu görevlendirmeye vargücüyle karşı çıkan Nicole, kısa sürede ve özellikle uzaktan akraba olduklarını öğrenince Bay Pryor'dan hoşlanmaya başlamıştı. Bay Pryor'un yapısında kadınlara karşı babaca bir çekimin bulunduğu kuşku götürmezdi. Bir zamanlar Rosie bile ona hayran kalmıştı. Ve Bay Pryor'un bankaları iyi yönetebileceğinden de kuşku duyulamazdı. Nicole bile, adamın uluslararası bankacılık bilgilerine hayranlık duyuyordu. Bay Pryor, basit kambiyo işlemleriyle kâr marjını artırabiliyordu. Ve Astorre, Bay Pryor'un Baba Aprile ile çok yakın ilişkiler içinde olduğunu biliyordu. Aslında Baba

Aprile'i, İngiltere'de kendisinin çalıştığı bankalarla yakın ilişkisi bulunan bankaları satın almaya Bay Pryor inandırmıştı. Bankalararası ilişkileri, Baba Aprile'e güzelce anlatmıştı çünkü.

"Senin amcana bunları söylemiştim," dedi Bay Pryor. "Bu gibi bankalar senin yaptığın işlerden daha az riskle daha büyük kazanç sağlarlar. Artık eski girişimlerin modası geçti. Devlet pek güçlü ve insanların üzerinde dikkatini yoğunlaştırmış durumda. O yaptığın eski işleri bırakmanın zamanı geldi. Eğer deneyimin, personel ve siyasal ilişkilerin varsa, para kazanmak için bankalar çıkış kapısını oluşturuyor. Övünmek gibi olmasın, ama bende paralı İtalyan politikacıların iyi niyeti var. Bu işteki herkes zengin olacak; kimsenin canı yakılıp hapse tıkılmayacak. Ben insanlara yasaları delmeden ve suç işlemeden nasıl zengin olacakları konusunda üniversite hocaları gibi ders verebilirim. Sen yalnızca doğru yasaların geçtiğine emin ol. Ne de olsa, öğrenim daha yüksek düzeyde uygarlığın anahtarıdır."

Bay Pryor, şakacı bir adamdı ve pek içtenlikle davranıyordu. Astorre, onunla niteliğini tanımlayamadığı dostça bir uyum içindeydi. Bay Pryor'a büyük güven duyuyordu. Baba Craxxi ile Bay Pryor onun en güvendiği iki kişiydiler. Bu adamlar Baba Aprile ile yalnızca dost olarak kalmamış, onun sahibi olduğu bankalarda büyük tutarda paralar da kazanmışlardı.

Astorre ile Bay Pryor, Baba Craxxi'nin evine vardıklarında Pryor ile Craxxi'nin büyük içtenlikle kucaklaştığını gören genç adam, pek şaşırdı. Belli ki onlar daha önceden birbirlerini tanıyorlardı.

Craxxi onlara meyve ve peynirden oluşan bir yemek sundu. İki yaşlı adam yemek yerken gevezelik ediyorlardı.

Astorre pek dikkatle onları dinliyor ve anlattıkları öykülere bayılıyordu. Craxxi ile Pryor eski yöntemle iş yapmanın çok tehlikeli olduğunda hemfikirdiler. Craxxi, "Herkesin yüksek tansiyonu ve kalp sorunları var. Bu, korkunç bir yaşam biçimi haline geldi. Ve yeni gelişmelere karşı duyarlı değiller. Onların ortadan silinip gittiklerini görmek iyi olacak," dedi.

Bay Pryor, "Eh, bir yerden işe başlamak gerekiyor. Şimdi, bize bir bak," diyerek yanıt verdi.

Onların bu tür konuşmaları genç adamı duraksatıyor, öne sürmek istediği konuları konuşmakta zorluk çekiyordu. Lanet olası iki yaşlı adam, şu anda ne yapmaya çalışıyorlardı?

Sonunda Bay Pryor genç adamın duruşuna dikkat edip sırıtarak konuştu: "Merak etme Astorre, biz ikimiz de aziz değiliz. Ve durum bizim çıkarlarımızla da çelişiyor. O halde sen konuşmaya gereksindiğin şeyleri bize söyle, biz iş yapmaya hazırız."

Astorre, "Ben yalnızca sizin tavsiyelerinize gerek duyuyorum. Yapılacak işlemlerle siz ilgili değilsiniz. Onları yapmak benim işimdir," dedi.

Baba Craxxi, "Eğer yapılacak işte tek amacın amcanın öcünü almaksa, hemen şarkı söylemeye dönmeni salık veririm sana. Ama aileni tehlikeden kurtarmak istediğini görüyor ve bunu tüm kalbimle umut ediyorum," diye yanıtladı Astorre'u.

"İkisini de istiyorum. Her iki neden de benim için yeterli olabilir. Amcam beni bu durum için eğitti. Yaşayıp görse onu düşkırıklığına uğratmayı istemezdim."

"Eh, bu iyi," diyen Bay Pryor ekledi: "Ancak şu gerçeği bilmelisin, Astorre, yaptığın şey senin doğanda var. Üzerine aldığın risklere çok dikkat et. Olayların seline kapılıp gitme..."

Baba Craxxi araya girdi. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bana Sturzo Kardeşlerle ilgili verdiğin bilgiler doğruydu. Onlar tetikçilik yaptıklarını itiraf etti ve işi kendilerine adını hiç duymadığım John Heskow'un verdiğini söylediler. Şimdi o adamı izleyeceğim."

"Doğallıkla Sturzo Kardeşleri de izlemen gerekmez mi?"

"O iki kardeş şu anda tablonun dışına çıkarılmış durumda."

İki yaşlı adam suskunlaştı. Ve uzunca bir süre sonra yine Craxxi konuştu: "Heskow'u tanıyorum. Yirmi küsur yıldan beri bu işlerde aracılık ediyor. Onun birtakım siyasal suikastlerde de aracılık ettiği söylentileri yayıldı. Ama ben o söylentílere inanmıyorum. Senin Sturzo Kardeşleri ortadan kaldırmak için kullandığın taktikler bence Heskow için pek geçerli olmayacak. John Heskow pek başarılı bir pazarlıkçıdır. Yapacağı hamlelerin kendisini ölüme götürebileceğini hesaplayacak kapasitede bir adamdır. Sana bilgi verecek tek kişi olduğunu biliyor. Ve sen yaklaşınca hemen seni tanıyacaktır."

"Onun hayranlık duyduğu bir oğlu varmış," diyen Astorre ekledi: "Oğlan basketbol oynuyormuş ve Heskow'un yaşamının odağı bu çocukmuş."

Bu noktada Bay Pryor söze karıştı. "Astorre, o senin söylediğin eski bir iskambil oyunudur. Ve sanırım Heskow iskambili iyi bilir. Bildiği şeyleri saklaması onun için yaşamsal önem taşıyor. Oysa onları sana aktarmasının hiçbir önemi bulunmuyor. Heskow gibileri iyi anlaman gerekir. Kendi yaşamı üzerine pazarlık edecektir. Sen, başka bir yol bulmalısın."

"Bu işte yol almam için pek çok şeyi bilmek istiyorum. Baba Aprile'in öldürülmesi olayının arkasında kim vardı? Daha da önemlisi, onu neden öldürdüler? Şimdi size kişisel düşüncemi söyleyeyim: Olayın nedeni Baba Aprile'in bankaları olmalı. O bankalara kim gerek duyuyor?"

Craxxi, "John Heskow bu soruların karşılıklarından bazısını bilebilir," diye yanıt verdi.

"Beni katedraldeki yemin töreninde hiçbir FBI ajanı ya da polis memurunun bulunmaması rahatsız ediyor. Sturzo Kardeşler orada hiçbir gözetleme yapılmayacağı konusunda kendilerine garanti verildiğini söylediler. Polis ve FBI'ın orada cinayet işleneceğine ilişkin önbilgisi bulunduğuna inanabilir miyim? Bu mümkün müdür?"

Onu gene Craxxi yanıtladı: "Mümkündür. Bu durumda yine senin pek dikkatli olman gerekir. Özellikle John Heskow işine yoğunlaştığında..."

Bay Pryor buz gibi sesle düşüncesini söyledi: "Astorre, senin birinci işin bankaları kurtarmak ve Baba Aprile'in çocuklarını korumaktır. Öç almak küçük bir hedeftir ve ondan vazgeçilebilir."

"Onu bilemem. Söylediklerinizi uzun uzun düşüneceğim. İşin nasıl gelişeceğini hepimiz göreceğiz." Astorre sözünü bitirince iki yaşlı adama içtenlikle gülümsedi.

Craxxi ve Pryor bir an ona inanamadılar. Yaşamları boyunca Astorre gibi genç insanlarla tanışmış ve öylelerini iyi tanımışlardı.

Şimdi Astorre'da büyük Mafya babalarının ilk zamanlarındaki eskiye dönüş özleminin yarattığı sakıncaları görüyorlardı. Çünkü böylelerinde büyük adamların sahip olduğu bazı karizmatik özellikler, illere egemen olma saygınlığı, devletin kurallarına meydan okuma ve sonunda ne olursa olsun başarıya ulaşma gibi nitelikler bulunmazdı. Şimdi Astorre'da kendisinin bile varlığından haberi olmadığı arzu, çekicilik ve tek amaçlı hilesiz bir yaklaşım niyeti bulunduğunu görmüşlerdi. Oğlanın saflıkları, şarkı söylemesi ve at binmesi onu hedefinden uzaklaştırmayacak zayıflıklarıydı. Bunlar gençlik eğlenceleriydi ve genç adamın kalbinin iyi olduğunu gösteriyordu.

Astorre, iki yaşlı adama Genel Konsolos Marriano Rubio ile Inzio Tulippa'nın Aprile bankalarını satın almak isteyişlerini anlattı. Yetkili ajan Cilke'nin Portella'yı tuzağa düşürmek için kendisinden yararlanmak isteyişinden söz etti. Yaşlı adamlar onu dikkatle dinlediler.

"Gelecek sefer onları bana gönder," dedi Bay Pryor. "Bildiklerime göre Rubio, dünya uyuşturucu ticaretinin parasal yöneticisidir."

"Bankaları satmayacağım. Baba Aprile bana öyle talimat vermişti."

"Elbette öyle yapmalısın. Onlar kârlı bir geleceği oluşturuyor," diyen Craxxi biraz durup konuşmasını sürdürdü: "Bankalar senin koruman altındadır. Şimdi izin ver de sana bir öykü anlatayım, Astorre: Emekliye ayrılmamdan önce önemli bir iş arkadaşım vardı. Topluma yararlı, saygın ve pek dürüst bir işadamı idi. Bir gün beni ofis binasındaki özel odasında öğle yemeğine davet etti. Yemekten sonra, sahip olduğu koca binada beni tura çıkardı. Pek geniş salonlarda binlerce küçük bilgisayar kabini vardı. Bunların başında genç kadın ve erkekler çalışıyordu. İşadamı bana şunları söyledi: 'Bu salonlar bana yılda bir milyar dolardan fazla para kazandırıyor. Bu ülkede üç yüz milyona yakın insan yaşamakta. Biz kendimizi bu insan kalabalığının ürünlerimizi satın alması etkinliğine adadık. Özel piyangolar, birtakım ödüller ve promosyonları planlıyor, pek abartılı sözler veriyoruz. Bütün bunların hepsi yasalara uygun olarak insanların bizim şirketlerimizden alışveriş yapmasına yönelik etkinliklerdir. Burada yaşamsal olan nedir biliyor musun? Biz üç yüz milyon kişiye sahip olmadıkları parayı harcatmak üzere, onlara kredi verecek bankalara sahip olmalıyız. Bu büyük oyunun adı bankalardır. Bankalar sizin yanınızda olmalıdır.' "

"Bütün bunlar pek doğru şeyler," dedi Bay Pryor. "Bunda her iki taraf da kazançlıdır. Faiz oranlarının yüksek ol-

masına karşın, bu krediler insanları mahmuzluyor ve onları daha fazla kazanmaya itiyor."

Astorre gülümsedi. "Bankaları güçlü tutmaya çalıştığım için memnunum. Olayda hiç sorun yok. Baba Aprile bana, onları satmamamı söyledi. Onun talimatı benim için yeterlidir. Ve onun bu yolda öldürülmüş olması da benim için önemlidir."

Bay Craxxi genç adama çok kesin bir sesle talimat verdi: "Ajan Kurt Cilke adlı adama zarar vermemelisin. Şu anda devlet öyle bir eyleme karşı en sert önlemleri alacak kadar güçlü. Ama, o adamın bir tehlike oluşturduğunu kabul ediyorum. Bu konuda kurnaz davranmalısın."

Pryor ise, "Öyleyse ilk hedefin John Heskow. Çok önemli bir adam o. Heskow'la savaşımında pek dikkatli olmalısın. Yardım almak için Baba Craxxi'ye başvurabileceğini ve benim de bazı kaynaklarım olduğunu unutma. Biz, tam anlamıyla emekli değiliz. Üstelik, huzur içinde yatsın, Baba Aprile'e duyduğumuz sevginin de ötesinde, bankalarla çıkar ilişkilerimiz var," dedi.

Astorre, "Tamam," diye yanıtladı iki yaşlı adamı. "John Heskow işinden sonra sizinle yeniden görüşebiliriz."

Astorre, ne kadar tehlikeli durumda olduğunun farkındaydı. Tetikçileri cezalandırmış olmasına karşın, başarısının ne denli sınırlı kaldığını biliyordu.

Baba Aprile'in ölümüyle ilgili gizemli ağdan tek bir iplik çekilmişti. Sicilya'da aldığı eğitim süresince yaşadığı sayısız ihanet ile ona delgiyle oyulan vehimlere güvenmekteydi. Şu anda özellikle dikkatli olmalıydı. Çünkü, Heskow kolay bir hedef gibi görünüyordu, ama gerçekte kamufle edilmiş bir bomba olabilirdi. Bir şey genç adamı pek şaşırtıyordu: Yaşamı boyunca önemsiz bir işadamı ve amatör şarkıcı

olarak mutluluğa eriştiğini sanmıştı. Oysa şimdi, hiç tatmadığı bir gururu yaşıyordu. Bu sanki, ait olduğu dünyaya dönüp bir görevi üstlenmiş olmak gibi bir duyguydu. Görevi, Aprile'in çocuklarını korumak ve sevdiği bir adamın öldürülüşünün öcünü almaktı. Düşmanın niyetini net biçimde boşa çıkarmalıydı. Aldo Monza, bu işte yardımcı olmak üzere köyünden on adam getirmişti. Astorre'un talimatı gereği bu adamlara ne olursa olsun ailelerine yaşamları boyu bakılacaktı.

Geçmişte yapılan şeyler nedeniyle insanların duyacağı gönül borcuna bel bağlama, diyen Baba Aprile'in ders verir gibi yaptığı konuşmaları saygıyla anımsıyordu. *Onları, gelecekleri için vereceğin şeylerden ötürü gönül borcu içinde bırakmalısın*...

Baba Aprile'in önem verdiği ilke buydu. Bankalar, Aprile ailesinin, Astorre'un ve şimdi onun gelişen savunma gücünün geleceğiydi. Bu da, bedeli ne olursa olsun, savaşmaya değer bir gelecekti.

Baba Craxxi de Astorre'a kesinkes güvenebileceği altı adamlık bir güç daha vermişti. Genç adam bu personeli ve en son yenilikleri içeren güvenlik aygıtlarıyla evini bir kaleye benzetmişti. Yetkililer her nedenle olursa olsun, onu yakalamak isterlerse sığınabilmek için bir başka güvenlikli ev daha oluşturmuştu.

Astorre, korumalarını pek yakınında kullanmıyor, bunun yerine kendi çabukluk ve ataklığına güveniyordu. Korumalarını, gideceği yerlere daha önceden yollamaktaydı.

Genç adam, yaşaması için Heskow'a bir süre daha izin verecekti. Bu arada Cilke'nin onurlu bir adam olarak kazandığı ünü ve Baba Aprile'in bile yetkili ajanı böyle tanımlamasının nedenini merak ediyordu.

Bay Proyr her seferinde, *öyle onurlu adamlar vardır ki, tüm ömürlerini son bir büyük ihaneti planlayarak geçirir-*

ler, demişti. Bütün bunlara karşın, Astorre kendine güveniyordu. Onun yapması gereken şey, sağ kalması ve yapboz bilmecesinin parçalarını birbirine uydurmasıydı.

Ancak onu bu işte sınayacak hamleler; Heskow, Portella, Tulippa ve Cilke'den gelecek, genç adam bir kez daha ellerini kana bulamak zorunda kalacaktı.

John Heskow ile nasıl uğraşacağını karara bağlaması, Astorre'un bir ayını aldı. Bu hileci adamın öldürülmesi kolay ama ondan bilgi alınması güçtü. Oğlunu bir piston gibi kullanmak da tehlikeli olabilirdi. Çünkü o zaman işbirliği yapar gibi görünüp Astorre'u belaların içine itebilirdi. Genç adam, cinayetin tetikçisi Sturzo Kardeşlerin o gün arabayı Heskow'un kullandığını kendisine söylediklerini aktarmamaya karar verdi. Bu bilgi de Heskow'u fena halde ürkütebilirdi.

Bu arada Astorre, John Heskow'un günlük yaşamı hakkında, saat saat ne yaptığını içeren bilgileri topluyordu. Heskow'un birincil hobisinin serada çiçek yetiştirmek, yetiştirdiği çiçekleri çiçekçilere toptan pazarlamak ya da Hamtons yolu üzerinde perakendeci müşterilere satmak olduğu; aslında ılımlı huyları bulunduğu anlaşılıyordu. Tek tutkusu ise, oğlunun oynadığı basketbol maçlarını seyretmekti. Bu nedenle, Villanova takımının basketbol maç programını ele geçirmek ve böylece belli gecelerde Heskow'un nerede bulunacağını saptamak pek kolaydı.

John Heskow, cumartesi gecesi, New York'un ünlü Madison Square Garden spor salonunda yapılacak Villanova-Temple maçına gidiyordu. Evden çıkarken çok ayrıntılı güvenlik sisteminin düğmesine basıp çalıştırmıştı. Adam her günkü programını uygularken pek dikkatli davranırdı. Olası her kazaya karşı önlem almıştı. Astorre, Heskow ile görüş-

melere başlarken onun bu güvenini yıkıp parçalamak istiyordu.

Heskow kente kadar arabasını kullanarak gitti. Ve spor salonuna yakın bir Çin lokantasına, tek başına yemek yemek üzere girdi. Evden uzakta olduğunda her zaman Çin lokantalarında yemek yerdi. Çünkü daha iyisini yapamadığı tek yiyecek türü, Çin yemekleriydi.

Bu akşam da yemeğini yerken büyük keyif duydu. Çünkü, her yemek tabağının gümüş kapağı altında onu hoş bir sürpriz bekliyordu. Heskow, Çinlileri severdi. Onlar her zaman kendi işine bakar; müşteriyle kısa konuşmalar yapmaya ya da gereksiz dalkavukça yaklaşımlarda bulunmaya kalkmazlardı. Heskow her seferinde birçok yemek türü siparişi yapıp yemek sonunda hesabı sıkı sıkıya kontrol ettiği halde, adamların faturayı kabarttıklarını saptayamamıştı.

Bu gece de her şey yolunda gidiyordu. Özellikle Pekin ördeği, Kanton usulü pişirilmiş kerevides ve ıstakoz sosu seven Heskow, kızartılmış beyaz pirinç ile meyveli hamur tatlısı siparişi de verdi. Yemeğini yeşil çaylı dondurma ile tamamladı. Böylece yediklerinden keyif aldığını ve Uzakdoğu mutfağı üzerine gurme olduğunu göstermek ister gibi davranıyordu.

Lokantadan çıkıp Madison Square spor salonuna vardığında Temple güçlü bir takım olmasına karşın, salon yarı yarıya boştu. Heskow oğlunu yakından izlemek için saha kenarındaki en pahalı koltuklardan yer ayırtmıştı. Gene de yer seçerek istediği koltuğa oturdu. Adam oğluyla gurur duyuyordu.

Oyun pek heyecanlı geçmedi. Temple üstün oyunuyla Villanova'yı ezmiş, ama Heskow'un oğlu sahanın en çok sayı atan oyuncusu olmuştu. Oyundan sonra Heskow, soyunma odasına indi.

Oğlu ona sarılıp, "Merhaba baba, geldiğine sevindim. Bizimle birlikte yemek yemek ister misin?" dedi.

Heskow bu sözlerden dolayı büyük gurur duydu. Oğlu gerçek bir centilmendi. Elbette şu oğlanlar çevresinde yaşlı bir bunağın bulunmasından hoşlanmayacaktı. Onlar içki içmeyi, kahkahalar atmayı ve belli ki kadınlarla yatmayı istiyorlardı.

"Önerine teşekkürler," dedi Heskow. "Maçtan önce, akşam yemeğimi yedim. Bu gece muazzam oynadın. Seninle gurur duyuyorum. Şimdi git ve iyi zaman geçir..." Oğluna bir veda öpücüğü verdi ve ne kadar şanslı bir adam olduğu için bir kez daha Tanrı'ya şükretti. Eh, bu oğlanın annesi berbat bir eş olmasına karşın iyi bir anneydi.

Long Island karayolu bu saatte boşalmış gibiydi. Brightwaters'daki evine Heskow'un arabasını sürerek gidişi bir saat kadar sürdü. Oraya vardığında yorulmuştu ama eve girmeden önce seraya girerek sıcaklığı ve suyu kontrol etti.

Seranın ay ışığını yansıtan çatısında, gelişmiş çiçekler karabasanı andıran güzellikteydi; kırmızılar neredeyse karaydı, beyazlarsa hayaletlerin buğulu halesini taşıyordu. Heskow, özellikle yatmadan önce çiçeklerine bakmayı çok severdi.

Çakıltaşı kaplı araba yolunda eve doğru yürüdü ve kapının kilidini dikkatle açtı. İçeride, panodaki numaralara ivedi basıp alarmı kapadı ve oturma odasına girdi.

Ve birdenbire kalbi yerinden oynar gibi olup gümbürdeyerek atmaya başladı. Salonun ortasında eli silahlı iki adam dikiliyordu. Heskow, hemen Astorre'u tanıdı. Bir bakışta ölümün geldiğini anlayacak kadar bilgi ve deneyim sahibiydi. Bu adamlar ölümün habercisi gibiydiler.

Ancak hemen kurulmuş bir savunma mekanizmasıyla tepkisini gösterdi. "Siz, lanet olası iki herif, buraya nasıl girdiniz? Ve Tanrı'nın cezası herifler, benden ne istiyorsunuz?"

"Hemen paniğe kapılma!" diyen Astorre, kendisini tanıttı ve ölmüş Baba Aprile'in yeğeni olduğunu söyledi.

Heskow, telkinle kendini sakinleştirdi. O daha önce de çok zor durumlarda kalmış, ilk adrenalin salgısının akışından sonra iyileşmiş gibi olduğunu algılamıştı. Kanepeye oturdu. Elini uzatıp kanepenin kolundaki oyukta gizlenmiş silaha doğru uzanırken, bir yandan da "Eee, söyleyin bakalım, ne istiyorsunuz?" dedi.

Astorre'un yüzünde eğlenir gibi bir gülümseme vardı. Bu gülümseyiş Heskow'u rahatsız ediyor ve doğru anı beklemesi için uyarı anlamına geliyordu. Şu anda kanepenin kolundaki üstü örtülü oyuğu açıp içini yokluyordu. Oyuk boştu.

Aynı anda evin araba giriş yolunda üç araba göründü ve arabaların yanık farları oturma odasını aydınlattılar. Eve iki adam daha girdi.

Astorre pek hoş bir tavırla konuştu: "Sana ederinden daha düşük paha biçmedim, John. Evi arattım. Diğer silahlarını kahve kabında, yatağının altında, sahte posta kutusunda ve klozetin altında bir kısmı bantlanmış olarak bulduk. Gözümüze çarpmayan başka silahların da var mı?"

Heskow karşılık vermedi. Kalbi bir kez daha gümbürdeyerek atmaya başlamıştı. Adam nabzını boğazından da algılayabiliyordu.

"O çiçek seralarında ne yetiştiriyorsun?" diye devam etti Astorre. Alay eder gibi konuşuyordu: "Elmas mı, Hint keneviri mi, yoksa koka bitkisi mi? Onları bırakıp eve bir türlü girmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Ancak açelya yetiştiren bir kişi olarak pek çok silahın var senin..."

Heskow sakin bir sesle söylendi: "Beni kışkırtmayı bırak artık!..."

Astorre bu söze uyarak adamın karşısındaki iskemleye oturup cebinden biri sarı, öteki kahverengi Gucci marka iki

cüzdan çıkardı. Aralarında bulunan sehpanın üzerine attı ve kısaca, "Şunlara bir bak," dedi.

Heskow uzanıp cüzdanları aldı ve içlerine baktı. İlk gördüğü, Sturzo Kardeşlerin üzeri saydam naylonla kaplı ehliyetleri oldu. Adamın safrası öyle kabardı ki, kusar gibi oldu.

"Onlar seni ele verdiler, John. Baba Aprile'in öldürülmesi olayında senin aracılık ettiğini söylediler. Ayrıca sen onlara kilisede yapılan yemin töreninde FBI ajanları ve polisin bulunmayacağı yolunda garanti vermişsin..."

John Heskow, kısa süre içinde neler yaşadığını aklından geçirmeye çalıştı. Bu adamlar kendisini öldürmemişti, ama belli ki Sturzo Kardeşler ölmüştü. Yalnızca ikizleri öldürmekle kalmamış, onlardan bazı bilgileri de edinmişlerdi. Heskow, kafasında ihanete uğramanın hafif düşkırıklığını yaşadı. Ancak, şu genç adam arabayı kendisinin cinayet günü kullandığını bilir gibi görünmüyordu. Burada Heskow'un yaşamının en önemli öğesi, bir pazarlık yapma şansı daha doğuyordu. Omuzlarını silkerek, genç adamı yanıtladı: "Neden söz ettiğini bilmiyorum."

Aldo Monza bir yandan John Heskow'u göz altında tutuyor, öte yandan iki adamın konuşmalarını dikkatle izliyordu. Bir ara mutfağa gitti. İki fincan kahveyle geri dönüp birini Astorre'a, diğerini de Heskow'a verdi. "Hey, ne güzel... Senin İtalyan kahven de var," deyince Heskow tiksinir gibi ona baktı.

Astorre kahvesini içerken düşünceli bir tavırla konuşmaya başladı. "John, senin çok aydın bir adam olduğunu ve bu yüzden öldürülmediğini biliyorum. Şimdi beni dikkatle dinle ve gerçek anlamda düşün. Ben, Baba Aprile'in temizlikçisiyim. O, emekliye ayrılmadan önce bütün kaynaklarını bana açmıştı. Sen, bunun ne anlama geldiğini iyi bilirsin. Çünkü, Baba'yı tanırdın. Eğer o emekliye ayrılma-

mış olsa, öldürülmesi işinde aracılık etmeye kesinlikle cesaret edemezdin. Doğru değil mi?"

Heskow bir şey demedi. Sürekli Astorre'u gözlüyor ve genç adamın neler yapabileceğini kestirmeye çalışıyordu.

Astorre, pek dikkatli konuşuyordu:

"Sturzo Kardeşler öldü. Sen de onların yanına gidebilirsin. Ama, sana bir önerim var ve şu noktada çok dikkatli olmalısın. Bundan sonraki otuz dakika içinde benim tarafımda olduğuna ve ajanım olarak çalışacağına beni inandırmalısın. Eğer bunu yapmazsan, seradaki çiçeklerinin altına gömüleceksin. Şimdi izin ver de, sana iyi haberlerimi ileteyim: Aramızdaki soruna oğlunu kesinlikle karıştırmayacağım. Öyle yaparsam, düşmanım olarak davranacak ve bana ihanet etmeye her an hazır olacaksın. Ancak şunu bilmelisin, senin oğlunun canlı kalmasını sağlayan kişi benim. Düşmanlarım beni öldürmek istiyorlar, eğer onlar başarılı olursa dostlarım oğlunu ortadan kaldıracaklar. Kısaca, oğlunun yazgısı benimkine bağlı."

Heskow, "Eee, ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bilgi... Bu yüzden konuş. Eğer sonuçtan memnun kalırsam, seninle bir anlaşmaya gideriz. Memnun kalmazsam ölürsün. Bu nedenle en önemli sorunun, bu gece sağ kalabilmek. Hemen konuşmaya başlasan iyi olur."

John Heskow beş dakika kadar konuşmadı. Önce Astorre'u değerlendirdi: Genç adam yakışıklıydı. Vahşi ve korkutucu bir adam gibi görünmüyordu. Oysa, Sturzo Kardeşler öldürülmüştü. Sonra, şu adamlar evinin güvenliğini delip içeri girmiş ve gizli silahlarının yerini bulmuşlardı. En kötüsü, Astorre konuşmadan önce kendisinin koltuğun kolundaki silaha uzanmasını beklemişti. İşte bütün bu nedenlerle genç adamın konuşmaları blöf yapar türden değildiler. Sonunda Heskow kahvesini yudumlarken bazı çekinceleri koruyarak konuşmaya karar verdi.

"Seninle birlikte hareket etmek zorundayım..." diyerek konuşmasına başladı: "Senin doğru olanı yaptığına güvenmek zorundayım. Beni o işte aracı olarak tutan ve parayı veren kişi, Timmona Portella idi. New York polisinin işe karışmamasını, para ödeyerek ben sağladım. Timmona'nın o işte mutemedi ben oldum. Ve New York polisi dedektiflerinin başı Di Benedetto'ya elli bin, yardımcısı Aspinella'ya yirmi beş bin dolar ödedim. FBI ajanlarının olay yerinde bulunmayacağı garantisini bana Portella'nın kendisi verdi. Bu konuda ondan ipucu almak için direndiğimde Portella, FBI'ın New York ofisi şefi ajan Cilke'nin avucunun içinde olduğunu söyledi. Baba Aprile'in öldürülmesi işinde ona okey işaretini veren de Cilke imiş."

"Daha önce de Portella için çalışmış mıydın?"

"Oh, evet. Portella, New York bölgesi uyuşturucu işini yönetir. Bu yüzden birçok adam öldürme olayını benim yardımımla düzenler. Ancak onlar, Baba Aprile'in iş alanı içinde yer almazdı. Ben kesinlikle Baba ile ilgili bağlantıya girmemiştim daha önce. Hepsi bu kadar."

"Eh..." diyen Astorre'un yüzü pek de memnun olmuşa benzemiyordu. "Şimdi dikkatli olmanı istiyorum. Kendi çıkarın için öyle olmalısın. Bana söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

Ve birdenbire Heskow, ölmesine saniyeler kaldığını anladı. Söyledikleri belli ki Astorre'a inandırıcı gelmemişti. Heskow içgüdülerine inanırdı. Hafifçe gülümseyerek pek zayıf bir sesle yeniden konuşmaya başladı:

"Bir şey daha var: Portella ile şu anda yeni bir anlaşma yapmış bulunuyorum. Bu anlaşma senin yaşamın üzerine... İki polis dedektifine seni ortadan kaldırmaları için yarımşar milyon dolar ödeyeceğim. Seni tutuklamaya gelecekler. Bu tutuklamaya karşı direndiğinde sana ateş etmeye başlayacaklar."

Genç adam, aklı karışmış gibi göründü. "Niçin bu kadar karmaşık ve pahalı bir anlaşma yapıldı? Neden doğrudan doğruya bir tetikçi kullanmak üzere girişimde bulunulmadı?"

Heskow başını iki yana sallayarak soruları yanıtladı: "Sana yüksek bir paha biçilmişti. Üstelik Baba Aprile'in ölümünden sonra yeni bir tetikçi kullanılması çok fazla dikkati çekecekti. Çünkü sen, Baba'nın yeğenisin. Medya da çılgınlaşıp olayın üzerine aşırı gidecekti. Oysa, bu yolla olay bastırılıp üzeri iyice örtülecekti."

"Parayı polislere ödedin mi?"

"Hayır, dedektiflerle buluşacağız."

"Tamam. O buluşmayı ıssız bir yerde ayarla. Daha önce bana bütün ayrıntıları bildir. Bir şey daha var. Polislerle buluştuktan sonra onlarla birlikte yola çıkma..."

"Oh, lanetler olsun! Üzerime çok fazla baskı uygulayabilirler. Bunu nasıl yapayım?"

Astorre oturduğu sandalyede geriye kaykıldı. "Her şey istediğim gibi olacak," diye konuşarak ayağa kalktı. Heskow'u şöyle arkadaşça ama üstünkörü kucakladı. "Unutma, ikimiz birbirimizi hayatta tutmak zorundayız."

"O paranın bir bölümünü kendime ayırabilir miyim?"

"Hayır," diyen Astorre gülerek ekledi: "İşin güzel yanı da o. Polislerin üzerinde yarım milyon doların bulunuşu nasıl açıklanacak?"

"Yalnızca 20 bin doları ben alayım da inandırıcı olsun."

"Tamam," diyen genç adam iyi niyetle konuşuyordu: "Ama daha fazlasını alma. O kadarı da sana tatlı gelebilir..."

Şu anda Astorre için Baba Craxxi ve Bay Pryor ile bir görüşme daha yapmak, uygulayacağı hareket planı hakkında onların tavsiyelerini almak kaçınılmaz hale gelmişti.

Ancak bu kez koşullar değişiyordu. Bay Pryor iki yeğenini koruma görevlisi olarak yanında Şikago'ya götürmek üzere ısrarlı davranmıştı. Ve Şikago kentinin bir banliyösündeki Craxxi'nin gösterişsiz evine vardıklarında, evin kaleye dönüştürülmüş olduğunu gördüler. Eve uzanan araba giriş yolu, içinde pek genç ve sert görünüşlü silahlı adamların nöbet tuttuğu yeşil renkli kulübelerle kesilmişti. Bahçede üzerine olmuş elmaların düştüğü bir iletişim kamyoneti ağaçların altına çekilmişti. Binanın içinde kapıyı açan, telefona yanıt veren ve gelen konukların kimliğini kontrol eden üç genç koruma daha bulunuyordu.

Bay Pryor'un, Erice ve Roberto adlı iki genç yeğeni, ince yapılı, atletik, silah konusunda uzman ve belli ki amcalarına hayran olan kişilerdi. Astorre'un Sicilya'daki geçmişini biliyor ve ona büyük saygı gösterip en küçük kişisel hizmetlerini bile önemseyerek yapıyorlardı. Bagajını uçağa taşımış, yemekte şarap kadehini doldurmuş, peçeteleriyle masasının üzerini temizlemiş, bahşişlerini ödemiş, kapılarını açıp geçmesini beklemiş ve ona büyük adam gibi davranmışlardı. Astorre, şakayla karışık onları bu davranışları yapmaktan alıkoymaya çalışınca onu dinlememişlerdi.

Baba Craxxi'nin yakın korumaları o denli incelikli kişiler değildi. Elli yaşlarında, nazik, katı ve dengeli adamlardı. Dikkatlerini işleri üzerinde yoğunlaştırmış gerçek korumalardı.

O gece Baba Craxxi, Bay Pryor ve Astorre yemeklerini bitirip üzerine soğukluk olarak meyve alıyorlardı. Genç adam, Baba Craxxi'ye, "Bu kadar güvenlik önlemi gerekli mi?" diye sordu.

"Yalnızca ilk önlem olsun diye böyle yapıyoruz," diyen Baba Craxxi pek sakin bir sesle konuşuyordu: "Bazı rahatsız edici haberler kulağıma geldi. Eski düşmanım Inzio Tulippa Amerika'ya gelmiş. Pek dengesiz ve açgözlü bir adam olan

Tulippa'ya karşı her zaman hazırlıklı bulunmak gerekir. Inzio Tulippa bizim Timmona Portella ile buluşmak için buradaymış. Uyuşturucu ticaretinden kazandıkları parayı paylaşacaklarmış. Bu arada düşmanlarına ne yapacaklarına ilişkin kararlar da verebilirler. En iyisi onlara karşı hazır olmaktır. Peki, şimdi senin kafandan neler geçiyor, azizim Astorre?"

Genç adam onlara edindiği bilgileri ve Heskow'u kendi tarafına nasıl döndürdüğünü aktarıp Portella, Cilke ile iki dedektif hakkında öğrendiklerini de anlattı.

"Şimdi birtakım operasyonlara başlamak zorundayım," derken, yeşil bir armudu dikkatle soydu. "Bomba işlerinden anlayan bir uzman ile en az on iyi adama gerek duyuyorum. Bunları bana sağlayacağınızı ve gerekirse Baba Aprile'in eski dostlarına başvurabileceğinizi biliyorum. Bu operasyonların ne kadar tehlikeli olacağını ve benim de işin çok yakınına kadar girerek karışmak istemediğimi anlarsınız."

Bay Pryor sabırsız bir sesle konuştu: "Saçma... Biz sana Baba Aprile ile olan geleceğimizi emanet ettik. Elbette ki yardımcı olacağız. Ama kesinlikle şunu unutma: Bu bir öç alma işi değil, kendini savunma, yani nefsi müdafadır. Bundan dolayı ajan Cilke'ye zarar veremezsin. Çünkü aksini yaparsan, federal hükümet bizim yaşamımızı çekilmez hale getirecektir."

"Ancak, o ajan tarafsızlaştırılmalıdır," dedi Baba Craxxi. "Çünkü her zaman tehlike yaratacaktır. Gene de şunu aklında tut: Bankaları satabilir ve herkesi mutlu edebilirsin."

"Evet. Bankalar satılınca ben ve kuzenlerim dışında herkes mutlu olur."

Pryor araya girdi. "O durum da düşünülmeye değer bir seçenektir. İleride çok büyük bir servet birikimi olacağını bilmeme karşın, ben ve Baba Craxxi bankalardaki paylarımızdan özveride bulunabiliriz."

"O bankaları satmıyorum," diyen genç adam kesin kararını açıklıyordu: "Amcamı öldürdüler. İstediklerini kazanmak değil, bunun bedelini ödemek zorundalar. Ve ben, onların bana acıma duydukları bir dünyada yaşamak istemiyorum. Baba Aprile bana bunu öğretti."

Bu sözler üzerine iki yaşlı adamın rahatlamış gibi göründüğünü fark eden Astorre, şaşırmıştı. Adamlar şimdi gülümseyişlerini gizlemeye çalışıyordu. Bir zamanlar kendileri de çok güçlü kişiler olan Baba Craxxi ile Bay Pryor şu anda ona saygı duyuyor gibiydiler.

Sonunda Baba Craxxi, "Huzur içinde yatsın, Baba Aprile'e karşı görevimizin neler olduğunu biliyoruz," dedi. "Sana karşı görevlerimizin de bilincindeyiz. Ancak sana sağduyulu davranman konusunda bir uyarı daha yapacağım. Eğer çok aceleci, atılgan davranırsan ve sonuçta sana bir şey olursa, biz bankalardaki payımızı satmak zorunda kalacağız."

"Evet," dedi Bay Pryor. "Sağduyulu ol..."

Astorre gülümsedi. "Merak etmeyin, bu işte ben yenilir ve batarsam geriye kimse kalmayacaktır."

Armut ve şeftalilerini soydular. Baba Craxxi derin düşüncelere dalıp kaybolmuş gibiydi. Sonra yeniden konuşmaya başladı: "Inzio Tulippa dünya uyuşturucu ticaretinin başındaki adamdır. Timmona Portella da onun Amerikalı ortağıdır. Onlar uyuşturucu işinde kazandıkları kirli parayı aklamak için bankaları istiyor olmalılar."

"Öyleyse ajan Cilke bu işin neresine uyuyor?"

"Bilmiyorum," dedi Baba Craxxi. "Gene de ajan Cilke'ye saldırmamalısın."

Pryor da onayladı Craxxi'yi. "Ona saldırman bir felâket olur."

"Bu sözlerinizi unutmayacağım," diyen Astorre düşündü. Ajan Cilke suçlu ise ne yapabilirdi?

Dedektif Aspinella Washington, sekiz yaşındaki kızının akşam yemeğini eksiksiz yediğini, ev ödevini tamamladığını ve dualarını okuduğunu izledikten sonra onu yatağına yatırdı. Genç kadın, uzun zaman önce babasının bırakıp gittiği küçük kızına hayranlık duyuyordu. Bu gece, üniformalı bir polisin kızı olan çocuk bakıcısı akşam saat sekizde gelmişti. Aspinella çocuğun ilaçlarının nasıl verileceğini anlatıp gece yarısından önce eve döneceğini söyledi.

Saat dokuza yaklaşırken apartman kapısının zili çaldı ve Aspinella merdivenlere koştu. Kesinlikle asansörü kullanmazdı. Evin önünde dedektiflerin şefi Paul Di Benedetto, üzerinde hiçbir yazı ve işaret bulunmayan bej renkli Chevrolet marka bir arabanın içinde onu bekliyordu. Aspinella arabaya bindi ve hemen emniyet kemerini taktı. Çünkü, Paul çok kötü bir sürücüydü.

Adam uzun purosunu içtiğinden Aspinella camı açtı. "Aşağı yukarı bir saatlik bir yol gideceğiz," dedi şef Benedetto. "İşi enine boyuna iyice düşünmeliyiz." Adam, bunun her ikisi için de büyük bir adım olacağını biliyordu. Rüşvet ve uyuşturucu parası almak bir şey, birisini vurmak çok daha başka bir şeydi.

"Düşünecek ne varmış?" diye söylendi Aspinella. "Ölme sırası gelmiş bir adamı ortadan kaldırmak için adam başına yarımşar milyon dolar para alacağız. Yarım milyon dolarla ne yapabilirim biliyor musun?"

"Hayır bilemem, ama ben ne yapacağımı biliyorum. Emekliye ayrıldığımda Miami'de süper bir apartman katı satın alacağım. Unutma, biz bununla yaşamak zorundayız."

"Uyuşturucu işinden rüşvet almakla şimdiden çizmeyi aşmış durumdayız. Hepsine lanetler olsun!..."

"Evet. Bu gece Heskow'un parayı getirdiğine ve bizi atlatmayacağına emin olmalıyız."

"Heskow her zaman güvenilir bir adamdır. O benim Noel Baba'mdır. Eğer bugün bize para dolu bir torba getirmezse, ölü bir Noel Baba olacaktır."

De Benedetto güldü. "İşte benim kızım budur. Sen, uzun süreden beri Astorre'u izliyorsun. Böylece ondan kurtulmuş olacağız."

"Evet, öyle," dedi Aspinella. "Onu izletiyordum. Ve nerede ele geçireceğimizi biliyorum! Makarna deposunda. Çoğu geceler geç saate kadar orada çalışıyor."

"Onun üzerine koyacak el ilanın var mıydı?"

"Elbette. Eğer üzerinde bir el ilanı olmazsa, bizim yaptığımız pislik neye değer ki?"

On dakika süreyle hiç konuşmadan yol aldılar. Sonra Di Benedetto bilerek ağır ağır, duygusuz bir sesle sordu: "Tetikçi kim olacak?"

Aspinella ona alay eder gibi baktı. "Paul, sen on yıldır çalışma masasının arkasında oturuyorsun. Bu süre içinde kandan çok domates salçası gördün. Kuşkusuz o adamı ben vuracağım." Genç kadın, bu sözlerinin üzerine Paul'un rahatladığını gördü. Erkekler, lanet olsun, ne yararsız şeylerdi!

Şu anda her iki polis de yaşamlarında neyin kendilerini bu noktaya getirdiğini düşünüyordu. Di Benedetto, polis gücüne otuz yaşlarında, genç bir adamken katılmıştı. Onun yozlaşması kaçınılmaz olmuştu. Polis olduğunda büyüklük hayalleri vardı: Başkalarının yaşamını kurtaracağı için saygı görecek; hayranlık duyulacaktı ona. Ama yıllar akıp gitmişti. Önce sokak satıcıları ve sonra küçük dükkân sahiplerinden rüşvetler gelmişti. Ardından bir cinayet suçlusunun kaçışına göz yummuş ve büyük uyuşturucu tacirlerinden rüşvet almıştı. Daha sonra Heskow, New York'taki en büyük

Mafya lideri Timmona Portella adına yapılan adam öldürme işlerinde içi para dolu paketlerle Di Benedetto'ya gelmişti.

Elbette her zaman bunlara iyi birer mazeret buluyordu. Di Benedetto kendinden daha yüksek dereceli polislerin uyuşturucu satıcılarından aldığı rüşvetlerle zengin olduklarını, daha aşağı düzeydeki polislerin daha da çok kokuştuklarını görüyordu. Üstelik onun üniversitede okutacak üç çocuğu vardı. Di Benedetto'ya en ağır geleni ise, koruduğu insanların ona gönül borcu duymamasıydı. Bir zenci gaspçıyı biraz okşasanız sivil toplum örgütleri sizi protesto yağmuruna tutuyordu. Medya her fırsatta polise pislik atmaktaydı. Yurttaşlar polisi duraksamadan mahkemeye veriyordu. Yıllarca süren hizmetinden sonra polis memurları işten atılıyor, emekli maaşından yoksun bırakılıyor ve hatta cezaevine düşüyorlardı. Bir seferinde kendisi de hiç ırk ayrımcılığı yapmadığı halde, zencilere farklı davrandığı gerekçesiyle disiplin cezası almıştı. New York'ta çoğu suçlunun zenci olması onun suçu muydu? Ne yapmalı, onlara karşı olumlu davranmış olmak için ehliyet mi vermeliydi? Ne olursa olsun, Di Benedetto zenci polisleri de terfi ettirmişti. Bölümünde Aspinella Washington adlı zenci kadın polisin kılavuzu olmuş, bazı karaderili yurttaşları ezip korkuttuğu halde hep ona arka çıkmıştı. Ve Aspinella'yı da ırkçılık nedeniyle suçlayamazdınız. Kısaca toplum, polislerini hep kötülüyordu. Ta ki, onlar görev başında öldürülene dek. Sonra, övgüler başlıyordu. Peki, burada sonuç neydi? Namuslu polis olmak kişiye yarar sağlamıyordu. Ve her şeye karşın, Di Benedetto hiçbir zaman cinayet işlememişti. Ne olursa olsun bu işte zarar görmeyecekti. Çünkü, ortada risk bulunmuyordu. Üstelik büyük bir parayı kazanma da söz konusuydu. Kurban ise, yalnızca bir katildi. Gene de...

Aspinella da yaşamının böyle uğursuz bir geçide nasıl vardığını merak etmekteydi. Suç dünyasının yeraltı örgütle-

riyle ne kadar tutkuyla savaşım verdiğini ve acımasız oluşuyla adının New York efsanesine dönüştüğünü Tanrı bilirdi. Elbette Aspinella da rüşvetler alıp kişilerin suçlarını hafif göstermişti. Ama genç kadın bu oyuna patronu Di Benedetto uyuşturucu parasından pay alması için ısrar ettiğinde biraz geç başlamıştı. Paul onu yıllar boyu korumuş ve birkaç aylığına da âşığı olmuştu. Bu adam yatakta pek fena değildi. Ama cinselliği, kış uykusu güdüsünün bir parçası olarak kullanan tembel bir ayı gibiydi.

Genç kadının gerçek anlamda yozlaşması onun dedektifliğe yükseldiği ilk günde başlamıştı. Polis merkezinin dinlenme salonunda Gangee adlı küstah ve zorba tavırlı beyaz tenli bir polis iyimser sözlerle Aspinella'ya şöyle takılmıştı: "Hey Aspinella, senin cinsel organın ve benim kaslarımla uygar dünyadaki tüm suçları silip süpüreceğiz..."

Bu sözlere salondaki karaderili polisler de dahil herkes gülmüştü.

Aspinella adama buz gibi bakışlarla bakarak, "Sen hiçbir zaman benim iş ortağım olamazsın. Bir kadına hakaret eden adam, küçük penisli, ödlek bir dedektiftir," demişti.

Gangee konuşmasını temelde arkadaşça bir düzeyde sürdürmeye çalışıp, "Benim küçük penisim, sen bir kez denemeyi istediğin anda cinsel organının ateşini söndürebilir. Ne olursa olsun bir kez şansımı denemek isterdim," diye karşılık vermişti.

Aspinella taş gibi katılaşmış yüzünü ona çevirip, "Kara, sarıdan daha iyidir. Sen git masturbasyon yap, pislik!" demişti.

Bu sözler üzerine salondakiler şaşkınlıktan donar gibi olmuş ve Gangee'nin yüzü pancar gibi kızarmıştı. Bu denli kötücül kin, kavga etmeden geçiştirilemez olduğundan iri yarı adam, kadın polisin üzerine yürümüştü.

Resmi üniformalı Aspinella hemen tabancasını çekmiş

ve adama çevirmeden konuşmuştu: "İstersen saldırmayı bir dene, hemen senin hayalarını havaya uçurayım." Salonda bulunan herkesin o anda genç kadının tetiği çekeceğinden kuşkusu yoktu. Gangee hemen durmuş ve tiksinir pozlarla başını sallamıştı.

Elbette ki, olay üstlere bildirilmişti. Durum, Aspinella yönünden ciddi bir suçtu. Ancak Di Benedetto, bölümünde açılacak idari bir soruşturmanın New York polisi içinde siyasal bir bunalıma yol açacağını sezinleyecek kadar zekiydi. Kendisine ulaşan raporu sümenaltı etmiş ve Aspinella'nın bu davranışından o kadar etkilenmişti ki, kadını kişisel kadrosuna alıp ona kılavuzluk yapmaya başlamıştı.

Olayda Aspinella'yı en çok etkileyip üzen, o gün salonda en az dört zenci polisin bulunuşu ve adamlardan hiçbirinin kendisini korumaya girişmeyişiydi. Gerçekte karaderili polisler de beyaz polislerin yaptığı şakalara katılıp yürekten gülmüşlerdi. Cinsel sadakat, ırkla ilgili sadakatten belli ki daha güçlüydü.

Daha sonra Aspinella'nın kariyeri, bölümünün en iyi polisi düzeyine çıkmıştı. Genç kadın uyuşturucu satıcılarına, gaspçı ve silahlı soygunculara karşı acımasızdı. Kara ya da beyaz ırktan olsun, kimseye hoşgörülü değildi. Suçlulara silahla ateş ediyor, eline geçenle onlara vuruyor ve onları olabildiğince aşağılıyordu. Aspinella'ya karşıt suçlamalar yapılıyor ama sicili iyi olduğundan bir sonuç alınamıyordu. Ancak bu suçlamalar onun topluma karşı öfkesini artırmaktaydı. En kötü serserilere karşı kenti korumaya çalışırken, adamlar nasıl olur da kendisini suçlamaya cesaret edebilirdi? Bu arada Di Benedetto her bakımdan Aspinella'yı destekliyordu.

İki yeniyetme gaspçının, Harlem'de iyi aydınlatılmış sokaktaki apartmanının önünde Aspinella'nın çantasını kapıp kaçmaya çalıştıkları olayda kafa karıştırıcı bir durum ortaya

çıkmıştı. Oğlanlardan biri Aspinella'nın yüzüne vurmuş, öteki çantasını kapmıştı. Bunun üzerine kadın polis hemen tabancasını çekmiş ve yeniyetmeler oldukları yerde donar gibi kalmışlardı. Aspinella o anda bilerek ve düşünerek iki oğlana da ateş etmişti. Bu davranışı yalnızca yüzüne vurdukları için değil, kadının yaşadığı çevrede gaspçılık yapılmaması için verdiği bir mesajdı. Sivil toplum örgütleri bu olay üzerine protesto yürüyüşleri düzenlemiş ama New York polisi genç kadının kabul edilebilir bir güç kullandığı kararına varmıştı. O olayda Apinella suçlu olduğunu biliyordu.

Önemli boyuttaki bir uyuşturucu satışı işinde genç kadına ilk rüşvetini aldırtan Paul Di Benedetto'nun sözleri olmuştu. Adam, sevecen bir amca gibiydi. "Aspinella, günümüzde bir polis, mermileri pek fazla merak etmez. Onlar işin bir bölümüdür. Şu anda polis, sivil toplum örgütleri, gördüğü zarar için mahkemeye başvuran yurttaşlar ve suçluları düşünmek, onlardan endişelenmek durumundadır. Emniyetteki seçilmiş patronlar oy almak üzere özellikle senin gibileri cezalandırmak için hapse tıkacaktır. Sen doğal bir kurbansın. Bu nedenle sokaklardaki uyuşturucu düşkünleri gibi tecavüze uğrayacak, soyulacak ya da bir cinayete kurban gideceksin. Öyle mi olsun istersin? Ya da kendini koruyacak mısın? Bu parayı al. Böylece daha şimdiden satın alınmış emniyet tekerleğinden çok daha fazla korunma sağlamış olacaksın. Beş, altı yıl içinde elinde bir demet parayla emekliye ayrılabilirsin. Ve bu şekilde bir gaspçının saçını karıştırdığın için telaşa kapılmak zorunda kalmayacaksın."

İşte böylece Aspinella da kervana katılmış, giderek artan rüşvet paralarını gizli banka hesaplarına yatırmaktan büyük keyif alır olmuştu. Oysa, suçlu kişilere karşı sert tavırlarını kesinlikle yitirmiyordu.

Ama bugün yapacakları çok farklı bir işti: Cinayet işlemek üzere bir anlaşma yapıyorlardı. Aslına bakılırsa Astor-

re, Mafya örgütlerinin önde gelen kişilerinden biriydi. Onu ortadan kaldırmak zevkli bir şey olacaktı. İşin en hoş tarafı da, kadın polisin işini yapıyor olmasıydı. Üstelik küçük bir riske girilip büyük bir tutarda bir para alınacaktı. Payına düşen yarım milyon dolardı.

Paul, arabayı Güney Parkı karayolunda sürüyordu. Birkaç dakika sonra küçük bir alışveriş merkezinin otoparkına gireceklerdi. Bu alışveriş merkezinde iki katlı on iki mağaza vardı. Ve şu saatte bütün mağazalar kapalıydı. Vitrininde kırmızı neon lambalı yazısı olan pizzacı bile kapalıymış gibi görünüyordu.

İkisi de kapıları açıp bej renkli arabadan indiler. Paul, "İlk kez bir pizzacıyı bu kadar erken saatte kapalı gördüm," dedi. Saat gecenin onuydu.

De Benedetto, Aspinella'yı pizzacının yan kapısına doğru yönlendirdi. Kapı kilitliydi. Orada bir sahanlığa doğru yükselen on iki basamağı tırmandılar. Sahanlığa açılan solda suit halinde iki ve sağda bir odanın kapısı vardı. Paul eliyle bir hareket yaptı. Ve kadın polis soldaki suit odaları kontrol ederken, adam koruma olarak basamakların üst başında dikildi. Sonra sağdaki odanın kapısına gidip açtılar. Heskow odada onları bekliyordu.

İri yarı adam, çevresinde dört sarsak ayaklı iskemlenin bulunduğu uzun, tahta bir masada oturuyordu. Masanın üzerinde içi iyice doluymuş gibi görünen kaba kumaştan yapılmış bir spor malzemesi çantası vardı. Heskow, Paul ile el sıkıştı ve Aspinella'yı başını eğerek selamladı. Kadın polis ömrü boyunca yüzü bu kadar beyaz olan bir adam görmemişti.

İki polis de masaya yerleştiler. Sönük bir lambanın sağladığı yetersiz aydınlatmalı odanın penceresi de yoktu. Paul elini uzatıp spor çantaya hafif hafif vurdu. "Hepsi burada mı?"

"Elbette," dedi Heskow.

Aspinella, adamın yüzünü daha yakından görüyordu. Ensesinde bile renk kalmamıştı. Eh, adam spor çantada bir milyon dolar taşıyorsa sinirli olmakta haklı sayılırdı. Gene de Aspinella ayağa kalkıp odada bir dinleme düzeni var mı, diyerek bir kontrol turu attı.

Paul, "Haydi çantadakilere bir göz atalım," dedi.

Heskow çantanın ağzındaki kordonu gevşetti ve tersine çevirip içindekileri masanın üzerine boşalttı. Lastik bantlarla bağlı yirmiye yakın banknot paketi, masanın üzerine döküldü. Paketlerin çoğu yüz dolarlıktı. Elli dolarlık paket yoktu. Yirmi dolarlık yalnızca iki paket vardı.

Paul içini çekip söylendi: "Lanet olası yirmi dolarlıklar!... Tamam, onları yeniden çantaya koy."

Heskow, paraları çantaya doldurup kordonu sıkıladı. "Müşterim işin olabildiğince çabuk bitirilmesini istiyor," dedi.

Paul, "İki hafta içinde bitirilecek," diyerek yanıtladı.

"Çok iyi."

Aspinella spor çantayı omzuna asarken 'Çok da ağır değilmiş,' diye düşündü. Bir milyon dolarlık kâğıt para o denli ağır değildi.

Aspinella, Paul'un Heskow ile el sıkıştığını gördü. İçi daralıp sabırsızlaştı. Şu lanet olası odadan bir an önce dışarı çıkmalıydılar. Genç kadın önden yürüyüp merdivenlere doğru ilerledi. Bir eliyle spor çantasını omzunda dengeliyor, öteki eli silahını çekmek üzere hazır bekliyordu. Arkasından Paul'un geldiğini işitti.

İki polis şimdi soğuk karanlığın içine çıkmışlardı. Oysa ikisi de dar ve yarı karanlık olan odada ter içinde kalmışlardı.

Yardımcısına, "Çantayı bagaja koy," dedi Paul. Kendisi sürücü koltuğuna oturup purosunu yaktı. Aspinella da dolaşıp öteki kapıdan arabaya bindi.

"Parayı paylaşmak için nereye gidelim?"

"Benim evime gidemeyiz. Çocuk bakıcım var."

"Benim evim de olmaz. Karım evde. Bir motelde oda kiralamaya ne dersin?"

Aspinella suratını ekşitince, Paul, "Haydi benim büroma gidelim, kapıyı kilitleriz orada," deyince ikisi de güldüler.

"Sen bagajı bir kez daha kontrol et," diyen Paul ekledi. "Kilidin iyice tuttuğuna emin ol."

Aspinella durumu tartışmadı. Arabadan inip bagajı açtı ve çantayı ortaya çıkardı. Ve aynı anda Paul kontak anahtarını çevirdi.

Büyük patlama, alışveriş merkezine bir cam yağmuru yağdırdı. Chevrolet araba, gökte yüzer gibi uçtu ve Paul Di Benedetto'nun bedenini ufak parçalara ayırarak yere büyük bir maden kütlesi halinde indi. Aspinella beş metre öteye fırlamış, bir kolu ve bacağı kırılmıştı. Ancak kadını bilinçsizliğe iten son şey, şişen bir gözü olmuştu.

Heyecan içinde pizzacının dar odasında bekleyen Heskow binanın karşısından bedenine bastıran hava dalgasını algıladı. Koşar adım merdivenleri inip uzak bir köşede park edilmiş arabasına seğirtti.

Yirmi dakika sonra, Brightswater'daki evine varınca kendisine sert bir içki hazırladı. Sonra, spor çantadan polisler gelmeden önce alıp cebine soktuğu yüz dolarlık iki paketi ortaya çıkardı. Paraları saydı: Kırk bin dolar bu işten kazandığı hoş bir ikramiyeydi. Yarın oğluna iki bin, hayır bin dolar harçlık verecekti. Kalan parayı da gizli hesabına yatıracaktı.

Heskow, gece geç saatte televizyondaki haberlerde alışveriş merkezindeki patlamanın ayrıntılarını izledi. Olayda bir dedektif ölmüş, öteki de fena halde yaralanmıştı. Olay yerinde para dolu bir çanta bulunmuştu. Ancak, bulunan

paranın ne kadar olduğu haberlerde söz konusu edilmiyordu.

Aspinella, hastanede iki gün sonra bilincine yeniden kavuştuğunda bulunan para ile ilgili olarak sıkı sıkıya sorgulanmasına şaşmadı. Oysa, onu hayrete düşüren şey, bulunan paranın bir milyon dolar değil de, kırk bin dolar eksik oluşuydu. Kadın polis, para hakkında bilgisi bulunduğunu kesinkes yadsıdı. Dedektiflerin şefinin bir dedektifle gecenin geç bir saatinde orada ne yaptığını sordular. Aspinella kişisel bir durum olduğunu söyleyerek diğer soruları yanıtlamaya karşı çıktı. Sağlığı bu denli ciddi durumda olduğu halde kendisini acımasızca sorguladıkları için genç kadın pek öfkeliydi. Oysa adamlar kendisine hiç değer vermiyor, iyi sicilini hiçbir şekilde dikkate almıyorlardı. Soruşturma, kadın polise zarar vermeden sona erdi. Amirleri onu kovuşturmayacaktı. Olaydan sonra bulunan para için de başka araştırma yapılmayacaktı.

Aspinella bir haftalık iyileşme sürecinden sonra kol ve bacağı alçılar içindeyken başlarına ne geldiğini anlayabildi. Onlara bir tuzak kurulmuştu. Bunu yapabilecek tek kişi Heskow idi. Bir milyon dolardan kırk bininin eksik oluşu, o açgözlü domuzun kendi adamlarını bile soyabileceği anlamına geliyordu. Aspinella, "Eh," diyerek düşünüyordu. Biraz daha iyileşip ayağa kalktığında elbette Heskow ile bir kez daha karşı karşıya gelecekti.

Onuncu Bölüm

ASTORRE, artık eskisinden çok daha fazla dikkatli davranıyordu. Yalnızca öldürülmekten değil, herhangi bir bahaneyle tutuklanmaktan da çekinmekteydi. Evini beş kişilik güvenlik ekipleriyle yirmi dört saat boyunca koruma altında tutuyordu. Evin çevresine duyarlı alıcı aygıtlar ile gece gözlemesi için kızılötesi ışınlı lambalar yerleştirtmişti. Evinden dışarı çıkma riskini göze aldığında iki kişilik üç güvenlik timi, yani altı koruması yanında oluyordu. Kimi zaman gizlilik ve şaşırtmaya öncelik verip yalnız başına evden çıkıyor; karşısına bir, iki kişilik saldırgan çıkarsa kendi gücüne güveniyordu. Bu işte iki dedektifi havaya uçurması gerekli olmuştu ama polis de baskısını artırmıştı. Dedektif Aspinella iyileştiğinde, Heskow'un kendilerine ihanet ettiğini anlayacaktı. Ve Heskow konuşursa kadın polis bu kez genç adamın karşısına dikilecekti.

Şu anda Astorre, yaşadığı büyük sorunların boyutunu öğrenmiş bulunuyordu. Baba Aprile'in ölümünden kimlerin sorumlu olduğunu biliyor ve önünde dikilen ciddi problemlere hazırlık yapıyordu. Karşısında ilk olarak temelden dokunulmaz biri olan FBI ajanı Kurt Cilke vardı. Cinayette vur emrini Timmona Portella vermişti. Portella'nın yanı sıra Inzio Tulippa, Grazziella ve Peru Genel Konsolosu da bu olayda sorumluydular. Astorre'un sorumluları cezalandırma etkinliğinde tek başarılı olduğu Sturzo Kardeşler'di. Onlar da bu olayda yalnızca piyon düzeyindeydi.

Genç adamın bu konuda sahip olduğu bilgiler öncelikle Sturzo Kardeşler ile Heskow'dan gelmişti. Ayrıca Bay Pryor ile Baba Craxxi'nin yaptırdığı soruşturmalar ve hatta Octavius Bianco'nun Sicilya'daki araştırmaları ek bilgiler getirmişti. Eğer mümkün olsa Astorre, tüm düşmanlarını aynı zamanda tek bir yere toplayacaktı. Ancak, bu mümkün değildi. Üstelik Bay Pryor ile Baba Craxxi onu ajan Cilke'ye dokunmaması için uyarmış, ters tepkilerin çok şiddetli olacağını söylemişlerdi.

Ve ortada Nicole'ün yakın arkadaşı Peru Genel Konsolosu Marrianno Rubio vardı. Yeğeninin bu adama sadakati ne boyuttaydı? Baba Aprile için FBI'ın hazırladığı dosyadan bir bölümü görmesini yeğeni neden istememişti? Nicole kendisinden neyi gizliyordu?

Boş kaldığı dakikalarda Astorre, bugüne dek sevdiği kadınları özlüyordu. Önce; öylesine genç, tutku ve arzu dolu küçük bedeniyle zorla kendisini sevdiren Nicole vardı. Ama bugünlerde yeğeni çok değişmiş, tutkusu politika ve kariyeri üzerinde odaklanmıştı.

Ve Astorre, Sicilya'daki Buji'yi anımsıyordu. Buji gerçek anlamda bir telekız değildi. İnsana çok yakınlaşabiliyor ama uzağı göremeyen iyi niyetiyle kısa zamanda öfke nöbetlerine kapılabiliyordu. Astorre, Buji'nin görkemli yatağını, onunla geçen ateşli Sicilya gecelerini, birlikte yüzüşlerini ve varilden salamura zeytin yiyişlerini unutamıyordu. Buji'de en çok sevdiği huylar kızın kesinlikle yalan söylememesi, yaşamını ve birlikte olduğu öteki erkekleri dürüstlükle anlatmasıydı. Kendisi vurulduğunda kız ona büyük sadakat göstermiş, boğazından kanlar akarken onu tutup denizden çekmişti. Sonra çirkin yarasını örtmek üzere kalın bir kolye ile üzerinde Kutsal Meryem Ana olan madalyon vermişti.

Daha sonra Astorre, Rosie'yi düşünüyordu. Rosie ona ihanet eden Amerikalı kızdı. Ama öylesine tatlı, güzel ve

duygusaldı ki... İhanet ederken bile, genç adama sevdiğini söylüyordu. Gene de birlikte olduklarında kız her zaman Astorre'u mutlu etmişti. Genç adam Rosie'ye olan duygularını köreltmek için onu Sturzo Kardeşlere ikram etmiş ve kızın oynadığı o role yakıştığını, sahteliklerle dolu yaşamında yeni bir düzenleme yapmayı başardığını görmüştü.

Ve sonra Astorre aklını yoklarken bir hayalet gibi orada yer alan ajan Cilke'nin karısı Georgette'i anımsıyordu. Bu anımsaması ne salaklıktı... Yalnızca bir akşamını o kadını gözleyerek, hiç inanmadığı insan ruhunun değer biçilemez pahada olduğuna ilişkin kadının saçma sözlerini dinleyerek geçirmişti. Gene de Georgette'i unutamıyordu. Öyle bir kadın nasıl olmuş da Kurt Cilke gibi bir adamla evlenmişti.

Kimi gecelerde de Astorre, Rosie'nin evinin bulunduğu semte gidiyor ve kızı araç telefonundan arıyordu. Rosie genç adamı şaşırtan şekilde her zaman yalnız oluyordu. Bunu da doktorasını hazırlamakla pek meşgul olduğu için dışarı çıkamadığı ve kimseyi aramadığı biçiminde açıklamıştı. Durum, lokanta ya da sinemaya gitmeye cesaret edemediği için Astorre'a pek uygun düşüyordu. Bunları yapmak yerine genç adam Doğu Yakası'nda Zabar'ın yerinde durup Rosie görünce keyifle gülümsediği bazı tatlılardan alıp ona götürüyordu. Bu arada Aldo Monza hep arabada oturup Astorre'u beklemekteydi.

Evde Rosie de hazırladığı tüm yemekleri açık büfe gibi sergilemiş ve şarap şişesini açmış olarak onun gelişini bekliyordu. Yemek yerlerken kız, arkadaşça davranışlarla bacaklarını genç adamın kucağına uzatıyor, birlikte oldukları için yüzü mutlulukla ışıldıyordu. Astorre'un her sözünü sevinmiş gibi gülümseyerek hoş karşılıyordu. Kızın karşılıksız verdiği bir ödüldü bu. Genç adam, onun birlikte olduğu

her erkeğe aynı şekilde davrandığını biliyor ama bunu sorun haline getirmiyordu.

Ve birlikte yatağa girdiklerinde Rosie hep tutkulu, aynı zamanda hoş ve yakın davranıyordu. Yüzünü genç adamın tenine sürüp öpüyor ve "Biz gerçekten çok yakın arkadaşlarız," diyordu. Bu sözler, Astorre'un içine buz gibi bir duyguyu sokuyordu. Kızın, kendisi gibi bir adamla çok yakın arkadaş olmasını istemiyordu. Böyle anlarda kendisinin klasik anlamda eylemleri olmasını özlüyor ama kızı yeniden görmekten kendini alıkoyamıyordu.

Kızın evinde hep beş-altı saat kalıyor, sabah saat üçte oradan ayrılıyordu. Bu sırada bazen kız uykuda oluyor, Astorre ona gözlerini dikip uzun uzun bakıyor, onun yüz hatlarındaki gevşemeyi, sanki tüm ruhuyla özgür kalmayı isteyen bir savaşımı sürdürerek tüm varlığıyla hüzünlü bir kırılganlık ve irade gücü içinde bulunduğunu görebiliyordu.

O gece Astorre, erkenden Rosie'den ayrıldı. Dışarıda bekleyen arabasına bindiğinde Aldo Monza, Bay Juice'i araması için ivedi mesaj aldığını söyledi. Juice, Astorre ile John Heskow'un aralarında kullandığı şifreli bir addı. Genç adam hemen araç telefonunu açtı.

Heskow'un sesi pek telaşlıydı. "Durumu telefonla konuşamam. En kısa sürede buluşmalıyız," dedi.

Astorre, "Nerede?" diye sordu.

"Madison Square Garden spor salonunun önünde seni bekleyeceğim," diyen Heskow ekledi: "Beni biraz sonra oradaki iki sütunun arasından alın."

Astorre, kullandığı arabayla Garden salonunun önünden geçerken Heskow'un kaldırımda dikildiğini gördü. Adamın önünde durduklarında arka koltuğa geçmiş olan Aldo Monza tabancasını kucağına almıştı. Genç adam uzanıp kapıyı açtı ve Heskow'u ön koltuğa, yanına aldı. Soğuk hava

iri yarı adamın yüzünde kırmızı lekeler yapmıştı. Heskow, Astorre'a, "Başım fena halde dertte," dedi.

Genç adam içinden buz gibi bir akımın geçtiğini hissederek sordu: "Ne oldu?"

Araba harekete geçtiğinde Heskow başını öne eğdi. "Timmona Portella, senin yeğenin Marcantonio'yu kaçırdı ve neresi olduğunu bilmediğim bir yere götürdü. Yarın seni bir görüşmeye çağırıyor. Rehin tuttuğu yeğenini bir şeyle takas etmek istiyor. Ama, dikkatsiz davranırsan dört kişilik vurucu timi senin üzerinde dikkatini yoğunlaştıracak. Portella bu kez kendi adamlarını kullanıyor. İşi bana vermek istedi ama onu geri çevirdim."

Şimdi karanlık bir sokağa gelmişlerdi. Astorre, "Teşekkürler, seni nerede bırakayım John?" dedi.

"Burada bırakabilirsin. Arabam birkaç sokak ötede."

Genç adam durumu anlıyordu. Heskow onunla birlikte görülmek istemiyordu.

"Bir şey daha var," dedi Heskow araba durduğunda. "Timmona Portella'nın kardeş şirketinin otelindeki özel suitini biliyorsun herhalde. Bu gece Timmona'nın kardeşi Bruno işte o suiti birkaç kadınla birlikte kullanıyor. Koruması da olmayacak..."

"Tekrar teşekkürler," diyen genç adam arabanın kapısını açtı ve Heskow karanlığın içinde gözden kayboldu.

Marcantonio günün son toplantısını yapıyor ve bunu olabildiğince kısa kesmek istiyordu. Saat akşamın yedisiydi ve akşam yemeğine bir sözü vardı.

Görüşmesi en sevdiği TV yapımcısı ve iyi dostu Steve Brody ileydi. Brody yaptığı işlerde bütçesini hiç aşmazdı, dramatik öykülerde onu başarıya ulaştıran sağlam içgüdüleri de vardı. Ve Marcantonio'yu gelecek vaat eden, kariyerin-

de biraz desteklenmesi gereken genç kadın sanatçılarla tanıştırırdı.

Oysa bu akşam iki adam sanki çitin ters tarafındaymış gibiydiler. Brody, bulundukları iş kolunda güçlü ve müşterilerine pek sadık ajanlardan biri olan Matt Glazier ile birlikte buraya gelmişti. Görüşme, yapıtını Steve Brody'nin sekiz bölümlük destansı TV dizisi haline getirdiği bir romancının daha önce yayınlanmış üç romanının TV'de yayınlanma haklarının satışı ile ilgili olacaktı.

O kitapların da yayın hakkını satmak isteyen Glazier, "Marcantonio, üç kitap da muazzamdı. Oysa çok satmadılar. Kitap yayıncılarının ne mal olduklarını bilirsin: Bir kavanoz dolusu havyarı on sent fiyatla satamazlar. Brody burada o kitapların TV için yapımlarını üstlenmeye hazır. Şu anda sen yazarın son kitabından eşek yüküyle para kazanmış durumdasın. Biraz cömert olmalı ve bir anlaşma daha yapmalısın," dedi.

"Ben olayı öyle görmüyorum," diye yanıt verdi Marcantonio. "Söz konusu eski kitaplar hiçbir zaman çok satar listesine girmedi. Ve şimdi baskıları da piyasada kalmamış durumda."

Tüm ajanların yaptığı gibi ateşli bir satıcı hevesiyle konuşuyordu Glazier. "Kitapların yok satması hiç sorun değil. Biz anlaşmayı yapar yapmaz kitap yayıncıları da kitapları basacaklar."

Marcantonio bu sözleri daha önce çok duymuştu: Gerçekten kitap yayıncıları dizileri yapılan kitapları yeniden basar ama bunun TV yayınına hiçbir yararı dokunmazdı. Ama, TV yayını belki kitap satışına yardımcı olurdu. Bu durum, ne olursa olsun hiçbir işe yaramayan ve boşuna sürdürülen bir tartışma konusuydu.

"Her şeyi bir yana bırakalım, ben kitapları okudum," dedi Marcantonio. "O kitaplar bir şey ifade etmiyor bize.

Çok edebi yazılmışlar. Onları hareketlendiren dilleri... içerdiği olaylar değil. Ben kitapları sevdim. İşe yaramazlar demiyorum, yalnızca risk almaya ve ekstradan çaba harcamaya değer olmadıklarını söylüyorum."

Glazier, "Bize masal anlatma. Kitapların yalnızca yayın özetlerini okumuşsundur. Çünkü, bir TV yayın ağının başındasın, okumaya zamanın yoktur," dedi.

Marcantonio gülerek karşılık verdi: "Yanılıyorsun, Matt. Kitap okumayı çok severim. O kitaplardan da hoşlandım. Ama TV için iyi değiller..." Genç adam pek sıcak ve dostça bir ses tonuyla ekledi: "Üzgünüm ama şu an o kitaplara bizden paso. Ama, aklımızda olsunlar. Sizinle çalışmak her zaman pek güzeldir..."

İki konuğu gittikten sonra Marcantonio, yönetici suitinin banyosunda duş yaptı ve akşam yemeğindeki buluşması için yeni giysilerini giydi. Kendisi çıkana dek bekleyen sekreterine iyi geceler diyerek binanın girişine inmek için asansöre bindi.

Akşam yemeğindeki buluşması ofisinden üç-dört sokak ötedeki Four Seasons lokantasındaydı. Oraya kadar yürüyebilirdi. Pek çok üst kademe yöneticisinin yaptığının tersine o, kapıda bir arabayı kendisi için bekletmez, gerekli olduğunda araba çağırtırdı. Böylece ekonomik davrandığı için kendisiyle gurur duyar, bunu babasından öğrendiğini bilirdi. Çünkü, babası salakça para savurmaya karşıydı.

Sokağa çıktığında soğuk rüzgârı hisseden Marcantonio titredi. Siyah renkli bir limuzin hemen kaldırıma yanaşıp yakınında durdu ve sürücüsü inerek kapıyı binmesi için açtı. Sekreteri kendisi için araba mı çağırtmıştı? Limuzinin sürücüsü uzun boylu, gürbüz bir adamdı. Başına küçük gelen şapkası kafasında tuhaf duruyordu.

Sürücü eğildi ve "Siz Bay Aprile misiniz?" dedi.

"Evet. Bu gece arabaya gerek duymuyorum."

"Hayır, gerek duyuyorsunuz," diyen sürücü gülümsedi. "Ya arabaya binersiniz, ya da vurulursunuz."

Birdenbire Marcantonio arkasında üç adamın bulunduğunu fark ederek duraksadı. Sürücü konuşmasını sürdürdü: "Merak etmeyin, bir dostunuz sizinle gevezelik etmek istiyor."

Marcantonio arabanın arka koltuğuna oturdu ve üç adam onun yanına sıkıştılar.

Araba hareket edip bir-iki sokak ilerledikten sonra yanındaki adamlardan biri Marcantonio'ya koyu renkli camları olan bir gözlük verdi ve "Tak şunu," dedi. Genç adam gözlüğü taktı ve bir anda körleşmiş gibi oldu. Camlar o denli koyu renkliydi ki, tüm ışığı kesiyorlardı. Marcantonio bunun zekice bir şey olduğunu düşündü ve bir öyküde kullanmak üzere aklına not etti. Aynı zamanda umut verici bir işaretti: Adamlar nereye gittiğini öğrenmesini istemiyorlarsa onu öldürmeyeceklerdi. Her şey TV dizilerinden birinde olduğu gibi öyle gerçekdışı görünüyordu ki, bir anda Marcantonio babasını düşündü. Sonunda hiçbir zaman tümüyle inanamadığı babasının dünyasına adım atıyordu.

Bir saat kadar gittikten sonra araba durdu ve iki koruma arabadan inişine yardımcı oldular. Ayaklarının altında kaba, taş döşeli bir yol bulunduğunu algıladı. Dört basamak tırmanarak bir evin içine sokuldu. Bir odaya çıkmak için gene tırmanılacak basamaklar vardı. Odaya girdikten sonra kapı arkasından kapatılmadan önce gözlükleri çıkarıldı. Perdeleri sıkı sıkıya kapatılmış küçük bir yatak odasındaydı. Yatağın yanındaki iskemleye korumalardan biri yerleşiyordu.

Bir koruma, "Uzan ve biraz kestir. Önünde zor geçecek bir gün var," dedi. Marcantonio saatine baktı. Tam gece yarısıydı.

Saat sabahın dördünü geçerken karanlıktan çıkan gökdelen hayaletleri gibi Astorre ile Aldo Monza, Lyceum Oteli'nin önündeki otoparkta arabadan indiler. Otele girip üç kat merdiveni tırmanarak Portella'nın suitinin önüne varırlarken, Monza elindeki anahtar destesini şıngırdatıyordu.

Monza suitin kapısını açmak için anahtarları kullandı ve oturma odasına girdiler. Masanın üzerinde boş Çin yemeği kutuları, kirli çatal-bıçak ve tabaklar, boş kadehler ile şarap ve viski şişeleri gelişigüzel bir şekilde duruyordu. Ayrıca masada yarısı yenilmiş ve kalan yarısı üzerine sigara izmaritlerinin doğum günü mumları gibi bastırıldığı kocaman kremalı bir pasta da vardı. Yatak odasına girerlerken, Astorre kapının yanındaki anahtara dokunup lambaları yaktı. Yatakta, üzerinde yalnızca külotu olan Bruno Portella yatıyordu.

Havada ağır bir parfüm kokusu vardı. Bruno yalnızdı ve hiç de hoş olmayan bir görüntüyü oluşturuyordu. Kaba ve sarkık hatlı yüzü uykunun getirdiği terle parlıyor ve ağzından bayat deniz ürünü kokuları geliyordu. Koca göğsü ve karnı ayılarınkine benziyordu. Astorre, bu adamda oyuncak ayıların sevimliliği var, diye düşündü. Yatağın ayak ucunda, yerde, kapağı açık ve başlıbaşına koku adası oluşturan bir kırmızı şarap şişesi, bırakıldığı yerde duruyordu. Bu adamı uyandırmak çok ayıptı. Ve bu işi Astorre alnına hafif hafif vurarak yaptı.

Bruno önce bir, sonra öteki gözünü de açtı. Korkmuş ya da şaşırmış gibi görünmedi. "Astorre, lanet olası! Burada ne arıyorsun?" dedi. Sesi uykulu ve kısık çıkıyordu.

Astorre onu incelikle yanıtladı: "Bruno, endişe edilecek bir şey yok. Gecelediğin kız nerede?"

Bruno kalkıp yatakta oturdu. Güldü. "Çocuğunu okula götürmek için erkenden evine gitti. Onu üç kez düzdüğümden evine gitmesine izin verdim..." Bu sözleri söylerken adamın hem erkekliğinden hem de çalışan kızın sorunları-

na anlayış göstermesinden gururlandığı anlaşılıyordu. Doğal bir davranışla elini komodine uzattı ama Astorre hemen bu eli incelikle yakalayıp çekti. Ve Aldo Monza komodinin çekmecesini açıp silahı ortaya çıkardı.

Astorre, yatıştırıcı bir sesle konuşuyordu: "Dinle Bruno. Sana kötü bir şey olmayacak. Ağabeyinin sana güvenip de söylemediğini biliyorum. Ancak, o dün gece kuzenim Marcantonio'yu kaçırdı. Bu yüzden yeğenimle seni değiş tokuş etmek zorundayım. Ağabeyin seni sever. Bu değiş tokuşu yapacaktır. Buna inanıyorsun, öyle değil mi?"

"Evet, öyle," diyen Bruno rahatlamış gibiydi.

"Aptalca bir şey yapmaya kalkma! Yoksa canın yanar. Şimdi kalk ve giyin."

Bruno giyindi ama ayakkabı bağcıklarını bağlamakta sıkıntıya düştü.

Astorre, Bruno'ya baktı.

"Bu pabuçları ilk kez giyiyorum," dedi Bruno. "Genellikle mokasen türü pabuçlar giyerdim."

"Ayakkabı bağcıklarını bağlamayı bilmiyor musun?"

"İlk bağcıklı pabucum bu benim."

Astorre güldü. "Tanrım! Tamam, ben onları bağlarım." Yatağın ayak ucuna oturup Bruno'nun ayağını kucağına uzatmasına izin verdi.

Astorre, işini bitirince komodinin üzerindeki telefonu alıp Bruno'ya uzattı. "Ağabeyine telefon et."

"Sabahın saat beşinde mi? Timmona beni öldürür sonra."

Genç adam, Bruno'nun beynini uykusunun ağırlaştırmadığını, onun gerçekten geri zekâlı olduğunu düşündü. "Seni ele geçirdiğimi ağabeyine söyle. Sonra onunla ben konuşurum."

Bruno telefonu eline alıp numarayı çevirdi. Sonra yapmacıksız bir sesle konuştu: "Timmona, başımı belaya soktun. Bu yüzden böyle erkenden arıyorum seni."

Astorre, telefonun öbür ucunda yükselen homurdanmayı işitti. Ve sonra Bruno, "Astorre Viola beni yakaladı ve şimdi seninle konuşmak istiyor," diyerek telefonu ona uzattı.

Genç adam, "Timmona..." diyerek söze başladı: "Seni erkenden uyandırdığım için üzgünüm, ama Bruno'yu kaçırmak zorundaydım. Çünkü yeğenim senin elindeydi."

Timmona'nın sesi telefonda gene öfkeli bir homurtu şeklinde duyuldu: "Ne demek istediğini anlayamıyorum. Şimdi, lanet olası ne istediğini söyle bana!..."

Bruno da bu sözleri işitebiliyordu. Bağırarak hemen söze karıştı: "Lanet olası Timmona, beni bu işe sen soktun! Şimdi kurtar!"

Astorre, sakin bir sesle konuşmasını sürdürdü: "Timmona, bu değiş tokuşu yapalım ve sonra seninle istediğin şey hakkında konuşabiliriz. Senin keçi gibi inatçı bir adam olduğunu biliyorum. Ama, buluştuğumuzda akılcı şeyler söyleyeceğim ve sana iyilik yaptığımı anlayacaksın..."

Timmona'nın sesi sakinleşmişti. "Tamam, bu görüşmeyi nasıl yapacağız?"

"Seninle bugün öğleyin Paladin lokantasında buluşuruz," dedi Astorre. "Orada özel bir odam var. Bruno'yu da yanımda getireceğim. Sen de Marcantonio'yu getirirsin. Eğer çok kuşkucu isen, korumalarını da getirebilirsin. Ama halka açık bir lokantada kan dökmek istemeyiz değil mi? Değiş tokuşu yapar ve diğer sorun hakkında konuşuruz."

Hattın ucunda uzun süren bir suskunluk oldu ve sonunda Timmona, "Tamam, oraya geleceğim. Ama sen tuhaf şeyler yapmaya kalkma," dedi.

"O konuda hiç merak etme. Bu toplantıdan sonra arkadaş olacağız," diyen Astorre telefonu kapattı.

Genç adam ve Aldo Monza, Bruno'yu ortalarına aldılar. Astorre, adamın kolunu arkadaşça tutuyordu. Onu merdi-

venlerden indirip sokağa çıkardılar. Astorre'un arabasından başka iki otomobil daha onları bekliyordu. Astorre, Monza'ya talimat verdi: "Bruno'yu öteki arabalardan birine alın. Onu öğleyin Paladin lokantasına getirin. Sizinle orada buluşacağım."

"O zamana kadar bu lanet olası herifi ne yapayım? Öğleye kadar daha yedi saat var..." diye söylendi Aldo Monza.

"Onu kahvaltıya götür," dedi genç adam. "Yemek yemeyi seviyor. Kahvaltısı bir-iki saat sürer. Sonra Merkez Parkı'nda yürüyüşe çıkar. Hayvanat bahçesine gidin. Arabalardan birini ben alacağım. Kaçmaya kalkarsa Bruno'yu öldürmeyin, yalnızca yakalayıp elinizde tutun."

Monza, "Sen yalnız başına kalacaksın. Bu akıllıca bir şey mi?" diye sordu.

"Tamam, durumu idare ederim," diyen Astorre arabasına binince araç telefonundan yeğeni Nicole'ün özel numarasını aradı. Sabahın saat altısı olmuş ve güneş ışıkları gökdelenlerin arasında uzamaya başlamıştı.

Yanıt verdiğinde yeğeninin sesi uykuluydu.

Astorre, onun gençliğini ve sevgilisi olduğu günleri özlemle anımsadı. "Nicole, uyan! Kim olduğumu biliyorsun," dedi.

Yanıt genç adamı rahatsız edecek türdendi. "Elbette kim olduğunu biliyorum, lanet olası! Bu saatte başka kim telefon eder ki?"

"Dinle. Soru sorma. Cilke için imzaladığım, ama beni imzalama diye uyardığın belge sendeydi. Onu anımsıyor musun?"

"Evet," diyen Nicole kaba bir sesle konuştu: "Kuşkusuz o belgeyi anımsıyorum."

"Belge evinde mi yoksa bürondaki kasanda mı duruyor?"

"Elbette ki büromda saklıyorum onu..."

"Tamam," dedi Astorre. "Yarım saat sonra senin evinde olacak ve kapını çalacağım. Hazır ol ve aşağı in. Anahtarlarını da yanında getir. Bürona gideceğiz."

Astorre, apartman katının zilini çaldığında Nicole mavi deriden etek-ceket giyinmiş ve eline büyük bir çanta almış olarak aşağı indi. Genç adamı yanağından öptü ama arabaya binene değin bir şey söylemeye cesaret edemedi. Sonra avukatlık bürosuna girene kadar yalnızca hal hatır sorma türünden kısa konuşmalar yaptılar.

Büroda Nicole, "Şimdi bana o belgeyi neden istediğini anlat," dedi.

"Bunu bilmen gerekmiyor," diyen Astorre, yanıtının yeğenini pek öfkelendirdiğini gördü. Gene de Nicole çalışma masasının bir bölümünü oluşturan kasasına gidip anahtarıyla açtı ve bir dosya çıkardı.

Genç adam, "Kasayı kapama, Nicole. Ajan Cilke ile yaptığımız toplantıda kaydettiğin kaseti de istiyorum," dedi.

Nicole elindeki dosyayı verirken, "Bu belgeyi almaya hakkın var. Ama, öyle bir kaset var olsa bile, onu benden almaya hakkın bulunmuyor," dedi.

"Uzun zaman önce bana büronda yaptığın her toplantıyı kasete kaydettiğini söylemiştin, Nicole. Ve ben toplantımızda senin davranışlarını izledim. O gün her şeyi eksiksiz yapmış bir kişi olarak kendinden pek memnun görünüyordun..."

Genç kadın tepeden bakan tavırlarla ama gene de sevecen bir sesle karşılık verdi: "Sen çok değiştin, Astorre. İnsanların beynini okuduğunu düşünen o zibidilerden değildin."

Astorre, yeğenine söylediği sözlerden ötürü pişmanlıkla gülümsedi ve özür diler gibi konuştu: "Şimdi de benden

hoşlandığını düşünüyordum. Bu nedenle kesinlikle sana FBI'ın Baba Aprile için hazırladığı dosyada bazı kısımları neden bana göstermediğini sormadım."

"Hiçbir şeyi saklamadım," diyen Nicole'ün sesi buz gibi soğuk çıkıyordu: "Ve ne için istediğini söylemezsen, teyp filan vermem!..."

Astorre bir süre sustu. Sonra, "Tamam. Şimdi büyük kız ol artık," dedi. Yeğeninin ne kadar öfkelendiğini, koyu renkli iri gözlerinin ne kadar büyük nefretle baktığını ve dudaklarının büzüldüğünü gördü. Bu genç adama, yıllarca önce amcası, yeğeni ve kendi arasında geçen ayrılık tartışması olayını anımsattı.

Sonra Astorre, Nicole'e döndü. "Eh, sen her zaman büyük erkek çocuklarla oynamayı istemiştin. Ve şimdi elbette bunu yapıyor, bir avukat olarak aşağı yukarı baban kadar çok insanı korkutabiliyorsun..."

"Babam, birtakım basın organları ve FBI'ın ona yakıştırdığı kadar kötü bir insan değildi," diyen Nicole'ün sesi öfkeli çıkıyordu.

"Tamam," dedi Astorre, olayı açıklamaya karar vermişti. "Kardeşin Marcantonio dün gece Timmona Portella tarafından kaçırıldı. Her neyse, onu merak etme. Çünkü ben de dışarı çıkıp o pisliğin erkek kardeşi Bruno'yu kaçırdım. Şimdi onları değiş tokuş edeceğiz."

Nicole inanamazmış gibi sordu: "Sen şimdi adam mı kaçırdın?"

"Onlar da öyle yaptı," dedi genç adam. "Adamlar o bankaları kendilerine satmamızı gerçekten istiyorlar."

Nicole çığlık atar gibi yüksek sesle konuştu: "Öyleyse lanet olası bankaları ver onlara!..."

"Anlamıyorsun. Biz onlara bir şey vermiyoruz. Elimizde Bruno var. Marcantonio'nun canını yakarlarsa, ben de aynı şeyi Bruno'ya yaparım."

Genç kadın şu anda korku dolu gözlerle yeğenine bakıyordu. Astorre bu bakışlara karşılık verirken pek sakindi. Bir eli boynundaki kalın kolyenin üzerine gitmişti. "Evveet! Gerekirse Bruno'yu öldürmek zorunda kalabilirim," dedi.

Nicole'ün sert ifadeli yüzü üzüntüyle buruştu. "Hayır, Astorre! O işi yapamaz, adam öldüremezsin!"

"Şu anda sen de her şeyi biliyorsun, Nicole. O adamlar senin baban olan amcamı öldürdükten sonra, bankaları onlara satacak kişi ben olamam. Ancak şimdi Marcantonio'nun başına herhangi bir şey gelmeden onu geriye alabilmem için o lanet olası belge ve kasete ihtiyacım var."

Nicole fısıldar gibi alçak sesle karşılık verdi: "O bankaları sat, kurtul Astorre. O sayede zengin oluruz. Bunda ne var ki?"

"Benim için var. Yaşasa, Baba Aprile için de sorun çıkardı."

Sesini çıkarmayan Nicole, kasaya uzandı. Biraz arandıktan sonra küçük bir kutuyu çıkarıp masanın üzerine koydu.

Astorre, "O kaseti bana dinlet," dedi.

Nicole küçük bir kasetçaları çalışma masasının çekmecesinden çıkarıp kaseti yerleştirdi. Ve ajan Cilke'nin Portella'yı tuzağa düşürmek üzere hazırladığı planı açıklayışını dinlediler.

Sonra Astorre, belge, kaset ve kasetçaları yeğeninden aldığı kahverengi bir zarfa koyup cebine yerleştirdi. "Bugün geç saatte bunları ve Marcantonio'yu sana getireceğim. Merak etme, bir şey olmayacak. Ve eğer bir şey olursa, bizimkinden daha kötüsü onların başına gelecek."

Saat on ikiyi birkaç dakika geçerken Astorre, Aldo Monza ve Bruno Portella, Doğu Yakası'nın 50. Caddesi'ndeki Paladin lokantasının özel bir odasında hep birlikte oturu-

yorlardı. Bruno onların elinde rehin kalmaktan dolayı hiç endişe duymadan Astorre ile neşe içinde gevezelik ediyordu. Bir ara Bruno, "Bilirsin işte, yaşamım boyunca New York'ta idim. Ve Merkez Parkı'nda bir hayvanat bahçesi bulunduğunu bilmiyordum. Daha çok insan bunu öğrenmeli ve orayı görmeye gitmeli," dedi.

"Demek ki hayvanat bahçesinde iyi zaman geçirdin ha Bruno?..." diyen Astorre, durum kötüye giderse şu zavallı geri zekâlı genç adamın ölmeden önce hiç değilse iyi bir anısı olacağını düşünüyordu. Bu sırada özel odanın kapısı çarpılarak açıldı. Lokanta sahibi ile Timmona Portella ve arkada Marcantonio içeri girdiler. Portella'nın iyi giyimli geniş bedeni bir an için Marcantonio'yu gözlerden gizler gibi oldu. Bruno yerinden fırlayıp ağabeyine sarılarak onu iki yanağından öptü. Ve Astorre, Timmona'nın ablak yüzünde sevgi ve gönül borcu dolu sevecenliği gördü.

Bruno, "Ne ağabeysin sen, ne ağabey!..." diye bağırıyordu.

Bu davranışların tersine Astorre ile Marcantonio el sıkıştılar. Sonra Astorre yeğenine yarı gönüllü sarılır gibi yaparak "Her şey yolunda Marcantonio," dedi.

Marcantonio arkasını dönüp çöker gibi bir koltuğa oturdu. Bacakları, birdenbire duyduğu güvençle rahatlamış ve kısmen de Astorre'un görünüşü nedeniyle birdenbire cansızlaşıp bedenini taşımaz gibi olmuştu. Şarkı söyleyip at binmeyi seven, pervasız ve neşeli genç yeğeni, şimdi Baba Aprile'in gerçek kimliğine kavuşmuştu sanki. Ve bu durum Timmona'nın korkutucu martavallarına üstünlük sağlıyordu.

Marcantonio'nun yanındaki koltuğa oturan Astorre, yeğeninin dizine hafif hafif vuruyordu. Dostça geçecek bir öğle yemeğini yaşayacaklarmış gibi incelikle gülümseyerek sordu: "İyi misin Marcantonio?"

Tek sözcükle "İyiyim," diyen Marcantonio, doğrudan doğruya Astorre'un gözlerinin içine baktı. Yeğeninin ne denli açık seçik acımasız bakışları olduğunu fark etmişti sanki. Sonra, kendi yaşamının bedeli olan Bruno'ya döndü. Bruno, Merkez Parkı hayvanat bahçesini ağabeyine yarı anlaşılmaz sözcüklerle anlatıyordu.

Astorre, Timmona Portella'ya döndü. "Seninle tartışacaklarımız var..."

"Tamam," diyen Timmona, kardeşine talimat verdi: "Lanet olası Bruno, buradan çıkıp git. Araba dışarıda seni bekliyor. Eve geldiğimde görüşürüz."

Astorre da Aldo Monza'ya, "Marcantonio'yu evine götür," dedi ve ekledi: "Marcantonio, beni orada bekle."

Tımmona Portella ile Astorre Viola baş başa kalınca masada karşılıklı oturdular. Portella, masadaki şişeyi açtı ve kadehine şarap koydu. Astorre'a, 'Sen de şarap içer misin?' diye sormadı bile.

Astorre, cebindeki kahverengi zarfı çıkardı. Ve zarfın içindekileri masanın üzerine boşalttı. Bunlardan ilki olan kendisinin imzaladığı gizli belgede ajan Cilke ondan Timmona Portella'ya ihanet etmesini istiyordu.

Zarftan çıkan ikinci şey, içinde kaset takılı olan küçük kasetçalar aygıtı idi.

Timmona üzerinde FBI amblemi olan belgeye baktı. Eline alıp belgeyi okudu ve masaya fırlattı. "Bu belge sahte olabilir. Ve sen, neden bunu imzalayacak kadar salak olasın?" dedi.

Yanıt olarak Astorre, kasetçalar aygıtını çalıştıran düğmeye bastı ve ajan Cilke'nin Portella'yı tuzağa düşürmek için Astorre'dan yardım isteyen konuşması duyuldu.

Portella bu konuşmayı dinlerken şaşkınlığını ve duy-

duğu öfkeyi kontrol altına almak istiyor, ama yüzü kıpkırmızı olurken dudakları söylenmemiş küfürlerle kıpırdıyordu. Konuşmanın sonunda genç adam düğmeye basıp aygıtı durdurdu.

"Senin ajan Cilke ile altı yılı aşkın süredir işbirliği içinde olduğunu biliyorum," dedi Astorre. "Bu süre içinde sen New York'taki ailelerin ortadan kaldırılmasına yardım ettin. Bundan dolayı Cilke'nin sana dokunulmazlık zırhı sağladığını da biliyorum. Ama şimdi, o adam senin peşinde. O kimliği kazanan kişiler asla doymaz; hepsini, her şeyi isterler. Sen, o adamın arkadaşın olduğunu sanıyordun. Onun için Omertà Yasası'nı çiğnedin. Adama ün kazandırdın ve şimdi o, seni cezaevine tıkmak istiyor. Çünkü, sana gereksinimi kalmadı artık. Sen, bankaları satın alır almaz peşine düşecek. İşte bu nedenlerle o anlaşmayı yapmadım, Omertà Yasası'nı kesinlikle çiğnemedim."

Timmona sessizdi. Ancak bir karara vardığı görülüyordu. "Eğer ben Cilke sorununu çözersem, sen bize bankalar için nasıl bir anlaşma önerirsin?" diye sordu.

Astorre masaya çıkardıklarını kahverengi zarfa koyup zarfı evrak çantasına yerleştirirken, "Yeğenlerim için yüzdelik koşulu olmayan kesin satış ve kendim için her bankadaki yüzde beş payımı korumak isterim," diye yanıtladı Timmona'yı.

Timmona şimdi geçirdiği şoku atlatmış gibi görünüyordu. "Tamam," dedi. "Sorun çözümlenince bu anlaşma üzerinde çalışabiliriz."

El sıkıştılar ve odadan önce Timmona çıktı. Bu arada Astorre pek acıktığını algıladı ve öğle yemeği için kalın bir biftek siparişi verdi. 'Ve bir sorun böylece çözümlendi,' diye düşündü.

Aynı gece Timmona Portella, Peru Genel Konsolosu Marrianno Rubio, Güney Amerikalı uyuşturucu taciri Inzio Tulippa ve Sicilya'nın Corleonesi Mafya örgütü lideri Michael Grazziella ile bir araya geldi. Buluşmanın yeri Genel Konsolosluk binası ve zamanı gece yarısı idi.

Genel Konsolos dışarıdan Amerika'ya gelen değerli konukları için kusursuz ev sahipliği yapmış; onları tiyatro, opera ve balelere götürmüş; sanat ve müzikte belli yerlere yükselmiş genç ve güzel kadınları bulup onlara sunmuştu. Tulippa ile Grazziella, bu gelişlerinde pek memnundular. Kendilerine çok daha az çekici gelen doğal ortamlarına geri dönmeyi hiç istemiyorlardı. Onları memnun etmek için hiçbir özveriden kaçınmayan etkili bir imparator sayesinde iki adam kendilerini krallar gibi hissediyorlardı.

Bu gece Genel Konsolos, ev sahibi olarak kendini bile aşmaya çalışmıştı: Büyük toplantı masasının üzerinde egzotik yemekler, az bilinen meyveler, çeşitli peynirler ve çikolatalar vardı. Herkesin yanına buz dolu kovanın içinde şampanya şişesi konulmuştu. Kocaman bir kaptaki kahve, buharlar çıkararak kaynıyordu. Çeşitli marka puro ve sigaralar da masanın sağına soluna yerleştirilmişti.

Genel Konsolos, Timmona Portella'ya bakarak toplantıyı açtı: "Şimdi sayın Portella, tüm randevularımızı iptal ettiren bu toplantı için hangi önemli nedeniniz vardı?" Adamın konuşmasındaki inceliğe karşın, sesindeki küçümseme Portella'yı deli ediyordu. Ve Timmona Portella, ajan Cilke'nin ikiyüzlülüğünü öğrendiklerinde bu adamların gözünde değerinin düşeceğini iyi biliyordu. Gene de onlara tüm öyküyü anlattı.

Inzio Tulippa bir yandan kocaman bir çikolatayı kemirirken öte yandan eleştirir gibi konuştu: "Yani sen, Astorre'un yeğeni elindeyken erkek kardeşini kurtarmak için bize danışmadan o adamla anlaşma yaptığını söylüyorsun, öyle

mi Portella?" Adam bu sözleri söylerken sesi tiksinir gibi çıkıyordu.

"Kardeşim Bruno'nun ölmesine izin veremezdim," diyerek kendini savundu Portella. "Üstelik ben bu anlaşmayı yapmasaydım, hepimiz ajan Cilke'nin tuzağına düşecektik."

Tulippa, "Doğru, ama bu kararı sen tek başına veremezsin," dedi.

"Evet," diyen Portella soru sormaya kalkıştı: "O zaman kim?..."

"Hepimiz! Biz senin ortaklarınız," dedi Tulippa.

Portella ona bakıp düşündü: Bu yağlı orospu çocuğunu öldürmemi ne engelliyor? Sonra, havada uçuşan elli Panama şapkasını anımsadı.

Genel Konsolos onun aklından geçenleri okumuş gibi yatıştırıcı bir sesle araya girdi: "Biz hepimiz ayrı kültürlerden gelen ve farklı değer yargılarına sahip kişileriz. Ancak, bir uzlaşmaya varmamız gerekir. Timınona Portella, Amerikalı ve duygusaldır."

"Erkek kardeşi de salağın biridir," dedi Tulippa.

Genel Konsolos havaya kaldırdığı parmağını Tulippa'ya doğru sallayarak uyardı: "Inzio... eğlenmek için sorun çıkarma! Hepimizin kendi kişisel sorunlarımıza karar verme hakkımız var!..."

Michael Grazziella eğlenir gibi hafifçe gülümseyerek konuştu: "Bu, çok doğru. Sözgelişi sen Inzio, bize o gizli laboratuvarlarından, kendi silah ambarını kurmak istemenden ve o salakça hedeflerinden kesinlikle söz etmedin. Böyle bir tehdidi devletin hoşgörüyle karşılayacağını mı sanıyorsun? Şimdi bizi koruyan ve serpilmemizi sağlayan tüm yasaları değiştireceklerdir."

Tulippa güldü. Bu toplantıdan büyük keyif alıyordu. "Ben bir yurtseverim. Güney Amerika'nın kendini İsrail,

Hindistan ve Irak gibi ülkelere karşı koruyabilecek durumda olmasını isterim," dedi.

Genel Konsolos, Tulippa'ya acır gibi gülümsedi. "Inzio senin bir milliyetçi olduğunu hiç bilmiyordum."

Timmona Portella ise bu konuşmalardan hiç keyif almıyordu. "Benim bir sorunum var. Cilke'nin arkadaşım olduğunu sanıyordum. Ona çok para yatırmıştım. Şimdi benim ve hepimizin peşinde."

Grazziella kimseye hitap etmeden ortaya doğru ve güçlü bir sesle konuştu: "Biz, tüm projeden vazgeçmeli ve daha azla yetinmeliyiz..." Sicilyalı Mafya lideri artık tanıdıkları o iyi niyetli insana hiç benzemiyordu. Sözlerine şöyle devam etti: "Ya da başka bir çözüm bulmalıyız. Kurt Cilke ve Astorre Viola ile uğraşmayı unutalım. Çünkü onlar düşman olarak aşırı güçlü kişiler. Hepimizi birden yıkıma uğratabilecek bir rotayı izlememeliyiz."

Portella, "Senin bu düşüncelerin de benim sorunumu çözmeyecek. Cilke beni izlemeyi sürdürecek," dedi.

Inzio Tulippa, yüzündeki incelikli maskeyi düşürmüş gibiydi. Grazziella'ya döndü. "Savunduğun şu barışçıl çözümler, senin hakkında bildiğimiz her şeye karşıt şeyler. Sen Sicilya'da yüzlerce yöneticiyi öldürdün. Vali ve karısına suikast düzenledin. Sen ve Corleonisi örgütün, sizi yok etmek üzere adaya atanan bir generali ortadan kaldırdınız. Gene de sen, şimdi bize milyarlarca dolar kazandıracak bir projeden vazgeçmemizi ve Portella'yı yalnız bırakmamızı söylüyorsun..."

Portella, "Siz ne derseniz deyin, ben Cilke'den kurtulacağım," dedi.

"Bu çok tehlikeli bir hareket rotası olur," diye yanıt verdi Genel Konsolos. "FBI bir kan davası açacaktır. Ajanın katilini bulmak için tüm kaynaklarını seferber edeceklerdir."

Inzio Tulippa, "Ben Timmona ile fikir birliğindeyim," dedi. "FBI yasal sınırlamalar altında çalışır ve onlara karşı konulabilir. Ben bir saldırı timi hazırlarım ve operasyondan birkaç saat sonra onlar Güney Amerika'ya kalkan bir uçağa binmiş olurlar."

Portella da Timmona'yı destekler biçimde konuştu: "Tehlikeli olduğunu biliyorum ama yapılacak tek şey bu."

"Kabul," dedi Tulippa. "Dört milyar dolarlık bir kazanç için kişi bazı riskleri göze almalıdır. Aksi takdirde neden iş yapıyoruz ki?..."

Genel Konsolos, "Inzio, sen ve ben bu işte en az riski taşıyoruz, çünkü diplomatik durumumuz var. Grazziella, sen şimdilik Sicilya'ya geri dön. Portella, bu işi takip edecek, sorumlulukların yükünü taşıyacak olan kişi sensin..." dedi.

Tulippa yardım önerdi: "Eğer başın belaya girerse seni Güney Amerika'da saklayabilirim, Portella."

Timmona Portella, umarsız bir jestle ellerini havaya doğru açtı. "Teşekkürler. Bir seçeneğim var, ama senin desteğine gerek duyuyorum, Tulippa. Ve sen, ne diyorsun Grazziella?"

Grazziella'nın yüzü duygusuzdu. "Kabul ediyorum," diyerek ekledi: "Ancak ben Kurt Cilke'den daha çok Astorre Viola'dan endişe duyuyorum."

On Birinci Bölüm

ASTORRE, Heskow'un kendisiyle görüşmek istediğini belirten ivedi mesajı aldığında hemen gerekli önlemleri aldı. Çünkü her an bu adamın karşı tavır alma tehlikesi bulunuyordu. Bu nedenle o mesaja yanıt verme yerine gece yarısı Heskow'un Brightwaters'daki evine gitti. Yanına Aldo Monza ile ikinci bir arabayla dört adamını almış, kurşun geçirmez yelek de giymişti. Evin araba giriş yoluna varınca Heskow'a telefon etti. Böylece adam bir şey yapamadan kendisini karşılayıp evine buyur edecekti.

Öyle de oldu. John Heskow, Astorre'un o saatte gelişine hiç şaşmamıştı. Kahve yapıp genç adama ve kendisine birer fincan hazırladı. Sonra gülümseyerek Astorre'a baktı. "Bir iyi, bir de kötü haberim var. Önce hangisini işitmek istersin?"

Genç adam, "Farketmez, söyle!" dedi.

"Kötü haber, ben ülkeyi bütün bütün bırakıp gitmek zorundayım. Bu durum vereceğim iyi haber yüzünden oluyor. Ve senden, bana verdiğin sözü tutmanı istiyorum. O da, artık senin için çalışamayacağım halde oğluma bir şey olmayacağı sözüdür."

"Sana bir kez daha oğluna bir şey yapılmayacağı sözünü veriyorum," dedi Astorre. "Şimdi neden ülkeyi bırakıp gideceğini söyler misin?"

Başını komik gözüken ama aslında üzüntülüymüş gibi görünmeye çalışarak sallayan Heskow, "Gidiyorum, çünkü

o salak Timmona Portella boyundan büyük işler yapmaya kalkıyor. FBI'ın New York bölgesi yetkili ajanı Kurt Cilke'yi öldürecekmiş. Ve bu operasyonu yapacak ekibin başında yer almamı istiyor benden..."

"Eee, sen de reddet, bu işi yapma."

"Onu yapamam işte," diyen Heskow açıklamaya başladı: "Çünkü, ajan Cilke'ye saldırı emrini Portella'nın da üyesi olduğu Ortaklık verdi. Ve şimdi ben bunu reddedersem nehrin dibini boylarım. Olasılıkla oğlumun başına da aynı şey gelir. İşte bu nedenle o saldırı ekibini ben düzenleyeceğim ama ekipte bulunmayacağım. Ve ajan Cilke ortadan kaldırılırsa, FBI, kente olayı çözümlemek için en az yüz adamını yollayacak. Onlara bunu söyledim. Ama, aldırış bile etmediler. Ajan Cilke bir işte onları aldatmış ya da öyle bir şey yapmış, kesin bilmiyorum. Ortaklık, ajanı lekeleyebileceğini ve FBI'ın olayı büyütmeyeceğini umuyor."

Astorre, bu sözlerden duyduğu doygunluğu göstermemeye çalıştı. Planları meyvesini vermişti. Ajan Cilke ölecek ve artık kendisine karşı tehlike oluşturmayacaktı. Küçük bir şansın yardımıyla FBI, Portella'yı da ortadan kaldırabilirdi.

Heskow'a, "Gittiğin yerin adresini bana verecek misin?" diye sordu.

John Heskow, genç adama karşı duyduğu güvensizlikten ötürü rahatsızlığını gizlemek ister gibi gülümseyerek konuştu: "Bunu düşünmüyorum. Sana güvenemediğimden değil, nasıl olsa her an seninle bağlantı kurabilirim."

"Eh, gene de bana bunları bildirdiğin için teşekkürler," diyen Astorre bir soru daha sordu: "Bu saldırı kararını aslında kim vermiş?"

"Timmona Portella," dedi Heskow. "Ortaklık'tan Inzio Tulippa ve Peru Genel Konsolosu onu desteklemiş. Çekinik kalan Corleonesi örgütü lideri Grazziella işten elini çekiyor ve operasyon nedeniyle uzaklara gidiyormuş. Sanırım, ülke-

si Sicilya'ya gidecek. Bu da pek komik bir durum, çünkü adam Sicilya'da tüm yetkilileri öldürmüş bir sanık... O yabancı adamlar Amerika'da işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyor ve Portella'nın salak olduğunu düşünüyorlar. Portella, onlara ajan Cilke ile arkadaş olduklarını söylemiş, ama onları inandıramamış."

Astorre, "Saldırı ekibini yönetecek misin? Bu da o kadar akılcı bir iş değil," dedi.

"Hayır. Ben onlara eve baskın yapıldığı anda yola çıkmış olacağımı söyledim."

"Ajanın evine baskın mı yapılacak?" İşittiği şeyden büyük korkuya kapıldığını hissetti.

"Evet. Büyük saldırı ekibi olaydan sonra hemen Güney Amerika'ya uçup ortadan kaybolacakmış."

"Pek profesyonelce düşünülmüş bir plan. Peki, bu saldırı ne zaman yapılacakmış?"

"Yarın değil, öbür günün gecesi. Bence senin yapman gereken şey, bir kenara çekilip kendi sorunlarınla uğraşman. İşte bu da sana vereceğim iyi haberdi."

"Evet, öyle," diyen genç adamın yüzü hiçbir ifade taşımıyordu. Ama aklında Georgette Cilke'nin güzellik ve iyiliğinin hayali vardı.

"Bütün bunları bilmen gerekir diye düşündüm. Böylece kendine iyi bir özür bulabilirsin. Ve şimdi bana bir iyilik borçlusun, Astorre. Oğluma özen göstereceksin."

"Lanet olsun! Çok haklısın... Oğlunu hiç merak etme sen."

Ayrılmadan önce el sıkışırlarken, genç adam, "Ülkeden gitmekle çok akıllılık ediyorsun, Heskow. Olaydan sonra cehennemin kapıları açılır gibi olacak," dedi.

John Heskow, "Evet," diyerek karşılık verdi.

Bir an için Astorre bu adama ne yapacağını düşündü. Ne de olsa Heskow, Baba Aprile'in öldürülmesi işinde ara-

cılık etmiş, tetikçilerin arabasının sürücülüğünü yapmıştı. Sonradan kendisine yaptığı tüm yardımlara karşın, bu günahların bedelini ödemek zorundaydı. Ancak şu anda Cilke'nin yanı sıra karısı ve çocuğunun da ölecek olduğunu öğrenmesi, genç adamın tüm enerjisini alıp götürmüş gibiydi. Bırakalım Heskow gitsin, diye düşündü. Bu adam ileride de yararlı olabilirdi. Sonra, onu ortadan kaldırmanın sırası gelecekti.

Genç adam, Heskow'un gülen yüzüne gülümsemeyle karşılık verdi. "Çok akıllı bir adamsın Heskow."

John Heskow'un yüzü, duyduğu keyiften pembeleşir gibi oldu. "Biliyorum. Bu nedenle yaşıyorum."

Heskow'un olacakları haber vermesinden bir gün sonra, sabah saat on birde Astorre, yanında Nicole Aprile'le FBI'ın New York merkezine geldi. Randevuyu telefonla Nicole almıştı.

Astorre'un ne yapacağını düşünmesi ona çok uzun gelen bir gece boyu sürmüştü. Genç adam şimdi bu ziyareti, Portella'nın Cilke'yi öldürmesi sırasında ajanın ailesine zarar gelmemesi için yapıyordu. Georgette ve kızının öldürülmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Böyle bir sorun yaşanırken Baba Aprile'in sağ olsa olanlara karışmayacağının da farkındaydı. Ama birdenbire bir öyküyü anımsamış ve bu da ona işe karışması fikrini vermişti.

Bir seferinde, daha on iki yaşında çocukken yıllık yolculuklarına amcasına eşlik ederek Sicilya'ya gitmişti. Bir gece, bahçedeki kameriyenin altında Catarina'nın tabaklarına koyduğu akşam yemeğini yiyorlardı. Astorre çocukluğun verdiği masumlukla durup dururken onlara sormuştu: "Siz birbirinizi nasıl tanıdınız? Çocukken burada birlikte mi büyümüştünüz?"

Baba Aprile ile Catarina bakışmış ve oğlanın yoğun ilgisine gülmüşlerdi. Baba Aprile parmağını dudaklarının üzerine koyarak sus işareti yapıp şakır gibi, "Omertà... O, bir gizdir..." demişti.

Catarina da Astorre'un avucuna tahta kaşığın sapıyla hafifçe vurarak, "Bunlar senin üstüne vazife değil küçük şeytan! Üstelik ben bu durumla hiç de gurur duymuyorum," diye söylenmişti.

Baba Aprile, hoşlanan bakışlarla oğlanı süzerek Catarina'ya dönmüştü: "Çocuk neden bilmesin ki? O, iliklerine kadar Sicilyalı. Haydi, söyle ona."

"Hayır," diye yanıtlamıştı Catarina. "Ama sen istiyorsan anlatabilirsin."

Yemeğini yedikten sonra Baba Aprile, purosunu yakmış, kadehine rakı koyup öyküyü anlatmaya başlamıştı:

"On yıl önce, kentteki en önemli kişi kuşkusuz çok tehlikeli ve aynı zamanda şakacı biri olan Rahip Sigusmundo idi. Sık sık Sicilya'ya geldiğimde evimde ziyaret eder, benimle ve arkadaşlarımla iskambil oynardı. O sırada bu evde başka bir kalfa kadın vardı...

"Rahip Sigusmundo kendini kiliseye adamış, çalışkan bir adamdı. Kiliseye, ayinlere gelmeyenlere kaş çatardı. Bir seferinde öfkeli bir ateistle yumruklaşmıştı bile...

"Rahip Sigusmundo'nun ünlenmesini sağlayan en önemli etken, ölüm döşeğindeki Mafya örgütü üyelerine son dinsel törenlerini yaptırması, onların günah çıkarmasını dinleyip ruhlarını temizleyerek cennete yapacakları yolculuğa uğurlamasıydı. Bu eylemlerinden ötürü rahip derin saygı görürdü. Ancak, böyle törenler öyle sık yaşanmaya başlamıştı ki, insanlar onun her an el altında bulunmasını örgüt üyesi olduğu biçiminde fısıldayarak yorumluyor, Rahip Sigusmundo sonunda günah çıkarma işlemini ihanetleri için kullanıyor diyorlardı...

"Catarina'nın babası bir zamanlar Mafya örgütlerine karşı savaşım veren güçlü bir polisti. O zamana dek hiç duyulmamış bir küstahlığı gerçekleştiren yerel Mafya lideri tarafından uyarıldığı halde, bir cinayet olayını sıkı sıkı kovuşturuyordu. Liderin uyarısından bir hafta sonra, Catarina'nın tuzağa düşürülen kocası Palermo'nun arka sokaklarından birinde ölmek üzereyken bulundu. Bu olay yaşanırken Rahip Sigusmundo gene son dinsel törenleri yaptırmak üzere ortaya çıktı. Ve cinayeti işleyenin kim olduğu kesinlikle bulunamadı...

"Yaslara bürünmüş olan Catarina kendisini kiliseye adayarak bir yıl öylece yaşadı. Ve sonra bir cumartesi günü günah çıkarmak için Rahip Sigusmundo'ya gitti. Herkesin gözünün önünde kadın, kilisenin günah çıkarma hücresinden fırlayıp kocasının kaması ile rahibi kalbinden bıçakladı...

"Polis, kadını tutuklayıp cezaevine kapadı ama kadının başına gelecek en az kötü olan durumdu bu. Çünkü, yerel Mafya örgütü lideri Catarina'yı ölüme mahkûm etmişti..."

Duyduğu öyküden ötürü şaşkınlaşmış olan Astorre, irileşmiş gözleriyle Catarina'ya bakıyordu. "Sen gerçekten bunu yaptın mı? Adam öldürdün mü, Catarina Yenge?" diye sormuştu.

Catarina eğlenir gibi oğlana bakıyordu. Çünkü, çocuk belli ki merak içindeydi ve hiç korkmamıştı. "Nedenini anlamalısın, Astorre. Kocamı öldürdüğü için bunu yapmadım. Erkekler her zaman burada, Sicilya'da birbirini öldürür. Oysa, Sigusmundo sahte bir rahip, insanların günahlarını çıkarmaya hakkı olmayan bir katildi. Yasalara göre ölen insanlara son dinsel töreni yapmaması gerekirdi. Hem sonra neden Tanrı onu dinlesindi? Bu nedenle kocam öldürülmekle kalmamış, cennete gidişi yadsınmış ve doğrudan cehennemin dibine yuvarlanmıştı. Eh, insanlar nerede du-

rulacağını hiç bilmezler. İşte ben bu nedenle o adamı öldürdüm."

Oğlan, "Peki, sonra bu eve nasıl geldin Catarina Yenge?" diye sormuştu.

"Geldim, çünkü Baba Aprile sorunla ilgilendi ve her şey tümüyle çözümlendi."

Ve Baba Aprile, Astorre'a ciddi tavırlarla anlatmıştı: "Benim kentte saygın bir yerim vardı. Yetkililer kolayca doygunluğa varıyor ve kilise yozlaşmış bir rahibe halkın ilgisinin odaklanmamasını istiyordu. Yerel Mafya lideri de o denli duyarlı bir insan değildi ve Catarina'nın idam hükmünü kaldırmak istememişti. Ama, kısa bir süre sonra lider, Catarina'nın kocasının gömüldüğü mezarlıkta gırtlağı kesilmiş olarak bulundu. Örgütü zayıflatılıp dağıtıldı. O sıralarda ben Catarina'dan hoşlanmaya başlıyor ve evimin bakıcısı, kalfası ve her şeyi yapıyordum onu. Ve dokuz yıldır, Sicilya'da geçirdiğim yaz ayları benim ömrümün en tatlı zamanları oldu."

Bütün bu anlatılanlar Astorre'a pek büyük şeyler gibi gelmişti. Bir avuç zeytin yiyip çekirdeklerini çıkarmış ve sormuştu: "Catarina senin kız arkadaşın mı?"

Catarina, "Evet," diyerek yanıtlamıştı. "Sen on iki yaşında bir oğlan çocuksun, bunu anlayabilirsin. Ben, Baba Aprile'in koruması altında, onun karısı gibi yaşıyor ve ona tüm karılık görevlerimi yapıyorum."

Bu sözler üzerine Baba Aprile biraz utanır gibi olmuştu. Astorre onu ilk kez böyle görüyordu: "Ama, neden evlenmiyorsunuz?"

Oğlanı gene Catarina yanıtlamıştı: "Ben, kesinlikle Sicilya'dan ayrılamazdım. Burada kraliçe gibi yaşıyorum. Amcan, çok cömert bir insan. Burada dostlarım, ailem, kız ve erkek kardeşlerimle yeğenlerim var. Ve senin amcan da Sicilya'da yaşayamaz. Bu nedenlerle biz burada en iyisini yapıyoruz."

Astorre, Baba Aprile'e dönüp, "Amca, sen Catarina ile evlenip burada yaşayabilirsin. Ben de sizinle birlikte yaşarım. Çünkü buradan, Sicilya'dan ayrılmayı hiç istemiyorum," demişti. Bu sözler üzerine iki büyük kahkahayla gülmüştü.

"Dinle beni," diyen Baba Aprile gene anlatmıştı: "Burada Catarina'ya karşı açılan kan davasını sona erdirmek çok güç bir iştir. Eğer biz evlenirsek ölen fesat ve yanlış inanışlar dirilecektir. Bu adamlar, Catarina'yı metresim olarak kabul eder, oysa onu karım olarak benimsemezler. Bu yüzden yaptığımız şu düzenlemeyle ikimiz de mutlu ve özgürüz. Üstelik ben kararlarımı reddeden bir eş istemiyorum. Catarina Sicilya'dan gitmeye karşı çıkınca ben de onun kocası olamam."

"Ve öyle bir evlilik *rezillik* olacaktır," diyen Catarina başını önce hafifçe öne eğmiş, sonra bakışlarını kapkara renkli Sicilya göğüne kaldırarak ağlamaya başlamıştı.

Astorre bu duruma çok şaşmıştı. Çünkü, onun çocuk aklına hiç mantıklı gelmiyordu. "Ama neden? Gerçekten neden?" demişti.

Baba Aprile içini çekmiş, purosunu tüttürmüş, rakısından bir yudum almış ve Astorre'u, "Anlamalısın bunu. Rahip Sigusmundo benim erkek kardeşimdi," diyerek yanıtlamıştı.

Astorre bu açıklamaların kendisine inandırıcı gelmediğini anımsıyordu. Romantik bir çocuğun inatçılığıyla o birbirini seven iki insanın dünyadaki her türlü izne sahip olduğu inancındaydı. Ve şimdi amcası ile yengesinin verdiği korkunç kararı anlıyordu. Eğer Baba Aprile, Catarina ile evlenirse Baba'nın kan hısımları onun düşmanı olacaktı. Sigusmundo'nun bir serseri olduğunu bildikleri için değil, ama bir erkek kardeş olduğunu bildikleri için tüm günahla-

rını bağışlayacaklardı. Baba Aprile gibi bir adam, kardeşinin katili ile evlenemezdi. Catarina ondan böyle bir özveriyi isteyemezdi. Ve eğer kadın kocasının ölümüne Baba Aprile'in karıştığına inanırsa ne olacaktı? İkisi için de bu ne kötü bir yazgıydı ve belki de inandıkları her şeye ters düşen ihanetler içinde birlikte yaşamışlardı.

Oysa burası Sicilya değil, Amerika idi. Kendisini yaşadığı en uzun gibi gelen gecelerinden birinde Astorre bir karara varmıştı. Sabahleyin Nicole'e telefon etti. "Kahvaltıda seni evinden alacağım. Sonra sen ve ben FBI'ın New York karargâhında ajan Kurt Cilke'yi ziyaret edeceğiz," dedi.

Nicole, "Pek ciddi bir durum olmalı bu, öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet, sana kahvaltıda açıklarım."

"Cilke ile randevun var mı?"

"Hayır. Randevuyu almak senin işin."

Bir saat sonra iki yeğen lüks bir otelin masaları birbirinden uzağa yerleştirilmiş yemek salonunda birlikte kahvaltı ediyorlardı. Burada kentin güçlü kişileri kendilerine sağlanan pek özel bir atmosferde ve erken saatlerde iş toplantıları yaparlardı.

Nicole, eksiksiz bir sabah kahvaltısının yirmi dört saatlik bir çalışma gününe gerekli yakıtı sağladığına inanırdı. Astorre portakal suyu, kahve ve kahvaltılık ekmek sepetinin yirmi dolara mal olduğunu görünce, "Bu herifler soyguncu!" dedi.

Yeğeni bu söze dayanamadı. "Burada atmosfere para ödüyorsun. İthal malı masa örtüleri, peçeteler, kap kacak filan... Peki, şu anda sorun nedir?"

"İyi yurttaşlık görevimi yapacağım," dedi Astorre. "Kaynağını açıklayamayacağım bir yerden ajan Kurt Cilke

ile ailesinin yarın gece öldürüleceğini öğrendim. Cilke'i uyarmak, bu uyarımdan ötürü ondan puan almak istiyorum. Adam bu kaynağı öğrenmek isteyecek ama ben ona söylemeyeceğim."

Nicole, önündeki tabağı itip bedenini geriye doğru yatırırmış gibi yaparak sordu: "Bu salaklığı yapacak kişi kim? Tanrım! Umarım bu işe sen karışmıyorsundur!"

"Neden öyle düşündün?"

"Bilmiyorum," dedi Nicole. "Birdenbire aklıma geldi. Neden bu uyarıyı ortaya çıkmadan yapmıyorsun?"

"İyi davranışlarımdan ötürü puan toplamak istiyorum. Bugünlerde kimsenin beni sevmediğine ilişkin sezgilerim var," diyen genç adam yeğenine gülümsedi.

"Ben seni seviyorum," diyen Nicole doğrulup genç adama yaklaşırken konuşmasını sürdürdü: "Tamam. İşte bizim orada anlatacağımız öykü şöyle olacak: Otele geldiğimizde tuhaf bir adam bizi durdurdu ve bilgiyi senin kulağına fısıldadı. Gri renkli, çizgili kumaştan takım elbise ve beyaz gömlek giyinmiş, kravat takmıştı. Orta boylu, kara tenli bir adamdı. İtalyan ya da İspanyol olabilirdi. İşte bu noktadan sonra değişik şeyler söyleyebiliriz. Senin öykünün tanığı olacağım. Ve o adam benimle aşık atamayacağını biliyor."

Astorre güldü. Onun kahkahası kuşkuları dağıtırdı. Genç adamda küçük çocukların prangaya vurulmamış neşesi vardı. "Cilke benden daha çok senden çekinecek," dedi.

Nicole, yeğenine gülümsedi. "Ben, FBI'ın Genel Müdürü'nü tanıyorum. Siyasal bir hayvandır ve öyle olması gerekir. Şimdi Cilke'ye telefon edecek ve bizi beklemesini söyleyeceğim."

Genç kadın çantasından telefonunu çıkardı ve numarayı aradı. "Bay Cilke, ben avukat Nicole Aprile'im. Yeğenim Astorre Villa ile birlikteyim. Yeğenim size önemli bir haber vermek istiyor."

Görüşmede bir ara oldu ve sonra genç kadın, "O çok geç saat. Biz bir saat içinde büronuzda olacağız," diyerek karşı taraf bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

Bir saat sonra Astorre ile Nicole, Cilke'nin odasına giriyorlardı. Burası dışarıyı göstermez ve kurşun geçirmez camları olan geniş bir büroydu.

Ajan Cilke büyük bir çalışma masasının arkasında ayakta durmuş onları bekliyordu. Masasına dönük kara, deri kaplı üç iskemle vardı. Bunlardan birinde Cilke'nin yardımcısı Bill Boxton dikiliyordu. Cilke, yardımcısını tanıttı. Boxton kibar bir yüze ve sevecen bir gülümseyişe sahip olmasına karşın, tokalaşmak için konuklara el uzatmadı.

Nicole, "Bu görüşmeyi kayıt edecek misiniz?" diye sordu.

Cilke, "Elbette," diyerek yanıtladı.

Bill Boxton güvence verir gibi araya girdi. "Lanetler olsun! Biz her şeyi, kahve ve hamburger siparişlerimizi bile kayıt ederiz. Cezaevine koyacağımız kişilerin sesini bile kasete alırız."

"Sen pek hoş, düzüşken ve komik herifin birisin!" diyen Nicole, duygularını ortaya dökerek konuşuyordu: "Ancak, yaşamının en şanslı gününde bile beni hapse atamayacaksın. Başka yollar düşün. Müvekkilim Astorre Viola gönüllü olarak size bilgi vermek için burada bulunuyor. Ben de, o bunu yaptıktan sonra herhangi kötü bir durumla karşılaşmasın diye müvekkilimi korumak için buradayım."

Kurt Cilke şimdi, daha önceki görüşmelerinde olduğu kadar incelikli davranmıyordu. Onlara eliyle oturmalarını işaret edip kendisi de masanın arkasındaki koltuğuna oturdu: "Tamam, şimdi öyküyü dinleyelim," dedi.

Astorre, sanki içinde bulunduğu çetenin iş için bile olsa arkadaşça yaklaşımlara layık olmadığını göstermeye çalışan bu adamın düşmanca tavırlarını hissediyordu. Buna nasıl tepki vermeliydi? Doğrudan doğruya Cilke'nin gözleri-

ne bakarak konuştu: "Yarın gece geç saatte senin evine silahlı ağır bir saldırının yapılacağına ilişkin bilgiler aldım. Amaç, bazı nedenlerden dolayı seni öldürmekmiş."

Kurt Cilke bu sözlere yanıt vermedi. Koltuğunda donar gibi kalmıştı. Oysa Bill Boxton yerinden fırlamış ve Astorre'un iskemlesinin arkasına dikilmişti. Boxton, "Sakin ol Kurt," dedi.

Cilke ayağa kalktı. Tüm bedeni öfkeden patlar gibiydi. "Bu, eski bir Mafya hilesidir. Adam bir operasyon düzenler ve sonra onu sabote eder. Şimdi sen, nasıl oldu da bu lanet olası bilgiyi elde ettin?"

Astorre ona Nicole'ün hazırladığı öyküyü anlattı. Cilke genç kadına döndü. "Sen bu olaya tanık mısın?"

"Evet," dedi Nicole. "Ama adamın söylediklerini işitmedim."

Cilke, Astorre'a döndü bu kez. "Şu anda tutuklusun."

Nicole, "Hangi nedenle?" diye sordu.

"Bir Federal görevliyi tehdit etmekle," dedi Cilke.

Genç kadın, "Sanırım Genel Müdürünüze telefon etseniz iyi olacak," diye yanıtladı.

"Bu, benim vereceğim bir karardır."

Nicole saatine baktı.

Ve Cilke yumuşak bir sesle konuştu: "Cumhurbaşkanının yürütme gücü altında ben, seni ve müvekkilini herhangi bir yasal danışmaya başvurmadan sosyal güvenliği tehdit ediyorsunuz diyerek tutuklamaya yetkiliyim."

Bu sözler Astorre'u ürkütmüş gibiydi. Gözlerini bir çocuk gibi irileştirerek sordu: "Bu gerçekten doğru mu? Bunu yapabilir misin?" Genç adam bu denli büyük güçten etkilenmişe benziyordu. Nicole'e dönüp, "Hey! Durum giderek daha çok Sicilya'ya benziyor," dedi.

Nicole, ajan Cilke'ye, "Eğer bu adımları atarsan FBI önümüzdeki on yıl süreyle mahkemeye gidip gelecek ve sen

de tarihe geçeceksin," dedi. "Aileni o evden çıkarmak ve saldırganlara tuzak hazırlamak için zamanın var. Adamlar sana bilgi verildiğini bilmeyecek. Eğer onları yakalarsan sorgulayabilirsin. Biz konuşmayacağız ve onları uyarmayacağız."

Cilke de bunları düşünür gibiydi. Tiksinir gibi Astorre'a baktı. "Amcana saygı duyardım. O kesinlikle konuşmazdı."

Astorre küçük düşürülüp utanmış gibi gülümsemesini bastırmaya çalışarak karşılık verdi: "Onlar eski günlerde ve eski ülkede olanlardı. Üstelik sen de verdiğin yürütme emirleriyle şu eleştirdiğinden pek farklı biri değilsin..." Genç adam gerçek nedeni, bir gece bu adamın karısının yakınında bulunduğunu ve romantik, sonuç vermez biçimde ona âşık olduğunu anlatsa, Cilke'nin ne söyleyeceğini merak ediyordu.

"Senin bu boktan öyküne inanmıyorum. Ama yarın gerçek bir saldırı olup olmayacağını göreceğiz. Eğer kötü bir şey olursa seni ve belki seni de avukat hanım, içeri tıkacağım. Ancak bana bunları neden anlattın, Astorre?"

Astorre kocaman bir gülümseyişle, "Çünkü senden hoşlandım," diyerek yanıtladı.

"Lanet olasıcalar, çıkın dışarı!" diyen Cilke yardımcısına dönüp, "Özel taktik gücü komutanını buraya getir ve sekreterime Genel Müdür'ü aramasını söyle," diyerek talimat verdi.

Astorre ile Nicole orada iki saat daha tutulup Cilke'nin adamları tarafından sorgulandılar. Bu arada Cilke, özel hattan Genel Müdür'ü ile bir telefon görüşmesi yaptı.

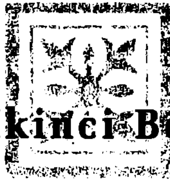
"Hangi koşul altında olursa olsun, onları tutuklamayın," dedi Genel Müdür. "Sonra her şey basına yansır ve alay konusu oluruz. Eğer elinde kesin delil yoksa, Nicole Aprile ile uğraşma. Her şeyi çok gizli tut ve yarın gece neler

olacağını görelim. Evindeki korumalar artırılmış ve sürekli tetikte, ailen daha önce konuştuğumuz gibi evden uzağa taşınmış olacaklar. Şimdi telefonu yardımcın Bill Boxton'a ver. Tuzak operasyonunu o yönetecek."

"Efendim, bunun benim görevim olması gerekirdi."

"Sen planlamaya yardımcı olacaksın, Cilke. Hiçbir koşulda taktik operasyonda rol almayacaksın. Büro gereksiz şiddet gösterilerinden kaçınan sıkı kurallar altında çalışıyor. Eğer işler kötüye giderse sen sanık olacaksın. Anlıyor musun beni?"

"Evet efendim," dedi Cilke. Durumu çok iyi anlıyordu.

On İkinci Bölüm

HASTANEDE bir ay yattıktan sonra taburcu edilen dedektif Aspinella Washington'un takma gözüne alışması için bir süre daha geçmesi gerekiyordu. Genç kadının kusursuz fiziksel bir örnek olan bedeni, yaralarının iyileşmesiyle kendini toparlamaya çalışır gibiydi. Sol ayağını sürür gibi yürüdüğü ve çıkan gözünün çukurunun çok çirkin göründüğü doğruydu. Oysa şimdi, Aspinella siyah yerine yeşil renkli bir göz koruyucusu takıyor ve bunun koyu yeşili kadının kahverengi teninin güzelliğini vurguluyordu. Biraz iş yapmaya başlayacağı gün giydiği siyah pantolonu, yeşil süveteri ve gene yeşil renkli deri ceketi ile boy aynasının karşısına geçtiğinde kendisini çarpıcı bir kadın olarak görüyordu.

Genç kadın polis, şimdi de sağlık izninde olmasına karşın, arada bir New York polisi dedektiflik bürosuna gidip sorgulamalarda yardımcı oluyordu. Yaralanmış olması ona bir tür özgürlük duygusu vermekteydi. Böylece istediğini yapabilir ve gücünü artırabilirdi.

Bu türden yaptığı ilk sorgulamada, biri beyaz öteki zenci olan ve tuhaf ikiliyi oluşturan sanıklar vardı karşısında. Otuz yaşlarındaki beyaz sanık anında Aspinella'nın ününü anımsayıp ondan çekinmeye başladı. Ama onun çok genç zenci ortağı, gözünde yeşil renkli koruyucusu olan uzun boylu güzel kadını görünce pek keyiflenmişti. Bu kadın polis, genç zenciye göre sert bakışlı ve soğukkanlı bir ırkdaşıydı.

Genç zenci sanık, kadın polise, "Kutsal pislik!..." diye seslendi. Oğlanın mutlu ve neşeli bir yüzü vardı. Bu onun işlediği ilk suçtu ve şu anda başının belaya girdiğinin farkında değildi.

O ve beyaz tenli ortağı bahçe içindeki müstakil bir eve kilidi kırıp girmiş, ev sahibi karı kocayı bağlayıp evi soymuşlardı. Bir muhbir onları polise bildirmişti. Genç zenci sanık ev sahibinin Rolex saatini de koluna takmıştı.

İçinde hiçbir kötülük taşımadan ve gerçek bir hayranlık duygusuyla oğlan, Aspinella'ya seslendi: "Hey Kaptan Kidd, sen bizi gemiden iskeleye uzatılan kalasın üzerinde yürütecek misin?"

Odadaki diğer dedektifler oğlanın bu salaklığına yılışık bir biçimde sırıttılar. Aspinella genç zenciye karşılık vermedi. Oğlanın ellerinde kelepçe vardı ve kadın polisin vuruşunu savuşturamadı. Aspinella'nın kısa boylu bir yılana benzeyen copu oğlanın yüzüne vurup burun kemiğini kırdı ve çene kemiğini de çatlattı. Oğlan hemen düşmedi. Dizleri güçsüzleşti ve kadın polise ayıplayan bakışlarla baktı. Yüzü kan içinde kalmıştı. Sonra dizleri büküldü ve bedeni döşemeye devrildi. Daha sonraki on dakika süreyle Aspinella ona acımasızca vurdu, vurdu. Yeni bir kan akıntısı daha oğlanın kulaklarından gelmeye başladı.

Dedektiflerden biri, "Hey, Tanrım! Lanetler olsun!... Şimdi bu oğlanı nasıl sorgulayacağız biz?" diye sordu.

"Bu zenciyle konuşmak istemiyorum," dedi Aspinella. "Ama, şu herifle konuşmak istiyorum..." derken copuyla beyaz sanığı gösteriyordu. "Zeke idi senin adın, öyle değil mi? Seninle konuşmak istiyorum, Zeke." Adamı omzundan tutup çalışma masasının karşısında bulunan iskemleye doğru fırlattı. Büyük bir korkuya kapılmış olan Zeke dikkatle kadın polise baktı. Aspinella göz koruyucusunun yana kaydığını ve Zeke'nin boş göz çukuruna bakmakta olduğunu se-

zinledi. Kadın polis eliyle göz koruyucusunu boş göz çukurunun üzerine örttü.

"Zeke, seni çok dikkatle dinlemek istiyorum. Niyetim burada zaman tasarrufu sağlamaktır. Şu çocuğu olaya nasıl soktuğunu öğrenmek istiyorum. Senin de neden bu işi yaptığını öğrenmek istiyorum. Anladın mı? İşbirliği yapacak mısın benimle?"

Zeke'nin rengi atmıştı. Hiç duraksamadan yanıtladı: "Evet, efendim. Size her şeyi söyleyeceğim."

"Tamam," diyen Aspinella bu kez öteki dedektife seslendi: "Şu oğlanı revire götür, tedavisini yapsınlar. Zeke'nin kendi isteğiyle vereceği itirafları kaydetmek için videocuları da buraya gönder."

Kayıt aygıtları hazırlanınca Aspinella, Zeke'ye, "Çaldığınız eşyaları kime devrettiniz? Gireceğiniz ev hakkında size kim bilgi verdi? Hırsızlık olayını tüm ayrıntısıyla anlat. Ortağın belli ki hoş bir çocuk. Sabıkası da yok ve kendisi pek akıllı biri değil. Bu yüzden ona iyi davrandım. Şimdi sıra sende, Zeke. Pek parlak bir sabıka sicilin var. Bu nedenle zenci oğlanı senin eğittiğini ve bu işe onu senin soktuğunu düşünüyorum. Haydi video için rol yapmaya başla..." dedi.

Aspinella polis merkezinden çıkınca arabasını Güney Parkı karayolunda Long Island'ın Brightwaters kasabasına doğru sürdü.

Genç kadın hiç ummadığı biçimde tek gözle araba kullanmayı daha zevkli buluyordu. Dikkati yoğunlaştığı için manzara daha güzel görünüyordu. Fütürist tarzda yapılmış bir resim gibi, görüntü kenarlara doğru buğulanıp siliniyordu sanki. Dünyanın yarısı görünüyor, sözgelişi bir koruluk ikiye bölünüyor ve yarısını Aspinella daha ayrıntılı olarak görebiliyordu.

Sonunda genç kadın arabasıyla Brightwaters'a vardı ve John Heskow'un evinin önünden ağır ağır geçerken adamın arabasını evin araba giriş yolu üzerinde park etmiş durumda gördü. Bir adam dev bir açelya fidanını seradan eve taşıyordu. Bir başka adam da içi sarı çiçeklerle dolu kutuyu taşıyarak seradan dışarı çıktı. Aspinella, bu ilginç işte, diye düşündü. Adamlar çiçek serasını boşaltıyorlardı.

Alpinella, hastanedeyken John Heskow'u araştırmıştı. New York eyaleti motorlu araçlar tescil kayıtlarını incelemiş ve adamın adresini bulmuştu. Sonra, elektronik suç bilgileri kayıtlarına girmiş ve adamın asıl adının Louis Ricci olduğu sonucuna varmıştı. Bu piç, sersem bir Alman gibi görünse de gerçekte İtalyan'dı. Ancak suç kayıtları temizdi. Gerçi zorbalık ve saldırganlıktan birkaç kez tutuklanmış ama suçları kanıtlanamamıştı. Şu çiçek serası da adamın yaşam biçiminin harcamalarını karşılayacak parayı üretecek kapasitede değildi.

Kadın polis bütün bu araştırmaları kendisine ve Di Benedetto'ya tuzak hazırlayan kişinin Heskow olduğunu düşünerek yapmıştı. Ancak onu şaşırtan şey, adamın tuzağa düşürdüğü halde onca parayı onlara vermiş olmasıydı. O paraya polisin Dahili Sorunlar Bürosu tarafından el konulmuş, para kendilerinde kaldığı için adamlar Aspinella'ya biraz da gönülsüz olarak uyguladıkları sorgulamayı kesmişlerdi.

Ve şimdi Aspinella Washington, hem çok şey bilen hem de kendilerine öldürücü bir tuzak kurmuş olan John Heskow'dan kurtulmak istiyordu.

FBI ajanı Kurt Cilke'ye yapılacak saldırıdan yirmi dört saat önce John Heskow Meksiko kentine uçmak üzere arabasını Kennedy Havaalanı'na doğru sürdü. Yıllarca önce hazır-

latınış olduğu sahte pasaportlarla Meksika'ya gidecek, Meksiko kentinde ortadan kaybolacaktı.

Bu kaçışın tüm ayrıntılarını planlamıştı: Çiçek serası boşaltılacak, eski karısı evi satıp bedelini oğullarının üniversite harcamaları için bankaya yatıracaktı. Heskow iki yıla yakın süreyle uzaklarda olacağını bu kadına söylemiş, aynı öyküyü Shun Lee Çin Lokantası'nda birlikte akşam yemeği yerlerken oğluna da anlatmıştı.

Heskow, Kennedy Havaalanı'na vardığında akşam oluyordu. Hemen iki bavulunu havayolunun bagaj tezgâhına teslim etti. Kendisine gerekli olabilecek yüz bin doları yüz dolarlık desteler haline getirip göğsüne ve beline sarmıştı. İvedi harcamaları için bu parayı yanında taşıyordu. Aslında Cayman Adaları'ndaki gizli banka hesabında beş milyon dolara yakın parası vardı. Yaşamında hiçbir sosyal güvenlik başvurusu yapmamış olan adam bu kadar paraya sahip olduğu için Tanrı'ya şükürler ediyordu. Heskow, parasını biraz sıkarak harcadığı, banka hesaplarındaki mevduatını kumar, kadın ve diğer salaklıklara harcamadığı için pek gururluydu.

Zaman geçirmek için kitapçıdan bazı dergileri satın alıp terminal binasının kafeteryasına gitti. Bir tepsiye meyveli turta ve kahve koyup küçük masalardan birine yerleşti. Dergilere bakıp üzerine krema sürülmüş çilekli turtasını yemeye başladı. Aynı anda masasında başka bir kişinin daha oturduğunu ayırt etti. Başını kaldırıp bakınca dedektif Aspinella Washington'u gördü. Son zamanlarda herkesin yaptığı gibi Heskow da büyülenmiş gibi genç kadının koyu yeşil renkli dörtköşe göz koruyucusuna baktı. Bu koruyucu, adamı ani bir paniğin telaşının eşiğine getirmişti. Kadın polis ona şimdi anımsadığından çok daha güzel görünüyordu.

"Merhaba John, beni hastanede hiç ziyaret etmedin." Heskow o denli şaşırmıştı ki, kadını ciddiye aldı ve "Bilirsin

işte, bunu yapamazdım dedektif. Ama şanssızlığını işitince pek üzüldüm," dedi.

Aspinella adama tüm dişlerini göstererek gülümsedi. "John, şaka ediyordum. Ama, uçuşundan önce seninle kısa bir gevezelik yapmak istedim."

"Elbette," diyen Heskow böyle sürprizlerde ödemek için çantasında on bin doları hazır bekletiyordu. "Seni bu kadar iyi gördüğüm için memnun oldum. Merak ediyordum seni..."

"Palavra atma!..." diyen kadının tek gözü şahinlerinki gibi parıldıyordu. "Paul'e çok fena oldu. Bilirsin, patronum olmasının yanı sıra onunla çok iyi arkadaştık."

"Evet, çok kötü oldu," diye yanıtlayan Heskow genç kadını gülümseten şekilde cik cik sesleri de çıkarmıştı.

"Sana polis kimliğimi göstermek zorunda değilim," diyen Aspinella biraz durakladı. Ardından da "Haklıyım, değil mi? Havaalanındaki küçük sorgulama odasına benimle birlikte gelmeni istiyorum. Bana ilginç gelebilecek iyi yanıtlar verirsen uçağına yetişebilirsin," dedi.

"Tamam," diyerek ayağa kalkan Heskow, evrak çantasını sıkı sıkı elinde tutuyordu.

"John, saçmalamaya kalkma, yoksa seni öldürmek üzere vururum! Tuhaf bir şey söyleyeyim mi sana, tek gözle daha isabetli atışlar yapabiliyorum."

Ayağa kalkan kadın polis, adamın kolunu tuttu ve onu havayollarının yönetici bürolarının bulunduğu asma kata çıkan yürüyen merdivene doğru yürüttü. Asma kattaki uzun koridorda ilerleyip özel bir büroya vardılar. İçeri girdiklerinde, Heskow, büronun büyük oluşunun yanı sıra duvarlarındaki TV ekranlarının çokluğu karşısında şaşkınlığa düştü. Buradaki en az yirmi TV ekranını çalıştıran iki adam rahat koltuklarında oturmuş, bir yandan ekranları incelerken öte yandan sandviç yiyip kahvelerini içiyorlardı. Adamlardan

biri hemen ayağa kalkıp, "Hey Aspinella, neler oluyor?" diye sordu.

Kadın polis, "Bu beyle soruşturma odasında özel bir gevezelik yapacağız. Kapıyı üzerimizden kilitleyin," diyerek yanıtladı.

"Elbette. İkimizden birinin yanında bulunmasını ister misin?"

"Hayır, yalnızca dostça bir gevezelik olacak bu," dedi Aspinella.

"Oh, şu senin ünlü dostça gevezeliklerinden biri daha," diyen adam gülerek konuşuyordu. Heskow'a dikkatle bakıp, "Seni terminal kameralarından birinde gördüm. Çilekli tart yiyordun, öyle değil mi?" dedi.

Adam onları özel odanın kapısına götürerek kilidi ve kapıyı açtı. Heskow ile Aspinella içeri girince kapıyı kapayarak üzerlerinden kilitledi.

Heskow şimdi işe başka insanların da karıştığını düşünerek rahatlamıştı. Sorgulama odası bir divanı, çalışma masası ve rahat görünüşlü üç iskemlesiyle zararsız bir yere benziyordu. Bir köşede su soğutucu aygıtı ile kâğıt bardaklar vardı. Odanın pembeye boyanmış duvarları çeşitli dönemlerin uçaklarının fotoğraf ve tablolarıyla süslenmişti.

Aspinella çalışma masasına yerleşmeden önce masanın karşısındaki bir iskemleye oturttu adamı. Böylece ona biraz yüksekten bakmış oluyordu.

Heskow, "Hemen başlayalım mı? Uçağı kaçırmayı gözo alamıyorum," dedi.

Bu sözlere karşılık vermeyen Aspinella uzanıp adamın kucağındaki evrak çantasını aldı. Bir anda Heskow'un bedeni kasılır gibi oldu. Kadın polis çantayı açıp on bin dolarlık para destesini de içermek üzere, içindekileri tek tek gözden geçirdi. Sahte pasaportlardan birini inceleyip sonra her şeyi içine koyarak çantayı adama iade etti.

"Sen pek kurnaz bir adamsın, John," dedi Aspinella. "Kaçma zamanının geldiğini anladın. Peşinde olduğumu sana kim söyledi?"

Heskow, "Neden peşimde olasın ki?" diye sordu. Kadın çantayı geriye verdiği için şimdi kendinden daha emindi.

Karşılık olarak Aspinella göz çukurunu görmesi için yeşil renkli göz koruyucusunu kaldırdı. Ancak, Heskow irkilmedi. O, çok daha kötü durumlara tanık olmuştu.

"Sen, bu gözüme mal oldun, John. Evet, yalnızca sen o işten haberliydin. Ve Paul ile beni tuzağa sen düşürebilirdin..."

Heskow yaptığı işte etkili silahlarından biri olan en içten konuşma tonuyla söze başladı: "Hatalısın, Aspinella. Tümüyle hatalısın. Bunu sen anlayabilirsin. Eğer ben yapsaydım, o parayı size vermez, kendimde alıkordum. Bak, ben gerçekten uçağa yetişmeliyim..." Adam sözünü bitirince gömleğinin düğmelerini açıp bir bantı yırttı. İki para destesi göründü. Heskow yeniden konuştu: "Bunlar senin. Evrak çantasındaki paralar da senin olacak. Hepsi otuz bin dolar eder."

"Vay!" dedi Aspinella. "Otuz bin dolar bir tek göz için çok iyi para. Tamam. Ama, sana bu tuzağı kurmanı söyleyip para veren heriflerin adını bana söylemen gerekiyor."

Heskow kararını vermişti. Tek şansı o uçağa binmekti. Aspinella'nın şu anda blöf yapmadığını biliyordu. Yaptığı işte bugüne dek öyle çok manyak katil ile karşılaşmıştı ki, şu kadın hakkında yanlış hükme varamazdı.

"Dinle ve inan bana..." diyen Heskow sözünü sürdürdü: "O herifin yüksek rütbeli iki polisi havaya uçurmaya kalkacağını kesinlikle aklıma getirmemiştim. Ben Astorre Viola ile onun polisten saklanması üzerine bir anlaşma yaptım. Onun böyle bir şey yapacağını asla düşünmemiştim."

"İyi," dedi Aspinella. "Tamam, Astorre'u vurmamız için parayı kim verdi?"

"Paul Di Benedetto bunu biliyordu," diyen Heskow ekledi: "Sana söylememiş miydi? O parayı Timmona Portella vermişti."

Bu sözler üzerine Aspinella içinde bir öfke dalgasının kabardığını algıladı. Onun şişman ortağı yalnızca yatakta kötü bir düzüşken değil, yalan söyleyen bir piçmiş de.

Heskow'a, "Hemen ayağa kalk!" diyen kadının ellerinde birdenbire tabancası göründü.

Ve John Heskow korktu. Kendisi kurban olmadan önce de bu türden bakışları görmüştü. Bir an için sahibi ortaya çıkmayacağı için kendisiyle birlikte ölecek beş milyon doları düşündü. Beş milyon dolar ona yaşayan bir canlı gibi görünüyordu. Ne trajediydi bu!... "Hayır!" diye bağıran adam, bedenini oturduğu iskemleye sıkıştırır gibi iyice geriye çekildi. Aspinella boş eliyle onu saçlarından yakalayıp çekerek ayağa kaldırdı. Silahını boynundan biraz uzakta tutarak ateş etti. Heskow elinden fırlar gibi olup döşemeye çarptı. Aspinella yanına diz çöktü. Adamın boğazı parçalanmıştı. Aspinella pantolonunun paçasını kaldırıp ayak bileğine takılı silahlıkta bulunan hırsızlık malı bir silahı ortaya çıkararak Heskow'un eline sıkıştırdı. Ve sonra ayağa kalktı. Aynı anda kapının kilidi açıldı, dışarıdaki iki adam ellerindeki silahlarıyla içeri girdiler.

Aspinella, "Bu adamı vurmak zorunda kaldım. Önce bana rüşvet vermeye kalktı. Sonra da silahını çekti. Siz hemen havaalanı cankurtaranını çağırın. Ben de cinayet masasını arayacağım. Delilleri korumak için bir şeye dokunmayın ve beni de gözünüzün önünden ayırmayın," dedi.

Ertesi gece Timmona Portella saldırı planını yürürlüğe koydu. Cilke'nin karısı ve kızı daha önceden Kaliforniya'da FBI'ın sıkı koruması altında bulunan bir istasyona uçakla

gönderilmişti. Genel Müdür'ün emirleri uyarınca Cilke tüm kadrosuyla New York'taki FBI karargâhında işbaşındaydı. Oysa kendisine Cilke'nin evindeki tuzakta iş görecek özel görev gücünün komutası verilen yardımcısı Bill Boxton orada değildi. FBI'ın yaptığı planla ilgili kurallar pek sıkıydı. Sivil toplum örgütlerinden gelebilecek yakınmaları önlemek üzere FBI orada kan banyosu yapılmasını istemiyordu. Kendilerine ateş açılmadıkça özel görev gücü ateş etmeyecekti. Saldırganlara kurtulmaları için her türlü şans tanınacaktı.

Planlama subayı yardımcısı olarak Kurt Cilke, özel görev gücü sorumlusu ve Bill Boxton ile bu iş için birlikte çalışmıştı. Özel görev gücü sorumlusu, otuz beş yaşlarında oldukça genç bir adamdı. Yüzü yaptığı işe uygun şekilde sertleşip taşlaşmıştı sanki. Teni kurşuni renkliydi ve çenesinde ilginç bir gamzesi vardı. Adı Sestak olan bu adam Harvard Üniversitesi mezunlarının saf İngilizcesi ile konuşuyordu. Üç adam şu anda Cilke'nin odasında bir araya gelmişlerdi.

Cilke, "Operasyon sırasında benimle kesintisiz iletişim kurmanızı bekliyorum. Çatışma kurallarına kesinlikle uyulacak," dedi.

"Sen merak etme," diye yanıt verdi Boxton. "Ateş gücü çok yüksek yüz adamımız var. Saldırganlar teslim olacaklardır."

Sestak sakin bir sesle konuştu: "Benim de o çevreyi saran ikinci bir yüz kişilik gücüm daha var. Biz saldırganların bölgeye girmesine izin vereceğiz. Ama, kesinlikle oradan dışarı çıkamazlar."

"Çok iyi..." dedi Cilke. "Saldırganları teslim alınca bizim New York'taki sorgulama merkezimize gönderin. Benim o sorgulamada yer almama izin verilmiyor ama olabildiğince çabuk bilgilenmek istiyorum."

Sestak, "Eğer işler ters gider de hepsi ölürse ne olacak?" diye sordu.

"Büro içinde hemen bir sorgulama yapılacak ve Genel Müdür durumdan pek mutsuz olacak. Şimdi realiteye dönelim. Yakalanan saldırganlar cinayet işlemeye teşebbüs suçuyla tutuklanacak, sonra kefaletle özgür kalacak ve daha sonra Güney Amerika'ya kaçıp ortadan kaybolacaklar. Öyleyse bizim onları sorgulamamız için yalnızca birkaç günümüz var..."

Boxton hafifçe gülümseyerek patronu Cilke'ye baktı. Sestak kültürlü ses tonuyla Cilke'ye, "Sanırım bu da seni korkunç derecede mutsuz edecektir," dedi.

"Elbette ki durum beni rahatsız edecek," diye yanıt verdi Kurt Cilke. "Ancak Genel Müdür siyasal karmaşıklıklardan endişe duyar. Böyle saldırı suçları her zaman insanı tuzağa düşürücüdür."

"Anlıyorum. Bu durumda elleriniz bağlı."

Cilke, "Doğru," diyerek onayladı.

Boxton sakin bir sesle düşüncesini açıkladı: "Ne ayıp, adamlar Federal bir görevliyi öldürmeye girişebiliyor ve yakayı kurtarabiliyorlar."

Sestak şimdi iki adama da eğlenir gibi bakıyordu. Kurşuni renkli teninde kırmızımsı lekeler görülmeye başlamıştı. "Siz kilise korosuna vaaz veriyorsunuz. Ne olursa olsun, bu tür operasyonlarda işler ters gider. Silahı olan her kişi vurulabileceğini düşünür. Bu da insan doğasının tuhaf bir yanıdır."

O gece, Connecticut eyaletindeki Cilke'nin evinin bulunduğu yere giden Boxton'a, Sestak da eşlik ediyordu. Ajanın evindeki bazı ışıklar, ev kullanılıyor gibi görünsün diye yanık bırakılmıştı. Evdeki korumalar da içerideymiş gibi düşünülsün diye evin giriş yoluna üç araba park edilmişti. Bu arabalara, çalıştırıldığında havaya uçsun diye bombalı tuzaklar kurulmuştu.

Bunların dışında Boxton başka bir şey göremedi ve Sestak'a sordu: "Lanetler olası yüz adamın neredeler?"

Sestak tüm dişlerini göstererek sırıttı: "Çok iyi gizlenmişler, değil mi? Onların hepsi burada ve sen bile adamları göremiyorsun. Adamlarım ateş hattını kurmuş durumdalar. Saldırganlar yoldan geldiğinde arkalarını kapatacağız. Elimizde bir sepet dolusu fare olacak."

Boxton, evden elli metre kadar uzaklıktaki komuta noktasında Sestak'ın yanında kaldı. Onlarla birlikte üzerlerinde kamuflaj giysileri olan dört kişilik iletişim ekibi de vardı. Sestak ile bu ekibin ellerinde gelişmiş tüfekler, Boxton'da yalnızca bir tabanca bulunuyordu.

"Senin çatışmaya katılmanı istemiyorum, Boxton," dedi Sestak. "Üstelik taşıdığın silah burada hiç işe yaramayacaktır."

Boxton, "Neden?" diye sordu. "Tüm meslek yaşamım boyunca kötü heriflere karşı ateş etmek için bu silahı kullandım ben."

Sestak gülümsedi. "Bugün durum öyle değil. Benim burada bulunan özel gücüm, Yürütme'nin emriyle herhangi bir yasal kovuşturma ya da suçlamaya karşı korunma altındadır. Oysa sen değilsin."

Boxton, "Ama burada komutan benim," diyerek karşı çıktı.

Sestak buz gibi bir sesle yanıt verdi: "Operasyon başladığı anda senin komutanlığın sona eriyor. Bu işe komuta edecek tek kişi benim. Kararları ben vereceğim. Genel Müdür bile benim yerime geçemez."

İki adam karanlıkta beklediler. Boxton saatine baktı. Gece yarısına on dakika vardı. İletişim ekibinden bir adam gelip Sestak'a fısıldadı: "Beş araba eve yaklaşıyor. Onların arkasından yol kapatıldı. Buraya varışları beş dakika olarak tahmin ediliyor."

Sestak, karanlıkta görüşünü güçlendirmek için kızılötesi gözlüğü takmıştı. "Tamam," dedi. "Haber gönder: Saldırganlar ateş etmezse ya da ben emir vermezsem ateş açılmayacak."

Beklediler. Birdenbire beş araba evin giriş yoluna hızla girip durdu. İçlerinden adamlar boşaldı. Bu adamlardan biri hemen eve el bombası attı. Geniş camlardan biri paramparça oldu ve içeride kırmızı renkli, ince bir alevin yükseldiği görüldü.

Sonra tüm alan projektör ışıklarıyla birdenbire gündüz gibi aydınlandı. Yirmi kişilik saldırgan grubu olduğu yerde donmuş gibi kalakaldı. Aynı anda ışıklarını yakınış korkunç homurtulu bir helikopter üzerlerine doğru yaklaştı. Gecenin içine doğru hoparlörle kalın sesli bir adam konuştu: "Biz FBI'ız. Silahlarınızı atın ve toprağın üzerine yatın!"

Tuzağa düşen saldırganlar, ışıklarla ve helikopterin hırıltılı çalışmasıyla donmuş gibi hareketsizdiler. Boxton rahatlayarak adamların karşı koyma direncini yitirmiş olduklarını gördü. Bu nedenle Sestak'ın tüfeğini doğrultup saldırgan grubuna ateş ettiğini görünce pek şaşırdı. Ardından saldırganlar da ateşe karşılık verdi. Ve sonra evin araba giriş yolu üzerindeki saldırganlara açılan yaylım ateşinin çıkardığı gürültüyle Boxton sağırlaşır gibi oldu. Bomba tuzaklı arabalardan biri isabet aldığından gümbürdeyerek havaya uçtu. Sanki kurşunlardan oluşan bir tayfun, araba giriş yolunu yok ediyor gibiydi. Evde parçalanan camlar gümüş renkte parıldayarak havadan yere yağıyordu. Araba yolunda kan akıyor, kısa zamanda kan gölleri oluşuyordu. Yirmi saldırgan, çamaşırhaneye götürülmeyi bekleyen kanla yıkanmış paçavra yığınları haline gelmişti.

Boxton bu görüntü karşısında şok olmuş gibiydi. "Saldırganlar teslim olmaya fırsat bulamadan sen onlara ateş ettin. Bunları raporuma yazacağım."

"Ben de farklı şeyleri yazacağım raporuma," diyen Sestak sırıttı. "Eve bomba attıkları anda saldırganlar cinayet işlemeye girişmişti. Adamlarımı bu durumda tehlikeye atamazdım. Benim raporumda bunlar yer alacak. Ayrıca ilk kez onlar ateş etti."

Boxton, "Bu söylediklerin benim raporumda bulunmayacak," dedi.

"Şaka mı ediyorsun, Boxton? Genel Müdür'ün senin raporunu dikkate alacağını mı sanıyorsun? Sen, sonsuza dek onun pislik listesindesin!"

"Emirlere uymadığın için Genel Müdür senin kelleni isteyecek. İkimizin de başı belaya girecek."

Sestak, "Eh bu dediğin olabilir. Ama ben taktik komutanım. Emirlerim geçersiz kılınamaz. Bir kez bana iş verilirse bu böyle olur. Bir Federal görevliye saldırabileceğini sanan canileri istemiyorum. Realite budur. Sen ve Genel Müdür'ün kendinizi düzdürebilirsiniz."

Boxton, "Burada yirmi ölü var..." dedi.

"Ve biz, hiç fire vermeden onlardan kurtulduk. Sen ve Cilke anladığım kadarıyla Genel Müdür'ü patlatmak istiyordunuz ama bunu gerçekleştirecek yürek yoktu sizde."

Boxton birdenbire bunların doğru olduğunu sezinledi.

Kurt Cilke, Genel Müdür ile Washington'da bir başka toplantıya daha hazırlandı. Elinde toplantıda ne söyleyeceğine ilişkin notlar ile evine yapılan saldırının ayrıntılarını içeren rapor vardı.

Her zamanki gibi yardımcısı Bill Boxton da ona eşlik ediyordu. Ancak bu kez yardımcısını özellikle Genel Müdür istemişti. Cilke ile Boxton, duvarlarında FBI'ın etkinliklerini gösteren ekranların dizili olduğu Genel Müdür'ün geniş odasındaydılar. Gene her zaman yaptığı gibi çok incelikle

davranan Genel Müdür her ikisiyle de el sıkışıp oturmaları için yer gösterirken, Boxton'a biraz soğuk ve kuşkulu bakışlarla bakıyordu.

"Baylar," diyerek söze başlayan Genel Müdür, aynı zamanda toplantıya katılan iki yardımcısıyla birlikte dört kişiye hitap etmiş oluyordu: "Bu karmaşayı toparlayıp temizlemek zorundayız. Tüm kaynaklarımızdan yararlanarak soruları yanıtlamadan bu denli çirkin bir olayı geçiştiremeyiz. Cilke, bu durumda sen işinde kalmayı mı yoksa istifa etmeyi mi istiyorsun?"

"İşimde kalacağım efendim."

Genel Müdür, Boxton'a döndü. Soylu çizgileri olan zayıf yüzü pek sertti şimdi. "Bu işte sen sorumluydun, Boxton. Nasıl oldu da tüm saldırganlar öldü? Ve elimizde sorgulayacak tek kişi bile kalmadı... Ateş açma emrini kim verdi? Sen mi verdin bu emri? Hangi nedenle olay böyle oldu?" diye üst üste sorular sordu.

Boxton oturduğu yerde dikildi ve "Efendim," diyerek sözlerine başladı. "Saldırganlar eve bomba attı ve ateş açtı. Başka seçeneğimiz bulunmuyordu."

Genel Müdür içini çekti. Ve yardımcılarından biri homurtulu sesler çıkararak Boxton'a küçümseyen bakışlarla baktı.

Genel Müdür bu kez, "Bizim en tuttuğumuz elemanlarımızdan biri olan Yüzbaşı Sestak hiç değilse bir tane saldırganı esir almaya çalışmadı mı?" diye sordu.

"Efendim, her şey iki dakika içinde oldu bitti. Sestak o alanda pek etkili bir taktisyen."

"Eh, basında ve halk arasında bu konuda herhangi bir yaygara çıkmadı..." dedi Genel Müdür. "Ama ben bu olayı bir kan banyosu olarak tanımlıyorum."

Yardımcılarından biri, "Oh evet, öyleydi efendim," diyerek onayladı.

"Eh, artık elden bir şey gelmez," diyen Genel Müdür, Cilke'ye döndü. "Sen bir operasyon planı ile mi geldin buraya?"

Cilke, adamların eleştirili bakışlarına pek öfkelenmişti ama gene de sakin bir sesle yanıtladı: "Evet, bana bağlı yüz adam daha istiyorum. Ayrıca sizden, Aprile bankalarının tüm işlemlerinin denetlenmesi hakkında bir talepte bulunmanızı diliyorum. Bu işe karışan herkesini geçmişini iyice araştırmak niyetindeyim."

"Astorre Viola'ya karşı seni ve aileni kurtardığı için hiç gönül borcu duymuyor musun?"

"Ona karşı hiç gönül borcu duymuyorum," diyen Cilke bunun nedenini açıkladı: "Bu türden insanları bilirsiniz: Önce sizin başınızı belaya sokar, sonra sizi o beladan kurtarmaya yardımcı olurlar."

"Unutmayın, bizim başta gelen amaçlarımızdan biri, Aprile bankalarını kendimize mal etmektir. Yalnızca bundan parasal yarar sağlayacağımız için değil, o bankaların kirli parayı aklamak işinde kullanılmasını önlemek için de. Ve o bankalar aracılığıyla Portella ve Tulippa'yı yakalayacağız. İşe küresel olarak bakınak zorundayız. Astorre Viola bankaları satmaya karşı çıkıyor ve Ortaklık onu ortadan kaldırmaya çalışıyor. Şu ana değin, o herifler bunda başarılı olamadılar. Baba Aprile'i vuran iki tetikçinin ortadan kaybolduğunu öğrendik. Ayrıca New York polisinden iki dedektif havaya uçuruldu. Biri öldü, biri de sakat yaşıyor."

"Astorre Viola kurnaz ve kolay ele geçmez bir adamdır," dedi Cilke. "Bu nedenle ona gerçek bir suç yüklemeliyiz. Şimdi, Ortaklık, Astorre Viola'yı ortadan kaldırmakta başarılı olabilir ve Baba'nın çocukları bankalarını Ortaklık'a satabilir. Ve o heriflerin de bankaları çalıştırırken bir-iki yıl içinde yanlış adımlar atacağından eminim."

Devletin yasal uygulama güçlerinin özellikle uyuşturucu tacirleriyle uzun süren kaç-kovala oyununu sürdürmele-

ri olağandışı değildi. Ancak bunu yaparken bazı suçların işlenmesine de izin veriliyordu.

"O türden oyunları daha önce de uzun süreyle oynadık," dedi Genel Müdür. "Ancak bunun anlamı senin Timmona Portella'ya kayıtsız şartsız yetki vermen değildir."

"Elbette," diyen Cilke, odada bulunan herkesin konuşmaların kaydedildiğini bildiğinin farkındaydı.

Genel Müdür, "Cilke, sana elli adam daha verecek ve Aprile bankalarının tüm işlemlerinin denetlenmesini isteyeceğim," dedi.

Genel Müdür'ün yardımcılarından biri karşı çıktı: "Efendim, biz o bankaları daha önce denetledik ve yasaya aykırı bir şey bulamadık."

Cilke, "Her zaman bir şans vardır. Astorre Viola bankacı değildir ve hata yapabilir," dedi.

Genel Müdür "Evet," diyerek ajanı onayladı. "Başsavcının burada tek istediği kanıt; bu bir tek küçük yanlışı olan makbuz bile olabilir."

New York'a dönen Cilke, yapacağı işleri planlamak için Boxton ve Sestak ile bir araya geldi. "Beyler, evime yapılan saldırıyı enine boyuna iyice araştırmak için elli adam daha alıyoruz. Çok dikkatli olmamız gerekir. Burada her etkinliğin Astorre Viola üzerinde yoğunlaşmasını istiyorum. Havaya uçurulan iki dedektif olayının da derinlemesine araştırılmasını isterim. Sturzo Kardeşlerin yok oluş nedenlerini bulmak ve Ortaklık hakkında daha derin bilgiler edinmek niyetindeyim. Çabalarımız Astorre Viola ve bir de Aspinella Washington üzerinde yoğunlaşmalı. O kadın polis rüşvet alışı, pek acımasız oluşu ve havaya uçuruluşu ile ilgili olarak anlattığı öyküyle pek ünlendi. Ve bir de o olay yerinde bulunan paralar pek kuşkuluydu."

Boxton, "Peki, Inzio Tulippa ne olacak? O adam her an ülkeden kaçabilir," dedi.

"Tulippa, şu anda ABD'de tur atıp uyuşturucuların yasallaştırılması için konferanslar veriyor. Aynı zamanda büyük şirketlerin şantaj paralarını topluyor."

Bu kez Sestak sordu: "Yaptıkları için onu yakalayabilir miyiz?"

"Hayır, Sestak," dedi Cilke. "Onun bir sigorta şirketi var ve bazı büyük Amerikan şirketlerine bir tür sigorta hizmeti veriyor. Ona karşı dava açabiliriz ama işadamları buna karşı çıkarlar. Çünkü büyük şirketlerin bazı personelinin Güney Amerika'daki güvenliğini Tulippa sağlıyor. Bir de Portella'yı sorarsan, gidebileceği bir yer yok."

Sestak buz gibi bir sırıtışla, "Sana göre bu çatışmanın kuralları nelerdir?" diye sordu.

Cilke sakin bir sesle yanıtladı adamı: "Genel Müdür bir kez daha insan kıyımı yapılmamasını ama kendimizi korumamızı istiyor. Özellikle Astorre Viola'ya karşı."

"Demek ki, bir başka deyişle Astorre'u ölü bir adam olarak geride bırakabiliriz."

Cilke bir an için derin düşüncelere dalmış göründü ve "Eğer bu gerekli olursa, evet..." dedi.

Aradan daha bir hafta geçmeden bir sürü Federal müfettiş, Aprile bankalarının tüm kayıtlarını inceleme altına aldılar. Ve ayrıca ajan Cilke kişisel olarak Bay Pryor'u bürosunda ziyaret etti.

Cilke, yaşlı adamın elini sıktıktan sonra güleryüzlü bir tavırla konuşmaya başladı: "Ben her zaman cezaevine göndermek zorunda kalacağım insanları kişisel olarak tanımak, onlarla karşı karşıya gelmek isterim. Şimdi, tren kalkmadan bize yardımcı olabileceğiniz bir şey var mı?"

Bay Pryor iyi niyetini gösteren bir ilgiyle, kendinden çok genç olan adama, "Sahi mi söylüyorsunuz?..." dedikten sonra biraz durup sözünü sürdürdü: "Tümüyle yanlış bir iz üzerindesiniz. Bu konuda size garanti verebilirim: Ben bu bankaları ulusal ve uluslararası yasalara uygun olarak kusursuzca yönetiyorum."

"Eh, sizin ve buradaki herkesin geçmişini izlediğimi bilmenizi istedim. Umarım hepiniz temizsinizdir. Özellikle Sturzo Kardeşler işinde..."

Bay Pryor, ajana gülümsedi. "Biz kusursuzuz."

Kurt Cilke gittikten sonra Bay Pryor oturduğu koltuğunun arkalığına iyice yaslanıp düşündü: Durum giderek daha korkutucu oluyordu. Adamlar Rosie'yi saptarsa ne olacaktı? Yaşlı adam derin derin içini çekti. Ne acıydı, o kız için bir şey yapmak zorunda kalacaktı.

Ajan Cilke, avukat Nicole'e mesaj gönderip Astorre ile bürosunda ertesi gün görüşme yapmak istediğini bildirdiğinde, ne Astorre'un gerçek karakterini ne de genç adamın yapmak istediklerini anlayabilmişti. Yasaları çiğneyen herkesten olduğu gibi bu genç adamdan da tiksiniyor, gerçek bir Mafya örgütü üyesinin niyetlerini anlayamıyordu.

Astorre eski geleneklere inanmaktaydı. Takipçileri, yalnızca sahip olduğu karizması için değil, kendilerine her şeyin üzerinde değer verdiği için seviyorlardı onu.

Gerçek bir Mafya örgütü üyesi, kişiliğine ve örgütüne karşı herhangi bir hakaretin öcünü alacak kadar gözüpek olurdu. Başka bir kişinin ya da devlet görevlisinin isteklerine boyun eğmezdi. Mesleği onun gücünü oluştururdu. Mafya örgütü üyesinin niyeti her şeyin önüne geçer ve saydığı adalet, onun emrettiği adalet olurdu. Astorre, Mafya'nın bu kuralları içinde doğmuş ve Sicilya'da böyle kurallara uygun

eğitim almıştı. Genç adam, Cilke ile ailesini kurtarmasının karakterinde bir yarık oluşturduğunun farkındaydı. Gene de Nicole ile birlikte bürosuna giderken, yetkili ajanın açıkça belli etmese de borçlu hissetmesini ve düşmanlığını biraz olsun hafifletmesini umuyordu.

İki yeğeni, Cilke'nin odasına kabul etmek üzere dikkatli bir düzenleme yapıldığı anlaşılıyordu. Cilke'nin odasının dışında, biri kadın iki güvenlik elemanı üzerlerini iyice aradılar. Cilke, çalışma masasının gerisinde ayakta duruyor ve ateş püsküren gözlerle onlara bakıyordu. Herhangi bir yakınlık işareti yapmadan oturmalarını işaret etti.

İki güvenlik elemanı içeri girip kapıyı kilitledi.

Nicole, "Bu toplantı kayıt ediliyor mu?" diye sordu.

"Evet," dedi Cilke. "Üstelik hem sesli hem de görsel olarak. Çünkü toplantı hakkında yanlış anlama olmasını istemiyorum." Biraz duralayan ajan sözlerini şöyle sürdürdü: "Durumunuzda hiçbir şeyin değişmediğini anlamanızı isterim. İkinizi de bu ülkede yaşamaya layık olmayan pislikler olarak görüyorum. Sizin saygı duyduğunuz Baba Aprile pisliğini ve muhbiriniz hakkındaki öykünüzü kabul etmiyorum. O öyküyü sizin uydurduğunuzu, benden daha iyi muamele görmek için muhabirinize bile ihanet ettiğinizi düşünüyor, yaptığınız bu hileden tiksiniyorum."

Astorre, ajan Cilke'nin gerçeğe bu kadar yaklaşıp olaylara iyice nüfuz etmesine şaşırmıştı. Yetkili ajana bir başka tür saygıyla baktı. Gene de duyguları incinmişti. Bu adamda kendisini ve ailesini kurtaran kişiye karşı bir nebze gönül borcu bulunmuyordu. Kendi içinde yaşadığı çelişkiler, Astorre'u gülümsetti.

Cilke, "Sen bu söylediklerimi, sizin o Mafya şakalarınızdan biri gibi görüp komik olarak düşünüyorsun. Yüzündeki gülümsemeyi iki saniye içinde silip yok edeceğim," dedi. Sonra Nicole'e döndü. "Avukat hanım, ilk olarak FBI o

bilgileri hangi koşullar altında elde ettiğiniz gerçeğini senden istiyor. Yeğenin verdiği sahte öyküyü istemiyoruz. Sana şaştım, bir avukatsın! Ve seni bir fesatçının yardımcısı olarak suçlamayı düşünüyorum."

Nicole buz gibi bir sesle yanıtladı: "Bunu deneyebilirsin. Ama, suçlama önerini ilk olarak Genel Müdürüne götürmeni salık veririm."

"Evime saldırı olacağını size kim söyledi?" dedi Cilke. "Evet, gerçek muhbirin adını istiyoruz."

Astorre bu soruya omuzlarını silkti: "Öykümüze ister inanın, ister inanmayın."

Cilke soğuk bir ses tonuyla karşılık verdi Astorre'a: "Sana her şeyi dosdoğru söyleyeceğim. Sen bir başka tür çöp torbasısın. Üstelik bir katilsin de. Di Benedetto ve Aspinella adlı dedektifleri havaya uçuran kişinin sen olduğunu düşünüyoruz. Los Angeles kentinden Sturzo Kardeşlerin ortadan kayboluşunu da araştırıyoruz. Timmona Portella'nın üç adamını öldürüp kardeşinin kaçırılmasında da rol aldığınızı düşünüyoruz. Uzun süreçte hep sizin peşinizde olacağız. Ve sen Astorre, sonunda bir başka pislik olacaksın..."

Astorre, bu sözler karşısında sakin tavırlarını yitirmişti ve kibarlık maskesi yüzünden kaymış gibi olmuştu. Genç adam Nicole'ün bakışlarında, kendisine korkarak acıdığını ayırt etti. Bu yüzden öfkesinin birazının ağzından dökülmesine izin verdi: "Cilke, senden iyilik beklemiyorum. Sen, onur denen şeyin ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun. Karının ve çocuğunun hayatını ben kurtardım. Öyle davranmasaydım, onlar şu anda toprağın altında yatıyor olacaklardı. Ve şimdi sen, beni buraya çağırtmış, sövüp sayarak incitmeye çalışıyorsun. Benim sayemde karın ve çocuğun yaşıyorlar. Hiç değilse bunun için bana saygı göster."

Cilke bakışlarını dikip genç adama uzun uzun baktı.

Sonra, "Sana saygı filan göstermeyeceğim," dedi. Astorre'a borçlu olduğu için korkunç bir öfke nöbeti içindeydi.

Astorre dışarı çıkmak için oturduğu iskemleden ayağa kalkmaya davrandı ama arkasındaki güvenlik görevlisi omzundan iterek yerine oturttu.

Cilke, "Senin yaşamını dayanılmaz hale sokacağım," dedi.

Genç adam yine omuzlarını silkerek yanıtladı: "Ne istersen onu yap. Ama sana şunu söylememe izin ver... Baba Aprile'in öldürülmesinde parmağın olduğunu biliyorum. Çünkü sen ve FBI onun bankalarına el koymak istiyorsunuz."

Bu sözler üzerine iki güvenlik görevlisi, genç adama doğru hareketlendi. Ama, yetkili ajan bir el hareketiyle onları durdurdu.

Astorre, "Aileme yapılan saldırıları istersen senin durdurabileceğini biliyorum. Şimdi sana, bunun senin sorumluluğun olduğunu söylüyorum," dedi.

Bu ana dek konuşmalara hiç katılmamış olan Bill Boxton ağır ağır ve sözcükleri uzatarak konuştu: "Sen, bir Federal görevliyi tehdit mi ediyorsun?..."

Bu kez Nicole söze karıştı: "Elbette ki tehdit etmiyor, yalnızca yardım istiyor."

Şu anda Cilke iyice sakinleşmişti. "Sen bunları belli ki sevgili amcan Baba Aprile için yapıyorsun. Eh, anlaşılıyor ki Nicole'e verdiğim Baba Aprile dosyasını okumamışsın. O sevgili amcan, gerçek babanı sen daha iki yaşındayken öldüren adamdır."

Astorre yeğenine dönüp, "Nicole, senin dosyandan çıkarıp bana vermediğin bölüm bu muydu?" diye sordu.

Nicole başını öne eğerek yanıtladı: "O bölümün doğru olduğunu sanmıyorum. Eğer doğruysa, bilmen gerekmediğini düşündüm. Orayı okuman yalnızca seni derinden incitebilirdi."

Genç adam odanın çevresinde fırıl fırıl döndüğünü hissetti ama, "Fark etmezdi," dedi.

Nicole, ajan Cilke'ye dönüp, "Şimdi gerekli gereksiz her şey açıklandığına göre gidebilir miyiz?" diye sordu.

Ajan Cilke, birdenbire içinde doğan pek etkili ama isteinsiz bir davranışla masasının arkasından ileri doğru eğilip Astorre'un başına şaka yapar gibi hafif bir tokat attı. Bu hareketi Cilke'yi, Astorre kadar şaşırtmıştı. Çünkü, daha önce böyle bir davranışta kesinlikle bulunmamıştı. Hareketi gerçek bir nefret edişi maskeleyen tiksintiyi göstermek için yapılmış bir patlayıştı. Yetkili ajan, Astorre'un ailesini kurtardığını kesinlikle unutamayacağını hissetmişti. Ve şimdi genç adam, Cilke'nin yüzüne sabit bakışlarla bakarken ajanın bu duygularını aynen algılıyordu.

Nicole ve Astorre, FBI karargâhından doğruca genç kadının apartman katına gittiler. Nicole, yeğeninin utancına karşı sempati göstermeye çalışıyor, bu da Astorre'u pek öfkelendiriyordu. Nicole hafif bir akşam yemeği hazırladı. Yemeklerini yedikten sonra Astorre'u biraz kestirmesi için kendi yatağında yatmaya ikna etti.

Uykusunun arasında genç adam Nicole'ün yanında ve kendisine sarılmış durumda olduğunu algıladı. Yeğenini iterek, "FBI ajanı Cilke'nin benim için neler söylediğini işittin. Bu durumda benim yaşamıma karışmayı mı istiyorsun?" dedi.

"Ben o adama ve lanet olası raporlarına inanmıyorum, Astorre. Ve şimdi de seni sevdiğimi düşünüyorum."

"İkimiz de çocukluk dönemimize geri dönemeyiz, Nicole. Ne sen ne ben, eski biz değiliz. Sense yeniden çocuk olmamızı istiyorsun."

Birbirlerinin kollarının arasında yattılar. Çok daha sonra Astorre, uykulu bir sesle sordu: "Babamı, sevgili

amcamın öldürdüğünü söylemelerine gerçekten inanıyor musun?"

Ertęsi gün Astorre, Bay Pryor ile birlikte Şikago'ya uçtu. Niyeti, Benito Craxxi'ye danışmak, ona olaylar hakkında son bilgileri aktarmak ve şu soruyu sormaktı: "Gerçekten babamı öldüren amcam Baba Aprile miydi?"

Craxxi bu soruyu duymamış gibi göründü. "Cilke ailesine yapılan saldırıyla ilgin var mı?" diyerek soruya soruyla karşılık verdi.

"Hayır," diyerek yalan söyleyen Astorre, yaşlı adamlara kurnazlığının derinliğini göstermek istemiyordu.

"Ve gene de onları kurtardın... Neden?"

Bir kez daha genç adam yalan söylemek zorunda kaldı. Müttefiki olan bu yaşlı insanların, onun ne kadar duygusal olduğunu ve o kadınla çocuğun ölmesine dayanamayacağını öğrenmelerini istemiyordu.

Baba Craxxi, "Saldırı olayını Cilke'ye önceden bildirmekle çok iyi yapmışsın," dedi.

Astorre, sitem eder gibi yanıtladı: "Ama sen benim sorumu yanıtlamadın."

"Yanıtlamadım, çünkü o pek karmaşık bir durumdu; Frank Viola senin gerçek baban değildi," diyen Craxxi, anlatmaya başladı: "Sen, Sicilya'da seksen beş yaşındaki pek güçlü bir Mafya örgütü liderinin oğluydun. Annen seni doğururken ölmüştü. Baban yaşlılıktan gelen hastalıklarıyla ölmek üzereyken beni, Baba Aprile'i ve Bianco'yu yanına çağırdı. Ölümünden sonra olasılıkla örgütü dağılacaktı. Ve baban, senin geleceğinden endişe duyuyordu. Ölümünden sonra seni korumamız için bize söz verdirdi. Seni Amerika'ya götürmesi için Baba Aprile'i seçti. Amerika'da Baba Aprile, karısı çok hasta olduğu ve sıkıntı çekmeni istemediği

için seni Frank Viola ailesine verdi. Ancak bu yanlış bir karardı. Kısa süre içinde Frank'in bir hain olduğu ortaya çıktı ve öldürülmesi gerekti. Ve Frank Viola kendi arabasının bagajında intihar etmiş gibi gösterildi. Baba Aprile seni hemen evine aldı. Sen büyüdükçe gerçek baban Mafya lideri Büyük Zeno'nun tüm özelliklerini ortaya koymaya başladın. Bunun üzerine Baba Aprile seni ailesinin koruyucusu yapmaya karar verip Sicilya'ya eğitilmen için gönderdi."

Astorre, kendisine anlatılan bu olaylara şaşmamıştı. Çünkü, belleğinin bir yerinde çok yaşlı bir adamı ve bir cenaze arabasına bindirilişini anımsar gibiydi.

"Evet, ben o iş için eğitildim," diyen Astorre ekledi: "Bu yüzden düşmanlarıma saldırmayı iyi biliyorum. Ama, Timmona Portella ile Inzio Tulippa çok iyi korunuyorlar. Bir de Michael Grazziella'dan çekinmek zorundayım. Kolayca ortadan kaldırabileceğim tek kişi Peru Genel Konsolosu Marrianno Rubio... Bu arada FBI'ın yetkili ajanı Kurt Cilke, tazı gibi peşimden koşturup duruyor. Ve ben, işe nereden başlayacağımı bile kestiremiyorum."

Baba Craxxi, "Kesinlikle yetkili ajan Cilke'ye vurmamalısın," dedi.

Yaşlı arkadaşını onaylayan Bay Pryor, "Evet," diyerek ekledi: "Sonra bir felâket olur."

Astorre, onlara güvence verir gibi gülümseyerek, "Kabul," dedi.

Baba Craxxi bir kez daha konuşmaya başladı: "Sana verilecek iyi bir haberim var: Corleonesi örgütü lideri Michael Grazziella seninle Sicilya'da buluşmak üzere bir öneride bulundu. Bianco'ya bu buluşmanın yapılmasını sağlaması için rica etti. Bianco, bir ay içinde oraya gitmen için sana bir mesaj gönderecek. Böylece, Michael Grazziella senin aradığın anahtar olabilir."

Ortaklık üyeleri, Peru Genel Konsolosluğu binasının konferans salonunda bir araya gelmişlerdi. Inzio Tulippa'nın çağırdığı Timmona Portella ve Marrianıo Rubio toplantıdaydılar. Sicilyalı örgüt lideri Michael Grazziella bu toplantıya katılamayacağı için en derin üzüntülerini bildirmişti.

Toplantıyı Inzio her zamanki Güney Amerikalı çekiciliğini sergileyerek açtı. Ama, pek sabırsızdı. Hemen konuya girdi: "Şu sorunu çözmeliyiz: Bankaları satın alacak mıyız, yoksa almayacak mıyız? Ben bu işe milyonlarca dolar yatırdım ve elde ettiğimiz sonuçlardan düşkırıklığına uğradım."

Portella, "Şu Astorre denilen piç, tam bir hayalet gibi. Ona bir türlü erişemiyoruz. Para almak, bankaları satmak istemiyor. Onu öldürmek zorundayız. Daha sonra onun yeğenleri bankalardaki payını satmaya yanaşacaktır," dedi.

Inzio, bu kez Genel Konsolos'a döndü. "Senin küçük aşkın bunu kabul edecek mi?"

Rubio, "Ben onu ikna ederim," diyerek yanıtladı Inzio'yu.

Inzio bir kez daha sordu: "Peki, bu durumda iki erkek kardeşi ne yapacaklar?"

"Onların babalarının öcünü alma gibi bir sorunları yok," dedi Rubio. "Bu konuda Nicole bana garanti verdi."

Timmona araya girip bir öneride bulundu: "Öyleyse geriye bir yol kalıyor: Nicole'ü kaçırmak ve bu yolla Astorre'u tuzağımıza düşürmek."

Rubio bu öneriye, "Neden erkek kardeşlerden birini kaçırmıyoruz?" diyerek karşı çıktı.

"Çünkü, Marcantonio şimdi eskisinden çok daha iyi korunmaya başladı. Lanet olası ağabeyleri Valerius'un yanına bile yaklaşamayız. Neden derseniz, onun çalıştığı Ordu Haberalma Örgütü hemen üzerimize çullanır. Ve onlar pek acımasız piçlerdir!" dedi Portella.

Inzio, Rubio'ya dönüp, "Senden o tür pislik sözleri bir

kez daha duymak istemiyorum. Kız arkadaşına iyi davranmak için mi milyonlarca doları tehlikeye attık biz?" dedi.

"Bu hileyi bir kez daha yapmak istemiştik. Ama unutma, Nicole'ün Helen adlı sıkı bir kadın koruması var," diye yanıt verdi Rubio. Sözlerinde daha ileriye gitmemek üzere pek dikkatliydi. Inzio'yu kızdırırsa bir felâkete uğrayabileceğini iyi biliyordu.

Timmona, "Rubio, senin kız arkadaşının kadın koruması hiç sorun değil," dedi.

Rubio bu kez, "Nicole'ün canı yanmadığı sürece ben de bu işte varım," diyerek karara destek verdi.

Marrianno Rubio, konsolosluk binasındaki yıllık Peru Balosu'na Nicole'ü davet ederek onun kaçırılmasına önayak oldu. Balonun yapılacağı günün öğleden sonrasında, Astorre hem Sicilya'ya gideceğini söylemek hem de kısa bir ziyarette bulunmak için yeğeni Nicole'ün evine geldi. Nicole banyo yapıp giyinirken, yeğeninin kendisi için evinde bulundurduğu gitarı eline alan Astorre, kaba ama gene de hoş sesiyle Nicole'e İtalyan aşk şarkıları mırıldandı.

Nicole banyodan çıktığında giyinmemişti. Kolunun üzerine attığı bornozu dışında çırılçıplaktı. Astorre, yeğeninin günlük giysileriyle gizlenen güzelliği karşısında neredeyse cinsel dürtülerinin esiri oluyordu. Zorla kendini tuttu ve Nicole ona yaklaştığında bornozunu alıp bedenine sardı ve onu öptü.

Genç kadın kendisini Astorre'un kollarının arasına bırakırken, "Sen beni sevmiyorsun artık," dedi.

Astorre bir kahkaha attı. "Sen benim kim olduğumu gerçekten bilmiyorsun. Biz artık küçük çocuklar değiliz, Nicole..."

"Ama ben, senin iyi bir adam olduğunu biliyorum. Sen, Cilke ile ailesini kurtardın. Peki, o işte muhbirin kimdi?"

Astorre, bir kez daha güldü. "Bunlar senin için değil yeğenim," dedi ve gelecek öteki sorulardan kaçınmak üzere oturma odasına gitti.

Nicole, gece, yanında kadın koruması Helen'le birlikte baloya gitti ve orada çok iyi zaman geçirdi. Genç kadın balonun ev sahipliğini yapan Rubio'nun kendisine özel bir özen gösterememesini anlayıp hoşgörüyle karşılıyordu. Gene de Genel Konsolos onun için balo boyunca emrinde olacak bir limuzini hazır bulundurmuştu.

Balo sona erdiğinde limuzin genç kadını evinin önüne kadar götürdü. Helen daha önce arabadan indi. Oysa, onlar daha eve giremeden dört adam kadınların çevresini sardı. Helen hemen ayak bileğindeki meşin tabancalığa eğildi, ama geç kalmıştı. Adamlardan biri ateş etti ve kadın korumanın saçlarındaki çiçekten yapılmış taç kanlar içinde kaldı.

Aynı anda gölgelerin arasından kalabalık bir grup daha ortaya çıktı. Saldırganlardan üçü kaçarlarken Astorre, yeğeni Nicole'ün önüne geçmiş, genç kadını koruyordu. Yardımcıları Helen'i vuran adamı yakalayıp elinden silahını almışlardı.

Astorre yardımcılarından birine, "Yeğenimi götürün," dedi ve Helen'in katiline döndü. "Sizi buraya kim gönderdi?"

Katil hiç korkmamış gibiydi. "Sen git kendini düzdür," dedi.

Nicole, adamın göğsüne ateş eden Astorre'un yüzünün taş gibi sertleşmiş olduğunu gördü. Yere düşmekte olan adamı saçlarından yakalayıp kafasına bir el daha ateş etmişti. Aynı anda Nicole, babasının nasıl bir adam olduğunu, Astorre'un davranışlarında görür gibi oldu. Genç kadın, korumasının cesedinin üzerine kustu. Astorre'un dudaklarında pişmanlık dolu bir gülümseme vardı. Nicole ona bakamadı artık.

Astorre, yeğenini evine çıkardı. Ona polise neler söyleyeceğine ilişkin talimat verdi: Koruması Helen vurulduğu anda kendinden geçtiğini ve bir şey görmediğini söyleyecekti genç kadın. Astorre çıkınca Nicole polisi aradı.

Ertesi gün Astorre, yeğeni Nicole için yirmi dört saat boyunca korumalık yapacak bir güvenlik ekibini kurduktan sonra Grazziella ve Bianco ile görüşmek üzere Sicilya'nın Palermo kentine uçtu.

Astorre Sicilya'ya giderken Baba Aprile ile her zaman izledikleri yolu yeğledi. Önce Meksiko kentine uçtu. Oradan özel bir jet uçağıyla Palermo'ya giderken yolculuğuna ilişkin geride bir kayıt bırakmıyordu.

Palermo'da onu bir zamanlar sakallı ve pek vahşi bir adam olduğuna kesinlikle inanılmayacak, kentin pek bakımlı ve şık beyefendisi Bianco karşıladı. Arabayla Bianco'nun kent dışında ve deniz kıyısında bulunan villasına gittiler.

Bianco genç adamı gördüğü için pek sevinçliydi. Sevgiyle onu bir kez daha kucaklarken, "Demek ki Amerika'da başın dertte. Ama, burada sana iyi bir haberim var," dedi.

Villanın, eski Roma imparatorlarının büstleriyle süslenmiş avlusunda oturuyorlardı. Bianco, "Şu senin yaran, başına sorun çıkarıyor mu?" diye sordu.

Genç adam boynundaki kolyeye dokunarak yanıtladı: "Hayır. Yalnızca benim şarkı söyleyebilen sesimi berbat etti. Şu anda tenor değil de, kurbağa sesli bir şarkıcıyım..."

"Soprano olmaktansa bariton olmak yeğdir," diyen Bianco gülerek ekledi: "İtalya'da tenordan geçilmiyor. Bir tanesinin eksik olması fark etmez. Sen gerçek bir Mafya örgütü üyesisin. Bizim gereksindiğimiz de budur."

Astorre gülümsedi ve uzun zamanlar önce yüzmeye gittiği günü anımsadı. Şimdi ihanetin acı acı iğnelemesini

değil de, o gün hastanede kendine geldiği ilk anda neler algıladığını anımsıyordu. Boynundaki madalyona da dokunurken sordu: "Peki, bana vereceğin iyi haber ne?"

"Corleonesi Mafya örgütü ve Michael Grazziella ile barış yaptım," dedi Bianco. "Zaten Grazziella, Baba Aprile'in öldürülmesi olayına hiç karışmamış ve daha sonraları Ortaklık'a katılmıştı. Oysa şu anda Portella ve Tulippa'dan hiç memnun değil. Onların aşırı telaşçı ve beceriksiz olduklarını düşünüyor. Ortaklık'ın Federal ajana karşı düzenlediği saldırıyı onaylamıyor. Ve sana karşı büyük saygı beslemekte. Benimle yaptığın işlerden seni tanıyor. Öldürülmesi pek güç bir adam olarak bellemiş seni. Şimdi daha önceki öç alma olaylarını unutmak ve gerçekte sana yardımcı olmak istiyor."

Bir anda Astorre rahatlamış gibi oldu. Eğer Grazziella'yı düşünmezse işi daha kolaylaşmış olacaktı.

Bianco, "Yarın Grazziella buraya, villaya gelecek," dedi.

Genç adam, "Sana bu denli güveniyor mu?" diye sordu.

"Güvenmek zorunda," dedi Bianco. "Michael Grazziella, Palermo'da bensiz Sicilya'yı yönetemez. Ve şimdi biz eskilere göre çok daha uygarız."

Ertesi gün Michael Grazziella villaya geldiğinde Astorre onun Romalı politikacılara özgü pek saygın kıyafetler içinde olduğuna dikkat etti. Adamın üzerinde koyu renkli takım elbise, beyaz gömlek vardı. Gene koyu renkli bir kravat takmıştı. Ona eşlik eden iki koruması da benzer giysiler içindeydi. Grazzziella ufak tefek, ince bir adamdı. Alçak ve yumuşak ses tonuyla konuşuyordu. Onun Mafya'ya karşı savaşan en azından altı yüksek dereceden devlet yöneticisinin ölümünden sorumlu olduğu kesinlikle düşünülemezdi.

Grazziella, tokalaşırlarken Astorre'un elini sıkıca tuttu. "Dostumuz Bianco'ya derin saygımın nişanesi olarak buraya

ve sana yardım etmeye geldim. Lütfen geçmişi unutalım. Her şeye yapyeni bir başlangıç yapalım."

Astorre, "Teşekkür ederim. Bu benim için onur olur," dedi.

Grazziella korumalarına bir el işareti yaptı. İki adam deniz kıyısında, kumların üzerinde yürüyerek uzaklaştılar.

Bianco, "Eee Michele, bize nasıl yardımcı olacaksın?" diye sordu.

Bu soruya Grazziella, "Bana göre Portella ve Tulippa çok acımasız. Genel Konsolos Marrianno Rubio ise son derece namussuz bir adam. Bu arada ben seni pek akıllı ve kalifiye biri olarak görüyorum. Üstelik Nello benim yeğenimdir. Bu, küçük bir olay değil. İşte, beni size yardımcı olmaya iten nedenler bunlar..." diye yanıt verdi.

Astorre, başını öne eğerek bu sözleri onayladığını gösterdi. Grazziella'nın arkasında Sicilya'nın yeşil siyah denizini ve bölgenin yakıcı güneşi altında suların parıldayışını görüyordu. Birdenbire bir tür nostaljiyi, buraları bir kez daha bırakıp gitmek zorunda kalacağı için duyacağı ağrılı özlemleri aklına getirdi. Sicilya ona Amerika'nın hiçbir zaman olamayacağı kadar tanıdık geliyordu. Palermo sokakları, İtalyanca'nın kulağa yansıyışı ve bu dilin kendisine İngilizce'den daha yakın geldiğini büyük sevgiyle düşündü. Yeniden Grazziella'ya döndü: "Ee, şimdi bana neler söyleyebilirsin?"

Michael Grazziella kahvesini içti ama kendisine sunulan tatlılara dokunmadan konuştu: "Ortaklık benim de bulunmam gereken bir toplantı düzenlemiş. Sana Amerika'da yapılacak bu toplantının yerini ve güvenlik önlemlerini haber verebilirim. Eğer güç durumda kalırsan sana burada, Sicilya'da sığınacak yer sağlayabilirim. Eğer suçluları iade işlemine başvururlarsa, bunu durduracak Romalı dostlarım var."

"Dediğin kadar güçlü müsün?"

"Elbette," diyen Grazziella hafifçe omuzlarını silkti. "Aksi takdirde bu ortamda nasıl ayakta kalınabilir? Ancak sen, kesinlikle telaşlı davranmamalısın."

Genç adam onun ajan Cilke'yi ima ettiğini biliyordu. Gülümseyerek, "Ben asla aceleci davranmam," dedi.

Grazziella incelikle gülümseyerek karşılık verdi: "Senin düşmanların benim de düşmanımdır. Ve ben, kendimi senin koşullarına uyduracağım."

"Senin o Ortaklık toplantısında bulunmayacağını varsayıyorum," dedi Astorre.

Grazziella bir kez daha gülümseyerek yanıtladı: "Son anda yolumdan engellenecek ve orada bulunmayacağım."

Astorre, "Bu toplantı ne zaman yapılacak?" diye sordu.

"Bir ay içinde."

Adam çıkıp gittikten sonra Astorre, Bianco'ya baktı. "Söyle bana, Grazziella gerçekte bunu neden yapıyor?"

Bianco genç adamı takdir eder gibi gülümseyerek yanıtladı: "Sicilya'yı ne kadar iyi anlıyorsun. Grazziella'nın bütün söyledikleri geçerli. Ama, sözünü etmediği, birincil derecede bir nedeni daha var..." Biraz duraksadı Bianco. "Tulippa ve Portella uzunca bir süredir bu adamın uyuşturucu işindeki payını çalıp duruyorlar. Ne olursa olsun Grazziella onlara karşı bir savaş açacaktı. Çünkü, töresi gereği böyle bir duruma dayanamazdı. Bu adam sana büyük değer veriyor; düşmanlarını ortadan kaldırmanın ve seninle müttefik olmanın kusursuz bir durum oluşturacağını düşünüyor. Grazziella, çıkarlarını bilen, pek kurnaz bir adamdır."

O akşam Astorre, deniz kıyısında yürürken ne yapması gerektiğini düşündü. Artık sürdürdüğü savaşın sonu yaklaşıyordu.

Bay Pryor'un, Aprile bankalarının yönetimi ve bankaların devlet yetkililerine karşı korunması konularında endişesi bulunmuyordu. Ama, ajan Cilke'nin evine yapılan saldırıdan sonra FBI'ın her dereceden görevlilerinin New York'a akın etmeleri yaşlı adamı bu ajanların neleri bulabileceği konusunda endişelendirmişti. Özellikle ajan Cilke'nin kendisini ziyaretinden sonra endişeleri pek artmıştı.

Daha çok genç bir insanken, Bay Pryor, Palermo Mafyası'nda ödüller kazanmış katillerden biriydi. Ama sonra, ışığı görüp bankacılığa atılmış; bu iş kolunda doğal çekiciliği, işlek zekâsı ve suç sektörü ile bağlantıları nedeniyle başarılı olmuştu. Temelde o, Mafya bankacısıydı. Kısa süre içinde yabancı paraların kur dalgalanmaları ve kirli paranın aklanması konularında yetkili bir uzman olmuştu. Ayrıca yasaya uygun olarak sürdürülen iş girişimlerine iyi fiyat biçmekte de yetenek sahibiydi. Sonunda oluşturduğu servetini, İngilizlerin dürüst iş sisteminin İtalya'daki rüşvet sisteminden daha iyi koruyacağını düşünerek Sicilya'daki işlerini tasfiye edip İngiltere'ye göç etmişti.

Ama Bay Pryor'un uzun kollu iş bağlantıları İngiltere'de de kesilmemiş, Palermo'ya ve hatta ABD'ye kadar uzanmıştı. Ve o, Sicilya'daki bina yapımı işlerini denetimi altında tutan Bianco'nun örgütünün bankacısıydı. Ayrıca Aprile bankaları ile Avrupa bankaları arasındaki bağlantıları da o koruyordu.

Şu anda Bay Pryor, bütün o FBI etkinlikleri arasında olası bir tehlikeli noktayı, Astorre'un yumuşak karnı olan sevgilisi Rosie'yi görebiliyordu. O kız, Astorre ile Sturzo Kardeşler arasındaki ilişkiyi akla getirebilirdi. Bay Pryor ayrıca Astorre'un zayıf noktasını ve Rosie'nin kolları arasında nasıl rahatladığını biliyordu. Genç adam o kıza delice hayran olduğu sürece aklı başında bir lider gibi davranamazdı.

Bu nedenle Bay Pryor daha önce Londra'da yaptığı gibi bu ilişkide etkin bir rol oynamak istedi. Ancak, bu durumda yapacağı böyle bir şey için Astorre'un onayını alamazdı. Yaşlı adam yapacağı eylemin tehlikesini olduğundan daha az görmüyor ve Astorre'un karakterini de çok iyi biliyordu. Ancak, Astorre Viola her zaman mantıklı bir adam olmuştu. Yapılacak eylemin ardında yatan akılsal nedeni hemen görecekti. Üstelik, Bay Pryor bu zayıflığından ötürü genç adama daha az saygı beslemiyordu. Ve Rosie, gerçek Mafya üyesi özelliklerini taşıyan bir kızdı. Ona karşı kim direnebilirdi?

Düşündüğü bu eylemin yapılması gerekliydi. Bay Pryor akşam geç saatte, kızı oturduğu evinden telefonla aradı. Rosie, yaşlı adam kendisine telefon ettiği ve özellikle iyi bir haber vereceğini söylediği zaman pek sevindi. Sesi o kadar sevinçle doluydu ki, yaşlı adam telefonu kapadığı zaman pişmanlıkla içini çekti.

İki yeğenini sürücü ve koruması olarak yanına alarak yola çıktı. Yeğenlerinden biri evin dışında, arabada onları beklerken öteki yeğeniyle birlikte Rosie'nin katına çıktı.

Kız, kendisini Bay Pryor'un kollarının arasına atarak onları karşıladı. O kadar heyecanlı hareketler yapıyordu ki, yaşlı adamın koruması olan yeğeni elini ceketinin iç cebine sokarak tabancasını tutmak gereğini bile duydu.

Rosie onlara kahve ile Napoli'den geldiğini söylediği birtakım tatlılar hazırlamıştı. Kendisini bu konularda uzman sayan Bay Pryor tatlının tadına baktığında hiç de öyle olmadığını düşündü ama bundan söz etmedi.

Bunun yerine, "Sen ne tatlı kızsın, Rosie," dedi. Sonra yeğenine döndü. "Sen de bunları tatmalısın." Oysa somurtkan yeğeni odanın köşesine çekilmiş, bir iskemleye oturarak hiç söze karışmadan amcasının oynadığı kısa komediyi izliyordu.

Rosie, yaşlı adamın bir kenara koyduğu hasır şapkasına vurarak, şaka yapar gibi, "Bay Pryor, senin İngiltere'deki şapkanı daha çok beğeniyordum. Onunla daha da kişilikli görünüyordun," dedi.

"Eh..." diyen yaşlı adam iyi niyetini gösteren bir ses tonuyla, "Kişi yaşadığı ülkeyi değiştirince şapkasını da değiştirmeli. Ve şimdi ben, buraya senden bana büyük bir iyilik yapmanı istemeye geldim," diye karşılık verdi Rosie'ye.

Kız önce duraksar gibi davranıp sonra coşkuyla el çırptı. "Oh, senin için elimden geleni yaparım. Çünkü, sana o kadar çok şey borçluyum ki..."

Bay Pryor kızın bu tatlılığı karşısında yumuşamıştı. Ama, yapılması gereken yapılmalıydı. "Rosie..." dedi. "Senin işlerini öyle ayarlamanı istiyorum ki, onları bitirip yarın Sicilya'ya doğru yola çıkabilesin. Ama, bu yolculuk kısa süreli olacak. Astorre seni orada bekliyor. Pek önemli bazı belgeleri güvendiğim için seninle ona göndereceğim. Astorre da seni özlemiş. Ve seni gezdirip Sicilya'yı göstermek istiyor."

Rosie'nin duyduğu keyiften yüzü pembeleşmişti. "Gerçekten Astorre beni görmek istiyor mu?" diye sordu.

Bay Pryor, "Elbette," dedi.

Aslında Astorre, ülkeye dönmek üzere Sicilya'dan yola çıkmıştı bile. Ertesi gece New York'ta olacaktı. Rosie ile Astorre, Atlas Okyanusu'nun üzerinde ve ters yönde giden iki uçakta karşılaşacaklardı.

Kız biraz utanmış gibiydi. "O denli çabuk yola çıkamam, Bay Pryor. Önce bilet ayırtmam, bankalara gitmem ve sonra öteki işlerimi bitirmem gerekecek."

"Beni küstah biri olarak düşünme lütfen..." dedi yaşlı adam. "Ancak, senin için her türlü hazırlığı yaptım." İç cebinden beyaz renkli, uzun bir zarf çıkarıp uzattı. "İşte uçak biletin. Bu zarfın içinde son dakika alışverişlerin ve fazla-

dan harcamaların için on bin dolar para da var. Şu köşede oturan ve sana karşı hayranlıkla gözleri kamaşan yeğenim yarın sabah seni bir limuzinle buradan alacak. Sicilya'da seni Astorre ya da onun bir arkadaşı karşılayacak."

"Ama, bir hafta içinde buraya dönmeliyim," dedi kız. "Yaptığım doktora için bazı sınavlara girmem gerekiyor."

"Hiç endişelenme. Sınavları kaçırmayı kendine dert etme. Sana söz veriyorum. Bugüne değin seni hiç yolda bıraktım mı?" diyen Bay Pryor'un sesi amca ya da dayılarınki gibi tatlılıkla çıkıyordu. Oysa yaşlı adam bir yandan da, 'Ne acı, Rosie bir daha Amerika'yı göremeyecek,' diye düşünüyordu.

İkisi kahvelerini içip tatlılarını yediler. Oysa koruma yeğen, Rosie kendisine çok tatlılıkla yalvardığı halde her şeyi reddetmişti. Yaşlı adamla kızın gevezelikleri telefon çalınca yarıda kaldı. Kız telefonu açıp, "Oh, sen misin Astorre?" dedi. "Senin Sicilya'da olduğunu sanıyordum. Evet, bunu Bay Pryor söyledi. Şu anda kendisi burada, kahve içiyor."

Bay Pryor sakin tavırlarla kahvesini yudumluyordu. Ama genç yeğeni oturduğu iskemleden ayağa fırlamış, ancak amcasının kendisine emreder gibi bakışlarıyla yeniden yerine oturmuştu.

Rosie suskundu. Bay Pryor'a soru sorar gibi bakıyordu. Yaşlı adam ona güvence verir gibi başını öne eğdi.

Kız gene telefona döndü. "Evet, Bay Pryor seninle Sicilya'da buluşmam ve orada bir hafta birlikte kalmamız için düzenleme yapmış." Biraz duran Rosie ekledi: "Evet, elbette ki şimdi düşkırıklığına uğradım. Beklenmedik şekilde geriye gelmek zorunda kalışına üzgünüm. Eh, sen Bay Pryor ile görüşmek ister misin? Hayır mı? Tamam, ona söyleyeceğim."

Ve kız telefonu kapattı.

Bay Pryor'a dönen Rosie, "Ne fena, Astorre erken dönmek zorunda kalmış. Ama, senin burada oturup kendisini beklemeni istiyor. Çünkü yarım saat içinde burada olacakmış," dedi.

Yaşlı adam servis tabağından bir tatlı daha alıp, "Elbette, onu burada beklerim," diyerek yanıtladı.

"Buraya geldiğinde her şeyi açıklayacakmış. Biraz daha kahve ister misin?"

İstediğini göstermek için başını öne eğen Bay Pryor içini çekti. "Sicilya'da çok iyi zaman geçirecektiniz. Pek yazık..." derken kızın Sicilya'da gömülüşünü düşünüyordu. Ne denli acıklı bir tören olurdu doğrusu.

Sonra yaşlı adam korumalık yapan yeğenine dönüp, "Aşağı in ve arabada beni bekle," dedi.

Genç koruma istemeyerek yerinden kalktı. Bay Pryor onu savar gibi bir hareket yapınca Rosie genç korumayı evinin kapısına götürdü.

Daha sonra Bay Pryor, Rosie'ye, "Son yıllarda mutlu oldun mu?" diye sordu.

Astorre, beklenenden bir gün önce New Jersey'deki küçük bir havaalanına geldi ve yardımcısı Aldo Monza tarafından karşılandı. Genç adam her zamanki gibi özel bir jet uçağıyla uçmuş ve sahte pasaport kullanmıştı. Alandan çıkınca yalnızca kızı görmek ve rahatlatıcı bir gece geçirmek içgüdüsüyle Rosie'ye telefon etti. Kız ona Bay Pryor'un evinde olduğunu söyleyince tehlike uyarıları genç adamın bedenindeki adrenalin salgılarını artırdı. Rosie'nin Sicilya'ya yapacağı yolculuk planından, Bay Pryor'un niyetini hemen anlamıştı. Evet, yaşlı adam, deneyimlerine göre en doğru olanı yapmak istiyordu. Ama bu, güvenlik için ödenecek aşırı büyük bir bedeldi. Ve şu anda Astorre, öfkesini denetim altında tutmaya çalışıyordu.

Rosie kapıyı açar açmaz kendisini genç adamın kollarının arasına bıraktı.

Bay Pryor oturduğu yerden kalkmıştı. Astorre ona doğru ilerleyip yaşlı adama sarıldı. Ve yaşlı adam şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Çünkü Astorre, genelde böyle sevgi gösterisi yapmazdı.

Sonra Bay Pryor'u daha da şaşırtan şekilde Astorre, kıza, "Planladığımız gibi, yarın sen Sicilya'ya git. Ben de, birkaç gün sonra senin yanına gelirim. Orada çok iyi zaman geçiririz," dedi.

Rosie, "İşte bu muazzam! Daha önce Sicilya'yı hiç görmemiştim," diyerek yanıtladı.

Astorre, yaşlı adama dönüp, "Her şeyi böyle düzene koyduğun için teşekkürler," dedi.

Daha sonra yeniden kıza baktı. "Ben bu gece sende kalamayacağım. Seni Sicilya'da görürüm. Bu gece Bay Pryor ile önemli bir işim var. Sen de yolculuk için hazırlıklarını yaparsın. Yanında çok fazla giysi götürme. Palermo'da doyasıya alışveriş yapabiliriz."

"Tamam," diyen Rosie, Bay Pryor'u yanağından öptü. Ve sonra Astorre'a sarılıp genç adama uzun uzun öpücükler kondurdu. Ardından iki adam evden çıktılar.

Sokağa indiklerinde Astorre, Bay Pryor'a, "Benim arabama gel. Yeğenlerine eve gitmelerini söyle. Bu gece onlara gerek duymayacaksın," dedi.

İşte o anda yaşlı adam sinirlenir gibi olduğunu algıladı. "O eylemi senin iyiliğin için yapmak istemiştim," dedi.

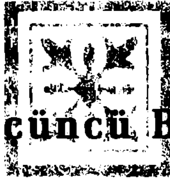
Aldo Monza'nın kullandığı Astorre'un arabasının arka koltuğunu iki adam yan yana oturunca Astorre, Bay Pryor'a, "Kimse senin yaptıklarını benden çok değerlendiremez," dedi. "Ama bu işte lider ben miyim, yoksa değil miyim?"

Yaşlı adam, "Bunu sormana bile gerek yok," diye yanıt verdi.

"Ortaya çıkabilecek tehlikeyi görüyor ve beni harekete geçirdiğin için seviniyorum. Ancak ben o kıza muhtacım. Bu durumda bazı riskleri göze alabiliriz. İşte şunlar benim sana vereceğim talimatımdır: Sicilya'da Rosie'ye hizmetçileri de olan lüks bir ev bulun. Kız isterse Palermo Üniversitesi'ne kaydolabilir. Bol cep harçlığı olmalı ve Bianco onu en üst düzeyde Sicilya sosyetesine tanıştırmalı. Kızı orada mutlu edeceğiz. Ve bir sorun çıkarsa Bianco çözümleyecek. Kıza olan sevgimi onaylamadığını biliyorum. Ama, buna karşı elimden bir şey gelmiyor. Tüm kusurlarına karşın, Rosie'nin Palermo'da mutlu olacağına inanıyorum. Onun bol para ve zevk veren şeylere karşı zaafı var ama bu zaaf kimde yoktur ki? Böylece şimdi bu kızın güvenliğinden seni sorumlu tutuyorum. Başına bir kaza gelmemeli."

Bay Pryor, "Bilirsin işte, ben de o kızdan hoşlanırım," dedi. "Gerçek Mafya üyesi gibi bir kızdır. Sen şimdi Sicilya'ya dönüyor musun?"

Astorre, "Hayır," diye yanıt verdi. "Daha önemli işlerimiz var."

On Üçüncü Bölüm

NICOLE, garsona siparişlerini verince bütün dikkatini Marrianno Rubio üzerinde yoğunlaştırdı. Bu adama iki önemli mesaj vermek zorundaydı. Ve bunların doğru verildiğinden emin olmak istiyordu.

Yemek yiyecekleri bu lokantayı Rubio seçmişti. Burası ellerindeki karabiber değirmenleri ya da taze kıtır kıtır ekmek dilimleriyle dolu sepetlerle çevrede sinirli tavırlarla dolanan garsonların bulunduğu lüks sınıf bir Fransız lokantasıydı. Rubio bu lokantanın yemeklerini sevmezdi. Ama baş garsonu tanıyor ve sessiz bir köşede iyi bir masanın kendilerine ayrılacağını biliyordu. Genel Konsolos buluştuğu kadınları sık sık buraya getirirdi.

"Bu gece her zamankinden daha sessizsin," diyen Rubio, masanın üzerinden uzanıp Nicole'ün elini tuttu. Genç kadın bedeninde dolanan titremeyi hissetti. Üzerinde bu kadar fazla etkisi olduğu için Rubio'dan nefret etti ve elini çekti. Adam, "İyi misin?" diye sordu.

"Zor bir gündü."

"Ah, anladım. Yılanlarla çalışmanın bedeli," diyen Rubio, genç kadının avukatlık bürosuna hiç değer vermiyordu. Gülümseyerek, "Neden o adamları çekiyorsun, Nicole? Ve neden sana benim özen göstermeme izin vermiyorsun?" diye sordu.

Nicole bu tür sözlere kaç kadının kandığını ve bu adamla birlikte olmak için neşeyle kollarının arasına koştu-

ğunu merak etti. Neredeyse elli yaşında olan bu adamın bedeni Astorre'unki kadar ince ve çevikti.

Genç kadın kur yapar gibi, "Beni tahrik etme," dedi.

Rubio bu sözlere pek şaşırdı. Çünkü, Nicole'ün mesleğine kendini ne kadar adamış olduğunu biliyordu. Ancak onun her zaman istediği şey de bu değil miydi? "Bırak sana ben özen göstereyim, Nicole," dedi bir kez daha. "Üstelik dava edilecek daha kaç şirket bulacaksın ki?"

Garsonlardan biri soğutulmuş bir şarap şişesini açtı, Rubio'ya koklaması için mantarı uzattı ve zarif kristal kadehlerden birine tatması için şarap koydu. Rubio şarabı tattı ve beğendiğini söyledi.

Sonra bir kez daha Nicole'e dönünce, genç kadın, "Şu anda her işi bırakabilirdim ama hiç para almadan sürdürdüğüm, bitirmek istediğim bazı davalarım var," dedi. Genç kadın şarabından bir yudum aldı. "Son zamanlarda bankacılık işlerini çok düşünür oldum."

Rubio gözlerini kısarak yanıtladı: "Eh, ailede bankacılık işi yürüdüğü için şanslısın."

"Evet," diye yanıtladı Nicole. "Ama ne yazık ki babam kadınların işi yürütebileceğine inanmazdı. Bu nedenle şimdi bir kenarda durmuş, çılgın yeğenimin işleri alt üst edişine bakmak zorunda kalıyorum." Başını kaldırıp adama baktı. "Sırası gelmişken söyleyeyim. Astorre, senin kendisini ele geçirmek için hareketlendiğini söylüyor."

Genel Konsolos bu sözle eğlenmiş gibi görünmeye çalıştı. "Sahiden mi? Bunu nasıl yapacakmışım?" diye sordu.

"Oh, bilmiyorum," dedi Nicole, biraz rahatsız olmuş gibiydi. "Unutma, o adam, yani benim yeğenim yaşamını kazanmak üzere makarna satıyor. Beyninde unlar birikmiş olmalı. Senin, bankaları para aklamak için istediğini söylüyor. Beni bankaları devretmeye ikna etmek için senin kaçırmaya kalkıştığını bile söyledi..." Nicole, sözlerinin bu noktasında

çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu. "Oysa, buna inanmadım. Astorre sanırım olayların hep gerisinde kalıyor. Erkek kardeşlerim ve benim bankaları kontrol etmek istediğimizi biliyor. Ve bizleri paranoyak kişiler haline getirmeye çalışıyor. Ama biz, onu dinlemekten bıktık."

Rubio, genç kadının yüzünü inceledi. O, her zaman sahip olduğu gerçeklerle hayalleri birbirinden ayırt etme yeteneğinden gurur duyardı. Diplomatlık yaptığı yıllarda dünyanın en saygın devlet adamlarına bile yalanlar söylemişti. Ve şimdi Nicole'ün gözlerinin içine bakarken genç kadının tümüyle gerçeği söylediğine inanıyordu.

Genç kadına, "Ne kadar da bıkkınsın," dedi.

Nicole, "Hepimiz çok yorulduk," diyerek karşılık verdi Rubio'ya.

Birkaç garson birden gelerek uzun dakikalar boyunca ana yemeği dağıtmak üzere oyalandılar. Sonunda garsonlar çekilince Nicole, Rubio'ya doğru eğilip fısıldadı: "Çoğu geceler çılgın yeğenim makarna deposunda geç saatlere kadar çalışıyor."

"Ne demeye çalışıyorsun sen?"

Nicole bıçağını kaldırıp etini dilimlemeye başladı. Parıldayan portakallı sosun içinde ördek parçaları yüzer gibi oldu. "Hiçbir şey demeye çalışmıyorum. Ama, uluslararası işlemler yapan bir bankayı yöneten kişi tüm zamanını makarna deposunda harcarsa buna ne demeli? Eğer ben o bankaları kontrol etseydim, sürekli bankada kalır ve pay sahiplerinin yaptığı yatırıma karşı daha iyi kazanç sağlamalarını garanti etmeye çalışırdım." Bu sözlerden sonra Nicole, ördek yemeğini tattı. Rubio'ya doğru gülümsedi ve "Yemek pek lezzetliymiş," dedi.

Diğer erdemlerinin yanı sıra Georgette pek düzenli bir kadındı. Her salı gününün öğleden sonrasında iki saatini İdam Cezasına Karşı Kampanya Derneği'nin merkezinde geçirir, burada telefonlara yanıt verir ve idamını bekleyen kişilerin avukatlarının hazırladığı bağışlanma dilekçelerini gözden geçirirdi. Bu nedenle Nicole, bugünkü ikinci önemli mesajını nerede vereceğini biliyordu.

Georgette, Nicole'ün büroya girdiğini görünce bir anda yüzü aydınlanır gibi oldu. Arkadaşıyla kucaklaşmak için ayağa kalktı. Nicole'e hemen sarılırken, "Tanrı'ya şükürler olsun. Bugün çok korkunç geçti. Moral desteğe gerek duyuyordum," dedi.

"Bugün sana ne kadar yardımcı olacağımı bilmiyorum," diye yanıt verdi Nicole. "Beni rahatsız eden bir şey var ve onu seninle tartışmak zorundayım."

Birlikte çalıştıkları uzun yıllar boyunca aralarında sıcak bir ilişki bulunmasına karşın Nicole, kesinlikle Georgette'ye gizlerini söylememişti. Ve Nicole, sevgilileri hakkında evli kadınlarla konuşmakta yarar görmüyordu. Çünkü onlar hemen adamı kiliseye sokması için tavsiyelerde bulunuyorlardı. Bu, Nicole'ün istediği şey değildi. Nicole, yeni aşklardan söz etmeyi yeğliyor, ama bunun da evli kadınları rahatsız ettiğini görüyordu. Belki onlar özledikleri şeyi dinlemekten hoşlanmıyor, diye düşünüyordu Nicole.

Georgette, Nicole'e özel bir yerde konuşmak isteyip istemediğini sordu. Arkadaşının onaylaması üzerine koridor üzerinde boş ve küçük bir oda buldular.

Nicole, "Bu konuyu hiç kimseyle tartışmadım," diyerek sözlerine başladı: "Ama biliyor olmalısın. Benim babam Raymonde Aprile'dir. Hani Baba Aprile diye bilinen kişi... Onu hiç duymuş muydun?"

Georgette ayağa kalkıp, "Seninle bu konuda konuşmam gerektiğini düşünmüyorum," dedi.

Nicole genç kadını durdurdu. "Lütfen otur. Bunları işitmen gerekiyor."

Georgette rahatsız olmuş gibiydi. Ama arkadaşının sözüne uydu. Aslında o hep Nicole'ün ailesini merak etmiş ama sözü oraya hiç getirmemişti. Diğer pek çok kişi gibi Georgette de, Nicole'ün parasız savunmalar yapmasını babasının günahlarını bağışlatma isteğiyle yorumluyordu. Suçluların gölgesinde yetişmek: Nicole'ün çocukluğu ne kadar korkunç geçmiş olmalıydı. Ne kadar küçük düşürücü bir durumdu bu. Georgette kendi kızını düşündü: Onun için de ana ve babasıyla birlikte ortada görünmek oldukça tuhaf bir durum olmalıydı. Çünkü, kendisi gençliğinde siyasal suçlara karışmış ve sanık olmuştu. Çocuğunun babası da gizli bir ajandı. Georgette o yıllardan sonra arkadaşı Nicole'ün nasıl olup da ayakta kalabildiğini merak ediyordu.

Nicole, arkadaşının, kocasına herhangi bir şekilde ihanet etmeyeceğini, ancak onun açık düşünceli ve sevecen bir kadın olduğunu biliyordu. Bu kadın boş zamanlarını suç işlemiş canilere ayırmaktaydı. Nicole, sabit bakışlarla arkadaşına bakarken tekrar konuşmaya başladı: "Babamı, senin kocanın sıkı ilişkiler içinde bulunduğu bazı adamlar öldürdüler. Erkek kardeşlerim ve benim elimde senin kocanın bu adamlardan rüşvet aldığına ilişkin kanıtlar var."

Georgette Cilke'nin bu sözlere ilk tepkisi, geçirdiği şok ve sonra inanmama şeklinde oldu. Kadın bir şey demedi. Aradan birkaç saniye geçmeden ilk öfke nöbetini de yaşadı. "Bunu bana söylemeye nasıl cesaret edersin?" diye fısıldarken Nicole'ün gözlerinin içine bakıyordu sanki. Ardından da "Kocam yasayı çiğnemektense ölmeyi yeğler," dedi.

Nicole, arkadaşı Georgette'in verdiği tepkinin bu denli yoğun oluşuna şaşmıştı. Kadının kocasına gerçekten inandığını görebiliyordu. Gene de sözlerini sürdürdü: "Senin kocan göründüğü gibi bir adam değil. Ve şu anda senin

neler hissettiğini biliyorum. Çünkü, son zamanlarda FBI'ın babam için hazırladığı dosyayı okudum. Ben babamı o kadar çok severken, onun benden çok şeyi gizlediğini gördüm. Aynen ajan Kurt Cilke'nin senden gizledikleri gibi."

Sonra Nicole, arkadaşına Portella'nın ajan Cilke'nin hesabına yatırdığı milyon dolarları; Portella'nın uyuşturucu tacirleriyle ilişkisini, o adamın öldürdüğü kişileri ve bütün bu yasaya aykırı şeyleri kocasının ses çıkarmadan onayladığını anlattı. "Bana inanmayacağını biliyorum," diyerek ekledi: "Tek umudum, doğruyu söyleyip söylemediğini kocana sormandır. Eğer o senin söylediğin gibi doğru bir adamsa, yalan söylemeyecektir."

Georgette, yaşadığı duyguların karmaşası arasında, "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü..." dedi Nicole. "Senin kocan benim aileme karşı bir kan davası güdüyor. Yeğenim Astorre'u öldürmeleri için o türden arkadaşlarına izin verecek ve ailemizin sahibi olduğu bankalara el koyacak. Yeğenimin öldürülmesi işi onun işlettiği makarna deposunda olacak."

Makarna sözcüğü Georgette'i güldürdü. "Sana inanmıyorum," dedi. Sonra gitmek için ayağa kalktı. "Üzgünüm, Nicole. Senin de pek üzüntülü olduğunu biliyorum. Ama, birbirimize söylenecek başka sözümüz kalmadı."

O gece Cilke'lerin taşındığı çiftlik evinin pek az eşyayla döşenmiş oturma odasında, Kurt Cilke büyük bir karabasanla yüz yüze geldi.

O ve karısı akşam yemeğini yemiş, küçük bir orta masasında karşılıklı oturmuş bir şeyler okuyorlardı. Birdenbire Georgette, yaptığı bilmeceyi bir kenara koyarak kocasına döndü. "Seninle Nicole Aprile hakkında konuşmak istiyorum," dedi.

Birlikte yaşadıkları yıllar boyunca Georgette kesinlikle kocasıyla, FBI'da yaptığı işi tartışmak ve devlet gizlerini ondan alıp saklama sorumluluğunu üstlenmek istememişti. Ve kocasının meslek yaşamının büyük bir bölümünü gizli tutmaya gereksindiğini biliyordu. Geceleri yanına yattığında, kimi zaman kocasının işini nasıl yaptığını, bilgi elde etmek için hangi taktikleri kullandığını ve sanıklar üzerinde nasıl bir baskı uyguladığını merak ediyordu. Ancak, genç kadın her zaman aklında kocasını düzgün ütülü takım elbisesi ve pantolonunun arka cebinde küçük bir Federal Devlet Anayasası bulunan yetkili ajan olarak canlandırmıştı. Oysa o, kalbiyle bunun yalnızca bir fantezi olduğunu bilecek kadar duygulu bir kadındı. Kocası kararlı bir adamdı. Düşmanlarını yenilgiye uğratıncaya kadar tüm gücüyle savaşımını sürdürürdü. Ama hiçbir zaman kocası hakkında gerçekleri öğrenmeye çaba harcamamıştı.

Cilke bir gerilim romanı okuyordu. Bu, bir dizinin üçüncü kitabıydı. Romanın katil kahramanı, oğlunu rahip olarak yetiştirmek için büyük çaba harcamaktaydı. Karısı son cümleyi söylediğinde Kurt Cilke hemen okuduğu kitabı kapattı ve "Seni dinliyorum," dedi.

"Nicole bana bugün sen ve senin yaptığın soruşturmalar hakkında bazı şeyler söyledi. İşin hakkında konuşmayı sevmediğini biliyorum, ama o kadın avukat önemli suçlamalar yaptı senin hakkında..."

Cilke, içinde bir öfke dalgasının kabardığını algıladı. Onlar, önce köpeklerini öldürmüşlerdi. Sonra güzel evini yok etmişlerdi. Ve şimdi, en temiz ilişkisini lekelemeye çalışıyorlardı. Sonunda kalbinin yarış eder gibi hızla atması normale dönünce, yetkili ajan elinden geldiği kadar sakin olmaya çalışarak karısından Nicole ile ne konuştuklarını anlatmasını istedi.

Georgette, kadın avukat ile yaptığı konuşmayı kelimesi

kelimesine anlattı ve kocası bilgi alırken onun yüzündeki ifadeyi dikkatle inceledi. Adamın yüz ifadesinde ne şaşkınlık ne de kendisine yapılmış hakaretin etkisiyle ihanete uğramış gibi bir kızgınlık vardı. Genç kadın öyküsünü bitirince Cilke, "Teşekkür ederim, sevgilim. Bunları anlatmanın senin için çok güç olduğuna eminim. Ve bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi. Sonra ayağa kalkıp evin giriş kapısına doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Biraz hava almak ve düşünmek istiyorum. Dışarı çıkacağım."

"Kurt, tatlım, ne var?" diyen kadının sesi güvence alma gereksinimiyle sorgular gibi çıkıyordu.

Cilke karışına kesinlikle yalan söylememek için yemin etmişti. Eğer karısı gerçeği öğrenmek için çok ısrar ederse her şeyi söyleyecek ve sonuçlara katlanacaktı. Karısının kendisini anlamasını ve söylenen sırlar hiç var olmamışlar gibi davranmanın daha iyi olacağına karar vermesini umut ediyordu.

Georgette, "Bana söyleyebileceğin herhangi bir şey var mı?" diye sordu.

Kurt Cilke başını sallayarak, "Hayır, yok. Senin için her şeyi yapabilirim. Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Evet," diye yanıt verdi genç kadın. "Ama, ikimiz ve kızımız için bilmem gerekiyor."

Cilke kaçış yolu olmadığını gördü. Eğer gerçeği söylerse, karısının bir daha kendisine eskisi gibi bakmayacağını sezinledi. Şu anda Astorre Viola'yı ele geçirip kafasını ezmek istedi. Ve karısına neler söyleyebileceğini düşündü: Yalnızca FBI istediği için o rüşvetleri kabul ettim mi diyecekti? Büyük suçlara yoğunlaşmak için küçük suçlara göz yumduk mu diyecekti? Ve de, önemli yasa maddelerini uygulamak için bazı ikinci derecede yasaları çiğnemek zorun-

da kaldık mı diyecekti? Bu yanıtların karısını kesinlikle çıldırtacağını biliyordu.

Ve Kurt Cilke, böyle bir şeyi yapamayacak kadar çok seviyordu karısını.

Cilke hiçbir şey demeden evden çıktı. Eve döndüğünde karısı uyumuş gibi davranıyordu. O anda kararını verdi: Ertesi gece, Astorre Viola ile yüz yüze gelecekti.

Aspinella tüm erkeklerden nefret etmiyordu. Ama onların kendisini defalarca yüzüstü bırakmış olmasına şaşmaktaydı. Erkekler ona göre öyle … yararsızdılar ki…

John Heskow'un icabına baktıktan sonra iki polis, genç kadını havaalanının güvenlik merkezinde kısa süreyle sorguladılar. Bu polisler ya çok salaktı ya da kadının olayları çarpıtmasına karşı çıkamayacak kadar gözü yılmış kişilerdi. Polisler, Heskow'un bedenine bantlarla yapıştırılmış yüz bin doları bulunca, ölen adamın davranış nedenlerinin pek açık seçik olduğunu düşündüler. Ve cankurtaran arabası gelmeden önce Aspinella'nın yarattığı bu karmaşayı temizlemenin bir bedeli olmasının uygun düşeceğine karar verdiler. Ceplerine attıkları paradan bir desteyi –kanlanmış on bin doları– ayırıp Aspinella'ya verdiler. Böylece daha önce Heskow'un verdikleriyle birlikte kadın polisin aldığı para kırk bin dolara ulaşmış oluyordu.

Genç kadın şimdi bu parayı iki ayrı yere yatıracaktı. Kırk bin dolardan üç binini ayırıp geri kalanı bankadaki kiralık kasasına koydu. Daha önce annesine bir talimat mektubu hazırlamıştı: Kendisine bir şey olursa, kiralık kasadaki tüm paralar (yani rüşvet olarak aldığı üç yüz bin doları aşkın tutar) kızının eğitimi için bir fona yatırılacaktı. Aldığı paradan ayırdığı üç bin doları cebine koydu ve bir taksiye atlayıp Beşinci Bulvar ile 53. Cadde'nin kesişme noktasına

gitti. Orada taksiden indi, kentin en seçkin deri mağazasına girip asansöre binerek üçüncü kattaki özel bir suite çıktı.

Burada gözlerinde desen çizimcilerinin özel gözlüğü ve üzerinde denizci mavisi ince çizgili giysiler bulunan genç bir kadın, ödediği parayı alıp koridorun ucuna kadar Aspinella ile birlikte yürüdü. Kadın polis kapısını açıp girdiği geniş banyodaki Çin'den getirilmiş hoş kokulu esanslı sularla doldurulmuş küvette yirmi dakika süreyle iyice yıkanıp temizlenirken, bir yandan Gregoryen dönemi kilise müziğinin CD'sini dinliyor, öte yandan da ehliyetli cinsel masajla tedavi uzmanı Rudolfo'yu bekliyordu.

Rudolfo iki saatlik bir seans için üç bin dolar para almaktaydı. Ve bu adam, kendisinden çok memnun kalan bazı müşterilerinin en ünlü avukatın saatlik ücretinden daha fazla para aldığını söylemelerine pek seviniyordu. Rudolfo, Bavyera aksanı taşıyan İngilizcesiyle ve pek şakacı bir sırıtışla, "Aradaki fark, avukatlar sizin üstünüze çıkıp düzerler. Bense sizi Ay'ın üzerine çıkarıp orada düzerim," diyordu.

Aspinella, Rudolfo'nun övgüsünü kentin en lüks otellerinden birinde gizli alışkanlıklar üzerinde yaptığı bir soruşturmada öğrenmişti. Otelin resmi üniformalı kapıcısı polis merkezine gidip ifade vermekten çok korktuğu için, karakola çağrılmama karşılığı Rudolfo hakkında bilgi vermişti. Aspinella önce kimliğini bildirmeden Rudolfo'yu kişisel olarak deneyip onu mahvetmek istemiş, ama onunla tanışarak masajını kendi üzerinde uygulatıp deneyince, kadınların Rudolfo'nun olağanüstü yeteneğinden yoksun bırakılmasının daha büyük bir suç olacağına karar vermişti.

Genç kadın yıkanıp iyice paklandıktan birkaç dakika sonra, banyonun kapısına vuruldu ve Rudolfo, "İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

"Sana güveniyorum bebeğim," dedi Aspinella.

Adam içeri girip genç kadına bakarken, "Muazzam bir göz koruyucun var senin," diye konuştu.

Şimdiki gibi ilk seanslarında Aspinella, Rudolfo'nun bulunduğu odaya çırılçıplak girdiğini görünce pek şaşırmış ve adam da şöyle bir açıklama yapmıştı: "Daha sonra soyunacaksak neden giyinelim ki?..." Rudolfo pek olağanüstü bir yaratıktı: Uzun boylu ve sımsıkı kaslıydı. Sağ pazısında bir kaplanın ve göğsünde sarışın bir güzelin dövmesi vardı. Ancak, Aspinella özellikle bu adamın göğsündeki kıllara bayılıyordu. Rudolfo'nun göğsü, bazı dergilerdeki erkek modellerin tüyü yolunup tıraş edilmiş ve sonra yağlanmış, erkek mi kadın mı olduğu ayırt edilemeyen göğüslerinden öyle farklıydı ki...

Rudolfo, "Geçen seansımızdan bu yana nasıl geçti zamanın?" diye sordu.

"Olanları işitmek istemezsin bile," dedi genç kadın. "Senin tüm bilmen gereken, benim ivedi bir cinsel tedaviye gereksinmem olduğu."

Rudolfo işe kadının sırtından başladı. Sıkı sıkı bastırıyor, kadının sırt kaslarındaki tüm düğümlenmeleri açıyordu. Sonra ensesini incelikle yoğurarak kadını ters yüz etti. Göğüsleri ve karnına hafifçe masaj yaptı. Bacak aralarını yavaşça okşamaya başladığında, Aspinella'nın cinsel organı ıslanmış ve soluğu sıklaşmaya başlamıştı.

Aspinella Washington kendinden geçercesine bir iç çekişle, "Neden öbür erkekler bunu yapamıyor ki?" diye sordu.

Rudolfo verdiği serviste hediye bölümü olan ve her zaman büyük uzmanlık ile hevesle yaptığı dil masajına geçmek üzereydi. Pek çok kez duyduğu bu soru karşısında bir kez daha sarsılmış gibi oldu. Bu soru onu her seferinde daha fazla şaşırtıyordu. Koca kent cinsel yönden iyi beslenmemiş kadınlarla doluymuş gibi geliyordu ona.

Aspinella'ya, "Diğer adamların bunu yapamamaları bana çok gizemli bir şey gibi geliyor. Sen ne düşünüyorsun?" dedi.

Genç kadın şu anda cinsel hayallerinin kesintiye uğramasına pek bozulmuştu. Ancak, büyük finalden önce Rudolfo ile kısa bir yastık sohbeti yapabilirdi. "Erkekler zayıftır..." diyerek sözlerine başladı: "Önemli kararları veren her zaman biz kadınlarız. Evlendiğimizde, çocuğumuz olduğunda biz erkeklere hükmeder, yaptıkları şeylerden onları sorumlu tutarız."

Rudolfo incelikle, "Peki, bunların cinsellikle ilgisi ne?" diye sordu.

Aspinella adamın yaptığı masaj işine dönmesini istiyordu. "Bilmiyorum. Bu yalnızca benim kuramım," dedi kısaca.

Adam, dil masajını yeniden, yavaş, kararlı ve ritmik hareketlerle yapmaya başladı. Hiç de bıkmış gibi görünmüyordu. Ve Aspinella her defasında zevklerin doruğuna varıp orgazm olduğunda, Astorre Viola ve adamlarını ertesi gece korkunç acıların derinliklerine indireceğini hayal ediyordu.

Viola Makarna Şirketi, New York kentinin Manhattan adasının aşağı Doğu Yakası kesiminde, tuğladan yapılmış büyük bir depo binasındaydı. Burada yüzü aşkın eleman çalışıyor, kenevirden dokunmuş büyük bez çuvallarla İtalya'dan getirilen makarnalar, yürüyen şeride yüklenerek otomatik olarak türlerine ayrılıp kutulara konuluyordu.

Bir yıl önce Astorre, küçük işletmelerin yaptığı işlemlerin nasıl geliştirildiğini okumuş, Harvard Üniversitesi'nin İşletme Fakültesi'ni yeni bitirmiş bir danışmanı gerekli değişiklikleri kendisine önermesi için tutmuştu. Genç işletmeci, Astorre'a fiyatları iki katına çıkarmasını, sattığı makarna-

nın markasını "Vito Amca'nın Ev İmalatı Hamur İşleri" olarak değiştirmesini, işçilerinin yarısına işten el çektirip yerlerine yarı ücretli geçici işçi almasını önermişti. Bunları işiten Astorre, danışmana yol vermişti.

Astorre'un bürosu kabaca bir Amerikan futbol sahası büyüklüğündeki birinci kattaydı. Büronun iki tarafında parıldayan paslanmaz çelikle kaplı makineler bulunuyordu. Deponun arka tarafı bir yükleme yerine açılıyordu. Fabrikanın girişine ve içine viedo kameralar yerleştirilmişti. Böylece Astorre, gelen ziyaretçi ve yapılan üretimi bürosundan izleyebiliyordu. Normalde fabrika, akşam saat altıda kapanıyordu. Ama bu gece, Astorre en kalifiye işçilerini işyerinde tutup Aldo Monza'yı da burada görevlendirmişti. Genç adam olacakları bekliyordu.

Bir akşam önce Astorre, planlarını Nicole'e anlattığında yeğeni buna çok sertçe karşı çıkmış, başını yana sallayarak ateşli bir sesle konuşmuştu: "İlk olarak bu plan işe yaramaz. İkincisi, ben bir cinayetler dizisine suç ortağı olmak istemem."

"Onlar yardımcın ve koruman olan bir kadını öldürüp seni kaçırmaya çalıştılar," demişti Astorre sakin bir sesle. "Ben harekete geçmezsem, hepimiz tehlikede olacağız..."

Nicole, koruması Helen'i düşündü. Ve kuşkusuz öç almayı isteyecek olan babasıyla kaç akşam yemeğinde tartıştıkları şeyleri anımsadı. Babası hayatta olsa, o da böyle düşünmesini, aynı zamanda dostu da olan Helen'e borçlu olduğunu, aileyi korumak için mantıklı ve gerekli önlemleri almasını söyleyecekti. Yeğenine, "Peki, neden yetkililere gitmiyorsun?" diye sordu.

Genç adamın yanıt verirken sesi çok kararlıydı: "Bunun için artık çok geç."

Astorre, bürosunda canlı yem olarak oturuyordu. Grazziella'nın sayesinde Portella ile Tulippa'nın kentte oldukla-

rını ve Ortaklık adına bir toplantı yaptıklarını biliyordu. Genel Konsolos Rubio'ya yeğeni Nicole'ün bilerek ağzından kaçırdıklarının onları kendisine bir ziyaret yapmaya itip itmeyeceğinden emin değildi. Ama, adamların son kez şiddete başvurmadan önce onu ikna etmeye çalışacaklarını umut ediyordu. O adamların kendisinde silah olup olmadığını kontrol edeceklerini de varsayıyordu. Bu yüzden yanına bir hançerden başka silah almamış, onu da gömleğinin koluna dikilmiş özel bir cebe koymuştu.

Astorre şimdi video ekranını dikkatle izliyordu. Yükleme yerinden altı adamın binaya girdiğini görünce kendi adamlarına gizlenmeleri ve işaret vermeden saldırmamaları için talimat verdi.

Ekrana baktı: Portella ile Tulippa'yı hemen tanıdı. Yanlarındaki dört korumayı da saydı. Adamlar ekranda silikleşip kaybolurken büroya yaklaşan ayak seslerini duydu. Eğer kendisini öldürmeye kararlı iseler, Aldo Monza ile adamları onu kurtarmak üzere hazırdılar.

Oysa konuklar saldırmayıp dışarı çıkması için seslendiler.

Astorre, bu çağrıya karşılık vermedi.

Birkaç saniye içinde Portella ile Tulippa büronun kapısında göründü.

"İçeri girin," diyen Astorre sıcak bir gülümsemeyle onları karşılayıp ellerini sıktı. "Bu ne güzel sürpriz. Şu saatte pek az konuğum olur. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet," diyen Portella, çatallaşmış bir sesle konuştu: "Büyük bir akşam yemeği veriyorduk. Makarnamız kalmamış."

Astorre pek yücegönüllü bir tavırla ellerini yana açarak yanıtladı: "Benim makarnam sizin makarnanızdır."

Tulippa uğursuz bir sesle, "Bankalardan ne haber?" diye sordu.

Astorre bu soruya hazırdı. "Ciddi olarak konuşmanın ve iş bitirmenin tam zamanıdır. Ama önce size fabrikamı gezdirip göstermek isterim. Burayla büyük gurur duyuyorum," diyerek yanıt verdi.

Tulippa ile Portella şaşırmış gibi bakıştılar. Pek gönülsüzdüler. Sonunda Tulippa, "Tamam, ama kısa keselim," dedi. Güney Amerikalı uyuşturucu taciri, bu soytarının nasıl olup da şu ana dek hayatta kaldığını merak ediyordu.

Astorre, ikisini zemin kata indirirken Portella'nın dört koruması onlara yaklaştı. Genç adam onları görünce sıcak tavırlarla selamladı. Hepsinin ellerini sıkıp giysilerini övdü.

Genç adamın korumaları ise, onları dikkatle izliyor ve vurmak için emir bekliyordu. Aldo Monza asma kata üç keskin nişancı yerleştirmişti. Ama adamlar gizlenmişti. Diğer korumalar da deponun farklı yerlerindeydiler.

Astorre, fabrikasını konuklarına gezdirirken uzun dakikalar geçti. Sonunda Portella, "Senin kalbinin ne için attığı pek açık. Neden bankaları yönetmek üzere bize izin vermiyorsun? Sana bir öneride daha bulunacak ve senin için özel bir yüzde uygulayacağız," diye konuştu.

Genç adam tam korumalara ateş etmeleri için işaret verecekti ki, birden bir yaylım ateşin açıldığını işitti ve kendi üç keskin nişancısı asma kattan aşağı tam önüne, beton tabanın üzerine düştüler. Astorre, gözleriyle depoyu araştırdı. Aldo Monza'yı arıyordu. Yardımcısını göremeyince bir makarna paketleme makinesinin arkasına koşup gizlendi.

Oradan bakarken, yeşil renkli göz koruyucusu olan uzun boylu bir zenci kadının koşup Portella'yı ensesinden yakaladığını gördü. Genç kadın, Portella'yı sırtından saldırı tipi bir tüfekle dürtüyordu. Sonra cebinden toplu tabanca çıkardı ve tüfeği yere fırlatırken bağırmaya başladı:

"Haydi bakalım, tamam!... Herkes silahlarını yere atsın!..." Kimse kımıldamayınca Aspinella hiç duraksama-

dı. Portella'yı ensesinden yakalayıp olduğu yerde döndürdü. Adamın karnına doğru üst üste iki el ateş etti. Portella'nın bedeni öne doğru katlanırken toplu tabancayı yere doğru indirip adamın ağzına vurarak dişlerini yere döktü.

Sonra, Tulippa'yı yakaladı. "Herkes dediğimi yapmazsa sıradaki sen olacaksın. Dişe diş, ama daha da önemlisi göze göz bir olay bu, piç!..." dedi.

Portella ivedi yardım gelmezse yalnızca birkaç dakikalık ömrü kaldığını biliyordu. Görüş gücü iyice zayıflamaya başlamıştı. Derin derin soluyarak yattığı yerde debelendi. Çiçek desenli gömleği kanlar içinde kalmıştı. Ağzı iyice duygusuzlaşmıştı artık. Gene de zayıf bir sesle adamlarına, "Ne istiyorsa yapın," diyebildi.

Portella'nın adamları bu emre uyup silahlarını yere attı. Timmona Portella karından vurulmanın en zor ölüm türlerinden biri olduğunu biliyordu. Çünkü soluk aldıkça, kalbe bir hançer batıyor gibi oluyordu. Mesanesinin kontrolünü yitirmişti. İdrarı mavi renkli yepyeni pantolonunda koyu renkli bir leke oluşturuyordu. Bakışlarını pek tanımadığı kara tenli ve iri kaslı, uzun boylu kadının üzerinde odaklamak ve "Sen kimsin?" demek istedi. Oysa, buna yeterli olacak soluğu kendinde bulamadı. Adamın son düşüncesi pek tuhaf ve duygusal bir şey oldu: Öldüğümü kardeşim Bruno'ya kim söyleyecek acaba?...

Astorre'un ne olduğunu anlaması için birkaç dakikanın geçmesi yetti. Aspinella'yı daha önce gazete fotoğrafları ve TV haberleri dışında hiçbir yerde görmemişti. Ancak, kadın polis kendisini keşfetmişse daha önce Heskow'u ele geçirmiş ve onun işini bitirmiş olmalıydı. Astorre, yasadışı paraların dağıtıcısı ve değişken karakterli o adam için yas tutmayacaktı. Heskow sağ kalabilmek için her şeyi söyleyip

yapabilecek kusurlu bir adamdı. Eğer şu anda toprağın altında ve çok sevdiği çiçekleriyle birlikteyse ne kadar iyi olmuştu.

Tulippa ise, şu öfkeli kadının ensesine neden bir silah dayamış olduğunu bilmiyordu. Kendisi, Portella'nın korumalarının güvenliğini sağlayacağına inanmış ve bu gece adamlarına izin vermişti. Bu salakça işlenmiş bir hataydı. Inzio Tulippa, 'Şu Amerika ne tuhaf bir ülke, şiddetin nereden geleceğini asla kestiremiyorsunuz,' diye düşündü.

Aspinella tabancasını sıkıca ensesine dayamış durumdayken, Tulippa kendi kendine sıkı bir söz verdi: Eğer buradan kaçıp kurtulur ve Güney Amerika'ya dönebilirse, nükleer silah yapımını hızlandıracaktı. Daha sonra ABD'nin büyük bir bölümünü havaya uçuracaktı. Özellikle koltuklarına yayılmış tembel boğaların başkenti Washington ile böyle tek gözlü çılgınların yetiştiği yer gibi görünen New York kenti ilk havaya uçurulacak yerlerin başında gelecekti.

Sonunda Aspinella, Tulippa'ya, "Pekâlâ, sen Astorre'a özen göstermem için bana yarım milyon dolar veriyordun..." diyerek genç adamın bulunduğu yeri işaret etti. "Ama kaza geçirdiğim için şu anda senden alacağım ücreti iki katına çıkarıyorum. Çünkü tek gözle yapacağım iş için dikkatimi iki misli yoğunlaştırmam gerekiyor."

Kurt Cilke gün boyunca Astorre'un makarna deposunun yakınında beklemişti. Mavi renkli Chevrolet arabasının içinde oturuyor, bir paket ciklet ve *Newsweek* dergisiyle zaman öldürerek Astorre'un harekete geçmesini bekliyordu.

Buraya tek başına gelmiş, meslek yaşamının sonu olabileceğini düşünerek olaya başka bir Federal görevliyi bulaştırmak istememişti. Portella ile Tulippa'nın depoya girdiklerini görünce midesindeki salgılamaların artar gibi

olduğunu algılamıştı. Astorre'un ne kurnaz bir düşman olduğunu biliyordu. Eğer Cilke'nin kuşkulandığı şekilde Portella ile Tulippa, Astorre'a saldırırsa, kendisinin yasal görevi genç adamı korumak olacaktı. Böylece Astorre özgür kalacak ve sessizliğini bozmadan adını temize çıkaracaktı. Ve Kurt Cilke, güç çalışmalar içinde geçen uzun yıllarını havaya uçurmuş olacaktı.

Ama bir süre sonra Cilke, Aspinella'nın elinde saldırı tüfeği ile binaya doğru koştuğunu görünce farklı bir şeyi, içinde büyüyen ürküyü hissetti. Çünkü, Aspinella'nın havaalanında bir adama ateş etmiş ve onu öldürmüş olduğunu duymuştu. Bu ona pek kuşkulu bir durum gibi görünüyordu. Cilke, kafasında o olaydan bir sonuç çıkaramamıştı henüz.

Ajan Cilke tabancasındaki mermileri kontrol etti. İçeride kadın polisten destek alması pek zayıf bir umuttu. Arabadan inmeden önce olayı bürosuna haber vermesinin zamanı geldiğine karar verdi. Araç telefonundan yardımcısı Bill Boxton'u aradı.

Ona, "Şu anda Astorre Viola'nın makarna deposunun dışındayım," derken üst üste gelen yaylım ateşinin gümbürdeyişini duydu. "Şimdi içeri giriyorum. İşler ters giderse Genel Müdür'e kimseye danışmadan kendi kararlarımla hareket ettiğimi söylersin. Ve sen, şu anda bu konuşmayı kayıt ediyor musun?"

Boxton duraladı. Cilke'nin, konuşmalarının kayıt edilmesini takdir edip etmeyeceğini düşündü. Ancak, Cilke hedef olduktan sonra tüm telefon görüşmeleri kasetlere kayıt edilmekteydi. Boxton, "Evet," diyerek yanıtladı.

"Çok iyi," dedi Cilke. "Şu anda kayıtlar için konuşuyorum: Ne sen ne de FBI'daki herhangi bir kişi benim şimdi yaptıklarımdan sorumludur. Düşmanla karşılaşacağım bir yere giriyorum. Bu yerde üçü de birbirinden daha kötü ün taşıyan örgüt üyesi sanık ile New York kentinin yasal yol-

dan sapmış ve şu anda sıkı biçimde silahlanmış bir polisi var..."

Boxton bu sözleri duyunca patronunun sözlerini keserek, "Kurt! Dur ve destek bekle..." dedi.

Cilke, "Buna zamanım yok," diyerek sözlerini sürdürdü: "Üstelik bu, benden kaynaklanan bir kargaşa. Ortalığı da ben temizleyeceğim." Bu arada Cilke, karısı Georgette'e de bir mesaj bırakmayı düşündü. Oysa bu, pek ürkütücü, hastalıklı ve kendine aşırı düşkünce bir davranış olacaktı. Yapılan hareketlerle gerekli mesajı vermeliydi. Başka bir şey demeden araç telefonunu kapattı. Arabadan çıktığında yasalara aykırı, yanlış bir yere park etmiş olduğunu gördü.

Depoya girdiğinde, Cilke'nin ilk gördüğü Aspinella'nın toplu tabancasını Tulippa'nın ensesine dayamış olduğuydu. Herkes suskundu. Kimse yerinden kımıldamıyordu.

Silahını iyice göstermek için havaya doğru sallayan Cilke, "Ben Federal görevliyim. Herkes elindeki silahları yere atsın!..." diye bağırdı.

Aspinella ona doğru dönüp alaylı bir sesle, "Senin kim ve nasıl düzüşken bir herif olduğunu biliyorum. Ancak, bu benim işim. Sen git, kolalı yakalı muhasebecilerle ya da borsa simsarlarıyla uğraş. Eşcinsel kıçına kim uygunsa onları yakalayıp kelepçele! Burada görülen, New York polisinin işidir!..." dedi.

"Dedektif Aspinella..." diyen Cilke kararlı bir sesle konuşuyordu: "Şimdi silahını yere at. Eğer bu emrime uymazsan, gerekli olursa güç kullanacağım. Burada yapılan kirli işlere senin de karıştığına inanmam için elde geçerli nedenlerim var."

Aspinella bu sözleri hiç aklına getirmemişti. Cilke'nin gözlerindeki bakışlardan ve sesindeki kararlılıktan adamın

gerilemeyeceği anlaşılıyordu. Ama elinde silahı oldukça kendi de niyetinden vazgeçecek biri değildi. Cilke, olasılıkla yıllardır silah kullanmamıştır, diye düşündü. "Ben de senin kirli işlerde rol aldığını ve şu pislikten yıllardır rüşvet sızdırdığını biliyorum!" diyerek, silahıyla önündeki adamın ensesine dürtüp sordu: "Doğru değil mi, senyor?"

Başlangıçta Tulippa bir şey demedi. Ama Aspinella apış arasına doğru diziyle dürtünce, öne doğru katlandı ve başını öne eğip doğruladı.

Aspinella bir soru daha sordu: "Bu adam ne kadar para aldı?"

Inzio Tulippa soluk soluğa kalmış bir sesle, "Bir milyon doların üzerinde…" dedi.

Cilke öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. "O paranın her doları gizli hesabımdan FBI'a devredilmiştir. Ve bu Federal bir araştırmadır, dedektif Aspinella." Adam içinden sayıyordu. "Bu benim son uyarımdır. Silahını yere at yoksa ateş edeceğim."

Astorre sakin bakışlarla onları izliyor, Aldo Monza da dikkati çekmeden bir başka makinenin arkasında dikiliyordu. Astorre, Aspinella'nın yüzündeki seğirmeyi gördü. Sonra, ağır çekim bir film izlercesine, kadının elindeki silahı Tulippa'nın ensesinden kaydırıp Cilke'ye ateş ettiğini fark etti. Kadın ateş eder etmez özgür kalmış olan Tulippa kendini yere atarken, Aspinella'ya da çarpıp kadının dengesini bozmuştu.

Cilke göğsünden vurulmuştu. Ama ajan aynı anda geriye doğru sendeleyen Aspinella'ya ateş etti. Genç kadının sağ omzunun altından kanlar fışkırıp gömleğinde yayıldı. Her iki devlet görevlisi de öldürmek için ateş etmiyor, son noktaya kadar aldıkları eğitimin gereğini yerine getiriyorlardı. Ancak Aspinella, bedenindeki mermi yarasının acısını hissedip kanların yayılışını görünce artık resmi yöntemleri

unutması zamanının geldiğini düşündü. Cilke'nin gözlerinin arasına nişan alarak dört kez ateş etti. Her mermi izini bırakıyor ve Cilke'nin burnu düz bir kıkırdak yığını haline geliyordu. Genç kadın, adamın alnının geriye kalan kısmından beyin parçalarının çevreye saçıldığını gördü.

Inzio Tulippa, Aspinella'nın yaralandığını, sersemleyip yere düşmek üzere olduğunu görmüştü. Hemen kadının üzerine saldırdı ve yüzüne sert bir dirsek atarak onu bayılttı. Ama o, kadının silahını kapmadan önce Astorre, makinenin arkasından çıkıp geldi. Kadının silahına bir tekme atarak uzak bir köşeye gitmesini sağladı. Sonra küstahça hareketlerle Tulippa'ya elini uzattı.

Güney Amerikalı uyuşturucu taciri elini tutunca, Astorre çekip yerden kaldırdı. Bu arada Aldo Monza ile sağ kalan adamları Portella'nın korumalarını teslim alıp deponun çelik direklerine bağlıyorlardı. Kimse, yerde yatan Portella, Cilke ve Aspinella'ya dokunmuyordu.

"İşte bu kadar," dedi Astorre. "Sanırım seninle bitirmemiz gereken bir işimiz var, Senyor Tulippa..."

Tulippa şaşırmıştı: Şu Astorre ne kadar çok çelişkiyle dolu bir adamdı. Kâh dostça rakip, kâh şarkı söyleyen bir suikastçı oluyordu. Böyle ne yapacağı belli olmayan yabani bir yaratığa inanılabilir miydi?

Astorre deponun ortasına doğru yürüyüp Tulippa'nın kendisini izlemesi için işaret etti. Açık alana varınca durdu ve Güney Amerikalı ile yüz yüze geldi:

"Sen, benim amcamı öldürdün ve bizim bankalarımızı ele geçirmeye kalkıştın. Senin için soluğumu boşa harcamam," dedi. Gömleğinin kolundaki özel cebinden hançerini çekip parlayan bıçak ağzını Tulippa'ya gösterdi. "Senin gırtlağını keserek işini bitirmem gerekir. Ama sen zayıfsın. Savunmasız yaşlı bir adamı kesmenin onurlu bir yanı olamaz. Bu nedenle sana kavga etme şansı vereceğim."

Bu sözlerden sonra Aldo Monza'ya güç fark edilir bir işaret yaptı. Teslim olmuş gibi iki elini havaya kaldırıp hançeri yere attı. Birkaç adım geri çekildi. Tulippa, Astorre' dan daha yaşlı ve iri yarıydı... Üstelik yaşamı boyunca kandan nehirler yaratmıştı. Bıçakla kavgada da üstün bir becerisi bulunuyordu. Gene de durumu Astorre'unkine uyamazdı.

Inzio Tulippa eğilip yerden hançeri kaptı. Ve genç adama doğru hamle yaparken, "Ne aptal ve acımasız bir adamsın," dedi. "Şu anda seni ortak olarak kabul etmeye hazırdım." Astorre'a doğru üst üste birçok kez hamle yaptı. Ama genç adam ondan çevikti ve kolayca bu hamlelerden kaçınabiliyordu.

Yorulan Tulippa soluklanmak için durunca Astorre, boğazındaki altın madalyonu çıkararak döşemeye attı. Böylece boğazındaki mor renkli yara yeri göründü. "Ölmeden önce göreceğin şeyin bu olmasını istedim, Tulippa..." dedi genç adam.

Yaranın görünüşü ve hiç görmediği mor leke karşısında Tulippa olduğu yere mıhlanmış gibiydi. O daha ne olduğunu anlayamadan, Astorre tekmeyle elindeki hançeri düşürdü. Ve hızla adamın arkasına geçerek omuzlarından asılıp diz çöktürdü. Bir güreş oyunuyla adamın kafasını yakalayıp yana ve sonra geriye doğru büküverdi. Herkes bir kırılmanın çıkardığı takırtıyı duydu.

Dönüp bir kez daha Tulippa'ya bakmayan Astorre, yerden madalyonunu alıp boğazına taktı ve sonra yürüyüp binadan dışarı çıktı.

Beş dakika kadar sonra FBI'ın arabaları Viola Makarna Şirketi'ne ulaştılar. Sağ ve ağır yaralı olan Aspinella Washington cankurtaranla bir hastanenin yoğun bakım servisine kaldırıldı.

Video kameralara kaydedilen sessiz görüntüleri Aldo Monza'nın kendileri için hazırladığı ekranda izleyen FBI görevlileri, olay sırasında Astorre Viola'nın ellerini havaya kaldırıp teslim olduğunu, hançerini yere attığını ve daha sonra kendisini savunduğunu kabul ettiler.

Son Bölüm

NICOLE, telefonu çarparak kapadı ve sekreterine bağırdı: "Euro Lirası'nın ne kadar zayıf olduğunu işitmekten bıktım! Bir ara bakalım, Bay Pryor'u bulabilecek misin? Şimdi o olasılıkla bir golf alanının dokuzuncu çukurunda oyun oynuyordur!..."

Aradan iki yıl geçmiş ve Nicole, Aprile bankalarının genel yönetimini üstlenmiş bulunuyordu. Bay Pryor emekliye ayrılmaya hazırlanınca bu iş için en uygun kişinin Nicole olduğunda ısrar etmişti. Genç kadın şirketlerarası çekişmelerde deneyim sahibiydi. Ve banka yöneticileri ile müşterilerden gelecek baskılar karşısında pes etmeyecekti.

Nicole, masasında bekleyen tüm işleri temizlemek üzere çılgınca bir tempoyla çalışıyordu. Daha sonra gecenin geç saatinde erkek kardeşleriyle birlikte bir aile kutlaması için Sicilya'ya uçacaktı. Ama gitmeden önce, kendisini idam cezasından kurtarması için mahkemede temsil etmesini isteyen Aspinella Washington ile bir görüşme yapmak zorundaydı. Bu görüşmeyi düşünmek bile tam gün çalışmak zorunda olan Nicole'ün aklını korkuyla dolduruyordu.

Başlangıçta Nicole, bankaların yönetimini üstlenmeyi önerince Astorre, Baba Aprile'in ölmeden önceki isteklerini düşünerek duraksamıştı. Onu, Nicole'ün tam babasının kızı olduğu yolunda ikna eden Bay Pryor olmuştu. Büyük bir kredi söz konusu olduğunda bankalar Nicole'ün tatlı konuş-

maları ve üstü örtülü yıldırıcı sözlerine güvenebilirdi. Genç kadın yaptığı işlerde çok iyi sonuçlar almayı biliyordu.

Nicole'ün telefonu vızırdadı ve Bay Pryor her zamanki incelikli sözleriyle selamladı: "Senin için ne yapabilirim azizem?"

"Biz şu sürekli değişen kurlar yüzünden kalp ağrıları çekiyoruz," dedi Nicole. "Alman Markı'na daha fazla para bağlamamıza ne dersin?"

"Çok iyi bir fikir olduğunu düşünürüm."

"Biliyorsun işte..." diyen Nicole sözünü şöyle sürdürdü: "Şu döviz ticareti Las Vegas'a gidip bütün gün boyunca bakara oynamak kadar mantıklı bir şey oluyor."

Bay Pryor güldü ve "Söylediğin doğru olabilir. Ama, bakaradaki kayıplar ABD merkezi bankacılık sistemi tarafından garanti edilmiyor," diyerek yanıtladı.

Nicole telefonu kapayınca bir an oturup bankaların gelişmesini düşündü. İşi üstlendiğinden beri gelişen ülkelerde altı banka satın alınmış ve şirketin kazançları iki katına çıkarılmıştı. Ancak Nicole, yönettiği bankaların, dünyanın gelişmekte olan kesimlerindeki yeni iş kollarına eskisinden çok kredi vermesinden dolayı daha da sevinçliydi.

Bankada çalıştığı ilk günü anımsayınca kendi kendine gülümsedi.

Yeni basılmış, kendi adını taşıyan mektup kâğıtları gelince, Nicole, Peru'nun maliye bakanına vadesi geçmiş borçlarının ödenmesi için bir mektup hazırlamıştı. Umduğu gibi o mektubu, ülkenin ekonomisinde bunalım yaratmış ve bir hükümet değişikliği yapılmıştı. Başa geçen yeni iktidar, Peru'nun Birleşmiş Milletler'deki temsilcisi Büyükelçi Marriano Rubio'nun istifasını istemişti.

Bu olayı izleyen aylarda Nicole, Rubio'nun kişisel iflasını da gazetelerde okuyarak pek keyiflenmişti. Peru'daki bazı yatırımcılar tarafından açılan bir dizi davaya muhatap

olan Rubio, birçok mahkemede yargıç karşısına çıkıp hesap vermek zorunda kalmıştı.

Bulvar gazetelerinin Makarna Katliamı diye adlandırdıkları olay, giderek uluslararası bir boyut kazanıyordu. Cilke'nin attığı kurşunla iltihaplanan akciğerindeki yarası iyileşen Aspinella Washington, medyaya bir dizi açıklamalar yapmıştı. Mahkemenin başlayacağı günü beklerken genç kadın, kendisini Jan Dark misyonunda biri olarak portreliyor; FBI'ı cinayete teşebbüs, iftira atma ve vatandaşlık haklarını çiğneme ile suçluyordu. Açığa alındığı sürece maaşlarını kestiği için New York polisini mahkemeye bile vermişti.

Onun tüm protestolarına karşın, jürinin Aspinella'yı suçlu bulması için üç saat tartışması yeterli oldu. Suçlu ilan edilince, Aspinella avukatlarını kovdu ve İdam Cezasına Karşı Kampanya Derneği'nin kendisini savunması için başvuru yaptı. Kamuda kendi yararına bir hava yaratmak üzere, Nicole Aprile'in davayı üstlenmesini istedi. İdam cezasının uygulanmasını beklediği hücrede zenci kadın, "Beni bu duruma yeğeni soktu, kendisi de bu beladan beni kurtarsın," diyordu.

Başlangıçta Nicole, Aspinella ile bir araya gelmeye karşı çıktı. Herhangi bir avukatın bu denli yoğun çıkar çekişmesini içeren davadan görevi bırakıp çekilebileceğini savunuyordu. Ama, Aspinella onu ırkçılıkla suçlayınca, Nicole zenci kadını görmeyi kabul etti.

Bir araya gelecekleri günde Aspinella, ülkedeki ileri gelen yabancılar tarafından selamlandığı için, Nicole yirmi dakika beklemek zorunda kaldı. Bu kişiler Aspinella'yı Amerika'nın barbarca uyguladığı ceza yasalarına karşı çıkan yürekli bir savaşçı olarak yüksek sesle destekliyorlardı. Sonunda Aspinella Washington, Nicole'e cam paravanaya

yaklaşması için işaret etti. Gözünün üzerine ÖZGÜRLÜK sözlüğü iliştirilmiş sarı renkli bir koruyucu takmıştı.

Nicole onun savunmasını almamak için elden gelen her şeyi yapıp her türlü akılcı nedeni söyleyerek ve zenci kadına karşı yeğeninin vereceği ifadede Astorre'un avukatlığını da yapacağını anlatarak sözlerini bitirdi.

Kadın avukatın bu sözlerini dikkatle dinlerken saç örgüleriyle oynayan Aspinella, "Senin ne demek istediğini anlıyorum," dedi ve ekledi: "Oysa senin bilmediğin çok şey var. Astorre haklıydı: Ben işlediğim suçlardan ötürü suçlu bulundum. Yaşamımın geri kalan bölümünü o suçları bağışlatacak şeyleri yapmakla geçireceğim. Ama lütfen sen, elimden geleni yapabilmem için yaşamımı uzat."

Nicole, önce bunu Aspinella'nın sempati kazanmak üzere oynadığı oyunlardan biri olarak düşündü. Ama kadının sesinde Nicole'ü harekete geçiren bir şey vardı. Kadın avukat şimdi de hiçbir insanın başka bir insanı ölüme mahkûm edemeyeceğine inanıyordu. Bir kurtarma eylemi yapılmalıydı. Ölüm hücrelerinde idamını bekleyen öbür mahkûmlar gibi Aspinella da savunmayı hak ediyor, oysa Nicole bu kadının savunmasıyla uğraşmayı pek istemiyordu.

Son bir karara varmadan önce Nicole bir kişi ile daha yüz yüze gelmesi gerektiğini biliyordu.

Cilke'nin cenaze töreni kahramanlarınkine yakışır şekilde yapıldı ve Georgette, FBI'ın Genel Müdürü ile görüşmek üzere ricada bulundu.

Washington Havaalanı'nda bir koruma genç kadını karşıladı ve FBI genel karargâhına götürdü.

Genel Müdür'ün odasına girince yaşlı adam ona sarıldı, FBI'ın bu acı kayıptan ötürü genç kadın ile kızına gerekli her türlü yardımı yapacağına söz verdi.

"Teşekkür ederim," diyen Georgette, "ama ben, buraya yardım almak için gelmedim. Kocamın öldürülüş nedenini bilmek istiyorum," dedi.

Genel Müdür konuşmaya başlamadan önce biraz duraladı. Genç kadının bazı söylentileri duymuş olabileceğini biliyordu. Ve bu söylentiler FBI'ın imajına gölge düşürebilirdi. Genel Müdür genç kadına güvence vermeyi gerekli görüyordu. "Ben de kocanız hakkında bir araştırma yapılmasını kabul ettiğim için utanıyorum. Kocanız FBI'da çalışan herkese örnek olacak bir kişiydi. Tüm yasalara son kelimesine kadar uyardı. Kendini işine adamıştı. FBI ile kendi ailesinden ödün verecek hiçbir şeyi yapmayacağına kesinlikle inanıyorum."

"Öyleyse neden tek başına o makarna deposuna gitti? Ve o Portella denilen adamla ilişkileri nelerdi?"

Genel Müdür bu görüşmeden önce yardımcılarıyla bu tür sorulara vereceği yanıtları prova etmişti. "Kocanız büyük bir araştırmacı ajandı. Onun kendi işini bildiği gibi yapma özgürlüğü ve kanıtları izleme inisiyatifi vardı. Kurt Cilke'nin rüşvet aldığı ya da Portella veya başka birisiyle yasal sınırları aştığına inanmıyoruz. Onun aldığı sonuçlar yaptığı işin büyüklüğünü gösterir. Kocanız Mafya örgütü ile başa çıkan bir adamdı."

FBI genel karargâhından çıkarken Georgette, Genel Müdür'ün sözlerine inanmamış olduğunu hissetti. Genç kadın huzura varmak için şu gerçeğe inanması gerektiğini biliyordu: Kocası aşırı gayretli oluşuna karşın, şu ana dek tanıdığı en iyi insanlardan biriydi.

Kocası Cilke'nin öldürülüşünden sonra Georgette, İdam Cezasına Karşı Kampanya Derneği'nin New York'taki merkezinde gönüllü olarak yaptığı çalışmaları sürdürüyor-

du. Oysa Nicole, Georgette ile o yazgıyı tayin eden görüşmelerinden beri görüşmemişti. Bankalardaki yoğun sorumlulukları yüzünden Nicole, kampanya çalışmalarına pek katılamıyordu. Gerçekte genç kadın, Georgette ile yüz yüze gelmeye dayanamayacaktı. Ama, Nicole kapıdan içeri girince Georgette onu sıcak bir kucaklama ile karşıladı ve "Seni özlemiştim," dedi.

"Georgette, seninle bağlantı kuramadığın için üzgünüm," diye karşılık verdi Nicole. "Sana bir başsağlığı mektubu yazmaya çalıştım. Ama, sözcükleri bir araya getiremedim."

Georgette, başını öne eğerek, "Seni anlıyorum," dedi.

"Hayır anlayamazsın," diyen Nicole'ün boğazı düğümlenir gibiydi. "Kocana olanlardan dolayı kınanmayı epeyce hak ettim. O gün öğleden sonra seninle konuşmasaydım..."

Georgette, Nicole'ün sözünü kesmişti. "Gene olan olacaktı. Eğer senin yeğenin olmasa başka birisi karşımıza çıkacaktı. Bu er geç yaşanacak bir durumdu. Kurt ve ben bunu çok iyi biliyorduk." Georgette, bir an duraksadı. "Şu anda önemli olan onun iyiliğini anımsamamızdır. Öyleyse geçmişi konuşmayalım. Eminim, hepimizin bir dolu pişmanlıkları vardır."

Nicole her şeyin böyle kolay olmasını diledi. Derin bir soluk aldı. "Dahası da var: Aspinella Washington benim kendisini benim savunmamı istiyor."

Georgette gizlemeye çalışsa bile Aspinella'nın adı geçince irkildi. Nicole fark etmişti bunu. Nicole dindar bir kadın değildi, ama şimdi ikna gücünü Tanrı'nın verdiğine inanıyordu. "Tamam," dedi Georgette.

"Tamam mı?" diye soran Nicole şaşırmıştı. O, Georgette'in buna karşı çıkmasını ve kocasına sadakatinden ötürü Nicole'ün Aspinella'yı savunmasını reddetmesini istemesini bekliyordu.

"Bu denli inanç onurluluktur."

"Evet," diyen Georgette gözlerini kapadı. "O kadını savunmalısın."

Nicole şaşkındı. "Bunu yapmak zorunda değilim. Herkes beni anlayacaktır," diyerek karşılık verdi.

"Bu da ikiyüzlülük olur," dedi Georgette. "Bir yaşam ya kutsaldır ya da değildir. İnandıklarımız bize acı veriyor diye, şöyle ya da böyle bir düzenleme yapamayız."

Daha sonra Georgette suskunlaştı ve veda eder gibi Nicole'e elini uzattı. Bu kez kucaklaşmadılar.

Bu konuşmayı kafasında tekrar tekrar yaşayan Nicole, sonunda Aspinella'ya telefon etti ve hiç de istemeden zenci kadını savunmayı kabul ettiğini bildirdi. Nicole bir saat sonra kardeşleriyle birlikte Sicilya'ya doğru yola çıkacaktı.

Ertesi hafta Georgette, İdam Cezasına Karşı Kampanya Derneği'nin genel sekreterine bir mektup yazdı. Kendisi ile kızının başka bir kente taşınıp yeni bir yaşama başlayacağını bildiriyor ve herkese iyilikler diliyordu. Genç kadın, mektubunda bir yazışma adresi vermemişti.

Astorre, Baba Aprile'e verdiği sözü tutmuş; bankaları kurtarmış ve ailesinin geleceğini güvence altına almıştı. Amcasının öldürülüşünün öcünü de almış ve Baba Zeno'nun adına onur katmıştı. Şimdi aklında tüm sorumluluklarından kurtulduğu düşüncesi vardı.

Makarna deposundaki cinayetlerle ilgili tüm hasarları onarttıktan sonra oradaki bürosunda Baba Craxxi ve Octavius Bianco ile buluştu. Onlara, Sicilya'ya dönmek istediğini söyledi. Oraya büyük özlem duyduğunu ve yıllardır düşlerinde hep Sicilya'yı gördüğünü anlattı. Baba Aprile'in tatil-

lerinde gittiği Grazia Villası'nda mutluluklarla dolu çocukluk anıları vardı. Ve genç adam her zaman Sicilya'ya dönmeyi umut etmişti. Orada yaşanan, basit ama birçok yönden zengin bir yaşamdı.

Sözün bu aşamasında Bianco genç adama, "O villaya dönmek zorunda değilsin. Çünkü, Sicilya'da sana ait çok geniş bir arazi var. Castellammare del Golfo köyü senindir," dedi.

Astorre bu söze pek şaşmıştı. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu.

Benito Craxxi, Büyük Mafya lideri Baba Zeno'nun ölürken üç yakın arkadaşını yanına çağırdığı günü anlattı. "Sen, Baba Zeno'nun oğlu ve onun tek mirasçısısın. O köy sana babandan miras kaldı. Orası senindir," dedi.

Bianco da ek bilgi verdi: "Baba Aprile seni Amerika'ya götürdüğü zaman, Baba Zeno bu köyle ilgili tüm belge ve diğer şeyleri, sen oraya dönüp hakkını isteyinceye kadar güvenilir kişilere bıraktı. Babanın ölümünden sonra, onun son dileklerine uygun olarak biz o köyü koruduk. Çiftçiler kötü bir ürün mevsimi geçirince onlara yiyecek ve tohum yardımı yaptık."

"Peki, bunları bana daha önce neden söylemediniz?"

"Baba Aprile bütün bunların gizli kalacağına bize yemin ettirmişti," dedi Bianco. "Baban senin güvenceni ve Baba Aprile de ailesinin bir parçası olmanı istemişti. Baba Aprile ayrıca çocuklarını senin korumanı istiyordu. Aslında senin iki baban vardı. Sen, kutsanmış bir kişisin."

Astorre, Sicilya Havaalanı'na güneşli, güzel bir günde indi. Michael Grazziella'nın iki koruması alanda karşıladı ve lacivert renkli bir arabaya doğru birlikte yürüdüler.

Palermo'dan geçerlerken, genç adam kentin güzelliğine

şaştı. Mermer sütunlar ve mitoloji kahramanlarının yontuları, bazı binaları Eski Yunan tapınaklarına; gri taştan yontulmuş aziz ve melek heykelleri ise öteki binaları İspanyol katedrallerine benzetiyordu. Palermo'dan Castellammare del Golfo köyüne arabayla yolculukları kayalık arazideki tek şeritli yolda iki saatten fazla sürdü. Genç adam için her zamanki gibi Sicilya'daki en çarpıcı şey, kırsal kesimin güzelliği ve Akdeniz'in soluk kesici görüntüleriydi.

Dağlarla çevrili derin bir vadideki köy, parke taş kaplı labirente benzer karmaşık dizilişli sokakları ve iki katlı, kum kireç karışımı sıvalı küçük evleriyle pek şirindi. Astorre, öğle güneşinde indirilmiş beyaz renkli pancurların aralıklarından birkaç kişinin sokağı gözlediğine dikkat etti.

Gri renkli bol paçalı pantolon giyinmiş ve kara pantolon askısı takmış olan kısa boylu köy muhtarı, Astorre'u karşıladı. Adının Leo DiMarco olduğunu söyledi ve saygıyla eğilerek, "Patron, hoş geldiniz," dedi.

Genç adam bu sözden rahatsız olmuş gibiydi. Gülümsedi ve Sicilya aksanını taşıyan İtalyancasıyla, "Bana köyü gezdirir misin?" diye sordu.

Birkaç yaşlı adamın tahta sıralara oturarak iskambil oynadığı bir kafenin önünden geçtiler. Köy meydanının uzak ucunda bir Katolik kilisesi vardı. San Sebastian adlı bu kiliseye muhtar, Baba Aprile'in öldürülüşünden bu yana hiç dua etmemiş olan genç adamı götürdü. Kilisenin maun ağacından yapılmış sıraları pek süslüydü. Koyu lacivert renkli adaklıklarda kutsal mumlar vardı. Astorre diz çöktü ve köyün rahibi Del Vecchio tarafından kutsandı.

Daha sonra muhtar DiMarco, genç adamı kalacağı küçük eve götürdü. Yol boyunca İtalyan ulusal jandarması *karabiniyer*'leri gördüler. Jandarmalar, ellerinde ateş etmeye hazır tüfekleriyle sırtlarını evlerin duvarlarına dayamışlardı.

Köyün muhtarı, "Gece olunca köyde bulunmak daha güvencelidir. Ama gündüzleri tarlalarda olmak insanı neşelendirir," dedi.

Sonraki birkaç gün içinde Astorre, kırsal kesime doğru uzun yürüyüşler yaparken limon ve portakal ağaçlarının çiçeklerinin mis kokularını içine çekiyordu. Genç adamın buradaki birinci amacı, köylülerle tanışmak ve Romalıların villalarına benzer şekilde yontma taştan yapılmış bazı evlerin içini keşfetmekti. Bunlardan bir tane bulup kendine ev yapmak istiyordu.

Üçüncü günde Astorre, burada mutlu olacağına emindi. Sokaklarda yorgun bakışlı ve ciddi köylüler onu selamlıyor, meydandaki kafede otururken yaşlı adam ve çocuklar genç adama takılıyorlardı.

Ve onun yapmak istediği iki şey daha vardı.

Ertesi sabah Astorre, köy muhtarından kendisini mezarlığa götürmesini istedi.

DiMarco, "Niye?" diye sordu.

Genç adam, "Babama ve anneme saygılarımı sunmak istiyorum," dedi.

DiMarco başını öne eğerek bu isteği onayladı. İvedilikle büronun duvarına asılı demirden yapılmış büyük ve süslü bir anahtarı aldı.

Astorre, "Babamı ne kadar tanıyordunuz?" diye sordu.

DiMarco hemen haç çıkardı. "Burada Baba Zeno'yu kim tanımaz ki? Biz, yaşamımızı ona borçluyuz. O bizim çocuklarımızı Palermo'dan gelen pahalı ilaçlarla kurtardı. Ayrıca köyümüzü hırsız ve haydutlardan korudu."

"Peki ama, o nasıl bir insandı?"

DiMarco omuzlarını silkerek yanıtladı: "Baba Zeno'yu iyi tanıyan pek az insan kaldı. Onların da çok azı konuşa-

caktır. Baban bir efsaneydi. Bu durumda gerçek kişiyi kim tanımak isterdi?"

'Ben isterdim,' diye düşündü Astorre.

Birlikte kırsal kesimde epeyce yürüyüp sonra dik bir tepeye tırmandılar. Arada bir DiMarco, soluklanmak üzere duruyordu. Sonunda Astorre mezarlığı gördü. Ancak, burada toprağa dikilmiş mezar taşları yerine mozole denilen küçük taş binacıklar sıralanmıştı. Arazinin çevresi dökme demirden yüksek parmaklıklarla çevrilmiş ve bir bahçe kapısı yapılmıştı. Bahçe kapısı kilitliydi. Üzerindeki tabelada şunlar yazılıydı:

BU KAPININ İÇİNDEKİLERİN TÜMÜ MASUMDUR.

Muhtar bahçe kapısının kilidini açtı. Ve sonra genç adamı, üzerinde VINCENZO ZENO: İYİ VE CÖMERT BİR ADAM kitabesinin yer aldığı mozoleye götürdü. Astorre, binacığa girdi ve mihrabın üzerinde duran babasının resmini inceledi. Yaşamında ilk kez babasının resmini görüyor ve resimdeki kişinin kendisine ne kadar tanıdık geldiğine şaşıyordu.

DiMarco bu kez onu birkaç sıra ötedeki bir başka binacığa götürdü. Bu mozole beyaz mermerden yapılmıştı. Mozoledeki tek renkli şey, girişteki kemere yontulmuş Kutsal Meryem Ana'nın mavi renge boyanmış giysileriydi. Astorre mozolenin içine girdi ve oradaki resmi inceledi. Resimdeki kız yirmi iki yaşından büyük olamazdı. Yeşil gözleri ve parlak gülüşü Astorre'un içini ısıtır gibi oldu.

Dışarı çıktıklarında genç adam, DiMarco'ya, "Ben küçük bir oğlan çocukken hep onun gibi bir kadının hayalini kurardım. Düşlerimde onu bir melek olarak görürdüm," dedi.

DiMarco başını eğerek bu sözleri onayladı. "O güzel bir kızdı. Kiliseden anımsıyorum. Haklısın, melek gibi şarkı söylerdi."

Astorre eyersiz bir ata binip kırsal kesimde saatlerce gidiyor, arada bir durup köydeki bir kadının kendisi için hazırladığı keçi sütünden yapılan peynir ve kıtır kıtır ekmekle yaptığı sandviçi yiyordu.

Sonunda Corleone köyüne vardı. Artık Michael Grazziella'yı görmeyi erteleyemezdi. O adama hiç değilse bir incelik jesti yapmalıydı.

Genç adam tüm zamanını güneşli yerlerde geçirdiği için teni iyice yanmıştı. Grazziella onu kollarını açmış olarak karşılayıp sıkıca kucaklarken, "Sicilya güneşi iyi gelmiş sana," dedi.

Astorre ona gönül borcunu ifade etmenin tam zamanının geldiğini düşünerek, "Her şey için çok teşekkürler, Michael. Özellikle desteğin için..." dedi.

Grazziella onunla birlikte villasına doğru yürürken, "Hayrola, seni Corleone'ye ne getirdi?" diye sordu.

Genç adam, "Sanırım neden burada olduğumu biliyorsun," diyerek yanıtladı.

Grazziella gülümseyerek karşılık verdi: "Senin gibi güçlü bir erkeğin neden geldiğini elbette tahmin edebiliyorum. Ve hemen seni ona götüreceğim. Senin şu Rosie'ye bakmak bile büyük keyif. Ve o, tanıştığı herkese keyif katıyor."

Rosie'nin cinsel iştahını bilen Astorre, bir an Grazziella'nın bu sözleriyle ne demek istediğini merak etti. Ama hemen kendini tuttu. Çünkü Grazziella, öyle bir şey söylemeyecek kadar tutucu ve dikkatle gözetim altında tuttuğu bir kadına uygun olmayacak şeylerin yapılmasını engelleyecek kadar Sicilyalı idi.

Kızın oturduğu villa birkaç dakikalık yürüyüş mesafesindeydi.

Oraya vardıklarında Grazziella, "Rosie, azizem... Bir konuğun var!..." diye seslendi.

Kız, mavi renkli basit bir plaj elbisesi giymiş, saçlarını

atkuyruğu biçiminde bağlamıştı. Makyajsız haliyle Astorre'un anımsadığından daha genç ve masum görünüyordu.

Genç adamı görünce şaşırıp olduğu yerde kalakaldı. Ama, kısa bir süre sonra, "Astorre!..." diye çığlık attı. Koştu, öptü ve heyecanla konuşmaya başladı: "Daha şimdiden Sicilya aksanıyla konuşmaya başladım ve birkaç ünlü yemek tarifini de öğrendim. Sözgelişi, sen ıspanaklı Gnoçi'yi sever misin?"

Astorre, kızı Castellammare del Golfo köyüne götürdü. Sonraki haftayı köyü ve çevreyi gezerek geçirdiler. Her gün yüzdüler, saatlerce konuştular ve geçen zamanın getirdiği rahatlıkla seviştiler. Genç adam Rosie'yi kendinden bıkıyor mu ya da basit yaşamdan huzursuz oluyor mu diye dikkatle gözlüyordu. Ama kız gerçekten huzur içindeymiş gibiydi. Birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra Astorre kıza gerçekten güvenip güvenemeyeceğini merak ediyordu. Ve sonra, genç adam tümüyle güvenilebilecek herhangi bir kadını sevmenin akıllılık olup olmayacağını da sorguluyordu. Kendisi ve Rosie'nin saklayacak birtakım gizleri vardı. Astorre bu gizleri anımsamak ya da başkasıyla paylaşmak istemiyordu. Ancak Rosie, Astorre'u iyi tanıyor ve şimdi de seviyordu. Kız onun, kendisi de kızın gizlerini saklayacaktı.

Genç adamı rahatsız eden bir şey vardı: Rosie paraya ve pahalı hediyelere karşı zayıftı. Genç adam, kızın bir tek adamın verebilecekleriyle doygunluğa ulaşıp ulaşmayacağını da merak ediyor, bunu kesin olarak bilmek istiyordu.

Corleone köyündeki son günlerinde Astorre ile Rosie at binip tepelerin üzerinde alacakaranlık bastırana değin dolaşarak sonunda bir üzüm bağının yakınında durdular. Atlarından indiler. Birkaç üzüm salkımı koparıp birbirlerine ikram ettiler.

Otların üzerine oturup dinlenirlerken Rosie, "Sicilya'da bu kadar uzun süre kalacağımı düşünemezdim," dedi.

Astorre'un bu sözler üzerine gözleri parıldadı: "Biraz

daha uzun süre kalabileceğini düşünür müsün?" diye sordu.

Rosie şaşırmış gibiydi. Soruyu soruyla yanıtladı: "Aklında ne var senin?"

Genç adam doğrulup tek dizinin üzerine çöktü ve elini kıza uzattı. İçten bir gülümseyişle, "Elli ya da altmış yıl," dedi. Avucunda basit bir bronz yüzük vardı. "Benimle evlenir misin, Rosie?" derken bir yandan da kızın gözlerinde duraksamanın ya da yüzüğün niteliğiyle yüzünde doğacak düşkırıklığının izlerini aradı.

Ancak kızın karşılığı hemen geldi. Kollarını genç adamın ensesine uzatan Rosie, onu öpücüklere boğdu. "Evet, evet, evet," derken birlikte toprağa düştüler ve birbirlerine sarılmış halde dönerek tepeden aşağıya doğru yuvarlanmaya başladılar.

Bir ay sonra Astorre ile Rosie, genç adamın narenciye bahçelerinden birinde evlendiler. Köyün rahibi Del Vecchio nikâhlarını kıydı ve köyden herkes düğüne katıldı. Mor salkım çiçekleri yerlere halılar gibi serilmiş; limon ve portakal ağaçlarının çiçekleri havayı güzel kokularıyla doldurmuştu. Astorre beyaz, basit köylü elbisesi; Rosie açık pembe renkli ipekliden gelinlik giymişti.

Yemek olarak kızıl korların üzerinde şişte pişen domuz ile tarlalardan gelmiş olgun ve sıcak domatesler, taze peynir ile dumanı tüten taze somunlar vardı. Evde yapılmış şaraplar şişelerden nehir gibi akıyordu. Tören bitince gelinle damat birbirlerine bağlılık yemini ettiler. Astorre, geline en sevdiği halk şarkılarını söyledi. Öyle çok içki içildi ve dans edildi ki, kutlamalar sabahın ilk ışıklarına dek sürdü.

Bir sonraki günün sabahında Rosie uyandığında, Astorre'un atları hazırladığını gördü. Genç adam, "Benimle at

biner misin?" diye sordu. Bütün gün atla yolculuk ederek sonunda Astorre'un aradığı yeri, Grazia Villası'nı buldular. "Burası amcamın gizli cennetiydi. Çocukken en mutlu zamanlarımı burada geçirdim," dedi Astorre.

Önde Astorre, arkada Rosie evin arkasındaki bahçede ilerlediler. Sonunda onun çocukken yiyip çekirdeklerini ektiği, şimdi büyümüş olan zeytin ağacının yanına geldiler. Ağacın yüksekliği, Astorre'un boyunu aşıyordu. Gövdesi oldukça kalındı. Genç adam cebinden keskin bir çakı çıkardı. Ağacın dallarından birini tutup kesti.

"Bunu bahçemize ekeceğiz. Çocuğumuz olduğunda onun da birtakım mutlu anıları olacak," dedi.

Bir yıl sonra Astorre ile Rosie oğulları Raymonde Zeno' nun doğumunu kutladılar. Çocuğun vaftiz edilme zamanı gelince Astorre'un ailesini Saint Sebastian Kilisesi'nde yapılacak törene davet ettiler. Rahip Del Vecchio vaftizi yapınca Aprile ailesinin en büyüğü olan Valerius şarap kadehini şerefe kaldırdı: "Hepiniz çok başarılı olun ve neşeyle yaşayın... Oğlunuz Sicilya' nın tutkuları ve kalbinde atan Amerika'nın duygusallığıyla serpilip gelişerek mutlu olsun..."

Marcantonio ise kadehini kaldırıp bu dileklere, "Ve eğer o, bir gün TV dizilerinde oynamak isterse, hepiniz kime telefon edeceğinizi biliyorsunuz," diyerek katıldı.

Son zamanlarda Aprile bankaları çok kazançlı olduğundan Marcantonio kendi kişisel TV yapımlarını oluşturmak üzere yirmi milyon dolarlık kredi almıştı. Marcantonio ile Valerius, babalarının FBI'dan alınmış dosyası üzerinde, bir TV dizisi yapmak için birlikte çalışıyorlardı. Nicole önce bunu korkunç bir fikir olarak düşünmüş ama sonra babalarının kendi suçlarından oluşturulacak bir efsaneden büyük paralar kazanma düşüncesini takdir edeceğine oybirliğiyle karar vermişti.

Nicole bunlara, *"Kaynak gösterilecek türden suçlar"*

diyordu. Ve Astorre böyle bir yapıma insanların göstereceği ilgiyi merak ediyordu. Eski Mafya örgütleri yok olmuştu. Büyük Babalar hedeflerine ulaşmış, en iyi suçluların yaptığı gibi incelikle toplumun içine sızıp karışmışlardı. Kendi şirketlerini kurup hisse senetlerini halka arz ederek milyonları çalmak varken neden gürültülü, patırtılı işlerle uğraşsınlardı ki? Geriye kalan ve Mafya örgütü üyesi gibi davranan kişiler, ikinci sınıf suçlu ve katillerin, belli belirsiz suç ortaklarıydı.

Marcantonio yeğenine, "Hey Astorre, sen bizim bu yapımımızda özel danışmanlık yapar mısın?" diye sordu. "Onun olabildiğince otantik bir şey olmasını istiyoruz da..."

Astorre gülerek, "Elbette, neden olmasın? Size ajanımı gönderirim," diye karşılık verdi.

O gece yatakta yatarlarken Rosie dönüp kocasına, "Oraya gitmeyi isteyebileceğini düşünür müsün?" dedi.

"Nereye? New York'a mı, Amerika'ya mı?"

"Bilirsin işte..." dedi Rosie. "Eski yaşamına."

"Benim ait olduğum yer burası; seninle ve burasıdır."

"İyi," diyen Rosie sözlerini sürdürdü: "Çocuk ne olacak? Onun Amerika'nın sunacağı her şeyi denemek şansı bulunmamalı mı?"

Astorre, ülkesinin dağlarında koşan, varillerden salamura zeytin yiyen, Büyük Babaları ve eski Sicilya'yı anlatan yaşlı kişileri dinleyen Raymonde'u gözünün önünde canlandırdı. Kendisi bu öyküleri oğluna anlatmayı çok isterdi. Gene de bu efsanelerin yeterli olmayacağının farkındaydı.

Ve bir gün oğlu Amerika'ya; intikamın, acımanın ve olağanüstü imkânların ülkesine gidecekti.

– SON –

MARIO PUZO, New York'ta doğdu ve İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra New York'taki Sosyal Araştırmalar Okulu'na, ardından da Columbia Üniversitesi'ne girdi. Bütün dünyada yankılar uyandıran *The Godfather* (Baba, 1969) romanını, eleştirmenlerce de yine çok beğenilen iki roman izledi: *The Dark Arena* (1955) ve *The Fortunate Pilgrim* (Şanslı Yolcu, 1965).

1978 yılında yayınlanan *Fools Die*'dan sonra, *The Sicilian* 1984), *The Fourth K* (Dördüncü K., 1990) ve Mafya üçlemesinin ikinci kitabı olan *The Last Don*'ı (1996) *kaleme aldı. The Last Don*, uluslararası üne kavuştu ve 1997'de televizyon dizisi yapıldı. Mario Puzo, *Earthquake*, *Superman* ve *Baba* filmlerinin senaryolarını da yazdı. Bu filmler sayesinde iki Akademi Ödülü aldı. Temmuz 1999'da New York, Long Island'daki evinde yetmiş sekiz yaşında hayata veda etti.

MARIO PUZO'nun yayınevimizden çıkan kitapları:

- Dördüncü K.
- Şanslı Yolcu

MARIO PUZO'nun son kitabı *Omertà*, adını örgüt üyelerinin onurunun simgesi olan 'suskunluk yasası'ndan alıyor.

New York'un Mafya liderlerinden Raymonde Aprile bir suikaste kurban gider. Aprile, "Merhamet kötü bir alışkanlıktır. Sahip olmadığımız güçler için hak iddia etmektir ve kurbana karşı işlenen affedilemez bir suçtur." düşüncesiyle hareket etmiştir yaşamı boyunca ve merhamet etmeme sırası, kendi yerine geçmesi için yetiştirdiği yeğeni Astorre'dadır şimdi. Ama Baba Aprile'in katili kimdir? Mafya liderlerinin çoğunu hapse atan FBI ajanı Kurt Cilke mi? Bir türlü köşeye sıkıştırılamayan bir başka Mafya lideri Timmona Portella mı? Uluslararası karanlık ilişkilerin bir numaralı adamı diplomat Marriano Rubio mu? Yoksa bilinmeyen başka güçler mi?

Ne var ki, 'Omertà Yasası' yürürlüktedir. Hem de her yerde!... Ama Astorre, okuru korkunun, gerilimin ve ölümün soğuk labirentlerinde dolaştırmaya çoktan karar vermiştir.

Omertà, Mario Puzzo'nun "son" başyapıtı...

"Şimdi hayatınızın sözünü vermeye hazır olun..."
Time

ISBN 975-10-1680-0
9 789751 016805